

Kızlarımın Bilmesini İstediğim Şeyler



"Kadın dostlukları üzerine son derece etkileyici bir hikaye."
-*Entertainment Weekly*

Elizabeth Noble

OKUMA GRUPLARININ KRALİÇESİ

Kızlarımın Bilmesini İstediğim Şeyler

ANNENİZ OLMADAN HAYATLA NASIL BAŞA ÇIKABİLİRSİNİZ?

Barbara fazla zamanının kalmadığını öğrendiğinde, hayatın sınavları ve zaferleriyle onsuz yüzleşmek zorunda kalacak dört kızına mektuplar yazmaya başladı. Hala olgunlaşmaları gereken bunca konu varken onları nasıl bırakıp gidecekti?

Mesela Lisa. Otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen bağlanma korkusu yaşıyordu. Jennifer, tatsız tuzsuz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştı ve patlamak üzereydi. Yirmilerindeki Amanda ise dünyayı dolaşmıştı ve ailesiyle arasındaki mesafeyi korumakta kararlıydı. Ve bir de Hannah vardı. Kadınlığın sınırında genç bir kız. Şimdi bu sancılı süreci, taptığı annesi olmadan atlatmak zorundaydı.

Yine de kızların bir çıkış yolu vardı. Barbara'nın mektuplarındaki yaşam dersleri sayesinde, kayıplarının derin acısıyla başa çıkmanın bir yolunu bulabilirlerdi.



"Elizabeth Noble bu sıcacık romanda aileyi, arkadaşlığı, hayatın muhteşem ve sınırsız fırsatlarını kutluyor."
-Publishers Weekly

"Brie peyniri ve bir kadeh beyaz şarapla mükemmel gider."
-Columbus Dispatch

ELIZABETH NOBLE, uluslararası çoksatarlar olan *The Reading Group*, *The Friendship Test* ve *Alphabet Weekends*'in yazarıdır. Eşi ve iki kızıyla New York'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
ISBN 978-605-4482-91-7
9 786054 482917
www.artemisyayinlari.com

AB/ 313

ABG/ 117

AÇ/ 73

A/ 55

KIZLARIMIN BİLMESİNİ İSTEDİĞİM ŞEYLER

ELIZABETH NOBLE

Orijinal Adı: *Things I Want My Daughters to Know*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Ayşe Asmin Gündoğdu

1. Basım: Eylül 2011

ISBN: 978 - 605 - 4482 - 91 - 7

Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com

www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kızlarımın Bilmesini İstediğim Şeyler

Elizabeth Noble

ARTEMİS

Haziran

Sevgili Kızlarım,

Tüm kontrolcü kişiliğime rağmen cenaze için söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Sadece mümkün olduğunca çabuk halledin, tamam mı? Ne kadar hızlı olursa atlatması da o kadar kolay olur. Lisa müzik konusunu biliyor. Gerçi seçtiğim parçalara dayanabilir misiniz bilmem. Tabutun içinde kıyafetimin muhteşem görünmesini istiyorum. Sevdiğim şiir okunacak. Uykusuzluk ve internet sağolsun, yoksa iğrenç bir şey okumak zorunda kalacaktınız. Şiiri, ağlamamak konusunda kendine güvenen biri okusun çünkü en birinci kuralım bu. Lütfen ağlamayın! Tabii becerebilirseniz. Ve asla siyah giymeyin. Dolabınızdaki en parlak renkli giysiyi seçin. Klişeleri boşverin, renk her zaman güzeldir. Güneş de olsun isterdim ama bunun sizin kontrolünüzde olamayacağını biliyo-

rum. Bu mektupta duygusal bir şeyler yazmayacağım ama başka mektuplar da olacağını söylemeliyim. Konuşacak başka şeylerim var -dedi kadın uğursuzca!- tabii vakti olursa... (Biraz ölümcül hastalık mizahına ne dersiniz?)

Tüm bunları yapmak zorunda kalacağınız için gerçekten çok üzgünüm. Her neyse... Asla ama asla tükenmeyecek sevgimle, hep olduğu gibi.

Anneniz

Mezarıma gelip ağlamayın
Ben orada değilim ve uyumuyorum
Esen binlerce rüzgarın içindeyim
Kar tanesinin içindeki kristalim
Yeni olgunlaşmış başakların üzerine vuran güneşim
Hafifçe yağan sonbahar yağmuruyum

Sabah kalktığınızda
Daire halinde uçan kuşların
En acelecisi olan kırlangıcım
Gecenin karanlığında yumuşacık parlayan yıldızım
Mezarıma gelip ağlamayın
Ben orada değilim ve ölmedim.

(Sizce de kırda bir cenaze için mükemmel değil mi?!)

Ağustos

LISA

Lisa köpüklü küvetin içine dikkatle uzandı, aşağıdaki piyanonun üzerinden aldığı fotoğrafa baktı. Fotoğrafı yattığı yerden buharın içinde rahatça görebilmek için musluğun arkasına koymuştu, su sıçratmamaya dikkat ediyordu. Annesi Barbara'nın sekiz yıl önce, kız kardeşi Jennifer'ın düğününde çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafıydı. Annesi kuaförden yeni çıktığını belli eden saçı ve ilginç kıyafetiyle çok güzel görünüyordu. Kızının düğününde, şeftali rengi etek-ceket takımın üstüne giysisiyle aynı renkte şapka takacak gelin annelerinden değildi. Lisa o günkü şapkayı hatırlıyordu. Tam doksan santim genişliğinde, kenarları sarkık, espresso köpüğü rengi hasırdandı. Tören sırasında insanlar fazla yakınına oturmaktan kaçınmıştı. Annesi resimde meşhur kahkahalarından birini atmıştı. Kafasını yana çevirmişti ve artık şapkası yoktu. Kestane rengi dalgalı saçları yaz melteminde yüzüne doğru savruluyordu. Büyük, anlamlı ağzını kocaman açmıştı. Dişleri görünüyor, ela gözleri yüzünün kırışıklıkları arasında kaybo-

luyordu. Barbara her zaman fotojenikti ama bu harika bir fotoğraftı. Lisa fotoğrafa baktığında o derin, boğazdan yükselen ve hayat dolu kahkahayı neredeyse duyabiliyordu. Annesinin en çok bu gülüşünü özleyecekti. Bir de, artık annesiyle özdeşleştirdiği Fracas parfümü kokusunu.

Beraber en son ne zaman karınlarına ağrılar girecek kadar çok güldüklerini hatırlamaya çalıştı. Annesinin kendi cenazesini planlamasına yardım ettiği gündü. Bunu Mark'la yapamayacağını söylemişti çünkü Mark durmadan ağlıyordu ve annesi ağlamamaya kararlıydı. Hele son günlere doğru bu onda iyice takıntı halini almıştı. Hannah çok gençti. Amanda ortalarda yoktu. Ve Jennifer... Annesi gözlerini devirip komik bir surat ifadesi takınarak Jenny Wren'in bu iş için hiç de uygun olmadığını söylemişti. Yok, Jennifer kesinlikle uygun değildi, Lisa da bunu biliyordu. Hem dehşete düşmüş hem de gururu okşanmıştı.

Cenaze planlamanın bu kadar matrak olacağı hiç aklına gelmemişti. Ama bugün bunu düşünemediğine şaşıyordu, ne de olsa annesiyle beraberken sürekli gülerlerdi. O hafta annesi çok iyiydi. Gerçi fazlasıyla zayıftı ve cildi de garip bir renkteydi – yarı saydam ve lavanta. Yine de enerjik ve canlıydı. Yemek masasının üzeri broşür ve bilgisayar çıktısı kaynıyordu. Tabutlar, cenaze arabaları, çelenkler... Cenazen gideceğin son büyük partiydi, hele bir de iyi planlamışsan. İlk yirmi dakika korkunç ve garip geçmiş, sonra ikisi de işi dalgaya vurmuştu. Çünkü böylesi çok daha kolaydı. Annesi şu atlı cenaze arabalarının fiyatını bile öğrenmişti. Ama sonra buradaki insanların böylesi bir görkeme hazır olmadığına karar vermişlerdi.

Tabutta giyeceği elbiseden de laf açılmıştı. 2000 yılına girerken giydiği gece elbisesini giymeyi düşünüyordu. O elbisenin içine girmek için 1999'un son haftasını lahana çorbası içerek ve o saçma sapan lenfatik sargılardan kullanarak geçirdiği düşünülürse, şimdi elbisenin ona bol gelmesi büyük bir olaydı ve açık tabutta da olsa bir kutlamayı hak ediyordu. Sargıyı çıkarır çıkarmaz selülitler geri döndüğünden 1 Ocak 2000'den beri o elbiseyi giymemişti. Lisa elbiseyi hatırlıyordu. Zümrüt yeşili, esnek ipekli kumaştandı ve annesine çok yakışmıştı. Onun içinde, neredeyse yetişkin kızlarını kıskandıracak kadar muhteşem görünüyordu. Bir de iç çamaşırı mevzusu olmuştu. Annesiyle ilk kez o gün tangalardan bahsetmişlerdi. Kadın, yılbaşı gününü hatırladığında gülmüştü. "Öyle rahatsızdı ki!" demişti. "Bir saat sonra çıkardım ve masada bir yargıçla bir okul müdürü olduğu halde yeni yıla donsuz girdim." Buna kahkahalarla gülmüşlerdi.

"Güzelim elbiseye yazık olacak! Ben belki bana kalır diye umuyordum," diyerek şaka yaptı Lisa. Hakikaten şakaydı. Jennifer olsa bu lafa ateş püskürürdü. Oysa annesi "Senin için üzgünüm," diye cevap vermişti alayla. "Hepinize biraz para kalacak. Git onunla kendine bir tane al."

Ama asıl olarak müziği planlamışlardı. Annesi hüzünlü bir şeyi kaldıramayacağını söylüyordu. *Abide with Me* olmazdı – kimse o şarkıya ağlamadan eşlik edemezdi çünkü. *Nearer My God to Thee* de olmazdı – fazla Titanic kokuyordu. *Lord of the Dance*? Yok, yok, o da Michael Flatley'yi hatırlatıyordu ki cenazede kafadan kontak bir tipi hatırlamak iyi değildi. *He's Got the Whole World* de fazla tefli zilli falandı. *Jerusalem*'i

oldum olası çok severdi, hoş bu parça cenazeden çok düğüne yakışacak bir şeydi ama olsun. Ve yüksek tavanlı kilisede fazla teneke gıcırtısı gibi çıkacak olsa da Van Morrison versiyonuyla *Be Thou My Vision* mutlaka olmalıydı. Hatta annesi internette bir siteden dini olmayan popüler müzikler listesine bile bakmış ve parçaları görünce gülmekten ikisinin de gözleri yaşarmıştı. Frank Sinatra'nın *My Way*'i -sanki altmışında ölmek onun yoluymuş gibi!- Gloria Gaynor'dan *Never Can Say Goodbye*? ("*I Will Survive*'dan daha iyi olduğu kesin," demişti annesi kıkırdayarak, "ama yine de oradaki insanlara bakıp *Tanrı aşkına, bunlar da kim böyle ve ben niye bunlardan hiçbirinin cenazesine davet edilmedim?* der gibi olmaz mı?") Ya tabutun Doris Day'in *Que Sera Sera*'sıyla taşınmasına ne demeli? Ve Vera Lynn'den *We'll Meet Again* de söylenebilecek en komik şeylerden biri olurdu herhalde. Gözlerini kurulayınca Louis Armstrong'un *Wonderful World*'ünde karar kılmışlardı. Annesi parçanın ismini o çocukça elyazısıyla bir kağıda karaladığında Lisa şarkıyı kafasının içinde duymuş ve çalınacağı anı düşünmüştü. Bunun üzerine aceleyle arkasını dönmek zorunda kalmıştı. Annesini, defalarca görmek istemediğini söylediği gözyaşlarıyla yüz yüze getirmek istememişti.

Ve şimdi, o kadar titizlikle hazırlandıkları ama bir o kadar hazırlıksız hissettiği gün gelip çatmıştı işte. Teypte Van Morrison ve Louis Armstrong'un şarkılarının çekildiği CD, orgcunun elinde de *Jerusalem*'in notaları vardı. Ve bunlar artık komik değildi. Lisa kendini sıcak suyun içine bıraktı, gözlerini sımsıkı kapadı. İçinden mırıldandı: *Keşke, keşke Andy burada olsaydı.*

JENNIFER

Stephen arabayı park edeceğini söyledi. Araba yolu tamamen doluydu. Mark'ın arabası ve annesinin Polo'su. Lisa'nın Vosvos'u. Bir gece önce konuştuklarında, Lisa o gece kalacağını söylemişti. Stephen biraz ilerleyip yola paralel park etti. Tanrı aşkına, onu görebiliyordu. Kontağı çevirmiş, aralık camı kapatmıştı. Şimdi de Blackberry'sini almış, dikkatle ona bakıyordu. Bugün Stephen için hiç uygun değildi. Jennifer mesajı almıştı. Bir yerlere giderken Londra'dan geçen birtakım müşterileri vardı. Onları sadece bugün görebilirdi ve adamlar çok önemliydi. Jennifer'ın bunu iyice anladığından emin olmak istemişti. Şimdi burada olduğuna göre Jennifer müşterilerden daha önemliydi elbette ama müşteriler de çok önemliydi yani, neredeyse onun kadar önemli. Oysa Jennifer'ın müşterilerle ya da toplantılarla ilgili bir şey bilmeye ihtiyacı yoktu. Bugün annesini gömecekti. Ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Stephen onun kocasıydı. Fakat şu ana kadarki davranışları son derece rahatsız ediciydi. Radyo hafiften cızırdamıştı. Öfkeyle kapamıştı. Kahve sırası çok uzundu. Dramatik bir şekilde iç geçirip kola almıştı. Şimdi de çok

sıcaktı. Siyah takımının ceketini arkaya asmış, gömleğinin üst düğmesini açıp kravatını gevşetmişti. Jennifer kendini, içeri onsuz girmenin çok utanç verici olacağını düşünürken buldu. Yolda öylece dikiliyordu. Beraber olmalıydılar. Bugün onunla olmak *istemeliydi.* Bugün sıradan bir gün değildi.

Stephen cenazelerden nefret ederdi. Hatta uzun zaman önce bir keresinde tabuttan korktuğunu da itiraf etmişti. İçindeki ölüyü düşünmeden edemiyordu. Nasıl göründüğünü, nasıl koktuğunu, dokununca ne hissedildiğini... Sekiz yaşındayken, büyükbabasının cenazesinde, çığlık çığlığa krematoryumdan çıkarılması gerekmişti.

Gerçi hava konusunda haklıydı. Cenaze için fazla güneşliydi. Tıpkı annesinin isteği gibiydi, yine de Jennifer'a böyle bir günde böylesi parlak bir güneş yanlış geliyordu. Tıpkı iki uçağın Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığı gün olduğu gibi hava boğucuydu. Uçaklar cehennem dalışlarını yaptığı sırada arkalarında bıraktıkları gökyüzü gerçek olamayacak kadar maviydi. Oysa bugün hava yağmurlu, hafif puslu olmalıydı. Böyle güzel ve güneşli olmamalıydı. Bugün değil.

Kapı açıldı, Mark eşikte duruyordu. "Jen?" Jennifer kötü bir şey yaparken yakalanmışçasına irkildi. Stephen'a dönüp eliyle işaret etti. "Şimdi geliyoruz. Stephen da tam..." Ama Mark ona doğru yürüdü. Cenaze için giyinmemişti. Üzerinde şort ve pasaklı, pembe bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Üvey kızının yanına gitti, tek kelime etmeden kollarını açıp sıkıca sarıldı. Jennifer önce kaskatı kesildi ama sonra tam on altı yıldır üvey babası olan adama yaslandı. Tanrı biliyor ya, birinin ona sarılmasına çok ihtiyacı vardı.

Adam bir adım gerileyip ellerini yanaklarına koydu ve dikkatle yüzüne baktı. Sabun ve kahve kokuyordu. "Nasılsın?"

"İyi, sen?"

"Ben de öyle olmaya çalışıyorum." Omuzlarını silkti. "Sipariş ettiği havayı aldı, ha?" Jennifer başıyla onaylayıp hafifçe güldü.

Mark, Stephen'a baktı. "İçeri geliyor mu?"

"Birkaç işi var da. Çok yoğun, bilirsin..."

Mark, Jennifer'ın elini tutup *Onun için özür dileme,* dercesine sıktı. "Üzülme, acelemiz yok," dedi. "Amanda daha gelmedi. Gösteri birkaç saatten evvel başlamaz. Gelsene. Kahve ve kek var." Jennifer hüzünle kocasına bakıp eve girdi.

HANNAH

Hannah aynada yüzünü inceliyor, rimel sürmenin uygun olup olmayacağını düşünüyordu. Okulda makyaj yapması yasaktı ama haftasonlarında ya da tatilde istediği gibi boyanabiliyordu. Peki ya kilise? Bildiği herhangi bir yasak yoktu. Rimel sürerse akacağından korkup ağlamazdı belki. Belki rimel ona bu konuda yardım ederdi.

"Öldüğünde yanında kimse yoktu." Bu cümle *Minik Örümcek Charlotte*'ta geçiyordu. Küçükken en sevdiği kitaplardan biriydi. Örümcek Charlotte'ın ağ örme ve yumurtlama görevini bitirdikten sonra sonsuzluğa kayıp gittiği bölüm favorisiydi. *"Öldüğünde, yanında kimse yoktu."* Çok hüzünlüydü. Boğazın hafifçe düğümlense bile yine de zevk alabilirdin. Hannah bu tür acılardan hoşlanırdı. Gerçek olmayan şeyler konusunda üzüntü duymak onu rahatlatırdı. Mesela Leonardo DiCaprio, *Titanic*'in sonunda buz gibi suların arasında kaybolurken Kate Winslet'ın onu asla unutmayacağını fısıldadığı sahneden ya da Charlotte'ın ölümünden. Ama bu farklıydı. Bu acı gerçekti ve acı artık eğlenceli değildi. Gün boyunca ağlamadan durmak için çok gayret sarf etmesi gerekiyor ama gece olup da yatağa girdiğinde

artık kendini tutamıyordu. Bugün, özellikle de bugün, gözyaşlarına hakim olmalıydı. Ağlamayacaklarına söz vermişlerdi. Annelerinin bunu istemesi haksızlıktı aslında. Charlotte'ı düşünmemeye karar verdi. Aptal örümceğin faydası yoktu. Annesi öldüğünde yalnız değildi. Hepsi orada, annesinin odasına yerleştirilen ve odada çok tuhaf duran o yüksek hastane yatağının başındaydı. Kız kardeşleri Jen ve Lisa... Babası. Papazla doktor bir bakıma tesadüfen oradaydı, planlanmış değildi. Okulda öğrendiği bir Philip Larkin şiirini anımsadı. Bir papaz ve bir doktorun uzun paltolarıyla kırlarda dolaşıp bütün soruların cevaplarını bulmaya çalışmalarını anlatıyordu. Doktor gün aşırı annesini kontrol etmeye geliyordu. Papazıysa annesi çağırmıştı. Bu biraz garipti çünkü Hannah adamı yılda bir kez, Noel sabahları, soğuktan kıpkırmızı olmuş burnuyla, bağıra bağıra *O Little Town of Bethlehem*'i söylerken görürdü sadece. Barbara, babasına *son anda yanlış seçim yapmamak için* olduğunu söylemişti. Tabii papazın yanında değil! Aşağısı daha bile kalabalıktı. Annesinin arkadaşları oradan oraya koşturmuş, kimse içmek istemese de çay demlemiş, kimsenin yemek istemediği sandviçler hazırlamış ve kimsenin cevap vermek istemeyeceği telefonlara bakmışlardı.

Rimelden vazgeçti, saç fırçasını aldı, kestane rengi uzun saçlarını fırçaladı. Annesinin rengiydi bu. Babasınınkiler şakaklarda beyazlaşsa da tepelerde hala kopkoyuydu. O da fena değildi. Yani siyah kısımları, gümüş rengi değil. Ama Hannah saçlarını annesinden almıştı. Saçlarını taramayı bitirdiğinde yatağın ucuna oturup ellerini kucağında kavuşturdu. Ve bekledi.

Jennifer kahve içmek istemiyordu ama odada dolaşırken elini oyalamak için bir fincan aldı. Oda tertemizdi. Bu ev yazları çok güzeldi. Burayı Mark yapmıştı. Kendi elleriyle değil tabii. Mark mimardı ve bu evi evlendikleri sene, yani Hannah doğmadan önceki yıl, annesiyle oturmak için tasarlamıştı. Üç dönümlük muhteşem bir araziyle birlikte, sarı boyası yer yer dökülmüş ve berbat halde bir bungalov satın almış, evin bir önceki sahipleri olan yaşlı çiftin bunu hiç hoş karşılamayacağı konusunda dedikodu yapan ve hayretle izleyen komşulara rağmen hemen işe girişip bungalovu yıktırmıştı. Evin inşası tam altı ay sürmüştü ve bu süre zarfında bir karavanda yaşamışlardı. Jennifer, karnında Hannah ile annesinin basamaklarda durup kamp ateşinde yapılmış çay ikram edişini hatırlıyordu. Bu ona nasıl da korkunç gelmişti. Yirmi iki yaşındaydı, on sekiz yaşından beri evde yaşamıyordu ve Mark'ı doğru düzgün tanımıyordu. Her şey yanlıştı. Özellikle de kırk beş yaşındaki annesinin o kocaman karnı... Garip bir karavanda, kendisinden on yaş küçük bir adamla yaşayan hamile bir kadın. Jennifer onun adına mı, kendi adına mı utandığını hatırlamıyordu.

Şimdi, kocaman camlı kapıların ardındaki bahçeye bakarken içindeki hissin kıskançlık olabileceğini düşündü. Burada hiç yaşamamış, annesi hastalanmadan evvel paylaştıkları kahkahalara ortak olamamıştı. Her bir köşe anılarla doluydu. Elma ağacının altında, yumuşacık, tombul kollarıyla üzerindeki örtüyü itmeye çalışan bebek Hannah. Pek sevgili bahçesinin yanında çömelmiş, mis kokulu çiçekleriyle ilgilenen

annesi. Mangalda köfte pişiren Mark. Annesi bu evde mutluydu. Jennifer ise burada sadece bir ziyaretçi olmuştu.

Stephen da bu evi seviyordu. Buraya ilk geldiğinde Mark'la beraber etrafı dolaşırken Jennifer'ın hiç dikkat etmediği detaylara gömülmüş, Mark'a bir sürü soru sormuş, her şeyi incelemişti. Neyse ki üvey babası rahatsız olmuş görünmüyordu. Adam da eviyle gurur duyuyordu. Jennifer bir gün kocasının da böyle bir ev istediğini biliyordu. Henüz yeterli paraları yoktu tabii. Başlangıç olarak bir daire her zaman en iyi yatırımdı. Hele onların dairesi! Güzel bir muhitte, yüksek tavanlı ve bol ışıklıydı. Paslanmaz çelik ve koyu renk ahşap eve modern ve şık bir hava veriyordu. Ama böyle değildi işte ve bunun parayla bir ilgisi yoktu. Onların yaşadığı yerde ruh yoktu.

Mark, Jennifer'ın yanına geldi, o da bahçeye baktı. "İyi bir yağmur lazım. Her şey ölüyor." Ne söylediğinin farkında bile değildi.

Jennifer gülümsedi. "Son zamanlarda her şeyle sen uğraştın. Biraz mola ver."

"Buna kızardı."

"Hayır, kızmazdı."

Mark hafifçe gülümsedi.

"Hannah nerede?"

"Yukarıda. Lisa banyo yapıyordu. Hannah da odasında sanırım."

"Andy yok mu?"

"Hayır, Lisa'ya bir şey sormadım. Dün gece geldi. Körili et yedik ve bayağı şarap içtik ama ondan hiç bahsetmedi."

Jennifer kafasını salladı. Hannah'nın yanına gitmesi gerekir miydi acaba? Bunu hiç istemiyordu. "Hannah nasıl?"

"Çok sessiz. Günlerdir öyle. O boktan müziklerini çalmıyor. Telefonda da konuşmuyor. Arkadaşlarından kimse gelmedi. Bazılarının burada olmak isteyeceğini biliyorum ama aramadılar bile. Kimseye haber vermemiş olabilir. *Coronation Street*'i de seyretmedi, düşün, cidden endişeleniyorum." Mark rahat konuşmaya çalışıyorsa da başarılı olduğu söylenemezdi.

"Mark, her şey çok yeni. Annesini kaybetti ve daha on beş yaşında."

"Zor olduğunu biliyorum ama benim de fazla benzinim kalmadı, anlıyor musun? Babasına ihtiyacı olduğunu biliyorum ama benim de... Benim de Barbara'ya ihtiyacım var. Onun yardımına ihtiyacım var. Ve o burada değil."

Hannah'nın kapısı hafifçe vuruldu.

"Girin."

Lisa banyo havlusuyla kapıda belirdi.

"Makyaj malzemen var mı? Ben unutmuşum, inanabiliyor musun? İçeri girebilir miyim?"

Hannah kafasını evet anlamında sallayıp tuvalet masasını işaret etti.

"Çok bir şey yok. Rimel, dudak parlatıcısı falan. Ne istersen al."

"Çok teşekkür," dedi Lisa, kapıyı kapatıp havluyu attı. Askısız sutyen takmış, tanga giymişti. Dantelli ve bej rengi çamaşırlar oldukça pahalı görünüyordu. Hannah hafiften utanıp gözlerini kaçırdı.

"Yarı çıplak haldeyim, kusura bakma. Ama hava öyle sıcak ki. Banyoda piştim. Soğuk bir duş alsaydım keşke." Vücudu kıpkırmızı olmuş, bacaklarında lekeler oluşmuştu. "Ablalarının etrafta çıplak halde koşturmasına alışkın olmadığını unutmuşum. Jen ve ben gençken hep böyle gezerdik." Hannah, Jennifer'ı böyle hayal edemedi. "Çok eğlencelidir." Lisa kız kardeşinin inanmaz bakışını görünce itiraf etti. "Tamam, tamam, Jen değil, sadece ben böyle gezerdim. Ortalıkta yarı çıplak dolaşırdım. Jen sadece buna göz yumardı."

Lisa tuvalet masasına oturup makyaj yapmaya başladı. Hannah onun makyaja ihtiyacı olmadığını düşündü. Kız çok güzeldi. Saçları kendisininkinden daha açık, kızılımsı bir sarıydı. Yüzünde, özellikle de burnunda ve yanaklarında çiller vardı. Ama kaşları ve kirpikleri oldukça koyuydu – belki de bir şey yaptırmıştı, kim bilir. Gözleri badem biçimli ve eladan çok yeşildi. Hannah, Lisa'nın gençliğinde sivilce sorunu olmadığını biliyordu, en azından fotoğraflarda öyle görünüyordu. İncecik ve uzun boyluydu. Cildi ve saçları da fazla uğraşmasına gerek olmayacak kadar güzeldi. Hani bazıları atkuyruğu yaptığında saçları yağlı gibi görünür ya, işte Lisa öyle değildi. Ne yapsa natürel ve hoş görünüyordu. Hannah birden garip bir kıskançlık ve üzüntü duydu. O da sivilceli, şişko ya da çirkin değildi, bunu biliyordu en azından. Ama kendi cildiyle Lisa kadar barışık da değildi. Üstelik ablası kadar rahat da sayılmazdı. Birinin onu sutyen ve donla görmesindense ölmeyi tercih ederdi.

"Ne giyeceksin?" diye sordu ablasına.

"Hım, bir düşüneyim. Annem parlak ve özel bir şeyler giymemiz için çok ısrar etti. Ben daha çok siyah ve bej tipiyim,

natürel tonlar, bilirsin. Yaz indiriminde bir şey buldum. Şu temmuz indirimlerinden nefret ediyorum, yazı başlamadan bitiriyorlar. Parlak sarı. Biraz Jackie Onassis tarzı. Şükürler olsun, sırtı falan açık değil. Kocaman bir muz gibi görüneceğime şüphe yok ama boşver, bütçeme uygundu ne de olsa. Ya sen?"

"Geçen yaz aldığımız pembe elbiseyi. Bir düğünde giymiştim. Amy'nin ablası evlenmişti, o da bir arkadaş davet etme hakkını benim için kullandı. Bunu annem aldığına göre beğenmiş olmalı. Biraz fazla parıltılı..." Hannah'nın sesi yavaşça azalıp söndü.

Lisa gözlerini kısıp aynadan kardeşine baktı. "Ah, buna bayılırdı," dedi mümkün olduğunca şefkatli bir sesle. Sonra Hannah'ya döndü.

"Hannah?"

Hannah ayağa kalktı. "Bana böyle davranma Lisa. Yoksa ağlayacağım, tamam mı? Sadece bir an evvel bitmesini istiyorum. Ne giydiğimizin ne önemi var? Aptalca bir kural işte."

Lisa tekrar konuştuğunda sesinin eğlenceli çıkması için çaba gösterdi. "En azından Jennifer'la ikiniz aynı fikirdesiniz. Geçen gece telefonda kıllık yaptı. Stephen siyah dışında başka renk giymezmiş, hatta o da bu konuyu düşünüyormuş falan filan. Uzlaşmayı varmasını önerdim, siyah elbise, kırmızı ayakkabı gibi. Tanrı bilir, ne giydi?"

"Ya Amanda?"

"Onun gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum."

Birbirlerine gülümsediler. Amanda böyleydi işte. Bir kriz anında ne yapacağını asla kestiremezdiniz. Ama aslında ikisinin de kızın geleceğinden şüphesi yoktu.

"Yanında biri olacak mı?"

"Hayır." Lisa kıza soru sorarcasına baktı. Hannah omuz silkip açıkladı. "Kimseyi aramadım. Kimseyi istemiyorum. Ya sen? Andy geliyor mu?"

"Hayır."

"Nasıl yani?"

Bu iyi bir soruydu...

Kapının önünde duran arabanın sesi Lisa'yı başka sorulardan kurtardı. Motor durdu, kapılar açılıp kapandı. Hannah pencereye koştu.

"Amanda geldi." Lisa bunu duyana kadar kardeşine ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında değildi.

AMANDA

Amanda taksici bagajdan sırt çantasını çıkarırken adama teşekkür edip parayı ödedi.

"Vay canına! Sen şimdi bununla dünyanın yarısını gezdiğini mi söylüyorsun, kızım?"

"Birisinin yapması gerekti, öyle değil mi?"

"İçinde ne var? Tuğla falan mı?"

"Tuğla değil, onun içinde benim tüm hayatım var."

"İşte bu her şeyi açıklıyor," dedi adam elini hayali bir şapkaya götürüp onu selamlayarak. "Sana iyi şanslar tatlım. Yuvana hoşgeldin."

"Teşekkürler."

Yuva.



Mark'ın inşa ettiği eve yerleştiklerinde sekiz yaşındaydı. Burada tam on bir yıl yaşamıştı. Ve sonra çekip gitmişti. Tabii daimi olarak değil, arada bir geri dönüyordu. Bu ziyaretler bazen aylarca, bazen tek bir gece sürüyordu. Kalacak başka yerleri vardı çünkü. İnsanlarla paylaştığı ya da tek başına kiraladığı daireler, üniversite yatakhaneleri falan. Ama bu ev hala

yuvam dediği ve herhangi bir belge doldururken adres kısmına yazdığı yerdi.

Bu sefer yuvasından neredeyse üç ay ayrı kalmıştı. Annesinin durumunun kötüleşmesini ve ölümünü görmemişti. Bunu kasten yapmıştı. Annesinin bir şekilde onu anlayacağını biliyordu. Ama şimdi, kaçırmış olduğu şeyler için biraz pişmanlık duyuyordu. Taksinin gittiği yöne baktığında garip bir duyguyla sarsıldı. Sonra ağır sırt çantasını biraz uğraşarak da olsa kaldırıp eve giden patikaya doğru yürüdü. Mark onu görmüş, ön kapıya çıkmıştı. Adamın arkasında da üç kız kardeşi hazır bekliyordu. Üvey babasının yanına ulaştığında çantasını atıp Mark'a sarıldı. İkisi uzun süre öylece kaldı. Kızlardan ilk hareketi yapan Hannah oldu. Kollarını Amanda ve babasına dolayıp "İşte evindesin," diye mırıldandı.

Stephen arabadaki o çok önemli işini bitirmiş, kravatını düzelterek eve doğru yürüyordu. Kapı eşiğindeki duygusal sahneyi es geçip doğruca hole geçti. "Bakıyorum gezgin kızımız dönmüş," dedi hoşnutsuzlukla. Jennifer kocasına buz gibi bir bakış attı. "Şştt."

Konuklar yavaş yavaş geliyordu. Mark'ın kardeşi Vince ve karısı Sophie, Stephen'ın arkasına park etti. Onu başka arabalar izledi. Buradan kilise yürüme mesafesindeydi. Mark, Hannah'nın vaftiz edildiği o güneşli mayıs sabahını hatırladı. Yine böyle tüm aile ve arkadaşlar bir aradaydı. Gelenleri görünce, "Of, keşke pantolonumu daha önce giyseydim," diye homurdandı. Amanda'yı bırakıp misafirleri karşılamak ve park konusunda aptalca sorulara yanıt vermek için yanlarına gitti.

Hannah ve Lisa sırt çantasını beraberce taşıyıp merdivenin dibine koydu.

"Bir defa da bir şeye ucu ucuna yetişmesen olmaz, değil mi?" Jennifer sesinin bu kadar sert çıkmasını planlamamıştı.

"Onu rahat bırak," diye azarladı Lisa. "Şimdi olmaz."

"Özür dilerim."

"Hayır, ben özür dilerim. Seni üzmek istemedim."

"Hiç üzmezsin zaten," diye mırıldandı Jennifer alçak sesle. Bunu sadece Lisa duydu.

"Gidip Amanda'ya bir fincan kahve, çay, bir şeyler getirsene."

Sonra Amanda'yı baştan aşağı süzdü. "Görünüşe göre buraya direkt uçuşla gelmişsin?"

"Evet. Stansted'deydim. İçecek bir şey iyi olur, resmen kavruldum." Jennifer burnundan soluyarak mutfağa gitti.

"Yukarı gelin. Kıyafetleri çıkarmam lazım. İnsanlar neden erken geliyor ki? Ön sıraları kapsalar ne olacak? Ön sıradan izlenmeye değecek bir şey yok, Tanrı aşkına, kadın bir tabutta yatacak. Sen bunu mu giyeceksin? Ay, hayır de ne olur! Hannah, şu çantaya bir el atsana."

"Tanrı aşkına, hangi cehennemdeydin?"

Hannah'nın odasındaydılar. Kapıyı arkalarından kapatmış, üç kız baş başa kalmıştı. Lisa bir yandan da parlak sarı elbisesini giymekle meşguldü, bunu sorarken kız kardeşinin yüzüne bakmamıştı.

"Jennifer gibi konuşuyorsun. Alt katta beni onun gazabından kurtaran sen değil miydin?"

"Evet, ama bunu sırf burada bana hesap veresin diye yaptım. Onun kadar sık öfkelenmesem de benim gazabım daha az korkutucu değil. Neredeydin? Mark deliye döndü."

"Mark gerçekten deliye mi döndü, Hannah?"

Amanda küçük kız kardeşine destek bekleyerek baktı. Hannah omuz silkti. "Zamanında gelmek için elinden geleni yapacağını söyledi."

Lisa çileden çıkmıştı. "Konu bu değil Mand. *Ben* delirdim, tamam mı? *Ben* deliye döndüm."

"Size burada olacağımı yazmıştım."

"Evet, neredeyse bir hafta önce."

"Ama..."

"Ben buradaydım." Lisa kollarını öfkeyle kaldırıp aynaya döndü ve aynadaki sapsarı aksini görünce kendi kendine homurdandı.

Amanda sırt çantasını karıştırmakla meşguldü. Aslında üzerinde, kiliseye uygun olmasını umduğu şey vardı. Bunu itiraf etmek istemiyordu sadece.

"Renkli bir şeyler ha?" diye sordu Hannah'ya dönüp.

Hannah yine omuz silkti.

"Evet, annem öyle istedi."

"Tabii ya... Renkli ve parlak." Çantadan buruşuk kıyafetler çıkardı.

"Bırak parlağı, temiz bir şeyler bulduğuma şükretsin. Zaten hayata en parlak başlayanlar bile sonunda soluyor." Sesi boğuklaştı. Lisa yumuşamıştı. Elini Amanda'nın sırtına koydu. "İyi misin?"

Amanda'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "İyiyim."



İyi değildi. Tabii ki iyi değildi. Bir hafta mı olmuştu? Ha bir ay olmuş ha iki saniye, ne fark ederdi ki. İnternet kafede zaman durmuş, dünya birden gözüne çok tuhaf görünmüştü. Tam on dakika öylece ekrana bakarak donakalmıştı. Mark'ın e-mail adresi. Önemli olduğunu belirten o küçük, kırmızı ünlem işareti. Bir önceki gün atılmıştı, başlık yoktu. Daha mesajı açmadan ne olduğunu biliyordu. Annesi ölmüştü.

Bu sefer fazla uzakta değildi. İspanya'yı seçmişti. Murcia yakınlarındaki Costa Calida'da bir plaj barında çalışıyor, arkadaşının bir arkadaşının oradaki yazlık evinde kalıyordu. Normalde fazla zaman geçireceği bir yer değildi. Ama daha uzağa gidememişti. Bu mesajı bekliyordu.

Sonunda beklediği haber geldiğinde eve döneceğini bildiren tek bir satır yazmıştı. Sonraki beş gün boyunca bir dolu tekila içmiş, kumsalda uzun yürüyüşler yapmış, eve dönüş biletini başka herhangi bir yerle değiştirme arzusuyla mücadele etmişti.

Bunun sebebi kız kardeşlerini görmek istememesi değildi. Diğer insanların yasını, kendi duyduğu üzüntüden daha korkutucu ve daha başa çıkılmaz bulduğu içindi. Bu acıya balıklama dalmak üzere eve gelmesi gerekiyordu ve boğulmaktan korkuyordu. Hiçbir şey filmlerdeki gibi olmayacaktı. *Çelik Manolyalar*'da ve *Sevgi Sözcükleri*'nde cenaze kötü şeylerin sonu, iyi günlerin başlangıcıydı. Oysa onlar için bu geçerli değildi. Onlar için bu sadece kötü günlerin başlangıcıydı.

Hannah elini tuttu. "Şimdi burada olduğun için çok mutluyum. Nerede olduğun, niye geciktiğin umrumda değil."

"Teşekkürler Hannah." Amanda kızın ona sarılmasına izin verdi. Annesi her zaman minik bir solucan gibi olduğunu, bebekken bile uzun süre bir yerde kalamadığını söylerdi. Hatta Barbara bir keresinde, Amanda çocukken üzüldüğünde neredeyse mutlu olduğunu, çünkü bu sayede onu kollarına alıp saçını okşayabildiğini söylemişti.

Jennifer kapıyı çalmadan içeri dalınca Amanda kendini ikinci raunda hazırlandı.

"Bak, Jen. Bana kızdığını biliyorum ve haklısın. Hepsini sizin üzerinize yıkıp kaçtığım için özür dilerim. Çok korkakça olduğunu biliyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Çok, çok bencilceydi. Ama beni bilirsin. Şimdi buradayım. Engizisyon Mahkemesini sonraya bıraksak?"

"Kimsenin seni suçladığı yok Amanda," dedi Jennifer bir öğretmen gibi konuşmamaya çalışarak. "Sadece, bence *beraber* olmalıydık. Tüm bunlar sırasında."

İtiraf etmişti. Amanda haklıydı, Jennifer gerçekten kızmıştı. Amanda'nın ortada görünmemesi, tüm yükü onların omuzlarına yüklemesi adil değildi. Üstelik ağlıyordu. Lanet olsun!

Hannah ikisinin arasında durup daha büyük olan ablasına baktı. "Lütfen, Jennifer. Ona kızma. Bugün olmaz." Jennifer -son birkaç yıldır hep olduğu gibi- yine kızın ne kadar büyüdüğünü ve olgunlaştığını görüp şaşırdı. "Bugün annemizin günü." Üstelik bu defa küçük kardeşi çok haklıydı.

Amanda ve Jennifer kollarını Hannah'nın etrafında birleştirip onu kucakladı. Lisa da onlara katıldı. Dördü birbirine sımsıkı sarıldı.

Aralarında ne geçmiş olursa olsun, kavga da etseler, onlar kardeşti ve dünyanın geri kalanına karşı dördü daima güç birliği yapardı. Birkaç dakika sonra Hannah'nın odasından el ele çıktılar. Amanda, Hannah'nın dolabında bulduğu bir elbiseyi giymiş, gözyaşlarını silmişti.

Kilise çok kötü değildi. Amanda dandik bir müzikalden fırlamış figüranlar gibi göründüklerini söyledi. Eurovision'a katılmış bir kız grubu da olabilirdi. Lisa sarı, Hannah pembe, Amanda turuncu ve kırmızı, Jennifer maviydi. Mark'ın yanında tıpkı ön saflardaki askerler gibi dikilmişlerdi. Mark mor bir gömlek giymişti. Stephen siyah takımından vazgeçmemiş, neyse ki BlackBerry'sini arabada bırakmıştı. Diğer konukların teker teker sıraları doldurmasını izlememek için kiliseye erken gidip en öne geçmiş ve dönüp arkaya hiç bakmamışlardı. Barbara'nın çok arkadaşı vardı, cenazenin kalabalık olacağını biliyorlardı.

Birinci kuralı bozmalarına sebep olan defin işlemiydi. Barbara kiliseden bir kilometre falan uzakta, makul bir yer seçmişti. Yakılmak istememişti. Kilise mezarlığına gömülmek de istememişti. Çevreye zarar vermeden çözünüp doğaya karışan bir tabutun içinde yavaş yavaş doğaya karışacaktı ve onu ziyarete geldiklerinde -eğer ziyaret etmek isterlerse- yerini bulabilmeleri için de başucuna bir ağaç dikilecekti. Yemyeşil, çiçekli böcekli bir yere gömülmek istiyordu. Jennifer bundan bahsettikleri akşamı hatırladı. Annesi her şeyi Lisa'yla ayarladığı için Jennifer biraz kıskanmıştı. *Niye onunla değil de Lisa'yla?* O gece Mark, Barbara'nın elini hafifçe sıkmış, sözde

ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatmış ve sonra kulağına fısıldamıştı. "Çiçek ha? Bu isteklerinin sonu gelecek mi acaba?"

Dört kızın bu sıcak ağustos gününde, yemyeşil bir çayırın ortasında, Stephen, Mark ve din görevlisiyle birlikte dikilmesinin sebebi buydu. Tam önlerinde, içinde annelerinin bulunduğu tabut duruyor, teypten Van Morrison'ın sesi yükseliyordu. İşte orada, artık daha fazla dayanamadılar. Ve doya doya ağladılar.

"Tanrım, Mark, ayın geri kalan kısmı boyunca tavuk yemek zorunda kalacaksın." Barbara'nın arkadaşları yemeklerden artakalanları Tupperware'lere koymuştu. İyi iş çıkarmışlardı doğrusu. Gören de aile yemeği, hatta düğün partisi falan verdiklerini sanırdı.

Bahçeye masalar yerleştirilmiş, üstlerine sarı peçeteler ve bahçeden kesilmiş güllerle dolu vazolar konmuştu. Kocaman kaplar dolusu pilav ve patates salatası, Fransız ekmeği ve domates vardı. Tepsilere yulaflı bisküvi, çilek, kaymak koymuşlardı. Pimms ve limonata içilmişti. Cenazelere hakim olan o mırıltı yerini kahkaha seslerine, şen öykülere ve Simon and Garfunkel film müziklerine bırakmıştı. Erkekler sıkıntıyla ayak değiştirmiyor, kadınlar kırmızı gözlerle ortada dolaşmıyordu. Parti tam Barbara'nın istediği gibiydi. Yakın arkadaşları, lezzetli yemekler, güzel hava... Burada toplanma sebepleri dışında her şey güzeldi.

Barbara'nın arkadaşları temizliği de halletmişti. Sonunda herkes gittiğinde tüm aile, mutfak tezgahının üzerindeki Tupperware'lerle baş başa kaldı.

"İşte bitti."

Müziği kapamışlardı. Lisa ayakkabılarını fırlatıp kanepenin bir köşesine kıvrıldı. Hannah kafası ablasının kucağında uyumak üzereydi. Amanda sırtını bir tabureye verip yerde bağdaş kurmuştu.

Ön kapıda Jennifer kocasına veda ediyordu. Kocası ona öylesine bir sarılmakla yetindi. Adamın yanaklarına değen dudakları kupkuru, onu saran kolları gevşekti. Barbara gömüldükten sonra arabaya yürürlerken karısının elini tutmak istemiş, Jennifer da buna birkaç dakikalığına izin vermişti. Bunun bir mantığı olmadığını bilse de Stephen'a siyah takımı, kravatı ve BlackBerry'si yüzünden kızgındı. Ve en çok da, adamın kontrolünde olmayan tek şey için, işi yüzünden kızgındı. Oysa bu aralar yoğun olduğunu biliyordu. Barbara'nın ölümünden önceki son haftalarda kocasının onu çok özlediğini de biliyordu. Yine de kocasına kızgındı işte. Adam kollarını ona doladığında kaskatı durdu.

"Kalmak istediğine emin misin?"

"Evet, Amanda'yı uzun zamandır görmüyorum, Hannah'nın kafası karışık ve Mark'ın da tek başına kalmasını istemiyorum."

"Amanda, Hannah ve Lisa onunla ilgilenemez mi?" Sesi hafif alaycıydı.

"Sen çok bitkin görünüyorsun."

"Annemi daha yeni gömdüm Stephen. Başka nasıl görünmemi bekliyorsun?" Onunla eve gitmek istemiyordu, asıl gerçek buydu. Burada kalmak istiyordu.

"Öyle demek istemedim." Stephen, Jennifer açıkça söylemese de onun kendisiyle olmaktansa bu evde kalmayı tercih ettiğini biliyordu. Buna üzülmemeye çalıştı.

"Biliyorum, üzgünüm."

"Asıl ben özür dilerim." Ah, şu kibarlığı yok mu?

"Yarın, sen işten dönmeden önce gelirim. Lisa beni bırakır. Ya da belki trene binerim..."

Stephen ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam... İşin aslı, zaten gün boyunca da bana ihtiyacın olmadı."

"Sen böyle mi hissetmek istiyorsun? Yani sana ihtiyacım varmış gibi?"

Stephen sabırsızca gözünü ovuşturdu. "Burada kalman sorun değil Jen. Cidden." Stephen onu öpmek için uzanınca Jennifer yine aynı kuru dudakları teninde hissetti.

"Yarın görüşürüz."

Kapıya yaslanıp kocasının ardından baktı. Stephen yolun yarısında durdu, arkasını dönüp ona onu sevdiğini söyledi, sonra cevap beklemeden yürümeye devam etti. Yine de Jennifer aralarındaki o kocaman boşluğu tekrar hissetti. İkisi de bu uçurumu aşmak istiyor, zaman zaman bir adım atmaya çalışıyorlardı. Sadece, bunu şimdiye kadar hiç aynı anda yapamamışlardı ne yazık ki.

Diğerlerinin yanına döndüğünde Mark çay yapıyordu. Ulusal oyalanma yolu. Dolaptan süt alıp tüm fincanların dibine biraz koydu. Mark bunları bir tepsiye koyup kanepenin yanına geri döndü.

"Ne durumdasınız bakalım?"

Lisa hafifçe gülümsedi. "Birden ona kadar mı? Dokuz diyorum."

Hannah olduğu yerde doğruldu. "On bir."

"Neden?" diye sordu Jennifer.

"Çünkü dahası var," diye yanıtladı Mark. "Hukuki işlerden bahsetmiyorum, onu avukatla halledebiliriz. Annenizi bilirsiniz. Daha önce de söylediği gibi mektuplar yazdı. Hepsi bende ve her şey bittiğinde size vereceğimi söyledim. Yarına kadar beklerdim ama Jennifer burada olmayacağı için..."

"Bu gece kalıyorum. Stephen az önce gitti."

Lisa bir kaşını kaldırdı.

"Yarın erken kalkacak. Ben düşündüm ki..."

Mark elini Jennifer'ın omzuna koydu. "İyi ki gitmedin. Annen tüm kızlarının beraber olduğunu görse çok sevinirdi."

Mektupları hemen açmadılar. Ne de olsa Noel hediyesi falan değillerdi. Her biri kucağında kendi mektubuyla öylece oturdu ve yorulana kadar konuştular. Amanda zarfı tutarken annesinin ellerini hatırlamaya çalışıyordu. Hannah sonunda uyuyakaldı, onu hafifçe dürtmeleri gerekti. Sonunda hepsi merdivenleri ağır ağır çıkarken ufak bir iyi geceler şarkısı mırıldandılar. Bugünü atlattıkları için kendilerinden memnun, yatağa girdiler.

LISA

Mektup otuz santimetrekarelik bir kutunun üzerine konmuş, yeşil bir kurdeleyle bağlanmıştı. Sadece bu bile çok şey anlatıyordu. Barbara çok güzel hediye paketi yapardı. Organze kumaştan bir kurdele, mühür ya da kahverengi kağıdın üzerinde bir lavanta dalı. Bu onun imzasıydı. Lisa paketi yatağa koydu ve soyunup kuştüyü yorganın altına girdi. Bir süre korkarak mektuba baktı, nihayet kurdeleyi çözüp kağıdı inceledi. Annesinin bildik elyazısı karşısındaydı işte. Harfler çocukça hafif yuvarlatılmış...

Sevgili, tatlı Lisam,

Biz pek çok bakımdan en yakındık. Birbirimize benzeyen çok yönümüz var çünkü. Sen benim ilk çocuğumsun, hayatın mucizesini anne olarak bana ilk tattıransın. Her günümü Noel sabahı haline getirdin. Bunun için teşekkür ederim. Sana söylemeyi gereksiz bulduğum daha pek çok şey yazabilirim ama bunları zaten biliyorsun. Seni çok seviyorum. Bence sen kızlarımın en güçlüsüsün. Hatta kendi iyi-

liğin için ne yazık ki biraz fazla güçlüsün. (Bunu bir ara Andy'ye sor. Bu arada onu da çok seviyorum. Söylemiş miydim?) Senden kız kardeşlerinle ve Mark'la ilgilenmeni istiyorum. Tabii birilerinin de senle ilgilenmesine de izin ver.

Annen

Not: Kutudakine gelince... Haklıydın, yazık olacaktı. Kimse izlemiyormuş gibi çılgınca dans ettiğin zaman giy.

Kutunun içinde, beyaz ince kağıdın arasında, düzgünce katlanmış, zümrüt yeşili Ben de Lisi elbise duruyordu.

Andy telefona ikinci çalışında cevap verdi. Lisa'nın sesi boğuktu.

"Çabuk açtın."

"Sen olabileceğini düşündüm."

"Benim."

"Selam."

"Ne yapıyorsun?"

"Futbol seyrediyorum. Sen?"

"Seni arıyorum."

"Nasıldı?"

"Gelmeni istemediğim için özür dilerim."

"Boşver."

"Boşveremem, Andy. Çok aptalcaydı. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Ben o sırada düşündüğünü bile sanmıyorum. Kabalaştığımı falan sanma. Yani bence düşünmekten çok hissediyordun. Bensiz yapmak, kendi başına halletmek istedin."

"Bu kadar mantıklı olmasan."

"Pardon."

"Kahretsin, özür dileme."

Sessizlik oldu.

"Özür dilemesi gereken benim," dedi Lisa, bir an duraksadı. "Keşke yanımda olsaydın."

"Ben de isterdim."

Lisa bir süre Andy'nin nefes alıp verişini dinledi. Neredeyse bir kucaklaşma kadar rahatlatıcıydı.

"Yarın görüşürüz herhalde."

"Ben buradayım." Andy sözlerine dikkat etmeye çalışıyordu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Lisa."

Andy onun sesindeki üzüntüyü hissetmişti ve bunu hissetmesi yetmişti. Futbol falan seyrettiği yoktu. Sadece televizyonun önündeki kanepede oturuyordu ve bu da aynı şey değildi. Gün boyunca kalbinin ve aklının olduğu yere gitmek için yerinden kalktı, araba anahtarlarını aldı.

Otoyolda hızla ilerlerken Lisa'yı düşündü. Son iki yılda kızın kafasından geçenleri bu ilk anlamayışı değildi. Lisa daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyor, duygularını uçlarda yaşıyordu. Sevgili olmadan evvel arkadaş olmuşlardı. İşyerinde tanışmışlardı, o sıralar ikisi de başkalarıyla görüşüyordu. Çok da önemli ilişkiler değildi aslında ama aralarında duygusal yakınlık ihtimali olmadan birbirlerini daha iyi tanımalarına yaramıştı. Andy, Lisa'nın zeki, inatçı ve asabi olduğunu biliyordu. Tıpkı aptallığa dayanamadığını ya da bir önceki akşam

içkiyi fazla kaçırdığında kahvesine üç şeker attığını bildiği gibi. Lisa komik ve alaycıydı ama asla zalim değildi. Çok iyi bir arkadaştı, hatta ne iyisi, *süperdi.*

Bir gün bir arkadaşları işten çıkarıldı. Her birlikte yerel bir şarap barına gidip yönetimi çekiştirdiler. Herkes yavaş yavaş dağıldı, geriye sadece gece otobüsünü bekleyen ikisi kaldı. Lisa sarhoşken çok farklıydı. Ofisteki kusursuz, şık ve ulaşılmaz hali gitmiş, yerine on yaş küçük bir kız çocuğu gelmişti. Topuklularını çıkarıp çeşmenin içine girmiş, sonra bebek gibi suya oturup kendi kendine gülmeye başlamıştı. Andy onu çıkarmaya gittiğinde Lisa adamı da yanına çekti. İkisi de otobüse binemeyecek kadar ıslanmıştı. Sonra bir bankamatik bulup para çektiler ve taksi tuttular. Lisa şoföre sadece bir adres verdi. Kendi adresi.

Eve girdiklerinde Lisa onu doğruca sıcak duşa sürükledi, orada birbirlerini soyup öpüşmeye başladılar. Önce sarhoşluğun umursamazlığıyla öpüşüyorlardı, derken durum renk değiştirdi...

Andy bunu daha ileri götürmezdi aslında. Lisa'nın çok sarhoş olduğunun farkındaydı. Bu tip şeyleri başka kızlarla da yaşamıştı ve bir daha tekrarlanmasını istemiyordu. Ama Lisa yarı kapalı gözleriyle bakıp ne istediğini tam olarak söyledi. Sonra Andy'yi dağınık yatağına sürükledi, bacaklarını yumuşak ama kararlı bir tavırla açıp üzerine oturdu. Ne kadar sıcak, ıslak ve muhteşemdi. Lisa artık kendini tutmasına gerek olmadığını belli edercesine ağzının içine adını fısıldadıktan sonra kendini hafifçe arkaya atıp biçimli, yuvarlak göğüsleri titrerken orgazm oldu. Ve Andy bu kadar şanslı olduğuna inanamadı.

Lisa ertesi gün yatağa kahve getirdiğinde şaşkınlığı hala sürüyordu. Kızınki tabii ki üç şekerliydi.

"Nasıl bu kadar canlı olabiliyorsun?" diye mırıldandı Andy. Kendisi bütün gün orada öylece yatabilirdi.

"Harika seksten sonra böyle olurum."

"Harika mıydı?"

Lisa adamın bacağına cilveli bir şamar indirdi.

"İltifat bekleme. Benim için harikaydı. Hoş, sen fazla bir şey yapmadın ama..."

Andy geceyi çok net hatırlayamıyordu.

"O zaman bırak telafi edeyim."

Lisa saatine baktı. "Yeterince vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Andy fincanını yatağın kenarına koydu ve kızı kendine çekip geceliğini indirdi.

"Bence zaman yaratalım."

O sabahki satış toplantısına çok geç kaldılar.

İlk altı ayları bol kahkaha, şarap ve seksle geçti. Diğer altı ayda azıcık sakinleştiler. Lisa işin ciddiye bindiğini, bir saatlik zaman diliminde eve koşturup yatağa atlamaktansa yemeğe çıkıp tatlı eşliğinde kahve içmeyi tercih ettiklerinde anladı. Onca *egzersizle* geçen günlerin ardından oturup puding yemek pek sağlıklı olmamıştı doğrusu!

Andy bir yıl sonra daha fazlasını istedi. O yaz tatilinde Yunan Adaları'na gitmişlerdi. Andy plaj havlusunun üzerinde uzanıp Lisa'nın güzel vücudunu seyrederken hayatta hiç bu kadar mutlu olmadığının farkına vardı. O akşam, Yunan şarabının da etkisiyle elini tuttu, Lisa'ya onu sevdiğini söyledi ki

bu pek sık yaptığı bir şey değildi. Ve beraber yaşamalarını önerdi. *Onu her gece ve her gün görmek istiyordu.* Belki de sonsuza dek. Lisa'nın bunu kabul etmesi için birkaç kere daha teklif etmesi gerekti. Kız ancak Noel'den sonra pes etti ve Andy'nin dairesine taşındı.

Andy aslında istediği her şeyi elde etmişti. Lisa'yı her gece ve her gün görüyordu. Ama ona sahip olamamıştı ve bunu ikisi de biliyordu. Kız araya daima bir mesafe koyuyor, bu da Andy'ye daha çok seven tarafın kendisi olduğunu düşündürüyor ve hassaslaşmasına neden oluyordu. Andy işlerin ilerlemesini istedikçe Lisa daha da yavaşlatıyordu. Andy bunu konuşmadan edemedi. Hatta birkaç kere ilişkilerinde bir sonraki aşamanın ne olacağını sormayı bile denedi ama öne attığı iki adım her seferinde üç adım gerilemeyle son buldu. Zorlamadığı sürece her şey iyiydi. Hatta iyiden de öte, muhteşemdi. Andy kendi kendini kandırdığını düşünmeye başlamıştı. O gece uyanık kaldı çünkü Lisa'nın geri çekilmesinin sebebinin Andy mi, yoksa kendisi mi olduğunu düşünüyordu. Cevabı bilse de onu seviyordu. Andy istese bile çekip gidemezdi.

Lisa tüm cenaze işlerini tek başına halletmek istediğini söyleyince onu yalnız bırakmıştı. Ama kızın telefondaki sesini duymak Andy'nin her şeyi bırakıp Lisa'ya koşmasına yetmişti. Gece karanlığında arabanın sesi daha da yüksek çıkıyordu. Park etti, Lisa'nın ışığının yanık olduğunu gördü, perde kıpırdadı ve Andy onun kapıyı açmasını bekledi. *Lisa'yı sıkıca kucaklarken en doğru şeyi yaptığını biliyordu.* Her ikisi için de.

HANNAH

Hannah cenaze gecesi uyuyakalmış, mektubunu okuyamamıştı. Hala çocuktu. Annesini toprağa vermek bile günlük ihtiyaçlarının düzenini bozmuyordu. Etrafındaki herkes iştahını kaybetmiş, uykusuzluktan gözleri kızarmış halde dolaşırken o hala acıkabiliyor ve deliksiz uyuyabiliyordu. Ertesi sabah garip bir güven ve şefkat hissiyle uyanınca kafası karışmış halde doğruldu. Bir-iki saniye için annesi oradaymış gibi gelmişti. Hannah küçükken hastalandığında Barbara bazen onunla uyurdu. Annesinin göğsüne dayanıp burnunu çektiği ve öksürdüğü geceleri düşündü. İkisi de buram buram Vicks kokar, Barbara onunla rahatlatıcı bir tonla konuşurdu. "Buradayım işte. Bak, anneciğin burada. Canım, canım." Annesi artık yanında değildi. Bunu yıllardır yapmamıştı ve artık asla yapamayacaktı. Onunla beraber yatan Amanda'ydı. Kızın yastığa yayılan kahverengi saçlarına baktı. Ablasının orada olmasından rahatsız olmadı, aksine bu hoşuna gitti. Hannah sanki iyi bir şey yaptığını bile bilmeden iyi bir şey yapmış gibi hissetti kendini. Amanda çok yalnız ve mutsuz olmalıydı. Hannah tekrar uyumaya çalıştıysa da başaramadı.

Kalkmak için doğrulduğunda ilk gördüğü şey, çalar saatin yanındaki mektuptu.

Canım Hannah,

Bu belki de en çok senin için zor. Yanında fazla kalamadım. Sen aksini iddia etsen de daha büyümene çok var ve ben bunu kaçıracağım. Bu beni deli ediyor. Ne boktan bir hayat! Öyle kızgınım ki... Aman Tanrım, neler yazıyorum? Senin böyle küfürlü kelimeler kullanmaya bile iznin yok. Anlatmaya çalıştığım, lütfen bana kızma, tatlım. İnan bana bu benim tercihim değildi.

Sen benim sihirli hediyemsin. Hayatımın o bölümünü kapattığımı sanırken kırk beş yaşında sana hamile kalmak, seni taşımak ve doğurmak, yaşamın mucizesine tekrar tanık olmaktı. Komik olan ne biliyor musun? Seni karnımın üzerine koydukları güne dek, ailemizin bir eksiği olduğunu fark etmemiştim bile. Kıpkırmızı ve öfkeliydin. Ve kafan o diken diken harika saçlarla doluydu. Sevgili babanın bana verdiği bir armağandın, birbirimize duyduğumuz aşkın kanıtıydın. (Bu şimdi sana iğrenç gelebilir ama mektubu saklayıp yıllar sonra okuduğunda öyle düşünmeyeceksin.)

Hannah, çok güzel, kendinden emin, becerikli ve harika bir genç kadına dönüşüyorsun. Sen ve ben bu on beş yıla çok şey sığdırdık. Hayatına devam edeceğine dair inancım tam. Zaten hiçbir zaman tamamen bensiz kalmayacaksın, tatlım. Hep seninle olacağım. Babana göz kulak ol.

Dışarıdan bakıldığında çok cesur ve güçlü görünür ama ikimiz de içinde fırtınalar koptuğunu gayet iyi biliyoruz. Onunla konuşmaya devam et. Söylediğin her şeyi dinleyecektir. Seni çok seviyorum, canım kızım.

Annen

Hannah okumayı bitirince mektubu yastığının altına koydu. Birden panik olmuştu. Sanki düzgün nefes alamıyor, ciğerleri sıkışıyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı, kollarına ve göğsüne damladı.

Amanda kardeşinin ağlama sesiyle uyandı. Kafası bomboştu. Bir gece önce yatakta başı çatlayana kadar ağlamıştı. Çalar saatin ışıklarını takip etmiş, saatlerce uyuyamamıştı. 02:30, 02:45, 03:00... Sersemce banyoya gitmiş, bulduğu ağrı kesiciyi musluktan içtiği birkaç yudum suyla yutmuştu. Sonra merdivenlerde oturup ağrıyan başını duvara dayamıştı. Kendi kendine olmak istemiyordu. Bu biraz yeni, biraz da korkutucuydu. Oysa yalnız olmaya fazlasıyla alışıktı. Hannah'nın kapısında durakladı, sonra yavaşça açtı. Hannah uykudaydı. Amanda onun yanına kıvrıldığında saatleri saymaktan vazgeçti. Kız kardeşinin düzenli soluk alıp verişi öyle rahatlatıcıydı ki o da hemen uyuyakaldı.

Şimdi de Hannah ağlıyordu. Nedenini sormak aptalca olurdu ve Amanda'nın onu teselli etmek için söyleyebileceği bir şey de yoktu. Kız kardeşini kollarına aldı, saçlarını okşadı. Atletinin ıslanmasına aldırmadan Hannah'yı göğsünde tuttu.

Bütün bu acı, bu gözyaşları... Bunu beklemediğinden değil. Aksine, tam da bundan korkuyordu. Ama şimdi, yine

de bunu hafife aldığını anlamıştı. Üzerlerine ağır ve kapkara bir battaniye çekilmiş gibiydi. Bunun altında nefes almak bile zordu. Keder her tarafını sarıp sarmalıyor ve bitmek bilmiyordu.

JENNIFER

Birkaç saat sonra Jennifer trende aynı hisler içinde oturuyordu. Sabah hep birlikte kahvaltı etmişlerdi. Andy aniden ortaya çıkıvermişti. Kimsenin neden diye soracak enerjisi yoktu. Jennifer aşağı indiğinde, Andy, Lisa'nın başı kucağında, kanepede öylece oturuyordu. Bir önceki günden kalan çörekler ve kahve vardı. Bütün hafta cenazeden bahsetmişlerdi ama artık o da bittiğinden geriye konuşacak bir şey kalmamıştı. Dün gece burada olmak istemişti ve şimdi de bir an evvel gitmek istiyordu. Hafiften olay çıkmış, Lisa onu eve bırakmak istemişti. Andy nasıl olsa kendi arabasıyla gelmişti. Lisa yanında birinin olmasından memnun olacağını söylemişti. Herkes paylaşmanın rahatlatıcı olacağını düşünüyor gibiydi. Jennifer hariç.

Tren böyle bir mektubu okumak için tuhaf bir yerdi belki ama Jennifer burada kendini daha güvende, daha kontrollü hissediyordu. Kalabalık bir trende gözyaşlarına boğulamazdı, değil mi? Oradaki herkes bir iş mektubu ya da yakın bir arkadaştan gelen bir notu okuduğunu sanmalıydı. Suratına rahat bir ifade oturtup kağıdı açtı.

Sevgili Jennifer,

Sen ve kızlar benim yaşamımın sadece belirli bir bölümünü biliyorsunuz. Çocuklar bunun pek farkına varmaz ama sizden önce de bir hayatım vardı. Tanrı aşkına, beni çatlaklarım olmadan görmedin bile! Bence kız çocuk sahibi olmanın en zor yanı hepimizin kadın olması. Kızlarımın yaşadığı deneyimlerin bazılarını ben de yaşadım ve bunlardan ders aldım. İşin sırrı ne biliyor musun? Onların işine fazla burnunu sokmadan yardım etmeye çalışmak ve zorlamadan tavsiyelerde bulunmak. Bunu başarabildim mi bilmiyorum. Bazen çok zorladım, bazen de fazla uzak durdum. Ve son zamanlarda seninle ilgili bazı yanlışlar yaptığımın farkına vardım. Şu son birkaç senede her geçen gün daha da mutsuzlaştığını gördüm, bir tanem. Çok kırılgan ve ulaşılması zor birisin. İşte bu yüzden, olmayı istediğim kadar yakın olamadık. Özür dilerim. Eğer bunu okuyorsan muhtemelen artık her şey için çok geç ama şunu bil, benim küçük ve karmaşık kızım, seni hep sevdim ve seveceğim. Bu yazılar ilgini çekebilir. Bu bir günlük. Ama aynı zamanda bilmeni istediğim şeylerle ilgili. Seni benim de başımdan geçen şeylerden korumak istiyorum. Belki aptalca bir fikirdir. Neyse, bunu oku ve beni düşün, tatlım. Önce okuman gereken yerlere işaret koydum. Sen bitirdiğinde kardeşlerine ver, onlar da okusun.

Sonsuz sevgilerimle,
Annen

Jennifer mektubu bitirdiğinde onu düzgünce katladı, klasörün içine geri koydu. Sonra her ikisini de çantasına yerleştirdi ve bir önceki yolcu tarafından bırakılan gazeteye uzandı.

LISA

Lisa kendi arabasını bırakıp eve Andy'ninkiyle döndü. Arabayı haftasonu alacağını söylemişti. Şu anda yalnız kalmak istemiyordu. Andy'nin gelmesinin ardından rahatça uyumuş, sabah uyandığında da iyice sokulup onu öpmeye başlamıştı. Andy daha tam uyanamasa da kızın dokunuşlarına karşılık vermişti ve sessiz bir acıyla sevişmişlerdi. *Hayata sıkıca tutunmak için olsa gerek,* diye düşündü Lisa. Şimdi Andy'nin arabasının yolcu koltuğunda oturuyordu, çıplak ayaklarını torpido gözünün üstüne uzatmıştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bunu sensiz yapmak istediğimi söylediğim için çok üzgünüm."

Andy omzunu silkti.

"Ama yapamadım. Tüm gün seni özledim."

"Önemi yok."

"Benim için var. Üzgünüm."

Andy eğilip Lisa'nın dizini sıktı. "Sus artık, tamam mı?"

Kız gülümsedi ve Andy'nin elini sıkarak karşılık verdi.

"Annem hepimize mektuplar bırakmış."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Andy bir şey sormadı.

"Seni sevdiğini söylemiş."

"Sevindim."

"Annem gereğinden fazla güçlü olduğumu ve bunu bir ara sana sormam gerektiğini yazmış."

"Annen çok bilge bir kadınmış."

"Yani?"

"Yani ne?"

"Sana soruyorum işte. Fazla mı güçlüyüm?"

Andy bir süre düşündü.

"Fazla güçlü diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Güç iyidir, öyle değil mi? Ama belki fazla özgürsündür. Yok, kesinlikle öyle." Lisa'ya bakıp güldü.

"Ama gelmeni istedim."

"Ben de geldim."

"Evet, geldin." Lisa gözlerini kırpıştırarak ondan ziyade kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Hemen geldin."

"Bugün ne yapalım?"

"İş ne olacak?"

"Sabah arayıp gelemeyeceğimi söyledim. Söyle, ne yapmak istersin?"

Lisa'ya birden her şey çok gerçekdışı geldi. Yapacak hiçbir işi yoktu. Araba camının ardından dünya sanki bir fırtınadan çıkmış gibi görünüyordu. Gökyüzü inanılmaz berraktı.

"Bizden başka kimsenin olmadığı bir park, tarla ya da nehir bulalım. Yere battaniye serip el ele tutuşalım ve hiç konuşmadan gökyüzünü seyredelim. Bunu yapabilir miyiz?"

"Elbette."

Annenizin Düşünceleri

Sabahtan beri okuyorum, biraz da yazayım dedim. Buna günlük demeyeceğim. Kendimi azıcık tanıyorsam böyle bir vaatte bulunmamam gerektiğini bilirim. Ayrıca da hayatımın bu karanlık döneminde genellikle tek istediğim, arka arkaya küfürler sıralamak ve bildiğim bütün kaba ve öfkeli sözcükleri saymak. Nadiren düzgün bir şeyler yazacak kadar sağduyulu oluyorum.

Mark, Hannah'yı sinemaya ve pizza yemeye götürdü. Bunu yapmasını ben istemedim ama bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Erkekler sorunları hemen çözmek ister, oysa bu onun çözebileceği bir şey değil. En azından Hannah'yı alıp götürdü ve biraz dinlenmeme fırsat verdi. Ama ben dinlenmek istemiyorum, dinlenemem, kafam çalışıp duruyor. Bazen çok korkuyorum, midem yanıyor, her yerim karıncalanıyor ama duramıyorum işte. Hıçkıra hıçkıra ağmalı ya da okumalıyım. Önümde kitapçının daha önce hiç uğramadığım bölümünden aldığım kitaplar duruyor. O kitapçı, hayatın başka bir yanını keşfettiğim yerdi. Yıllardır oraya gidiyorum. Yerel dükkanları destekleyin, diyorlar ya, ben kendi adıma destekledim işte. Kasabı ve manavı kaybettiysek de kitapçıyı ayakta tutmayı başardık.

Ne yalan söyleyeyim, biraz Waterstones'a benzeseydi, bundan rahatsız olmazdım doğrusu. Bir kanepe harika olurdu ya da bir kahve barı falan... Yoksa da yok, ne yapalım, arada bir Tesco'dan aldığım tam plajlık birkaç kitap için kendimi suçlu hissetsem de sadık bir müşteriyim. Size tüm Enid Blyton'larınızı oradan aldım. Sonra Penguin Klasiklerini ve Kendini Eğit dil eğitimi kasetlerimi. (Tam on dilde yemek siparişi verebiliyorum.) Siz araba kullanmayı öğrenirken, Dehşet Yılları adını taktığım dönemde aldığım Otoyol Rehberi'ni... Hannah, senin daha sıran gelmedi. Belki saçlarım dökülmeden önce saçımı başımı bizzat ben yolardım. Ha! Ha! Ha! Yani özetle demek istediğim, kitapçıdakiler beni yıllardır tanıyor. Tek pişirebildiğim yemek mangalda sosisken gidip Mary Berry yemek kitabı aldığım günleri biliyorlar.

Bugüne dek beni görmedikleri tek yer bu bölümdü. Pahalı, kalın kapaklı kitaplara baktım. Kanseri Yenmek, Kanserle Yaşamak, Kanserle Savaş ve Kazan... Bunlar sadece ilk gözüme çarpanlar, daha bir sürüsü var. Birkaçını aldım. Okuyacağımı düşündüğümden değil. Bu biraz spor salonuna gitmeye benziyor. Hani kendini, sadece para ödemenin ve aletleri tanıma amaçlı atılan turun seni şekle sokmaya başladığına inandırırsın ya. Bu elbette doğru değildir. Bu kitap alışverişi de beni iyileştirmeyecek ya da şöyle söyleyeyim, olur ya iyileşsem bile bu kitaplar sayesinde olmayacak. Üstelik keşke bunları hiç satın almasaydım. Çünkü bana orada 'ah zavallı, demek kansersin' ifadesiyle baktılar. Bundan nefret ediyorum. Üstelik daha kel bile kalmadım.

Hannah kaşlarım ve kirpiklerim olmadan nasıl görüneceğime taktı. Hayatımda ilk kez seyrek olmalarına seviniyorum. Gür ve güzel olsalardı ayrılmamız zor olurdu. Birileri saçımın farklı çıkabileceğini söyledi ama ben saçımı olduğu gibi seviyordum. Ne tip bir kafatasım olduğunu merak ediyorum. Dazlak olunca nasıl göründüğü önem kazanacak ya. Saçım hayatım boyunca uzun ve parlaktı. Kahretsin! Yine ayrıntıya girdim. Bir saç neden bu kadar önemli olsun ki?

Neyse, asıl konuya döneyim. Dediğim gibi, kitapları aldım ama okuyacağımı sanmıyorum. Başucumda beni bekleyen daha bir sürü kitabım var. Bu dünyada Corelli'nin Mandolini'ni bitirmemiş tek kişi benimdir herhalde. Ya da bunu itiraf eden tek kişi mi demeliydim? Bu aralar pek cesurum. Aklıma sürekli abartılı sözler geliyor ve bunları söylemekten çekinmiyorum. Savaş... Yenmek... Kavga... Azim... Cesaret... Kazanmak... Tüm bunları yapmak istiyorum ve hazırım. Yaşamak istiyorum, işte o kadar. Tamamen içgüdüsel olarak bunu yapmıyor muyuz zaten? Ayrıca 2006 yılındayız. Artık kanseri tedavi ediyorlar. Erken teşhis ediyor ve azimle savaşıp yok ediyorlar. (Bu ifade tüm onkologları Cesur Yürek filmindeki Mel Gibson gibi hayal etmeme sebep oluyor. Gerçi hiç fena olmazdı. Doğum uzmanınız yakışıklı olmasa da olur, annemin hep dediği gibi onlar altta kazı çalışması yapıyor, oysa onkologlarla yüz yüze bakıyorsun.) Evet, kanseri tedavi edebiliyorlar. Başarı yüzdeleri her gün artıyor. Bu hastalığın kötü bir ünü olduğu gerçek, insanların suratında acayip bir ifadeye sebep olduğu da. Ama beni tedavi edecekler.

Eğer bir gün kitap yazarsam(!) kapağa hangi resmi koyacağımı biliyorum. Lisa, hani bana uzun zaman önce aldığın şu buzdo-

labı süsü vardı ya? Tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum ve aşağı inip bakmaya da üşeniyorum ama üzerinde Edward döneminden bir kadının siyah-beyaz fotoğrafı var ve altında Titanic batarken tatlı sipariş eden kadınlarla ilgili bir şey yazıyor. Her baktığımda gülerim. Ben de kitabımın ismini Hayat Kısa, Bol Puding Yiyin koyacağım. Herhalde Noel'de çoksatarlar listesine girer.

Bunu sadece hasta olduğunuzda yapmayın kızlar. (Anneden dersler alarmı!) Hep yapın. Hayat kısa. Kanser olmayıp yatağınızda çok yaşlı bir hanım olarak ölseniz bile kısa.

Ben bu konuda gayet iyiydim, her zaman olmasa da. Tamam, mükemmel değil ama fena da değildim diyelim. Hayatımı yaşadım. Burada romantik sırlarımı okuyacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Her şeyi bilmek zorunda değilsiniz! Hem eğer işler istediğim gibi giderse yatağımda yaşlı bir kadın olarak ölürüm. Her ihtimale karşı özelimi korumak zorundayım.

Ama bu uğurda çim suyu içmeye başlayacağımı sanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz. Bana bol buzlu bir cin tonik ve bir dilim de...

Ekim

"Mutlu yıllar, Hannah!" Bir restorandaydılar. İşyerindeki Stephen dışında herkes oradaydı. Bugüne kadar doğumgünlerini hep evde kutlarlardı ama bu yıl yerel bir et lokantası daha iyi bir tercih gibiydi. Onsuz ilk doğumgünüydü. Hannah hayatını kafasında ikiye ayırmıştı. AÖÖ ve AÖS: Annemin Ölümünden Önce ve Annemin Ölümünden Sonra. Şu ana kadar fena değildi. Okula gitmiş, gelmiş, giyinmiş ve hala ağlamamıştı.

"On altı yaşındasın ve daha öpüşmedin, öyle değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"O bakışı tanıyorum ve henüz sende görmüyorum."

Hannah işaretparmağını dudağına bastırıp Lisa'ya bir Marilyn Monroe öpücüğü yolladı ve açılmayan son hediyesine uzandı. Bunun Amanda'dan olduğunu biliyordu çünkü paket bile yapılmamış, sadece torbaya konmuştu. Poşet etnik bir dükkana aitti, hala sandal ağacı kokuyordu ve fatura içinde unutulmuştu. Kart falan yoktu. Amanda seyahat ederken gönderdiği hediyelere her zaman kart koyardı ve içine kimsenin anlayamayacağı farklı dillerde bir şeyler karalardı. Ama bu

yıl kardeşinin doğumgününde bizzat hazır bulunduğu için buna gerek görmemişti anlaşılan. Eyvah, annesi burada olsa muhtemelen bundan hoşlanmazdı. Torbanın içinden koca bir şişe Stella çıktı. Stella MacCartney'nin parfümü lila rengi ince kağıtla sarılmış ve gümüş bir kurdeleyle tutturulmuştu. Lisa bir hediye çeki vermiş ve harcarken Hannah'nın yanında olmayı şart koşmuştu. Mark kızın artık büyüdüğüne kanaat getirip arkasında ismi yazan ve şimdiden birkaç konser kaydı yüklenmiş bir iPod almıştı. Tüm bu hediyeler Hannah'ya artık genç bir kız olduğunu hissettirdi.

"Size bir şey söyleyeceğim." Yemek bitmiş, garsonlar mumlarla süslü çikolata dondurmalı tatlıyı getirmiş, restorandaki herkes Hannah'nın utancına aldırış etmeden doğumgünü şarkısına katılmıştı. Kahveye geçmek üzereydiler. "Umarım Hannah bunu bugün yapmama aldırmaz," diye devam etti Jennifer. "Ama çok sık bir arada olamıyoruz."

Hamile, diye düşündü Mark.

Stephen'ı terk etti, diye düşündü Lisa.

Jennifer yanındaki çantadan bir tomar kağıt çıkardı. Sayfalar düzenlenerek plastik dosyalara yerleştirilmişti. Amanda, Jennifer'ın iyi ama bir o kadar da korkutucu bir öğretmen gibi olduğunu düşündü.

Hamile değil.

Stephen'ı terk etmemiş.

Mark ve Lisa ayrı ayrı ayrı hayalkırıklığına uğradı. "Annem gitti... Ve bana bir şey verdi. Yani bunu öldüğünde bana bırakmış." Renkli dosyayı ortaya koydu. "Günlük gibi bir şey.

Kızlarının bilmesini istediği şeyleri yazmış, hasta olduğunda, hatta... Hatta öleceğini anlayınca. Bunu önce benim okumamı istemiş çünkü..." Jennifer nedenini söylemek istemiyormuş gibi durakladı. "Neyse, orijinalini hemen veremem ama çoğalttırdım." Kopyaları tıpkı bir seminer veriyormuşçasına kızlara dağıttı. "Biliyorum, gerçeği gibi olmaz ama... El koyduğumu falan sanmayın lütfen. Sadece hepimizde bir kopyası olması gerek dedim." Sesi boğuklaştı.

Amanda fotokopicide dikilip annesinin günlüğünü çoğalttıran Jennifer'ı hayal edince gülümsedi. Bu tam ablasına göre bir hareketti. Annesi de duysa bayılırdı kesin.

Hannah kendi kopyasını açtı, annesinin elyazısını görünce hemen kapadı. Bu gece olmazdı.

Jennifer'ı eve Lisa ve Andy bırakacaktı. Amanda gece Mark'ın evinde kalacaktı. Hannah ve Amanda misafir odasındaki yatağa temiz çarşaf sererken şakalaşıp gülüştü. İşleri bitince Amanda kendini yastıkların üzerine attı. Hannah da diğer taraftan yatınca kafaları ortada birleşti. İkisi de gözlerini tavana dikti.

"Felaket içtim."

"İğrenç!"

"Çok suluyum değil mi? İyi vakit geçirdin mi, bebek?"

"Bana bebek demekten vazgeçsen iyi olacak. On altı yaşıma girdim. Üstelik fazla *Kirli Dans* tarzı."

"Bundan böyle bebek demek yok. İyi vakit geçirdin mi, HANNAH?" Amanda kardeşine bakmak için kafasını çevirdi.

"Evet."

Amanda hala ona bakıyordu. Gözlerini kısmıştı, yine de tam odaklanamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Gerçekten. Yani önce biraz hüzünlü olacağından korktum ama gayet iyiydi."

"Sen çok iyi idare ettin de ondan."

Bunu duymak güzeldi.

"Şimdi uyuyacağım." Amanda gözlerini kapadı.

"Hala giyiniksin. Dişlerini de fırçalamadın."

Amanda gülmeye başladı ama gözlerini açmamıştı. "Nesin sen, kişisel hijyen polisi falan mı?"

Mark aşağıda onu bekliyordu.

"Senin için bir şeyim var..."

"Daha da mı var? Şımaracağım galiba."

Mark'ın elinde bir kartla, çok güzel paketlenmiş bir kutu vardı. Hannah hemen anladı.

"Annemden."

Mark kızını başıyla onayladı. "Bana bunu bugün vermemi tembihledi."

"Anlıyorum."

Önce kutuyu açtı. İçinde bir çift minicik ama ışıl ışıl pırlanta küpe vardı. Hannah kutuyu büyük bir dikkatle masaya koydu. Kart tam bir doğumgünü kartı gibi değildi. Kağıt beyazdı, üzerinde büyük puntolarla yazılmış bir cümle vardı. CESARETLE HAYALLERİNİN PEŞİNDEN GİT. Annesi hala onlarla beraberdi, mezardan bile öğütler veriyordu. Hannah gülümsedi.

Barbara kağıdın içine şöyle yazmıştı:

"Bugün üzülmek yok, benim sevgili doğumgünü kızım. Sana ufak bir takı aldım. Onları tak ve parılda. İlk ve en minik pırlantaların benden. Seni seviyorum. Annen."

Aralık Ortası

HANNAH

Hannah *Noel Diye Buna Derim*'i istemiş, Mark *King Lisesi Korosu* diye tutturmuştu. Sonunda *Jackson 5 Noel Albümü*'nde karar kıldılar. Ağacı seçmişler, eve getirip yerleştirmişlerdi ama iğneleri hala üzerindeydi ve görünüşe bakılırsa marta kadar temizlik yapmak zorunda kalacaklardı çünkü kocamandı. "Tanrı aşkına!" demişti Mark. "Bu da neymiş böyle?" Ağaç neredeyse tavana değecekti.

Bir gece önce yaptıkları pizza partisinde yeni Noel süsleri almanın daha iyi olacağına karar vermişlerdi. Kilerdeki kocaman kutuyu çıkarmaya cesaretleri yoktu. O kutu annesinin kendi elleriyle yaptığı süsler ve hatıralarla doluydu. Son aylar zarfında kendilerini bırakmamayı öğrenmişlerdi. Eğer kutuyu açacak olurlarsa bu azimlerinin dağılmasından korkuyorlardı. Böylece şehre inmiş, yeni süsler, cam küreler ve ışıklar almışlardı.

Son günlerde kafa kafaya verip pek çok karar alıyorlardı ve Hannah bundan çok hoşlanıyordu. Önceleri sadece katkıda bulunurdu. Fikri önemliydi elbette... Fakat kararların merke-

zinde durmuyordu. Yemeklerini ailesiyle yiyordu ama kimsenin şöyle dediği yoktu: "Bu akşam canın ne çekiyor Hannah?" Oturup onlarla televizyon seyrederdi ama hangi kanalı izlemek istediğini soran olmazdı. Aynı şeyi izlemek istemiyorsa çalışma odasındakini ya da yatak odasındaki televizyonu açabilirdi. Şimdiyse babası her konuda ona danışıyordu. Bu da kendini yetişkin gibi hissetmesini sağlıyordu. Konu pizza ya da çam ağacı süsü olsa bile.

Mark artık Hannah'yla daha çok ilgileniyordu. Haberleri beraber izliyor, kızın sevdiği kanalları açıp televizyon programları üzerine sohbet ediyorlardı. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. Hannah her gün eve eli kolu kariyer dosyalarıyla dolu geliyor, oturup kızın derecelerini ve üniversiteleri inceliyorlardı. Bir yere gittiklerinde arabada ön koltuk artık Hannah'nındı.

Evde yemek pişirme görevi her zaman babasının olmuştu. Annesi ihtiyacı olan günlük vitamin ve kaloriyi alabileceği bir hap yapsalar yemek yeme zahmetine bile girmeyeceğini söylerdi hep. Buna rağmen Mark'ın pişirdiği her şeyi silip süpürürdü. Hannah annesinin asıl hoşlanmadığı şeyin yiyecek alışverişi yapmak, hazırlamak ve temizlemek olduğunu biliyordu. Ama babası farklıydı, o tüm bunları severdi. Annesi hayattayken elinde tombul bir kırmızı şarap kadehiyle mutfak sandalyelerinden birine oturur ve kocasının etleri yumuşatmasını, sebzeleri dilimlemesini ya da yumurta çırpmasını seyrederdi. Mark'ı bulduğunda büyük ikramiyeyi kazandığını söylerdi hep. Barbara hasta olduğu, yani çok hastalandığı zamandan beri, Hannah da babasına yardım ediyordu. Babası ona sebze

ve meyveyi bıçağı eğimli tutarak nasıl kesmesi gerektiğini, sarımsakların ne şekilde ezileceğini ya da nasıl meyane hazırlanacağını öğretmişti. Bu konu hakkında hiç konuşmadılar. Hannah bir akşam mutfağa geldi, sessizce bir şeyler doğramaya başladı, Mark kızının boynundan mutfak önlüğünü geçirdi ve arkada bağladı. Sonra kendi işine devam etti.

Şimdi hemen hemen her gece beraber yemek pişiriyorlardı. Tatlı ve sos da hazırlamaya başlamışlardı. Hannah banyodaki aynanın önünde durup vücudunu inceledi, karnının yuvarlaklaştığını ve belinin ortaya çıktığını gördü. Bu çok hoşuna gitti.

Göbeğini deldirmek istiyordu ama babası asla izin vermezdi. Annesi hayatta olsa belki şansı biraz artardı. Barbara büyük ihtimalle kabul ederdi. Ayrıca hala düz bir göbeğe sahipken bunun tadını çıkarmasını da söylerdi. Annesi bunu dövmeden daha çok onaylardı çünkü istediği zaman çıkarabilirdi. Yüz dışında her yeri kabul ederdi, sadece insanların çenelerine ve kaşlarına halka takmasından nefret ediyordu. Göbek için olanını belki güzel bile bulurdu. Hannah babasına söylemek zorunda olmadığını düşündü, artık çocuk değildi. Adamın onu çıplak falan gördüğü yoktu. Gelecek yaza kadar anlamazdı nasıl olsa. O zaman da çok geç olurdu zaten. *Evet, yaptırabilirim...* dedi Hannah içinden.

Sonuçta hayat yapmak istediğin şeyleri erteleyemeyeceğin kadar kısaydı. Hannah bunu son zamanlarda daha da sık düşünür olmuştu. Annesi son günlerinde nasıl da zayıflamıştı. Hannah'nın vücudu kendini sağlıklı hissetmesine sebep oluyordu. Ve yemek yapmaya gelince o da bir çeşit terapi

gibiydi. Babası bazen azıcık şarap içmesine izin veriyordu. Bir keresinde masada iki kadehin durmasının rahatlatıcı olduğunu söylemişti.

Bu akşam elmalı tart yapıyorlardı. Birkaç hafta evvel de etli börek, pasta ve Noel pudingi hazırlamışlardı. Tam bir Martha Stewart günüydü doğrusu. Ev karamelize şeker, frenküzümü ve alkol kokusuyla dolmuştu. Şimdi ışıl ışıl parlayan ağaçları ve teypte çalan Jackson 5 şarkıları eşliğinde hamur yoğuruyor, tartın üzerini süslemek için sarmaşık yaprağı ve yıldız desenleri kesiyorlardı.

Hannah herkesin gelmesi konusunda ısrar etmişti. Ekimde, doğumgünü için bir araya geldiklerinde bunu özellikle rica etmiş ve herkesten ajandasını işaretlemesini istemişti. Amanda'ya da o zamana kadar ülkeyi terk edemeyeceğini söylemişti. Lisa, Andy'yle beraber geliyordu. Jennifer sırf orada olabilmek için Stephen'ın ailesini bir önceki haftasonu ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Hannah'yla babası her geçen gün biraz daha bu yeni duruma alışıyordu. Ama her gün aynı geçmiyordu tabii, bazen çok zorlanıyorlardı. Bir tanesinin moralinin bozuk olması kabul edilebilir bir şeydi ama ikisinin de kötü olduğu günler tam bir felaketti. Hannah, Noel gününü riske atamazdı. Müzik, tart ve Tabu olacaktı. Annesi bundan hoşlanırdı.

LISA

Muhteşem bir partiydi. Tamam, Andy'nin ofisinin düzenlediği bir Noel partisiydi sadece ama şirket iyi bir yıl geçirmişti ve parti için çok şık bir yer ayarlanmıştı. Lisa'nın işyerininki bir gece önceydi ve korkunç bir Meksika restoranında klişe bir Noel partisiydi işte. Gecenin sonuna doğru millet iyice sapıtmış, muhasebeci kızlardan biri, kız kardeşinin doğumgünü için şirket imkanlarını kullanıp hediye yolladığı tek bir gün dışında yılın 364 günü görmediği kurye çocuklardan biriyle ertesi sabah birlikte uyanmıştı. Lisa neyse ki kızlar tuvaleti tekila mağdurlarıyla dolmadan evvel sıvışmıştı.

Bu partiyse çok daha iyiydi. DJ harika çalıyordu. Andy'nin arkadaşları da iyiydi – tam partilik tiplerdi, ne fazla ağır ne fazla içkili ya da cıvık. Ve Lisa o mükemmel elbiseyi giymişti.

Lisa merdivenin tepesinde, Barbara'nın yeşil ipekten Ben de Lisi elbisesi içinde, tıpkı Külkedisi gibi tüm güzelliğiyle dikildi ve etrafa bakındı. Salona ilk girişi değildi, sadece tuvaletten dönüyordu. Ve gecenin sonu da değildi. Yemek servisi bitmiş, Lisa yeterince şampanya içmişti. Kendini sersem ve

fazlasıyla duygusal hissediyordu. Balo salonu sadece çiçek ve ışıkla süslenmişti. Altın rengi şamdanlar, binlerce poinset ve minik ışıklar tam da Noel ruhunu yansıtıyordu. Kocaman, şişme bir Noel Baba'dan ya da plastik ökseotlarından çok daha güzeldi.

Lisa normalde böyle büyük partileri sevmezdi. Herkesi tanıdığı küçük toplantılar idealdi. Aslında şamatacı bir çekingendi. Onun gibi insanların çekingen olması daha bir kötüydü çünkü bunu çaktırmamak için özel bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu. Ayrıca bu tip yerlere gelmenin en güzel yanı hazırlanmaktı. Kendini kokulu ve bol köpüklü bir banyoda şımartmak, acele etmeden makyaj yapmak, tek başına içilen ilk şarabın keyfini çıkarmak... Tüm bunlar, gürültülü bir ortama girip tanımadığın bir dolu adamın arasında sipsivri topuklarınla dikilmekten ve ucuz şarap içmekten çok daha iyiydi.

Ama bu gece farklıydı. Evden çıkmadan evvel giyinirken parfümünü havaya sıkmış, sonra da parfüm bulutunun içinden geçmişti. Bu taktiği annesinden kapmıştı. O asla parfüm demez hep esans kelimesini kullanırdı. Üzerinde Barbara'nın elbisesiyle havadaki koku bulutunun içinden geçerken birden onun kişiliğine büründüğünü hissetmişti. Parfüm onu partide koruyacak bir kalkan gibiydi. Ya da belki, bu etkiyi yapan tamamen elbisenin kendisiydi.

Annesinin elbisesi... Annesi büyük partilere bayılırdı. Giyinmeyi, burnunun ucunu gıdıklayan şampanya köpüklerini, dans pistinin ortasında elleri havada, çıplak ayak dans etmeyi severdi. Lisa küçükken, annesinin iyi geceler öpücüğü-

nün hep Fracas koktuğunu hatırladı. *Kuru temizlemeci koltukaltlarındaki ufak ter lekelerini ya da eteğindeki çamurları temizlerken belki de o kokuyu tam olarak çıkaramamıştır,* diye düşündü. Bu fikir hoşuna gitti.

Şimdi, sanki içkisine mutluluk hapı atılmış gibi bir hali vardı. Ya da belki sadece Noel ruhuna uyuyordu. Bu harika, muhteşem, süper bir partiydi, işte o kadar. Dans pistindeki Andy'yi görebiliyordu. Bakışlarıyla onu takip etti. Çok yakışıklı ve mutlu görünüyordu. Üzerinde smokin vardı ama papyon takmamış, siyah ipek kravatla yetinmişti. *Papyon takabilmen için babanın da takmasına alışık olman gerekir,* derdi hep. Ve Andy'nin babası papyon takanlardan değildi. Andy smokini içinde *Rezervuar Köpekleri* filminden fırlamış gibiydi. Heyecanlı el kol hareketleri yaparak bir arkadaşıyla konuşuyordu. Karşısındaki adam bir kahkaha attı. Andy gece boyunca böyleydi: Komik, popüler ve... özel. Bazen yakınındaki kişilere başka insanların gözüyle bakıp ne kadar harika olduklarını anlamak iyi oluyordu. Lisa bunu onunla yalnızken de hatırlamalıydı.

Andy'nin arkasında insanlar dans ediyordu. Müzik onlara gençliklerini hatırlatacak izler taşıyor, bütün bu süslü yalnızlık içinde hala özgür olduklarını anlatıyordu. Sohbet etmeyi engelleyecek kadar yüksek ya da iç sıkacak kadar alçak değildi. Diğer her şey gibi o da kusursuzdu. Derin bir minnettarlıkla sarsıldı. Çok şanslıydı.

Andy kafasını kaldırdı, Lisa'yı o elbisenin içinde gördü ve içinde bir şeyler koptu. Uzun zamandır ona sormak istiyordu... Belki de kızı o çeşmenin içinde otururken gördüğü gün-

den beri biliyordu. Bunun Lisa için daha zor olduğunun da farkındaydı. Kızın hayatı dümdüz değildi, pek çok engebeyi aşmaya çalışıyordu. Ama bu gece... Bu gece Lisa farklıydı.

Gözleri buluştu, birbirlerine gülümsediler. İçinde hatıraları ve geçmişi barındıran gülümsemelerden biriydi. Andy kızın aşağı ineceğini görünce, onu eliyle durdurdu ve iki kadeh şampanya alıp yukarı çıktı. Müzik sanki o sipariş etmiş gibi birden değişti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bunu daha önce bir kere yapmış ve bir kadına evlenme teklif etmişti ama o zaman her şey farklıydı. Bir daha da kadından ve cevabından yüzde yüz emin olmadan aynı şeyi tekrarlamayacağına yemin etmişti. Şimdiyse kendine yüzde altmış ya da kırk şans veriyor ama yine de yapması gerektiğini biliyordu.

Kadehi Lisa'ya verince kız gözlerini ondan ayırmadan bir yudum aldı. Yirmi yaşında görünüyordu. Saçları uzun boynundan aşağı dökülmüş, uçları hafif kıvrılmıştı. Kolunu Andy'nin omzuna atıp adamı kendine çekti. "Sana seni sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sorarken dudakları sevgilisinin kulağını okşadı. Andy sesindeki içtenliği fark etmişti ve bu da ona ihtiyacı olan cesareti verdi. Derin bir nefes alıp mırıldandı. "Evlen benimle." Bu bir tekliften çok emirdi. Lisa geri çekilip onun yüzüne baktı. Andy kafasını sallayıp kızın az önce dediklerini tekrarlama konusundaki sessiz isteğine boyun eğdi. "Evlen benimle, Lisa. Yani benimle evlenir misin? Lütfen?"

Belki Smokey Robinson, belki şampanya ya da sadece annesinin kumaşın içine işlemiş ruhu yüzündendi. Ama Lisa

geleceğin perdelerini aralayıp baktığında Andy'siz bir yaşam göremedi. Gülümsedi. "Evet, evet, evet!"

Lisa ertesi sabah kalktığında beyni zonkluyordu. Öğleye doğru daha kötü olacağını ve bir sonraki sabaha kadar da başının ağrısının geçmeyeceğini biliyordu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu ama bunun sebebi aşk değil yine şampanyaydı. Tekrar yastığa uzanıp birkaç dakika gözlerini kapadı. Romantizmi falan unutmuştu. Ama sonra Andy'nin mutfaktan gelen ıslığını duydu. Dün geceki şarkıydı bu ve hatırladı. Ah! Aman Tanrım! Hayır!

Ve Andy elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"Günaydın, fıstık."

"Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

Lisa homurdandı. "Çok erkenmiş. Neden ölü gibi hissettiğim belli oldu. Sen niye kalktın?"

Andy tepsiyi komodinin üzerine bırakırken omuz silkti. Lisa'nın kafasının altına birkaç yastık daha koydu, kızı sanki hastaymış gibi arkasına yasladı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve biraz çay iç. Söz, bence daha iyi olacaksın."

"Tutamayacağın sözler verme."

"Çay işe yaramazsa kızarmış ekmek de var. Biraz fazladan marmelat da sürelim."

Lisa isteksizce gülümsedi. "Seni hak etmiyorum."

"Haklısın. Başka bir hayatta mükemmeldin herhalde."

Kafasını salladı, birden kendine acımıştı. Sıcak çaydan bir yudum alınca biraz iyi hissetti. "Sanırım Rahibe Teresa'ydım."

"O olamazsın. Sen doğmadan önce ölmesi gerekirdi."

"Peki, Bay Ukala. O zaman Florence Nightingale'dim ya da Madam Curie, oldu mu?" Andy güldü.

"Tamam, Flo. Sen şimdi ekmeğini ye bakalım."

Yeşil elbise iskemlenin arkasında duruyordu. Dün gece sevişmeden önce onu oraya koyuşunu hayal meyal hatırladı. Başka zaman olsa üstündekini umursamazdı. Ama bu *elbise...* Birden aklına, yıllardır düşünmediği bir adam geldi. Yatağa gelmeden önce takım elbisesini ve gömleğini düzgünce sandalyeye koyan bir adam. Bu yaptığı, tutkuyu tamamen öldürücü bir şeydi. Lisa elbiseye kin dolu bir bakış fırlattı. Hepsi onun suçuydu. Andy sormuş, o da kabul etmişti ve her şey berbat olmuştu. Tepsiyi kenara itip yattı ve sanki bunun yardımı olacakmış gibi yastığı yüzüne kapadı.

Andy'nin yanına uzandığını hissettiğinde uyuyordu. Kendine rağmen adamın sıcaklığına doğru kaydı. Andy kollarını onun vücuduna doladı ve başını boynuna gömdü.

"Çay işe yaradı mı, sevgilim?"

"Birazcık."

Andy, Lisa'yı sıktı. "Ah, dışarısı çok soğuk ve sen de çok sıcaksın, mmm..." Kızı kendine çekip öpmeye başladı. Lisa hemen çekildi. Rahatsız olmuştu.

"Saçmalama. Daha dişimi bile fırçalamadım. Beni neden öptüğünü anlamıyorum."

"Neden öpmeyeyim?" Andy, Lisa'nın saçlarını okşadı. "Sen dün gece evlenme teklif ettiğim ve bana evet diyen kadın değil misin? Sonra da buraya gelip akıl almaz şeyler yaptın. Eğer o değilsen, düşündüğümden daha sarhoş oldum

demektir." Elini poposunda dolaştırıyordu. "Yok, ben eminim, o sendin."

İşte tam zamanıydı. Ah, bir söyleyebilseydi... Hazır olmadığını, emin olmadığını ve doğru zaman olmadığını... Çok şampanya içmişti, ışıklar ve şarkı çok güzeldi ve bir de o elbise vardı. Konuşsa, konuşabilse belki kurtulurdu. Belki sadece güler ve dün gece yaşanmamış gibi davranırlardı.

Öyleyse neden susuyordu? Neden onun kendisini öpmesine izin veriyordu? Andy üzerine abanıyor, dokunuşları giderek ateşleniyordu. Lisa'nın hoşuna gidiyordu tabii, hep gitmişti ama yapmamalıydı. Sıcak ve kahve kokan nefesiyle kulağına fısıldadığında, gözlerini kocaman açarak tavana baktı. Panik ve mide bulantısıyla savaşıyordu. Dürüstlük anını kaçırmıştı.

Önce şakayla karışık, sonra gerçek bir telaşla Andy'yi üzerinden itti. "Bak, çok ciddiyim, Andy. Çekil!" Lisa boğazından yükselen şampanya, çay ve safrayla banyoya koştu. Çılgınca kustu ve banyo fayanslarının üzerine çöktü. "İyi misin?"

"Evet, içeri gelme."

Andy çoktan içeri girmişti. "Biraz karmaşaya aldırmam. Vücut salgılarının hepsiyle barışığımdır. İşte..." Bir havlu verip ayağa kalkmasına yardım etti. "Tekrar uzan. Yani eğer bittiyse..." Lisa kafasını salladı. "Sanırım bitti."

"Biraz su vereyim de uyu. Yakında düzelirsin. Seni ayyaş!" Havluyu Lisa'nın yüzünden çekip alnını öptü.

Midesinin bulantısı geçmişti ama başı hala çatlıyordu. Sonra Andy'nin kızının geleceğini hatırladı...

AMANDA

"Kahretsin, amma da soğuk!" Amanda, Starbucks'ın kapısını açıp ev arkadaşı Bex'in içeri girmesini bekledi. Uzun bir kuyruk vardı ama en azından sıcaktı. Teoride Starbucks'a tamamen karşıydı. Ama üşümeye daha fazla karşıydı.

Beresini çıkarıp saçlarını karıştırdı. "Bana neden Goa gibi bir yerde değil de burada olduğumu açıkla lütfen."

"Değişiklik?"

Amanda sırıttı.

"Josh ve benimle yaşamayı sevmen?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Amanda kollarını açıp terazi gibi dengeledi. "Goa'da yazlık, Earlsfield'da sefalet, Goa'da bir yazlık, Earlsfield'de sefalet, hım, yakın sayılır."

"İtiraz ediyorum. Sefalet mi? O kadar da değil!"

Bex'e dramatik bir tavırla sarılıp "Tamam sefalet sözünü geri alıyorum," dedi. "Hey, amma da sıcaksın!" Amanda kızın suratına süründü.

Bex ondan kurtulup gülmeye başladı. "Çekil çabuk!"

"Ev hakkında öyle konuştuğum için kahveyi ben ısmarlıyorum. Ne istersin?"

Bex kasanın arkasındaki listeye baktı. "Iyy! Yumurtalı latte! Tarçınlı latte! Sade bir şey yapıyorlar mı, yoksa bu iğrenç şeylerden mi içmek zorundayız?"

"Denemeden bilemezsin. Git de bir yer bul ama kapıdan uzak olsun. İşe dönmek için yirmi dakikam var."

Amanda müşterilere baktı. Etraf ellerindeki listeyi kontrol eden, Noel alışverişine çıkmış tiplerle doluydu. Bu ona daha bir şey almamış olduğunu hatırlattı. Geçen Noel'de evden uzaktaydı. Aramak bile yeterince büyük bir hediyeydi ya da o öyle sanmıştı. Bu yıl elle tutulur hediyelere ihtiyacı vardı.

Gözü, bebeğine çörek yedirirken bir yandan çenesine sıkıştırdığı telefonla konuşan anneye kaydı. Sonra dizüstü bilgisayarlı adamı gördü. Kızıl saçlıydı. Gök mavisi, polo yaka bir kazak giymişti. Tıpkı *Tenten*'e benziyordu. Amanda onun da bunu bilip bilmediğini düşünüp gülümsedi. Sonra *Tenten* gazetesinin üstünden baktı, birini gözleriyle hayran hayran takip etti. Çocuğun ağzı resmen açık kalmıştı. Gözlerinin hedefinde incecik, uzun boylu bir sarışın vardı. Kız dapdar bir siyah pantolon ve platform topuklu, önden bağcıklı çizmeler giymişti. Kamçılı Kadın önünden geçip gidince Tenten tekrar gazetesine döneceği yerde Amanda'ya baktı ve göz göze geldiler. Kızın eğlendiğini fark edince Tenten'in yüzü hafifçe pembeleşti, sonra suçunu kabul edercesine omuz silkti. Amanda kaşlarını kaldırdı, alayla gülümsedi ve başını iki yana salladı.

Bir saat sonra, çalıştığı geçici işteki dosyaları düzenliyordu. Karmakarışık dosyaların hepsi K adı altında toplanmıştı. Bir

espresso daha yuvarladı ve işe koyuldu. Kim her gün böyle bir iş yapmak isterdi ki?

Dükkan

Bugün biraz üzgünüm. Avukatın ofisinden yeni geldik, bütün kağıtları imzaladım ve dükkan artık benim değil. Çok iyi insanlara sattım. Bunu düşününce mutlu oluyorum. Hatta uygun olmayacağını hissettiğim bir kadına daha yüksek fiyat vermiştim. Bunlar bir karı koca ve yeni bebekleri olmuş. Oyuncak ve elişi gibi şeylere daha iyi bakacaklarını düşündüm ama aynı olmayacak tabii. Kafalarının yeni fikir ve projelerle dolu olduğu belliydi. Bir parçam bunu onlarla konuşmak istedi çünkü heyecanları bulaşıcıydı. Ama yapmadım. Kağıtları imzaladım, anahtarları teslim ettim ve eve geldim. Üzgünüm.

Mark iyileştiğimde yeni bir dükkan alabileceğimizi söylüyor. Parayı biraz işletebilir ve daha büyük bir yer alabiliriz. Dükkanın değerini öğrenince yıllar evvel bana kaça mal olduğunu hatırlayıp biraz şaşırdım. Mark evin arkasına ufak bir kahve barı yaptırabileceğimizi, parlak bir kahve makinesi koyabileceğimizi söyledi ama yapabilecek miyim bilmem?

O dükkan benim için bir işten çok daha öteydi. Para getirmediğini söylemiyorum tabii, para da getiriyordu. Ben kendi kendine yeten, becerikli bir bekar anneydim sonuçta. Üstelik doğum yaparken de bir tür meditasyondan keşfetmiştim. Kızlar, annenizin günümüz modern kadınının en iyi örneklerinden biri olduğunun farkında mısınız acaba?

Annemle babama minnettarım, hayatları boyunca hiç eğlenmediler ve bütün birikimleri bana kaldı. Büyük bir servet değilse de benim bir yerden başlamamı sağladı en azından. Kira, broşürler için gereken para, yerel gazeteye verilen ilan, dükkanın boya masrafı... O renge denizköpüğü diyorlardı. Çok heyecanlı, gururlu ve korkunç paniktim. Boyacı, dükkanın isminin üzerindeki örtüyü kaldırdığında orada dehşetle dikiliyordum. Ve sonra gördüm. Denizköpüğü zeminin üzerinde beyaz harfler çok şık duruyordu.

Banka müdürü ve muhasebeci beni deli gibi korkutuyordu. İşin o kısmını beceremeyeceğimi düşünüyordum ama yaptım. Siz uyurken ben geç saatlere kadar oturup iş dünyası üzerine kitaplar okudum, dersime çalıştım. Bazen aynı zamanda ütü de yaptım. İlk günlerde büyük hatalar da yaptım ama şükürler olsun ki hiçbiri dükkanı batıracak kadar büyük değildi.

Böylece yerel pazarda kendime yer edindim. Şansım yaver gitti diyelim. Bizi hiçbir zaman zengin etmedi ama özgürleştirdi. Ve bu da benim için altın değerindeydi. Hele de Donald'dan ayrıldıktan sonra. Size her zaman bunu öğretmeye çalıştım, kızlar. Kendi ayaklarınızın üzerinde durmaya alışın ve gerektiğinde çekip gidecek durumda olun. Kulağa çok katı geliyor, öyle değil mi? Ama benim fikrim bu. Üstelik de bu fikrin içinde fazlasıyla tatmin ve haz var.

Ama demin de dediğim gibi, bu dükkan çok daha fazlasıydı. Benim ofisimdi, Hannah ve Amanda'nın oyun

odasıydı, Jennifer ve Lisa'nın ödevlerini yaptığı yerdi. Her bir köşesi hatıralarla doluydu. Mark'la orada tanıştım. Orası benim hayatımı kurtardı ve ben orayı daima çok sevdim. Her yeni parti malda, her memnun müşteride, her yeni arkadaşta mutlu oldum.

Ve şimdi sattım işte. Mark içinizden birinin devralmasını ümit edip etmediğimi sordu. Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım çok güzel olurdu. Ama belli başlı kurallarımdan biri de yıkılmış olurdu. Siz, hiçbiriniz, benim hayallerimin peşinde koşmak zorunda değilsiniz. Benimkilerin bazıları gerçekleşti, bazıları gerçekleşmedi. Ama onlar benim hayallerimdi. Sizinkilerin farklı olması lazım. Sevdiğiniz bir şeyi yapın. Kim haftanın altı günü çalışmalı, bir gün de dinlenmeliyiz derse, bilin ki aptalın tekidir. Ancak sevdiğiniz şeyi yaparsanız durum değişir.

Üzgünüm anne, ama Amanda henüz sevdiği şeyi bulamadı. Amanda para için çalışıyor, sadece çarkı döndürüyordu o kadar. Aslında buraya her gelişinde deniyordu. Herkes gibi o da sıradan gündelik hayata kök salmaya çalışıyordu. Bir iş buluyor, kira ödüyor, kazandığı paranın bir kısmını harcayıp diğer kısmını biriktiriyordu. Ama biriktirdiği parayla aldığı tek şey yeni uçak biletleriydi. Artık bir dairenin depozitosunu ya da bir arabanın kredisini ödeyecek kadar büyüdüğünü bilse de...

Bex eski bir arkadaştı. Okula beraber gitmişlerdi. O ve Amanda bunca yıldır bağlantıyı koparmamış, birbirlerine kartlar yollamış ve Amanda her Londra'ya geldiğinde gelenek-

sel sarhoş olma geceleri düzenlemişlerdi. Aslında özel bir yakınlıkları yoktu. Amanda kimseye çok yakın değildi. Ama kızın boş odası vardı. Bex, Oxford'da şık bir salonda, güzellik uzmanı olarak çalışıyordu. Muhtemelen Londra'daki en boşboğaz güzellik uzmanıydı çünkü kalburüstü müşteriler ve onların vücut kıllarıyla ilgili anlatacak bir sürü matrak hikayesi olurdu. Evin diğer sakini, hava nasıl olursa olsun güneş gözlüklerini çıkarmayan eşcinsel bir kuafördü. Adı Josh'tı ve Sloane Square'de çalışıyordu. Güneş gözlüklerini saç keserken de takıyordu ve İtalyan gibi görünmeye çalışıyordu ama aslında Saxmundham'lı bir kütüphaneci ile bir dişçinin oğluydu. Amanda onlarla evdeyken kendini anarşik ve eğlenceli bir tiyatro oyununda gibi hissederdi. Evde daima yüksek sesli müzik çalar ve içki içilirdi. Yabancılar da hiç eksik olmazdı çünkü ikisi de önüne gelenle yatıp kalkıyordu. Genelde öğlene doğru yapılan pazar sabahı kahvaltısı hep kalabalık olurdu. Üçünün ortak noktası ve ev hayatını kolayca sürdürmelerinin püf noktası, gelecek konusunda kaygı duymamalarıydı. Ne emeklilik ödemesi derdi vardı ne alarm veren biyolojik saat meselesi ne de düzen isteği... Kaldıkları daire karman çormandı, temiz de değildi ama neşe doluydu.

Fakat Amanda'nın şu anda çalıştığı iş için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Geçici personel anlaşması yapan firmadaki kadının verdiği kağıtları imzalamasaydı keşke. Hala iki haftası vardı. Noel'e kadar kalacaktı, Hannah'ya söz vermişti. Hatta belki yeni yıla kadar kalırdı. Yılbaşı gecesi Lewisham'da bir depoda sabaha kadar sürecek bir parti düzenleniyordu ve Josh'ta bilet vardı. Ama sonra yola çıkacaktı.

Avustralya'ya gitmek istiyordu. Bilet için gerekli parayı biriktirmişti. Ocak ortalarına kadar bekleyebilse daha da iyi olurdu. Böylece Noel trafiği biterdi. Belki Bali üzerinden giderdi, ya da Tayland. Oraya dört yıl önce gitmiş ve çok sevmişti. Kata Noi'de bir plaj kulübesinde, Bangkok'ta trende tanıştığı bir Yeni Zelandalı ile kalmıştı. Tam üç hafta boyunca hamakta yatmış, plajın oradaki küçük dükkanlardan üç kuruşa aldığı muhteşem deniz mahsullerinden yemiş, geceleri sırt çantalı gezginlerle muhabbet etmiş, kendilerini *Kumsal* filminin figüranları gibi hissetmişlerdi. Hayali Kayıp Cennet'i keşfetmişlerdi ve burası tamamen onlarındı. Ama dar verandasına kuruması için bikinilerini astığı ve günbatımını seyrettiği plaj kulübesi artık yoktu. Noel'in ertesi günü oluşan tsunami her şeyi silip süpürmüştü. Yine de oraya geri dönebilirdi. Tanrı biliyor ya, turistlere ihtiyaçları vardı.

Amanda dosyalama yaparken bazen seyahat etme saplantısının sebeplerini düşünürdü. Bir şeyden mi kaçıyordu, yoksa bir şey mi arıyordu? Uçağın gizemli bir yere inmesini ya da trenin bilmediği bir istasyonda durmasını seviyordu. Bir pazarın, parkın ya da kumsalın ortasında dikilip tanımadığı sesleri duymayı ve daha önce hiç bilmediği kokuları içine çekmeyi seviyordu. Kalabalık bir sahnede önemsiz bir figüran olmak güzeldi. Tıpkı *Where's Wally**'de olduğu gibi. Amanda hiç korkmazdı. Tamam, çok seyrek korkardı. Bir keresinde Malezya'da, acayip kalabalık bir teknenin güvertesinde sekiz saat uyumak zorunda kaldığında korkmuştu. Bazen de trende

* Ülkelere göre ismi değişen bu çocuk kitabında amaç, kalabalık bir resmin içinde belirli bir adamı bulmaktır. İngiliz çizer Martin Handford tarafından yaratılmıştır. Ç.N.

ya da otobüste, çantasına dikilmiş binlerce garip gözün arasında uyanık kalmak için çaba göstermesi gerekirdi. Ama Amanda akıllı bir kızdı. Aptalca şeyler yapmaz, çılgınca riskler almazdı. Annesi ayda en az bir kere araması konusunda ısrar etmişti. Amanda da bunu hep yapmıştı. Üstelik hotmail denen şey her yere yayıldığı ve kaybolması mümkün olmadığı halde. Şimdi de Mark'ı aramaya devam etmesi gerektiğini biliyordu.

Kollarını açıp dünyayı kucaklamaya eğer kaçmak deniyorsa, evet, kaçıyordu. Sorumluluk, görev ve baskıdan kurtulmaya çabalıyordu. Bunu neden herkes yapamıyordu ki? Belli ki kafası çalışan tek kişi oydu.

Ertesi sabah hava düne oranla beş derece daha soğuktu. Bex o gün izinliydi, Josh zaten gece eve bile gelmemişti. Amanda işe gitmek için evden yalnız çıktı. Metro istasyonunun orada durup birkaç bedava gazete aldı. Bunlarda okunacak ilginç bir şey bulmak imkansızdı. Beş durak sonra gazeteler Amanda'nın yanındaki koltukta duruyordu. Kafası düşmeye başlamıştı, neredeyse tekrar uyuyacaktı. Ayak parmaklarını gıdıklayan ılık suyu ve beyaz kumları düşlüyordu.

"Pardon, bunlar sizin mi?"

Başını sarsakça kaldırdı. Tenten. Adam tepesinde dikiliyordu. Çok garip bir tesadüftü.

Adam elinde bedava gazeteleri tutuyordu. Amanda kafasını hayır anlamında sallayınca yanına oturdu. Kışlık paltolar çok kalındı ve oturma yerleri de dardı. Adamın tüm vücudunu hissedebiliyordu. Yavaşça doğrulup dik oturmaya

çalıştı. Tenten'in onu tanıyıp tanımadığından emin değildi. Derken adam dönüp ona baktı ve yüzüne dünkü o aptal sırıtışın bir benzeri yayıldı. Amanda diğer yolculara şöyle bir baktı. Adamın beğenisini kazanacak kimsenin olmadığını görünce dünkü hareketini tekrar edip omuz silkti ve gözlerini devirdi.

"Bunun için üzgünüm." Adamın sesi beklediğinden daha derindi. Oysa Tenten'in sesi çok tizdi. O tabii Belçikalıydı. Bu adamınsa İngiliz olduğuna şüphe yoktu. Gerçi pek az İngiliz sabah 08:15 metrosunda sizinle sohbet etmeye kalkardı.

Seyahat etmenin sevdiği taraflarından biri de buydu. Birkenstock terlikleri ve sırt çantasıyla, sanki *Hey, selam. Benimle konuşabilirsin, yeni arkadaşlar edinmeye hazırım,* der gibiydi. Bu tıpkı, gizli bir gruba ait bir selamlaşmaya benziyordu.

"Selam," deyip gülümsedi. "Erkeksin, ha?"

Etraflarındaki insanlar onları dinlemeye başlamıştı. Elbette gazetelerinden kafalarını kaldırmadan. Ortada oturan çift onları görebilmek için açılarını değiştirdi.

Adam hayret edilecek derecede seksi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Mahcup hali kaybolmuştu.

"Anladığım kadarıyla sen de feministsin?"

"Erkeklerin fazla kolay anlaşılabileceğini öğrenmiş bir kadınım, hepsi bu. Feministten çok realist diyelim."

"Çok genç ama bıkkın, ha?"

Amanda güldü. Bu ilginçti işte. Genelde bu tip konuşmalar *Dawson's Creek*'in eski bölümlerinden repliklerden öteye gitmezdi. Josh, Dawson'a aşık olduğu ve pazar öğleden sonra-

ları ayıldıktan sonra bu diziyi -güneş gözlükleriyle- izlediği için Amanda konuya hakimdi. Hoş, Amanda'ya kalsa Pacey'yi tercih ederdi ya neyse.

Onların durağına gelmişlerdi. Amanda'nın durağına. Ya da daha doğrusu, Starbucks durağına. Aynı anda ayağa kalktılar. Adam centilmenlik yapıp ona yol verdi. Sonra yanında yürümeye başladı. Amanda çok eğleniyordu.

"Ben Ed."

"Geç kaldım."

"Daha hızlı yürümek ister misin? Hızlı yürüyebiliriz."

Amanda birden durdu. İşe koşturan insanlar yanından geçti. "Bak, bu biraz garip değil mi? Böyle yaklaşmak huyun mudur?"

"Hayır, kesinlikle değil. Bir de aklıma gelmişken, halka açık yerlerde kadınlara aval aval bakmak gibi bir alışkanlığım da yoktur."

Yüzü o kadar dürüsttü ki Amanda ne söyleyeceğini bilemedi.

"Sana bir kahve ısmarlayayım mı? Suç mahalline geri döneriz, ben de günah çıkarırım."

"Gerek yok." Amanda kızsın mı, gülsün mü karar verememişti. İki türlü de geç kalmıştı. Saatine baktı.

"Seni kandırdım mı?"

"Hayır, ne kadar geç kaldığımı hesaplamaya çalışıyorum."

"Ne için geç? Ne iş yapıyorsun?"

"Geçici personelim." Niye cevap veriyordu ki?

"Noel'e bu kadar az kalmışken geçici birini işten kovmazlar. Vicdanları olduğundan değil, başka birini bulamazlar da ondan."

Genç adam son zamanlarda rastladığı kimseye benzemiyordu ve başına dert olacağı kesindi çünkü belli ki Amanda'dan hoşlanmıştı. Kızın görünüşünden, bir önceki gün kendini yakalamasından ya da belki başka şeylerinden de. Bu da Amanda'nın gururunu okşuyordu. Neticede daha garip davetleri de kabul etmişti. Bazen pişman olurdu, bazen çok güzel deneyimler yaşardı. Dosyalama işi gerçekten çok aptalcaydı... Adam tereddüdünü hissetti.

"Hadi, sadece bir kahve..."

"Starbucks'tan hoşlanmıyorum."

"Ne güzel, ben de. Bütün o plastik torbalar, tek kullanımlık tabaklar şeytani ve korkutucu." Teatral bir tavırla titredi. "Ve oda spreyi kokusu. Iyy!" Ellerini cebine soktu. "Ama kahretsin ki kahve süper."

JENNIFER

Jennifer kocasının annesini seviyordu. Katlanamadığı, kayınpederiydi. Kathleen her zaman sıcak ve komikti. Brian ise sert ve kabaydı. Jennifer adamı her gördüğünde gelini yüzünden hayalkırıklığına uğramış olduğu izlenimine kapılıyordu. Gerçi yıllar geçtikçe Brian'ı sadece kendisinin değil hayatın hayalkırıklığına uğrattığını anlamıştı.

Bu sefer de bu yıl Noel'i bir hafta önce kutlamak zorunda kaldıkları için hayalkırıklığına uğramıştı. Ve bu da Jennifer'ın suçuydu. Bu Noel'de Hannah, Mark ve diğerleriyle birlikte olmak istiyordu. Bu yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Üstelik orada daha çok eğlenecekleri kesindi, hem de annesi artık aralarında olmadığı halde. Bu yüzden de kayınvalidesiyle kayınpederi Noel yemeğini bir hafta önceye almıştı. Kimse onlardan bunu yapmalarını istememişti ama Kathleen herkesi bir arada görmenin hoşuna gideceğini söylemişti. Oraya vardıklarında Kathleen mutfakta, kendi bölgesindeydi. Brian oturma odasında hüküm sürüyordu. Yaşlı bir adam gibi koltuğunda oturmuş, halının üzerinde oynayan torunlarını seyrediyordu.

Stephen'ın kardeşleri Anna ve Joanne de oradaydı. Biri boşanmıştı, diğerinin de kocasıyla arası açıktı. Ve Brian elbette acayip hayalkırıklığına uğramıştı. Anna'nın kocası üç yıl önce hamile karısını hamile kız arkadaşı için terk etmişti. Joanne de yaklaşık iki yıl sonra iki çocuğuyla terk edilmişti. Jennifer bunun onlara özel bir şey olmadığını, hatta istatistiklerle uyuştuğunu biliyordu, yine de aileyi suçlamadan edemiyordu. Üç çocuktan ikisinin evliliği başarısız olmuştu. Her ne kadar bunun sorumlusu çekip giden kocalar olsa da bunda anne babanın hiç mi suçu yoktu yani?

Stephen ortanca çocuktu. Joanne ondan on üç ay büyük, Anna iki yaş küçüktü. Kathleen onların küçüklüklerinden bahsetmeye bayılırdı. Herhalde hayatının en mutlu zamanları onlardı. Jennifer ona sorduğunda Stephen yorgun bir anne ve hiç ortada olmayan bir babadan başka bir şey hatırlamadığını söylemişti. Jennifer başka sorular da sorunca Stephen omuz silkmiş ve "Sonuçta hala evliler, değil mi?" demişti. Stephen'a göre bir evliliğin başarısı bununla ölçülüyorsa onu kendisiyle doğru düzgün konuşmaya ikna edememesinde şaşmamak gerekti. Sonuçta onlar da hala evliydi, değil mi? Jennifer daha ne istiyordu?

Kathleen, Anna ve Joanne mutfak masası etrafında sohbet ediyordu, bu arada bir şişe şarabın da neredeyse dibini bulmuşlardı. Saat ikiye geliyordu ve yemek çoktan hazırdı. Üç kadın bu halleriyle kıkırdayan ve durmadan erkekleri lanetleyen bir grup cadıyı andırıyordu. Stephen babasıyla televizyon seyrediyor, arada babasız yeğenlerinin kafalarını okşamak ya da burunlarından makas almak için eğiliyordu. Tek erkek

yeğeni Jake kamburunu çıkarmış, bir Nintendo DS'in üzerine abanmıştı.

Jennifer öğle yemeği bir an evvel yensin ve bitsin istiyordu. Orada olmaktan hoşlanmıyordu. Topukları acıyor, başı ağrıyor ve evde olmayı hayal ediyordu.

Her zaman böyle değildi. Noel için Stephen'ın ailesini ilk ziyaret ettiklerinde Stephen'a sırılsıklam aşıktı ve o ailenin bir parçası olabilmek için yanıp tutuşuyordu. İyi bir izlenim bırakmak için çılgınca çabalamış, onlara birbirinden güzel hediyeler alıp özenle paketlemişti.

Joanne'in ilk çocuğu Jake o sıralar altı haftalık kadardı ve tüm aile onun etrafında pervane oluyordu. Bütün günü tulumu içinde uykuda geçirmişti. Herkes, hatta Stephen'ın babası bile oğlana aşıktı. Joanne hala beli lastikli şeyler giyiyor ve göğüs pedi kullanıyordu. Suratında mutlu bir ifade vardı. Yemekten sonra kanepeye kurulmuş, bir Bond filmi ve Jake'i seyretmişlerdi. İlk yıldan sonra her şey tam gaz yokuş aşağı gitmiş, Jennifer daha Cadılar Bayramı yaklaşırken Noel için endişelenmeye başlar olmuştu.

Yüksek sesle iç geçirmiş olmalıydı ki Stephen'ın annesi kalkıp yanına geldi ve kolunu omzuna attı. "İyi misin, canım?"

Jennifer dudaklarını büzüp kafasını salladı.

"Anneni mi düşünüyorsun?"

Birbirlerini pek de iyi tanımazlardı. Nişan, düğün, o saçma sapan pazar yemeği... İlişkileri zorlamaydı. Zaten çok farklılardı. Başka koşullarda tanışsalar arkadaş olacakları şüpheliydi. İşin aslı, o anda aklında Barbara yoktu. Hayatında kontrol edebileceği şeyleri düşünüyordu, kontrol edemeyeceklerini

değil. Ama kafasını sallamak, kayınvalidesinin ona sarılmasına izin vermek ve Joanne'in verdiği kocaman şarap kadehini almak daha kolaydı.

Madem iki Noel yemeği yemeğe mecburdu, ilkinin bu olduğuna mutlu olması gerekirdi. Mark'ın pişirdiği kuşkusuz lezzetli olacaktı. Bu ise yavan ve kuruydu. Hindi fazla pişmiş, talaş gibi olmuştu. Sosu da bulaşık suyuna benziyordu ama kaskatı Brüksel lahanalarını biraz yumuşatması fena olmamıştı. Etin içinde malzeme, yabanmersini sosu ya da jambona sarılmış sosis yoktu.

Çocukların hatırına birkaç kraker ve şapka satın almışlardı. Aptalca espriler yapıp duruyorlardı. Oysa çocuklar masadan bir an evvel kalkıp yeni oyuncaklarının başına gitmeye can atıyordu. Jennifer kayınpederinin kafasının üzerindeki duvar saatini kesiyor, bir yandan da babalarının yeni kız arkadaşları hakkında annelerinin şifreli konuşmalarını dinlemenin çocuklar üzerinde nasıl bir etki yaptığını düşünüyordu. Şifreleri takip etmeye çalışmaktan Jennifer'ın başına ağrı girmişti. Stephen'ın annesi konuyu değiştirmeye çalıştıysa da başaramadı. Stephen'ın yeni işini sorma girişimi, Paskalya'da Tunus'a yapacakları gezinin detaylarını ya da sokağın sonunda yeni açılan İtalyan lokantasını anlatma çabası tuhaf bir sessizlikle karşılandı, sonra dedikoduya geri dönüldü.

Jennifer bu yemeğin sadece kendisine zor geldiğini anlamıştı. Diğerleri yemek, sohbet ve mutluluk seviyesi konusunda sıradanlığa alışmıştı. Belki de, o ilk sihirli Noel de dahil, bu evde Noel'ler hep böyle olmuştu.

Çocukların yan odada kudurmasına izin verildikten sonra yemek daha da sessizleşti. Stephen'ın babası sanki doğru anı bekliyormuşçasına öne eğildi, dirseklerini masaya, henüz bitirmediği pudingin yanına koydu. Önce ona, sonra Stephen'a baktı. Jennifer ne söyleyeceğini biliyordu.

"Siz ikiniz beni bir torun için daha ne kadar bekletmeyi düşünüyorsunuz?" Bu aptalca söz havada sigara dumanı gibi asılı kaldı. Jennifer kendini bitkin hissediyordu. Kayınpederi, Stephen'a da bakmıştı ama asıl ona soruyordu. Jennifer becerebildiği kadar rahat bir tavırla gülümsedi ama konuştuğunda sesinde bir kinaye seziliyordu. "Senin zaten torunların var, Brian. Şu anda yan odada kanepenin üzerinde zıplıyorlar."

"Ben *sizin* çocuklarınızı kastettim. *Stephen'ın* çocuklarını. Bir erkek, oğlunun kendi ailesini kurduğunu görmek ister." Viktorya döneminden fırlamış gibi konuşuyordu.

"Çocukları rahat bırak Brian!"

Kathleen durumu toparlamaya çalıştıysa da kocası içtiği onca içkiden sonra saldırganlaşmıştı. Kelimeleri ağzından geveliyordu. Karısının suratına bile bakmadan cevap verdi.

"Sadece onlarla biraz eğleniyorum Kathleen. Ayrıca bilmeye hakkım yok mu? Yıllardır evliler."

Jennifer yardım umuduyla kocasına baktı. En azından bu anı paylaşmalarını istemişti ama Stephen gözlerini kaçırıp elbisesindeki hayali tozları süpürdü. Jennifer kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Kathleen hala sırıtıyor, Joanne ve Anna sempatik görünmeye çalışıyordu ama kimsenin adamı susturacağı yoktu. İskemlesini arkaya iterken ayakları zeminde garip, sinir bozucu bir ses çıkardı. Ayağa kalktı ve sesinin

sakin çıkması için çabalayarak "Brian, ne biliyor musun, aslında bilmeye zerre kadar hakkın yok," dedi. Sonra mutfağa gidip paltosuyla çantasını aldı ve arka kapıyı açtı.

Kathleen uzun, dar bahçesini çok severdi. Kapının hemen önüne, suluğa konan kuşları seyredebilmek için bir bank koymuştu. Jennifer oraya çöküp paltosuna sarındı. Çantasından bir sigara çıkardı, yaktı ve derin bir nefes aldı. S.ktir olup gidebilirdi, gerizekalı, meraklı hödük! Ağlayamayacak kadar sinirliydi.

Kathleen arkasından dışarı çıktı. Paltosunu omzuna almıştı ama ayağında hala terlikleri vardı. Yanına oturdu.

"Bir tane alabilir miyim?"

"Sen içmezsin ki."

"Sen de."

"Şu anda ihtiyacım var." Paketi birkaç gün önce almıştı. Aylardır aldığı ilk paketti. Annesinden beri ilk kez bir sigara yakıyordu. Biraz önce hiç de kendi gibi davranmamıştı. Sigarasını içine çekerken ne yapmaya çalıştığını düşündü. Stephen çıldırmış olmalıydı. *Sigarayı belki de ondan yaktım,* dedi içinden.

"Benim de."

Jennifer hafifçe gülümseyerek paketi kayınvalidesine uzattı. Kathleen bir sigara yakıp gönülsüzce içine çekti.

"Sana onunla geçirdiğin bir gün bile zor geliyor, bir de beni düşünsene."

Kathleen ilk kez böyle bir yorum yapıyordu.

Jennifer hayretle ona döndü. Kathleen omuz silkti, kafasını salladı, sigarasından bir nefes daha alır gibi yaptı ve kahkahalara boğuldu.



Eve dönerken yolda pek konuşmadılar. Arabayı Jennifer kullanıyordu. Stephen bayağı şarap içmişti. Daha iki kilometre bile gitmemişlerdi ki kafası düşmeye başladı. Jennifer uyumasının iyi olacağını söyleyince de kazağını yastık gibi katlayıp başının altına koydu. Jennifer önce biraz radyo dinledi, sonra CD'yi açtı. Aslında Norah Jones ya da Paul Simon dinlemek istiyordu ama Stephen'ın arabasındaydılar ve o tam bir heavy metal adamıydı. Oysa Jennifer hiç Megadeth ya da Metallica modunda değildi. Neyse ki Noel'den önceki pazar akşamı yollar sessiz ve tenhaydı. Düşüncelere dalarak sürmeye devam etti.

Kapıda kayınvalidesini sevgiyle kucaklamış ama kayınpederiyle herhangi bir uzlaşma yoluna gitmeyi reddetmişti. İstediği kadar hayalkırıklığına uğrayabilirdi. Jennifer, Noel yemeğini mahvettiği için zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Belki adam bir dahaki sefere konuşmadan evvel biraz düşünürdü. Akşamın geri kalan kısmını zoraki bir neşe içinde geçirmişlerdi. Bütün dikkatlerini kanepenin üzerinde zıplayan çocuklara yöneltmişler ve Tabu oynamışlardı. Bir keresinde kafasını kaldırmış ve Stephen'ı kendisine garip garip bakarken görmüştü. Göz göze geldiklerinde kocası hemen kafasını çevirmişti.

Bunca yıl boyunca Kathleen bir kez bile Brian'la yaşamanın zor olduğunu düşündüğü hakkında tek kelime etmemişti. Jennifer bunu düşündü. Evliliği sırlarla ve söylenmemiş sözcüklerle dolu olan, olayları dayanamayacağı ana kadar göz ardı eden sadece Kathleen değildi. Annesinin günlüğünü

düşündü. Onu tekrar tekrar okumuş, sonra yatağının başucuna koymuştu. Böylece annesini yanında hissediyordu.

Stephen günlüğe bakmak istediğinde izin vermemişti. Ne de olsa özeldi. Sadece o ve kız kardeşleri için yazılmıştı. Stephen omuz silkse de, sanki karısına yaklaşmaya çalıştıkça onun ördüğü duvarlar kalınlaşıyor gibi hissetmişti. Ve bu doğruydu.

Annesinin öncelik vermesi için işaretlediği satırlar genellikle babasıyla ilgiliydi. Jennifer'ın yürümeyen bir evlilik içinde olmanın neler hissettirdiğini bilmesini istemişti. Barbara'nın günlüğünde söyledikleri, onunla binlerce kez yapmaya çalıştığı konuşmanın yazıya dökülmüş haliydi. Bu gece, yan koltukta uyuyan ve horlayan kocasıyla otoyolda araba sürerken, annesini her zamankinden fazla özlüyordu.

Stephen kapalı garaja girdikleri sırada uyandı. Apartmana girerlerken elini Jennifer'ın koluna koydu.

"Babama aldırma. Baş belasının tekidir. Özür dilerim."

"Baban baş belası olduğu için mi özür diliyorsun? Yoksa beni savunmadığın için mi?"

"Kavga etmek istemiyorum."

"Belli ki öyle."

"Onu kimse umursamaz, tamam mı?"

Bu sırada Jennifer oturma odasına gidip televizyonu açmıştı. Cevap vermedi.

"Geç oldu. Yatmıyor musun?"

"Birazdan gelirim."

Ama televizyonun önünde uyuyakaldı. Ertesi sabah Stephen gönlünü almak için çay getirdiğinde onu kanepede üşümüş ve her yeri tutulmuş halde buldu.

LISA

Lisa ve Andy kanepede oturmuş *34. Caddede Sihir*'in yeni versiyonunu seyrediyordu. Yanlarında Cee Cee vardı. Aslında izliyormuş gibi yapıyorlardı. Andy çaktırmadan gazete okuyor, Lisa tırnak etlerini temizliyor, ara sıra da ağrıyan başını ovalıyordu. Aynı filmi daha geçen ay iki kere seyretmişlerdi.

Cecilia Joan Armstrong, herkesin bildiği ismiyle Cee Cee, altı yaşında, çok açık sarı saçlı, kahverengi gözlü ve yaşından küçük gösteren bir kızdı. Önden iki dişi olmadığı için peltek konuşuyordu. Okuyabiliyor, toplama çıkarma yapabiliyor ve Google kullanabiliyordu. Ama anlaşılan o ki sifon çekemiyor ve herhangi bir yemeği ketçapsız sindiremiyordu. Bale ve tavşanlardan hoşlanırdı. Hala sol koluna sardığı bebeklik battaniyesiyle uyuyordu. Büyük köpekleri ve radyodaki müziksiz sohbet programlarını sevmezdi. Daha küçükken, *Maisie* videoları seyrederdi. Bugün bile, onlar için biraz fazla büyümüş ve hepsini binlerce kez seyretmiş olsa da, koltuğa yaslanır ve ekrana odaklanabilirdi. Kendini iyi hissettiği zamanlar televizyonu genelde baş aşağı izlerdi. Bacaklarını kanepenin arkasına sarkıtır, kafasını bükerdi.

Cee Cee babası Andy'yi çok seviyordu. Annesini de seviyordu tabii ama annesi o kadar eğlenceli değildi. Annesiyle yaşadığı için, sabah abur cubur atıştırmaması gerektiği söyleyen, saçını fırçalayan ve daha izlediği film bitmeden onu yatağa gönderen hep annesi oluyordu. Babası onun kahramanıydı çünkü bu evde bu tip kurallar yıktı. Andy küçük kızın tatil arkadaşıydı.

Cee Cee aptal değildi. Annesiyle babası boşanan çocukların daha geç yaşlarda anladığı bir şeyi o şimdiden çözmüştü. Onun iki Noel'i, iki yaz tatili vardı. Annesinin uzun boylu ve çok güçlü Steve'le mutlu olduğunu biliyordu. Steve onu bir avucunun üzerinde dengede tutup odanın etrafında uçak gibi uçurabiliyor ve komik sesler çıkarabiliyordu. Babası da, tüm bunları yapamayan Lisa'yla mutluydu. Böylesi, ikisinin bir arada mutsuz olduğu bir senaryodan daha iyiydi. Cee Cee anlaşamadıkları günleri hatırlamıyordu aslında. Boşandıklarında sadece iki yaşındaydı ama bunları annesinden, babasından ve anneannesi Joan'dan o kadar çok duymuştu ki. Ayrıca günde en az on kere ikisinin de onu çok sevdiklerini duyuyordu, ki bu çok güzeldi. Evet, Cee Cee biraz şımarıktı. Bu koşullar altında kim biraz şımarmazdı?

Lisa küçük kızı sevdiğini söyleyecek kadar ileri gitmemişti. Ama belki bir gün söylerdi, kim bilir. En azından ondan hoşlanıyordu. İlk tanıştıklarında beraber buz pateni yapmaya gitmişlerdi. Lisa iyi bir etki bırakmaya çabaladığı için ilk dakikada feci şekilde düşmüştü. Hatta bir an için kuyruksokumunun kafasından fırlayacağını sanıp acı ve utançtan gözyaşı dökmüştü. O zaman Cee Cee de ağlamaya başlamış, Andy her

ikisine de sarılıp kahkahalar atmıştı. Sonrasında onların buz pistinde el ele kaymasını izlerken de gülümsüyordu.

Sorun, Cee Cee değildi. Yani tam olarak o değildi. Lisa altı yaşında bir çocuğu kıskanabileceğini anlayınca kendinden utanmış ve şaşırmıştı ama bunun hisleriyle alakası yoktu. Problem, Cee Cee'nin annesi Karen'dı. Lisa bir türlü bunun üstesinden gelemiyordu.

Andy eski evliliğini sır olarak saklamamıştı. Beraber çalışmaya başladıklarında, masasında Cee Cee'nin bebeklik fotoğrafı vardı. Bunu beraber olmaya başladıkları geceden önce de biliyordu. Tabii Lisa'nın Andy'ye cidden değer vermeye başlaması biraz zaman almıştı. Başta ilişkilerine sadece eğlence gözüyle bakıyordu ve o anda ihtiyacı olan şey de buydu. Ama Andy kanına girmeyi başarmış ve sonunda Lisa kendini daha önce hiç yaşamadığı kadar ciddi bir ilişkinin içinde bulmuştu. Andy ilk yıllarında Lisa'yı doğumgünü hediyesi olarak sürpriz bir haftasonu tatiline götürmüştü. Cotswolds'ta ufak bir pansiyonda oda kiralamıştı. Dinlendiler, yemek yediler, gazete okudular, bol bol kahkaha atıp yürüyüşlere çıktılar. Pazar günü isteksizce geri dönerlerken arabayı park edip tekrar yürüdüler ve bir yamacın kenarında, güneşin altına battaniye serip seviştiler. Sonra yan yana yatarlarken Lisa ona evliliğini sordu. Andy derin bir nefes aldı ve Lisa'nın sorduğu tüm sorulara cevap verdi.

Karen'la üniversiteden mezun olduğu yıl tanışmıştı. Andy yelkenli gemilerle Türkiye turu düzenleyen bir firmada çalışıyordu. Norfolk'ta suyla haşır neşir büyümüştü ve en büyük tutkularından biri teknelerdi. Orada çaylak denizcileri eğiti-

yordu. Karen da otel işletmeciliği bölümünden yeni mezun olmuştu ve bir tatil köyünde çalışıyordu. İkisi o uzun ve muhteşem yazlardan birini yaşamışlardı. Akşamları ya da tatil günlerinde Andy bir tekne alıyor ve ıssız kumsallarda ateş yakıyorlardı. Andy o yaz aşık olduklarını söylemişti. Karen tasasız, komik ve özgür biriydi.

Hoş, Lisa bunları zaten biliyordu. Andy birkaç ay evvel içki almak için çıkmış, onu dairesinde yalnız bırakmış, Lisa da üzerine vazife olmayan işlere kalkışmıştı. Aslında öyle bir kadın değildi ama meraklanmıştı işte. Andy sırları olan bir adama benzemiyordu ama izlediği dizi bitmişti ve yapacak bir şeyi yoktu. Zaten oldum olası insanların ilaç dolaplarına da bakardı. Andy'nin çalışma masasının çekmecesinde bir ayakkabı kutusu dolusu fotoğraf bulmuştu. Sıcak ve güneşli bir yerde çekildikleri belliydi. Lisa şimdi nerede olduğunu öğrenmişti işte. Kız uzun boylu, zayıf ve bronz tenliydi. Saçları açık sarıydı ve üstsüzdü. Lisa onun güzel göğüslerine bakakalmıştı. Resimde, ensesindeki saçları eliyle toplayıp poz vermişti. Tıpkı Andy'nin tarif ettiği gibiydi. Bir farkla. Andy onun ne kadar seksi olduğunu söylememişti. Lisa kapıdaki anahtar sesini duyunca çekmeceyi hızla kapamış, gururu yüzünden fotoğraftaki kız hakkında soru soramamış ama onu kafasından da atamamıştı.

Şimdi istediği her şeyi sorabilecek durumdaydı ve tüm detayları bilmek istiyordu. Böylece boşlukları kendi doldurmak zorunda kalmayacaktı. Andy'nin hayatının bu bölümü karanlıktı.

Andy, Karen'ın Türkiye'den ayrılır ayrılmaz değişmeye başladığını anlatmıştı. Önceleri o kadar farkına varmamıştı.

Evlendiği kadının hırslı, bencil ve acımasız tarafını bilmiyordu. Karen, Cee Cee'ye hamile kaldığında Andy artık onu sevmediğini kendi kendine itiraf etmişti bile. Hamileliği bir kazaydı. Lisa bunun ne demek olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Bir sürü adamla yatmış ama kaza dedikleri şey hiç başına gelmemişti.

Karen hasta geçirdiği birkaç haftadan sonra *bebekten* değil ama *hamilelikten* bahsetmişti. Andy onun çocuğu aldırmak istediğinden şüphelenmiş ve evli kalmayı sırf Cee Cee için denemişti. Hatta bunu Karen da yapmıştı.

Lisa, Andy'nin Karen'a karşı hala hisleri olduğu konusunda endişe duymuyordu. Kıskandığı şey, bir zamanlar yaşadıkları aşktı. Annesi bir keresinde bunu toyluk olarak değerlendirmişti. Herkesi oldukları gibi ve geçmişleriyle beraber kabul etmeyi öğrenmek gerekiyordu. Ayrıca insanın tekrar tekrar aşık olabilme kapasitesi hayranlık uyandırıcıydı. Bakirelerin olgun bir ilişkiye hem duygusal hem fiziksel anlamda verecek fazla bir şeyi olamazdı. Lisa annesine son günlerde sürekli *Oprah* seyrettiğini söylediğini hatırladı.

Noel Günü

"Çok lezzetliydi, iyi iş çıkardık."

"Ne kadar kestane ve jambon koyarsan koy, brüksel-lahanasını bir şeye benzetemezsin."

"Biz de o yüzden havuç kullandık."

"Üstelik akçaağaç şurubuyla karamelize ettik. Tam ağzınıza layık."

"Süper olmuştu."

"Yabanmersini sosunu unut, gerisi çok başarılıydı."

"Keşke yemek yemek de bulaşık yıkamak kadar uzun sürseydi."

Lisa tabakları yıkıyor, Amanda kuruluyor, Jennifer yerine yerleştiriyor, Hannah da sandalyelerden birinde oturmuş parmağıyla brandy butter* kasesini sıyırıyordu.

Jennifer kaşlarını çattı. "İğrençlik yapma. Hasta olacaksın."

Hannah yılışık yılışık sırıttı. "Noel'de hep birileri hastalanmaz mı zaten?"

"Hayır, yanında puding yesen itirazım olmayacak ama..."

"Noel pudingi iğrenç bir şey."

"Seni şımarık, ne olacak! Biz küçükken sadece brandy butter yememize izin vermezlerdi."

* Tereyağı, şeker ve brandy karışımı. Genelde Noel pudingiyle beraber yenir. Ç.N.

"Tekne kazıntısı olmanın da faydaları var. Sıra bana geldiğinde gevşemişlerdi."

"Bence yalnızca yorulmuşlardı."

"Bebek yapmaya karar verdiklerine göre bayağı eğleniyorlardı herhalde."

"Valla siz onu bunu bırakın da bir de en büyük olmayı deneyin," diye bağırdı Lisa.

"Boşversene. Ortanca olmak en zoru." Jennifer dalga geçiyordu.

"İyi de ikimiz de ortancayız. Buna ne diyeceksin?" diye homurdandı Amanda.

"Şöyle diyeceğim: Ortancalık o kadar kötü ki kendi pozisyonunu yeteri kadar kötülemeye bile hakkın yok."

"Sus bakayım, fazla sızlanma. Kim içki ister? Avcılar dışarıda toplanmışken biz burada tıkılıp kaldıysak bir şeyler daha içmeliyiz."

Mark, Andy ve Stephen dışarıdaydı. Sözde şömine için odun kesiyorlardı ama asıl amaç sigara içmek ve bulaşıktan kaçmaktı. Bu aralarındaki bir sırdı. Lisa bulaşık eldivenlerini sıyırdı, Baileys ve Amaretto şişelerini çıkarıp Amanda'nın az önce kuruladığı minik bardakları tezgaha dizdi.

"Eee! Amanda bize suratındaki sırıtışın sebebini anlatabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Amanda'nın sorusu alaycıydı. "Ben hep..."

"Bu kadar ışıltılı değil ama."

Hannah gözlerini kocaman açarak sordu. "Bir erkek mi var?"

Lisa küçük kız kardeşine göz kırptı. "Tabii ki var."

"Harika!" dedi Jennifer içkisinden bir yudum alıp. "Hadi, Juliet, bizi romantizmin doruklarına çıkar."

Lisa, Jennifer'ın sesindeki belli belirsiz acıyı fark etti ama Jennifer ablasıyla göz göze gelmekten kaçındı. Sonra tekrar kafasında hala kağıt şapka olan Amanda'ya döndü. Şapka ona çok yakışmıştı. "Evet?"

"Hop, biraz yavaş olun! Yine Engizisyon Mahkemesi kuruldu." Amanda kardeşlerinin merak dolu yüzlerine baktı. "Tamam, tamam! Birisi olabilir."

Sessizlik.

"Yani biri var, evet. Onunla metroda tanıştım. Aslında daha önce de karşılaşmıştık. Uzun hikaye. Ama ilk kez metroda konuştuk."

"Bu haksızlık! Toplu taşıma araçlarında benimle sadece dilenciler ya da ayyaşlar konuşuyor."

"İkisi de değil. Sadece bir öğrenci."

"Öğrenciler genelde ikisi de olur. Yani çoğu zaman."

"Hayır, öyle biri değil. Mark gibi mimarlık okuyor. Genelde diğer branşlardan daha uzun okurlar, bilirsiniz işte."

"Vay vay vay. Demek akıllı?"

"Yakışıklı mı bari?"

"Geleneksel şekilde değil. Bir kere kızıl kafa."

"Şeyindeki kıllar da kızıldır," dedi Lisa gülerek.

"İğrenç!" diye homurdandı Hannah.

Amanda, Lisa'yı şakayla karışık itti. "Daha bilmiyorum. Senin kadar sürtük değilim."

Lisa kafasını alaycı bir özlemle salladı. "Ah, ne günlerdi onlar."

Jennifer lafa karıştı. "Çıkıyor musunuz?"

"Evet, biraz. Yani daha tanışalı sadece iki hafta oldu. Araya Noel tatili girdi," diye yanıtladı Amanda utangaç bir gülümsemeyle.

"Ailesinin yanına mı gitti?"

"Evet, Cornwall'a. Çok geniş bir ailesi var, milyonlarca kuzen falan işte."

"Bu sabah arayan o muydu?"

Amanda kafasını salladı. "Evet. Önceki gün, gitmeden evvel bir hediye vermişti. Açıp açmadığımı merak etmiş."

"Biz görmedik."

"Çünkü yalnızken açtım."

"Neymiş peki?"

"Kendi işinize baksanıza!"

"Ne bu gizlilik? Agent Provocateur'den tanga falan mı almış yoksa?"

"İstediğinizi düşünün."

Jennifer, Lisa'yı azarladı. "Kızı rahat bırak. Herkesin sır saklamaya hakkı vardır."

Hediye kare bir kutunun içindeydi. Öyle güzel paketlenmişti ki -tıpkı annesininkilere benziyordu- Amanda bir an bunu onun yaptığından şüphe etti. İçinde altın rengi ince kağıda sarılı bir CD duruyordu. Üzerinde hiçbir yazı yoktu. İlişiğindeki notta, "Modası geçmiş bir teknoloji olduğunu biliyorum ama iPod'unu çalıp bunu yüklemem zor olacaktı. O yüzden elimden gelenin en iyisi bu. Umarım evde CD çaların vardır. Hediyesine bakmak için sabah gizlice kalkan tür-

den bir kıza benziyorsun. Ben de hiperaktif yeğenleri tarafından sabahın köründe uyandırılan cinstenim, onun için bunu kahvaltıdan önce dinle. Seni düşünüyor olacağım..."

CD karışık şarkılardan oluşuyordu. On beş yaşından beri böyle bir şey almamıştı. O zamanlar karışık kasetlerde hep Paul Young olurdu. Bu CD'yse şu ana kadar yapılmış en dandik, en şekerli ve en enayi aşk şarkılarından oluşuyordu.

Cliff Richard, *Miss You Nights*; Phil Collins, *Groovy Kind of Love*... Bu tip hava cıva bir top on listesiydi işte. Amanda, Hannah duştayken gizlice odasına girip kocaman teybini arakladı. Kahkahalarla gülüp dans etti ve kendi kendine şarkı söyledi. Son şarkı Mariah Carey'den *All I Want For Christmas Is You*'ydu. Amanda elinde mikrofon gibi kullandığı saç fırçasıyla tiz çığlıklar atarak şarkıya eşlik etti. Hayatında aldığı en güzel hediyeydi.

Aradığında kim olduğunu söylemedi. Bu normalde Amanda'yı çılgına çevirirdi ama bu sefer biliyordu. Tenten'di tabii ki.

"Evet, ne düşünüyorsun?"

"Bir Paul Young eksikti."

"Hayır, *Whereever I Lay My Hat That's My Home* birini çaresizce terk etmekle ilgili. Yani pek mutlu bir şey değil."

"90'lardan beri yeni bir şey kaydetmedin galiba?"

"Hey, başka şeylerim de var. Damien Rice, Green Day falan koyup farklı bir CD de yapabilirdim ama bunun eğlencesi nerede? Yani..."

"Mükemmeldi."

"Öyleydi değil mi? Sabah kalkar kalkmaz ben de dinledim. Tıpkı söz verdiğim gibi."

"Delisin sen."

"Senin için deli olduğum kesin."

"Seçtiğin parçalara uygun sözler."

"Şüphen olsun istemedim."

"Neden?"

"Numara yapma. Yılbaşı gecesi görüşüyoruz, di mi?"

"Müzik de olacak mı?"

"Her zaman müzik vardır."

"O zaman düşünmem lazım."

"Sen düşün, ben hayalini kuracağım."

"Kapatıyorum, Bay Kazanova."

"Mutlu Noeller."

"Tenten?"

"Bana Ed de."

"Ed?"

"Efendim?"

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil Amanda."

İşte Amanda'nın yüzündeki gülümsemenin sebebi buydu.

"Güzel bir şey olmalı. Ağzın kulaklarında." Jennifer ona dikkatle baktı.

"Evet, öyle. Şimdi kaybolun."

"Seni koruyacağım." Lisa kolunu Amanda'nın boynuna doladı. "Bırak dikkatlerini dağıtayım..."

"Neyle?"

"Andy bana evlenme teklif etti."

Amanda'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Öyle mi?"

"Evet, geçen haftaki partide."

"Ve?"

"Ve ben de kabul ettim."

Amanda ablasına sarıldı. "Harika!"

Lisa geri çekilip itiraz etmeye başladı.

"O kadar hevesli olma. Hata yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani evet dememeliydim. İçmiştim ve kafam güzeldi."

"Birinin evlenme teklifine kazara evet diyemezsin Lisa."

"Kaza değildi, sadece..."

"O yüzden söylemediniz, o yüzden yüzük yok... Ona söyledin, değil mi? Zavallı Andy!"

"Hayır, daha ona bir şey söylemedim."

Hannah parmağına kocaman bir parça brandy butter daha alıp lafa karıştı. "*Bunu söylemenin* çok kötü bir fikir olduğunu ben bile biliyorum."

Amanda kardeşine pis pis baktı. "Kapa çeneni Hannah."

Yılbaşı Gecesi

HANNAH

Bir parti davetine hayır demişti. Bir arkadaşının ailesinin çiftliği vardı ve annesiyle babası çocuklarının her birinin yirmi kadar arkadaşını davet etmesine izin vermişti. Evde ailenin nezareti altında şık bir akşam yemeği yiyeceklerdi. Dört çocukları vardı. Hannah'nın arkadaşı Beth, ikinci en küçüktü. Bu da demekti ki davette tam seksen tip olacaktı ve yarısı kendisinden büyüktü. Üstelik Beth'in ağabeylerinin arkadaşları da hazır bulunacağına göre erkekler çoğunluktaydı. Bu şu ana kadar aldığı en heyecanlı davetti ve Mark'a söz etse izin vereceğinden emindi. İçki, seks ve uyuşturucu hakkında bir konferans verir fakat sonunda mutlaka gönderirdi. Ama Hannah onu yılbaşı gecesi yalnız bırakmak istemiyordu.

Ayın 27'sinde arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Ellerinde alışveriş çekleriyle indirim mağazalarına gitmiş, aile olmadan geçirilen bir günün tadını kıkırdayarak çıkarmışlardı. Eve söylediğinden geç döndü. Kapıyı açtığında bir sürü torba ve

kutuyla karşılaştı. Mark annesinin dolabını temizlemişti. Bunu yapmayı uzun süredir istiyordu ve yeni yıl uygun bir zamandı. Hannah dışarıda olduğuna sevinmişti ama sonra Mark'ın o solgun ve yorgun yüzünü görünce pişman oldu.

Mark bütün teklifleri reddetti. Vince ve Sophie neredeyse yalvardı. Komşular, iş ve okul arkadaşları da çağırdı ama hepsine hayır dedi. Böylece Hannah da verdiği kararın doğruluğundan iyice emin oldu. Daha önce o veya bu sebeple seyredemedikleri filmleri kiraladılar ve Marks&Spencer'a gidip şık yemekler aldılar. Hannah, Mark'a yeni yılda yemek pişirmeyeceklerini söylemişti, bulaşıkla falan uğraşacak hali yoktu. Yemekte özel soslu jumbo yengeç, ıstakoz ve ithal çilek vardı. Şöminenin önüne kurulup pijama ve sabahlıklarıyla yemek yediler. Telefon telesekretere bağlıydı.

Babası onu saat on ikiyi çeyrek geçe uyandırdı, ardından ikisi de odalarına çekildi. Yeni yıla girme anını kaçırmışlardı. Merdivenleri tırmanıp yatağına girdi. Şöminenin sıcağından sonra serin çarşaflar canlandırıcı bir etki yapmıştı. Parti şimdi tam kıvamında olmalıydı. Millet dans ediyor, gülüyor ve bağırıp çağırıyordu herhalde. Oysa ev çok sessizdi.

LISA

Lisa ve Andy akşam saat yedi buçukta kadeh kaldırdı. Cee Cee çok ısrar etmişti. Küçük kız Karayip tatilindeki annesinin yeni yıla çoktan girdiğini düşünüyordu ve kimse onu Karayipler'in beş saat ileride değil de geride olduğu konusunda ikna edememişti. Cee Cee'yi Karen'ın evinden Noel'in ertesi günü almışlardı ve o günden beri kızın istekleri doğrultusunda yaşıyorlardı. Sabah saat altı buçukta kalkmak da cabasıydı. Küçük kız birkaç gün önce odalarından gelen sesleri duymuş, sevişmelerinin tam ortasında içeri dalmıştı. Andy hemen yorganı alıp üstlerini örtmüş, Cee Cee gelip aralarına yatmıştı. Andy, Lisa'nın kötü bir rüya gördüğünden bahsetmiş ve durumu ancak öyle kurtarmıştı. Lisa hakikaten kabus görüyor olmalıydı. Cee Cee birkaç dakika sonra uykuya dalınca unutacağını düşünmüşlerdi ama ertesi gün gittikleri restorandaki garsona tüm senaryoyu bütün detaylarıyla anlatmış, kadının bayağı kızarmasına sebep olmuştu.

Yeni yıl da pek farklı değildi. Cee Cee sabah yediden önce kalkmış, krep yiyip film seyretmek istemişti. Tüm hafta

boyunca bir saniye bile oturamayan Andy ve Lisa'nın tartışacak gücü yoktu.

Şampanyayı açtılar. Cee Cee kendininkini bir yumurtalıktan içiyordu. Beraberce şarkı söylemeye çalıştılarsa da pek beceremediler. Andy tek kullanımlık havai fişek almıştı. Pek de etkileyici olmayan iki dakikalık gösteriden sonra bütün şamata son buldu. Biraz tartışmışlardı. Andy nişanlandıklarını söylemek için uygun bir gece olduğunu düşünüyordu ama Lisa, Karen'ın orada olmamasını ve çocuğun bir travma yaşayabileceğini öne sürerek bu işten kurtulmuştu. İşin aslı, şimdilik Cee Cee'nin bilmesini istemiyordu. Travma konusunda ciddiydi ama travma yaşayacak olan Cee Cee değil kendisiydi. Yoksa küçük kızın onu kabullendiği her halinden belliydi. Hafta boyunca yaptığı tüm konuşmalar mutlu aile tablosuna yakışacak cinstendi. Hatta Lisa, Andy'nin evlilik meselesini kızına çıtlattığından şüphe etmişti. Ama Andy o kadar dürüsttü ki Lisa'nın arkasından asla iş çevirmezdi.

Lisa, Cee Cee'yi saat sekizde yatırdığında biraz rahatladı. Zira küçük kız ne zaman kardeşi olacağını bile sorabilecek moddaydı.

Aşağı indiğinde Andy şişenin geri kalanını kadehine boşalttı. Lisa bunu bir dikişte içti ve *Zorro*'yu seyretmek için oturdular. Uyandıklarında saat on iki kırktı ve her şey bitmişti.

JENNIFER

Jennifer saat onu geçmesine ve öğleden beri bir şey yememesine rağmen aç değildi. Fettucine Alfredo dolu tabağını bir kenara itip İtalyan şampanyasını yudumladı. İçerisi kalabalık ve dumanlıydı. Çoğunluk neredeyse sarhoştu ama daha geceyarısına bir saat vardı. Pencere kenarında oturuyorlardı, önlerinden sokakta eğlenen insanlar geçiyor ve arada sırada içeri bakıyorlardı. Evde olmayı istedi, ruh hali burayı kaldırabilecek gibi değildi. Sadece, kendisine hitap edildiğinde konuşuyor, geri kalan zamanlarda suratındaki yapmacık gülümsemeyle oturuyordu. Aklı başka yerdeydi.

İlk kez üç yıl önce bir yılbaşı gecesi çocuk yapmayı denemişlerdi. Yeni yılı yeni bir hayat yaratmaya çalışarak kutlamak ilginç bir deneyimdi. Jennifer çocukken ocak ayının ilk haftası yerel gazeteye bakmaya bayılırdı çünkü yeni yılın ilk dakikalarında doğan bebeklerin resimlerini yayınlarlardı. Annesi de omzunun üzerinden fotoğrafa bakar, yeni yıl gecesini doğumda geçiren anneye acır ama bebeği her zaman severdi. "Bazen insan ne kadar küçük olduklarını unutuyor."

Üç yıl önce New York'taydılar. Sterlin o zaman dolar karşısında daha değerliydi ve uçak biletleri ucuzdu. Times Square'de ufak bir otel bulmuşlardı. Şehre 28 Aralık'ta gelmiş ve New York'a turist olarak gelenlerin yapması gereken her şeyi birkaç güne sığdırmaya çalışmışlardı. Etraf ucuzluk peşinde koşan insanlarla doluydu. Hele Beşinci Cadde vahşi bir orman gibiydi. Hava çok soğuktu, binaların arasında esen rüzgar bıçak gibi kesiyor, gezerken sık sık kahve molası vermek gerekiyordu.

Stephen bir sokak satıcısından kulaklık almıştı. Güneşli bir havada, Empire State Binası'nın tepesine çıkıp önlerinde uzanan koca şehri seyrettiler, FAO Schwartz'daki dev piyanonun üzerinde dans ettiler, Central Park'ta at arabasına bindiler ve Rockefeller Binası'nın önündeki dev Noel ağacının altında buz pateni yaptılar. Stephen'ın tek başarısız olduğu spor dalı patendi. Durmadan yere düşüyor, buzun üzerine kağıt gibi yapışan çizgi film karakterlerini andırıyordu. Jennifer ve Lisa on dört-on beş yaşlarındayken annelerine onları Queensway'deki buz pistine götürsün diye yalvarırdı. Jennifer o zamandan beri kaymamıştı ama pateni buza değer değmez hatırladı ve usta bir patenci edasıyla kaydı.

"Vay canına! Geri de gidebiliyorsun."

Stephen'ın sesi son derece takdir doluydu. "Kayabildiğini bilmiyordum."

"Unuttum sanmıştım. En son çocukken kaydım."

"Ama çok iyisin. Ayaklarını rahatlıkla değiştirebiliyorsun."

"Biliyorum!" Jennifer omuzlarını dikleştirdi, artık ayaklarına bakmıyordu. Kocasına arkadan yaklaşıp bağırdı. "Bir

konuda senden iyi olmak güzelmiş. Kayak yaparken aynen senin şimdi hissettiğin gibi hissediyorum."

Stephen dönmeye çalışarak ölümcül bir hata yaptı ve çok kötü düştü. Çarpmanın etkisiyle sarsılmıştı. Jennifer ona yardım etmek için geldiğinde şaşkınlıkla sırıttı. "Kar bu kadar sert değil ama."

31 Aralık'a kadar, adanın etrafını feribotla dolaşmak dışında turistlerin yapabileceği her şeyi yaptılar. O soğukta böyle bir şeye de ancak aptallar kalkışırdı. Öğleden sonrayı Macy's'ten ucuz Levis ve Calvin Klein iç çamaşırları alarak geçirdiler. Times Meydanı'ndaki meşhur kristal topu seyretmek isteyen kalabalık saat altıya doğru toplandı. Hava dondurucuydu. Bere, atkı, eldiven ve palto hiçbir işe yaramıyordu. Jennifer'ın yüzü soğuktan acıyordu ve ayakları donup tuzla buz olacak gibiydi. Saat dokuzda, geceyarısına kadar sokakta kalma planından vazgeçtiler ve otele döndüler. Stephen sıcak banyo hazırladı, oda servisini arayıp cheeseburger ve patates kızartması sipariş etti. Jennifer köpüklü banyosunun keyfini çıkarırken Stephen dışarıda her dakika artan kalabalığı seyretti.

"Hepsi kafayı yemiş. Top dönecek de ne olacak?"

"Bence çok heyecanlı. Müzik başlayınca daha da iyi oluyordur."

"Bırak dans etmeyi, ayakta duracak yer yok."

"Yine de konfetilerin atılışını görmek isterdim."

"Buradan seyrederiz."

"Yaşlanıyorsun galiba."

"Biraz sonra kendin karar ver."

Banyonun kapısında belirdiğinde elinde mini bardan aldığı iki minik şampanya şişesi duruyordu.

"Fazla soğuk değiller ama buz makinesi var. İki dakikaya dönerim."

"Dışarıdan alsak daha ucuza gelirdi."

"Bayan Cimrilik Abidesi! Bari bugün yapma."

Döndüğünde şişeler buz gibiydi. Stephen kazağını çıkardı.

"Yana kay. Ben de geliyorum. Neredeyse yarım saattir keyif yapıyorsun."

Jennifer gülümseyip yan döndü ama küvet yeterince büyük değildi. Stephen dizlerini çekip rahatsız bir pozisyonda oturdu. Bunun üzerine Jennifer gülerek köpüklü köpüklü kalktı.

"Yalnız devam et."

Sonra bornozunu giydi ve pencerenin kenarına gidip saçını kurulamaya başladı. Bu şehri seviyordu. Yirmi dört saat hayat doluydu. Annesi ve Mark buraya balayına gelmişti. Annesi hayatta en sevdiği yerin New York olduğunu söylerdi. Jennifer bunun nedenini şimdi anlıyordu.

Stephen banyodan seslendi.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?"

Jennifer yeni planın tekrar giyinip bu soğukta dışarı çıkmak olmaması için dua etti.

"Ne yapmalıyız?"

"Bir bebek."

"Şimdi mi?"

"Şu anda değil, yemek gelmek üzeredir. Ama bu gece. Yılbaşı gecesi, New York'ta. Doğunca Amerikan pasaportu verirler mi acaba?"

"Sanmam."

"Neyse, bence yine de bunun için harika bir yer."

"Sen ciddi misin?"

"Tabii ki."

Jennifer gülerek kafasını salladı.

"Bunu bir düşün. Bu gece olursa eylülde doğar. Eylül çocukları okulda hiç zorlanmaz. Kendi yıllarının en büyüğü olurlar."

"Oturup bunu hesaplamadın, değil mi?"

"Hayır," diye sırıttı Stephen. "Ama neden olmasın?"

"İki kişi olmaktan sıkıldın mı?"

"Ne saçma konuşuyorsun. Sıkılmak mı?" Kafası karışmış gibiydi. "Tabii ki hayır. İnsanlar bunu yapıyor Jennifer. Aşık oluyor, evleniyor ve bebek yapıyorlar. Biz de evlendiğimize göre sırada bebek var."

Kapı çaldı.

"Sus bir dakika."

Jennifer banyo kapısını kapattı, odadaki aynada nasıl göründüğünü kontrol etti, ardından oda servisine kapıyı açtı. "Mutlu Yıllar!" dedi Stephen'ın cebinde bulduğu bozuklukları adama verip.

"Mutlu yıllar, hanımefendi."

"Harika! Açlıktan ölüyorum."

Stephen banyo havlusunu beline dolayıp tabağından bir patates kızartması aşırdı. Jennifer damlayan suları havlusuyla sildi. Sonra da kocasının omzunu ve kolunu kuruladı.

Dokunuşu sahipleniciydi. Stephen kotunu ve tişörtünü giyip karısını alnından öptü.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Biraz ani oldu."

"Tamam, haklısın. Yine de ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Sesi sevecendi ama Jennifer biraz rahatsız olmuştu. İnsan böyle pat diye çocuk yapmaya karar verebilir miydi?

"Biraz bekleyeceğimizi..."

"Neden bekleyelim? Çok genç değiliz. İyi para kazanıyorum. Sen doğum izni alabilir, işe istediğin zaman dönebilirsin. Hatta eğer dönmek istemezsen biraz kemerleri sıkarız, olur biter."

Jennifer köşeye sıkışmıştı. Daha önce çocuk hakkında konuşmuşlardı. Ortada bir şey yokken konuşmak kolaydı. Ama şimdi Stephen birden ciddileşmişti. Nefesini tuttu.

"Sen hakikaten ciddisin?"

"Elbette."

"Gerçekten istiyorsun yani? Isınma turları falan değil, öyle mi?"

"Bak Jennifer, bunu daha önce de konuşmuştuk. Seni seviyorum ve çocuk istiyorum." Stephen konuyu basitleştiriyordu.

Jennifer hamburgerinden koca bir lokma aldı ve cevap vermek için yutmayı bekledi.

"Hap kullanıyorum. Birkaç ay evvel bırakmazsan hamile kalamazsın."

"Mızıkçı."

"Gerçekçi diyelim."

"İlla bu gece olması gerekmez. Yine de büyüdüğünde oğluma New York'ta hamile kaldığını söyleyebiliriz."

"Eğer çocuğunu, ay pardon oğlunu, hayatın gerçeklerinden ve biyolojiden anlamayan, sadece sana güvenen biri olarak yetiştirmek istiyorsan öyle yaparsın."

"Pekala, çokbilmiş gıcık. Adamın içine etmekte üstüne yok. Ama yine de deneyebilir ve çok istiyormuş gibi düşünebiliriz."

Jennifer güldü. "Ben zaten istediğimizi sanıyordum."

Stephen ayağa kalkıp yatağa oturdu.

"Hadi o zaman..."

"Sonra hazımsızlık çekeceksin."

"Buna değer."

"Geceyarısı şampanyamı da mı içemeyeceğim?"

"Hayatım, saat daha on buçuk. Beni biliyorsun, şampanyanı on kırkta içmeye başlayabilirsin. Şimdi buraya gel ve..."

Beraber gülmüşlerdi. Eskiden çok gülerlerdi. John'dan sonra harika gelmişti doğrusu. John o kadar ciddi ve düşünceliydi ki! Stephen onun tam tersiydi. Onunla seks yapmak eğlenceli ve iyiydi. Hoş, Jennifer hazımsızlık konusunda haklıydı. Stephen kristal top düşerken mide ilacı almak zorunda kalmıştı. Ve Jennifer da hap konusunda ciddiydi, o gece hamile kalamayacağını biliyordu. Ama her şey böyle başlamıştı. O zamanlar hayat mükemmel ve çok basitti. Stephen eskiden her şeyi kolaylaştırıp güzelleştirmeyi başarırdı.

Stephen, İngiltere'ye döndükten birkaç gün sonra elindeki ilaç kutusunu salladı.

"Bunlardan kurtulalım mı?"

"İyi olur."

"Bir denemeye daha ne dersin?"

"Çabuk kaybol. Çamaşır yıkamam lazım. Sen de annenlere gideceğine söz vermiştin."

Stephen göz kırpıp karısının yanağını öptü. "Tamam. Sadece yeri ve zamanı söyle. Ben hep hazırım."

Altı ay boyunca hiçbir kimyasal müdahale olmadan denemeye devam ettiler. O süre içinde bir gün bile endişe duymadılar. Güldüler, seviştiler, hatta bazen ikisini beraber yaptılar. Jennifer onu takip eden altı ayda yumurtlama günlerine dikkat etti. Ajandasına o günleri gösteren ufak, kırmızı işaretler koydu. Hatta bebek yapmak için uygun günlerden birinde arkadaşlarından gelen çok cazip bir teklifi reddetti ama bundan Stephen'a hiç bahsetmedi. Daha sonraki altı ayda ise eczaneden tahmini ovülasyon günlerini gösteren bir alet aldı. Stephen ona *profesör* ismini takmıştı. On sekiz ay boyunca hiçbir gelişme olmayınca Stephen'ın da isteğiyle doktora gitti.

Normalde her kadının endişeleneceği bu durum Jennifer'ı iyice hırslandırıp öfkelendirdi. Stephen'ın işleri iyiydi. Anlattığı şeyleri pek anlamasa da başarılı olduğunu biliyordu. Birkaç kere terfi etmiş, şirket ona araba vermiş ve geceyi evden ayrı geçirdiği satış seminerlerine katılmaya başlamıştı. Artık bir BlackBerry'si vardı ve onsuz adım atmaz olmuştu. Tatillerde yanlarında gelir, yatağın başucunda durur ve sürekli ilgi isterdi. Jennifer sabahları Stephen'ın parmaklarının minicik klavye üzerinde çıkardığı seslerle uyanmaya başlamıştı. Hatta Jennifer ofisteki bir arkadaşına bebeğe gerek olmadığını, nasıl

olsa bir BlackBerry'leri olduğunu bile söylemişti. Stephen hep çok meşguldü ve artık Jennifer'ı dinlemiyordu.

İşin en kötüsü de çocuk sahibi olma konusuna yaklaşımının değişmesiydi. Başta ikisi de bu işin içindeydi ve eğleniyordu. İkisi de deniyor, ikisi de başaramıyordu. Sonra Jennifer, Stephen'ın yenilgiye dayanamayıp içinde bir yerlerde onu suçlamaya başladığını hissetti. Doktora gitmeyi istemediğini, sağlıklı ve genç bir çift olduklarını savunduğunda, Stephen ona üstü kapalı da olsa birkaç laf etmişti. Artık Jennifer'a karşı daha ilgisiz ve sabırsızdı. Sürekli gülmeyi bırakmışlardı ve Jennifer her geçen gün bebek fikrinden biraz daha uzaklaşıyordu.

Üç yılda ne kadar çok şey değişmişti. New York'ta genç, mutlu ve birbirlerine delicesine aşıktılar. Şimdiyse bir tarafın başka biriyle ilişkisi var gibiydi. Ama aslında *olmayan* yani *olamayan* bir şey yüzünden bu haldeydiler. Jennifer artık ona aşık olup olmadığını sorguluyordu. *Belki sadece bitmiştir, tıpkı John'da olduğu gibi,* dedi içinden. Belki de bir insanı sevebileceği belirli bir zaman limiti vardı. Her şeyi her zaman açıklamak mümkün değildi. Binlerce minicik şey her şeyi değiştirebilirdi.

Böylece bu yıl da her yıl olduğu gibi dışarı çıktılar ve ilişkileri mükemmelmiş gibi davrandılar. Kalabalık İtalyan restoranında arkadaşlarıyla buluştular, yediler, içtiler ve dans ettiler. İlişkilerinde bir eksiklik olduğunu anlamak için çok yakından bakmak gerekiyordu. İkisi de toplum içinde asla kavga etmeyecek, hassasiyetlerini göstermeyecek türden insanlardı. Bu aptalca gurur hala ortak noktalarıydı. Ama Jennifer

bu huyu yüzünden kendini soyutlanmış ve yalnız hissediyordu. Eğer annesi hayatta olsa pes eder ve ona anlatırdı. Gerçi belki de annesi artık hayatta olmadığı için böyle düşünüyordu, kim bilir. Ama ümitsiz haldeydi ve onun ne diyeceğini duymak isterdi. Saat on ikiyi vurduğunda herkes birbirinin kollarına atılıp öpüştü. Jennifer'ınsa tek düşündüğü annesini ne kadar özlediğiydi.

Stephen kalabalığı yarıp yanına geldi ve onu kollarına aldı. "Bu seneyi daha iyi geçirelim ha, ne dersin?" diye fısıldadı. Bu bir istek, rica ve sözdü. Stephen da onun kadar mutsuzdu. Kocasının, gözlerindeki yaşları nasıl yorumladığını bilemedi ama kafasını sallayıp "Evet!" dedi ve öyle olması için dua etti.

AMANDA

Amanda, Ed'in onu bir partiye götüreceğini varsaymıştı. Saat sekizde metro istasyonunun önünde buluşacaklardı. Heyecandan yerinde duramıyordu. Noel'den önce Ed'in üniversiteden birkaç arkadaşıyla buluşup bir bara gitmişlerdi. Çok eğlenceli tiplerdi. Amanda o gece, sahip olduğu tek elbiseyle topuklu ayakkabılarını giydi. Normalde makyaj yapmazdı ama rimel ve dudak parlatıcısı sürdü. Hava buz gibiydi ve yanaklarının doğal olarak kızaracağını biliyordu.

Aslında bu kadar heyecanlı olması saçmaydı. Onu çok az tanıyordu. Daha önce sadece beş kere dışarı çıkmışlardı. Bu buluşmaların üçü, konuşmanın neredeyse imkansız olduğu kalabalık yerlerdeydi. Birinde kahve içmiş, diğerinde de Hint lokantasına gitmişlerdi. Birkaç öpücük, telefon görüşmeleri ve muhteşem bir Noel hediyesi. İşte hepsi buydu. Ed onun tipi değildi, üstelik planlarında böyle bir ilişkiye yer yoktu ve neden şu anda gecenin soğuğunda kalp çarpıntıları içinde beklediğini bilmiyordu. Oysa, aslında çatlak ev arkadaşları ve binlerce sarhoş gerzekle Lewisham'da olması gerekiyordu.

Ne var ki Ed'in ona doğru geldiğini görünce kalbi daha da hızlandı. Ed, Amanda'yı hiç konuşmadan kendisine çekti ve öncekilere göre daha uzun ve daha ateşli bir şekilde öptü. "Seni özledim."

"Gidebileceğimiz birkaç parti var. İstersen Trafalgar Meydanı'ndaki kalabalığa da karışabiliriz. Kanadalıların takıldığı iyi bir bar biliyorum. Ya da..."

"Ya da?"

"Ya da evime gidebiliriz."

"Kim var?"

"Kimse yok. Yeni yılı sadece ben Londra'da geçiriyorum." Utanmışa benziyordu. "Sadece ikimiz. Ama... Yani... Gitmek zorunda değiliz tabii."

"Bence iyi fikir." Hakikaten öyleydi. Amanda kalabalığa karışmak istemediğini fark etmişti. Onu yalnızca kendine istiyordu. Ayrıca sıcak bir yerde olma fikri de çok güzeldi.

Ed anahtarı kilide sokarken durakladı. "Şeey, yani şey düşünmeni istemem. Hani bir beklenti içinde olduğumu falan..."

Amanda onu açık kapıdan içeri çekip sertçe öptü. "Kapa çeneni Ed. Benim bir beklentim olduğu kesin."

Bu ilişkideki diğer her şey gibi bu da onun tarzı değildi. Ed'den evvel bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sevgilisi olmuştu. Onları her zaman çok iyi tanımış, bir sonraki aşamaya geçmek konusunda uzun uzun düşünmüştü. Aslında çok ihtiyatlı biriydi. Seks hayatı özgür ruhundan beklenmeyecek kadar temkinliydi. Bazen Andy'den evvel iki düzine adamla

yattığını tahmin ettiği Lisa'ya benzemek isterdi. Lisa seksi bir çeşit spor olarak görürdü. Dikkatli olduğun sürece eğlenceli, sağlıklı ve mutluluk vericiydi. Amanda bunda bir sakınca görmemesine rağmen iş pratiğe gelince donup kalıyordu. Jennifer, bildiği kadarıyla, Stephen'dan önce sadece bir adamla olmuştu. Amanda ahlak bakımından iki ablasının arasında bir yerdeydi.

Ama şimdi bunları düşünmek ve beklemek istemiyordu. Başka zaman olsa asla yapmayacağı bir şey yapıp Ed'le yatacaktı. Aşk yüzünden değil tabii. Ya da olabilir miydi acaba? Belki sadece şehvetti ama öyle bile olsa bunun ne sakıncası vardı ki? Bir de şu CD vardı... Aman neyse, analiz etmeyecekti. Sadece yapacaktı... İki kere. Geceyarısından evvel. Sonra havai fişekler patlarken bir kere daha.

Gözü karalık sağolsun. Oley! İyi ki yapmışım! Mutlu, mutlu, çok mutlu yıllar!

Şu ana kadar yaptığı en iyi seksti. Üzerinde hiç düşünmediği için kendini tamamen bırakabilmişti. Ed yatakta beklediğinden daha otoriterdi. Hatta bir ara, bu acayip deneyimli halin nereden geldiğini düşündü ama nereden gelmişse gelmişti ve iyi ki de böyleydi. Macera filmlerindeki, neyi nerede ne zaman yapacağını hiç şaşırmayan dedektifi andırıyordu. Amanda, Ed'in elinde, onun şekillendirdiği bir hamurdan farksızdı. *Harika! Muhteşem! İyi geceler!*

Tam on saat uyudu. Kalktığında neredeyse öğle olmuştu. Ed kaldırmasa akşama kadar uyuyabilirdi. Ed onu öptüğünde hemen itiraz etti. "Ay, daha dişimi bile fırçalamadım."

"Boşversene. Harikasın." Ed kararlıydı. Amanda'nın koltukaltına burnunu soktu. "Daha duş da almadın ama çok güzel kokuyorsun."

"Sen azgın boğanın tekisin."

Ed göz kırptı. "Seninle tanışana dek değil."

"Evet, bir bakirin deneysel dokunuşlarına sahip olduğunu hissettim." Ed'in kolunun altındaki ince deriyi çimdikledi.

"Senin için deniyordum, hayatım."

"Çok şekersin. Bunu duyan bütün kızlar heyecandan titrerdi herhalde."

"Bütün kızlar mı?" Ed alınmış gibi yapmaya çalıştı.

"Uzun bir listen olmalı ya da gelişme çağını bir genelevde geçirdin. Hangisi?"

"Dün geceden zevk aldığını söyleme yolun bu mu Amanda?" Şimdi yüzü ciddi olmasına rağmen gözlerindeki alaycı parlama kaybolmamıştı.

"Aslında pek hatırlamıyorum."

Ed, Amanda'nın üzerine çıkıp güçlü bacaklarını gövdesine bastırdı.

"O zaman hatırlatmam lazım."

"Yine mi?"

"Yine."

Böylece akşam yemeği saati geldi çattı. Duş alıp Ed'in dairesinden çıktıklarında neredeyse yeni yılın ilk gecesi olmak üzereydi. İkisi de bir önceki akşamdan beri açtı. Ed, Amanda'ya ev arkadaşlarından birinin kotunu, botlarını ve fazlasıyla Persil kokan kendi eski tişörtlerinden birini vermişti. Sersem

gibiydiler. Neyse ki sokağın sonundaki barda patates salatası ve soğanlı Cumberland sosisi vardı. Evden çıktıktan birkaç dakika sonra, bardaki şöminenin önünde, dev porsiyonlarına gömülmüş içkilerini yudumluyorlardı.

Amanda son yirmi dört saatin de etkisiyle Ed'i çok iyi tanıyormuş gibi hissediyordu. Öyle mutluydu ki bir an kendini alnının ortasında *Tatmin olmuş,* yazan ışıklı bir tabelayla hayal etti. Yirmi dakika boyunca sadece yediler. Bacakları birbirine değecek kadar yakın oturuyorlardı.

Açlıklarını bastırınca konuşmaya başladılar ve dükkan sahibi kapatacaklarını söyleyene kadar da sohbet ettiler. Adamın yukarıdaki evine çıkıp bir an evvel televizyon karşısına geçmek ister gibi bir hali vardı. Pek çok açıdan tipik bir birbirini tanıma konuşmasıydı. Amanda bunu dünyayı dolaşırken pek çok kez yapmıştı. Ama bir bakıma da, tıpkı evde giysilerini çıkarmaları gibi bir paylaşımdı. Gerçek değiştokuşu gibi değildi, gerçek bir sohbetti.

Ed ona Cornwall'da geçirdiği Noel tatilinden söz etti. Babası annesinden yirmi beş yaş büyüktü. Adam yetmiş beş yaşına gelmişti ve Ed bu ziyaret sırasında onu aniden çok yaşlanmış bulmuştu. Gerçi hala sağlıklıydı, o ayrı. Aslında babaoğul çok yakındı. Babası, Ed daha ufakken kurucu ortaklarından biri olduğu hukuk firmasından emekli olmuş ve beraber bayağı vakit geçirmişlerdi. Daha önce de bir evlilik yapmıştı ve ilk karısından dört çocuğu vardı. İlk karısı zengin, zayıf ve sert tabiatlıydı. Ed onu ölene kadar *Düşes,* diye çağırdıklarını anlattı. Üvey kardeşleri biraz garipti ve annelerinin etkisinde kalmışlardı. Babası onları ve torunlarını fazla görmezdi.

Düşes'ten olan çocuklarıyla ilişkisi bozuldukça Ed'in annesi Nancy ve ondan olan üç çocuğuyla iyice yakınlaşmıştı.

"Sanki onları kaybetmenin kendi suçu olduğunu düşünüyor gibiydi," dedi Ed. "Bana ve ağabeylerime yakın olarak borcunu ödedi."

Amanda kafasını salladı.

"Ben en küçüktüm. Bu da işime yaradı tabii. Babam emekli olduğunda Tom ve Dan son sınıftaydı. Bütün işleri güçleri spor ve kızlardı. Benimse onunla geçirecek çok zamanım vardı. Balığa gittik, bozulan arabaları tamir ettik."

Amanda gülümsedi. "Rüya gibi."

"Öyleydi. Annem ve babam hep çok mutluydu."

"Annem de evliliğinde mutluydu."

"Babanla mı?"

"Hayır!" Güldü. "Biraz senin babanın hikayesi gibi. Babam artık hayatta değil. Ben doğmadan evvel başka bir kadınla gitmiş. İki ablam var. Jennifer ve Lisa. Benden biraz büyükler. Ben sanırım ilişkiyi kurtarmak için yapılan bir bebektim veya kazaydım, bilemiyorum, ama işe yaramadığım kesin. Babam, annem dört aylık hamileyken tüymüş. Mutlu değillermiş. Yani annem hep böyle derdi. Ablalarımın da mutlu aile hatıraları olduğunu sanmıyorum. Şok olmamışlar çünkü."

"Babanla sonradan yakın oldunuz mu?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Amanda. "Dürüst olmak gerekirse fazla görüşmüyorduk. Uzakta yaşıyordu ve yeni bir aile kurmuştu. Beş yıl önce kalp yetmezliğinden öldü. Cenazesine gitmedim. Gitmem için özel bir sebep yoktu.

Onu özel olarak özlüyor falan değildim. Annem ve ablalarım gitti. Ama onlar babamla yaşamıştı, bense onunla hiç bir arada bulunmadım bile."

Ed kafasını salladı. "Aileler."

"Hiçbiri güllük gülistanlık değil."

"Sanırım öylesi mümkün değil... Gerçi annemler..." Omuz silkti. "Demek annen tekrar evlendi?"

"Evet, Mark'la. Hani bahsetmiştim, mimar olan." Ed evet anlamında kafasını salladı. "Evlendiklerinde ben çok küçüktüm, sekiz yaşındaydım. Bir yıl sonra en küçük kardeşim Hannah doğdu. Şimdi on beş yaşında."

"Vay canına! Dört kız ha?"

"Vay canına! Üç oğlan ha? Ya ağabeylerin?"

"Tom babam gibi avukat. Cornwall'da aile şirketinde çalışıyor. Babam gibi olmak istiyor. Ginny diye bir kızla evli ve iki bebekleri var. Onların da büyüyüp avukat olacaklarına ve aile işini devralacaklarına şüphem yok. Tom'la Ginny annemle babamın eski evinde yaşıyor. Çok güzel bir yerdir. Annemler Tom evlenince denize yakın daha küçük bir yere taşındı. Noel zamanı onlarda kalırız çünkü anne tarafından çok akrabamız var. Dan, İngiliz Tank Alayı'nda yüzbaşı. Sandhurst Askeri Akademisi'nde okudu. Aslında şanslıyız çünkü herkes kendi yoluna gitti ve aramızda rekabet yok." Ed konuşmayı kesip onu öpünce Amanda kendini harika hissetti. "Banakız kardeşlerinden bahsetsene."

"Lisa en büyüğümüz. Biraz bana benzer. Andy adında süper bir adamla evlenmek üzere ama annemle babamın evliliğinden çok etkilendiğini düşünüyorum. Bağlanma fobisi var. [illegible]

Sonra Jennifer geliyor. Düzen hastasıdır. Yani ayakkabıları her zaman kıyafetine uyar... Bilmem ne demek istediğimi anladın mı? Stephen adında bir muammayla evli. Çocukları yok. Sorun biraz da bu sanırım ama sevgili Jen pek konuşkan değildir, derdini anlatmaz. Hannah daha çocuk sayılır. Çok güzel ve azıcık da şımarık. Ben kesinlikle aralarındaki siyah kuzuyum."

"Ya aile reisi hanım?" Amanda ona söylemediğini unutmuştu.

"Annem geçen yaz öldü."

"S.ktir!"

Amanda güldü. Bu çok dürüst bir tepkiydi. Üzülmüş gibi yapıp pişmanlıkla gözlerini deviren insanlardan nefret ederdi.

"Aynen öyle. Altmış yaşındaydı. Kanserdi."

"Nasıl biriydi?" Amanda, Ed'den cidden hoşlanmaya başlıyordu.

"O... O hayret edilecek bir kadındı. Hayatın kendisinden bile büyüktü, anlıyor musun? Pek çok insan hakkında böyle denir ama pek azı için doğrudur. Annem komik, dobra, açık görüşlü, mutlu ve hayatında görebileceğin en şefkatli insandı. Konu biz olunca kaplan kesilirdi ve tek tutkusu bizdik." Amanda gözlerinin dolduğunu hissedince ilk kez dehşete kapılmadı. "Ve onu çok özlüyorum. Öldüğünde burada değildim çünkü korkağın tekiyim. Ayrıca bencil ve inatçıyım. Burada diğerleriyle beraber olmalıydım. Düşündükçe bok gibi hissediyorum. Keşke, keşke zamanında gelebilseydim."

"Veda etmek için mi?"

Amanda kafasını sallarken gözyaşları yanaklarından süzülüp önündeki tabağa aktı. Ed'in mendili vardı. Tanrım, bu ne

kadar modası geçmiş ve aynı zaman hoş bir şeydi. Ed mendili cebinden çıkardı ve Amanda'nın eline sıkıştırdı.

"Veda etmek için."

Bir süre konuşmadılar, sadece el ele tutuştular. Amanda kendini biraz topladığında burnunu sildi. "Özür dilerim, herhalde mendilini geri istemiyorsundur?" Ed başını iki yana sallayınca mendili buruşturup cebine soktu.

"Bize bir tür günlük bırakmış. Teşhisin ardından zaman zaman bir şeyler yazmış. Düşüncelerini, hatıraları falan yazmış işte. Bizim bilmemizi istediği şeyleri. Bir de hepimize birer mektup bıraktı."

"Seninkinde ne yazıyordu?" Başkası sorsa abes olurdu ama Ed samimiydi.

"Henüz okumadım."

"Neden?"

Amanda omuz silkti. Ed bu dünyada o mektubu henüz açmadığını bilen tek insandı. Her yere yanında götürüyor ama bir türlü okuyamıyordu işte.

"Korkuyorum."

"Neden?"

"Bana kızmış olmasından."

"Orada olmadığın için mi?"

Amanda yavaşça kafasını salladı.

Ed dirseklerini masaya dayayıp ona doğru eğildi. Konuştuğunda sesi yumuşak ve sevecendi.

"Tabii ben anneni tanımıyordum ama görünüşe bakılırsa çok şey kaçırmışım. Ve bırak senin anneni, herhangi bir annenin ölüm döşeğinde kızına sitem dolu bir mektup yazabilece-

ğini sanmıyorum. Hele de, daha yeni tanımaya başlasam da, senin gibi bir kıza..."

Amanda az önce Noel Baba'nın gerçek olduğunu öğrenen bir çocuk gibi gülümsedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ed kafasını salladı. "Evet."

O sırada barın sahibi kapattığını belirten çanı çaldı.

"Ve artık gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Sokak tenhaydı ve hava hala buz gibiydi. İkisinin de suratı kızarmıştı. Ed kolunu Amanda'nın omzuna atıp sordu.

"Bu gece de kalacak mısın?"

Amanda birden duraksladı. Aksini hiç düşünmemişti ki. Kafasında minicik bir şüphe belirdi. Kalmasını istiyor muydu acaba?

"Sorun olur mu?"

Ed onu tutkuyla öptü. "Ne sorunu? Harika olur. Sen gitmek istesen de bırakmazdım. Hatta seni *asla* bırakmayabilirim."

Muhtemelen öylesine bir laftı işte, yine de Amanda'ya kendini harika hissettirdi.

İkinci geceleri Judith Krantz'dan çok Danielle Steele tarzıydı. Gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadılar, hiç kapamadılar ve Ed ona olan hislerini söylemekten hiç çekinmedi. Amanda, Ed'e inandı.

İkinci sabah Noel'den önceden kalan süt bozulmuş, ekmeğin üzeri küfle kaplanmıştı. Ed yiyecek bir şeyler almak

için dışarı çıktı. Amanda'nın giyinmesini istememiş, yorganın altında çıplak ve sıcak kalmasını tembihlemişti. Amanda kollarını arkaya atıp mutlulukla gerindi. Ed'le ilgili her şey öyle doğru görünüyordu ki. Bu her gün olan bir şey değildi. Bir başlangıçtı. Yataktan kalktı. Ed bir kadının sevgilisi gider gitmez süslenmeye başlayacağını bilmiyorsa kadınları yeterince iyi tanımıyor demekti. Banyoya gitti ve aynadaki şehvet düşkünü kadını seyretti. Biraz kıl sorunu var gibiydi. Dişini fırçalayıp çabucak duş aldı. Yeni tanıştığı bir adamın jiletini kullanmasında sakınca olup olmadığını düşündü ama dün gece Ed'le yaptığı şeylerden sonra bir jiletin lafı mı olurdu?

Temizlenip bir havluya sarındıktan sonra çantasını alıp yatağa döndü. Tam otuz iki saattir kayıptı ve telefonuna bakması lazımdı. Telefonu açıp bekledi. Mesaj yoktu. Şahane doğrusu. Tam tekrar uzanıp Ed'in ellerini vücudunda hayal edecekti ki çantasındaki mektuba gözü takıldı. Zarfın üzerinde annesinin turkuvaz rengi mürekkeple yazdığı ismi vardı: *Amanda.*

Ed geldiğinde dizlerini karnına çekmiş öylece yatakta oturuyordu.

"O ne?"

"Annemin mektubu."

"Okuyacak mısın?"

"Düşünüyorum."

"Biraz kaybolmamı ister misin?"

"Kalmanı tercih ederim."

Ed hemen cevap vermeyince Amanda birden daldığı düşüncelerden uyanıverdi. Yoksa onu korkutmuş muydu? Bu biraz fazlaydı herhalde.

Ama Ed sonunda yavaşça kafasını salladı. "Olur."

"Güzel."

"Yanına geleceğim ve bir süre hiç konuşmayacağım, tamam mı?"

Amanda hafifçe gülümsedi. "Harika."

Ed dediğini yapıp yanına uzandı, beline sarıldı ve yavaşça kalçasını okşadı. Amanda derin bir nefes alıp mektubu açtı.

Sevgili Amanda,

Öyle cesur ve korkusuzsun ki... Benim maceracı kızım. Biliyor musun, sen bana diğerlerinden daha çok uykusuz gece yaşattın. Bir gün bebeğinin iyi ve mutlu olduğunu bilmek için geceyarısı telefon bekleyen annenin endişesini daha iyi anlayacaksın. Sana asla engel olmadım. Bunu başarabilecek olsam bile yapmazdım çünkü cesur yüreğine gıpta ediyorum.

Bu mektup en zoruydu, o yüzden en sona bıraktım ve şimdi çok yorgunum. O kadar çok ilaç alıyorum ki tamamlayamamaktan korkuyorum.

Doğduğun günü hatırlıyorum da, Lisa geldiğinde genç ve saçma sapan bir heyecan içindeydim. O, Donald ve aile için bir hediyeydi. Jennifer doğduğunda ise hala bebek büyütüyordum ve günler jet hızıyla geçti. Ortada hala bir sürü insan vardı. Donald, onun annesi, aynı yaşta bebek-

leri olan diğer anneler, çocuklar... Ama sende farklıydı. Sadece ikimiz vardık. Ablaların kuzenlerini ziyarete Yorkshire'a gitmişti ve benim senin odanı hazırlanmam gerekiyordu. Duvarları boyadım, tam Winnie The Pooh'lu duvar süsünü asıyordum ki suyum geldi. Daha o zamandan artistik bir sağduyun olacağı belliydi! O süsü hiç asamadım...

Birkaç hafta erken gelmiştin. Sanki beni görmeyi daha fazla bekleyememiş gibi. Her zaman olduğun gibi, doğarken de hızlıydın. Çok sessizdin, ağlamadın bile. Ne ses ne yaygara ne müdahale. Seni kimseye tutturmazdım. Sadece benimdin Amanda ve seni çok sevdim.

İnsanlar dedikodumu yapıyordu. O aptal, zevksiz bahçelerinin ardından yüzlerini görebiliyordum. Ziyaretçisi bile olmayan bekar anne. Ama ben zerre kadar umursamadım.

Donald'ı suçlamamalısın. Tamam, yetersiz bir insan olduğu için kızabilirsin çünkü hep öyleydi. Ama sen geldiğinde onu senden uzak tutan bendim. Hamileliğim boyunca ayrı yaşadık. Dava açılmıştı ve boşanma kararını bekliyorduk. O zaten Marissa ile tanışmış, yeni hayatına başlamıştı. Doğru şeyi yapmak ya da yapar gibi gözükmek istediğinden eminim. Her zaman başka insanların ne düşüneceğini takıp endişelenirdi. Oysa ben hiç aldırmazdım.

Amanda, hiç tahmin ettin mi acaba? O gittiğin yerlerdeki tren yataklarında, hamaklarda, çadırlarda ya da kulübelerde yatarken hiç nedenini düşündün mü? Acaba

sana karşı dürüst olmadığım için benden nefret mi ediyorsun? Yoksa şimdi mi etmeye başlayacaksın? Açıklama ve gerekçelerimi dinlemek isteyecek misin, yoksa beni ilk sözlerimde yargılayacak mısın? Çünkü aslında bu hep çok aşikardı. Senin baban, Donald değil.

Bana öleceğimi ilk açıkladıklarında bunu sana söyleyeceğimi biliyordum. Başka kimse bilmiyor ve bu sırrın benimle ölmesine izin veremezdim. Kafamda yapacağım konuşmayı defalarca tasarladım. Yine de bunu yazmaya başlayana kadar, sana babanın kimliğini açıklayıp açıklamama konusunda kararsızdım. Hayır, bunu sana söylemeyeceğim. Çünkü o senin baba diyebileceğin biri değil. Donald da öyle değildi. Mark, sevgili Mark, senin için yapabileceğim en iyi şey oydu.

Babanın kim olduğunu bilmeyeceksin. Ki bunun bir önemi de yok zaten. Bir ilişkimiz oldu. Evliliğim sandığımdan da beter haldeydi, onunki nasıldı sormadım bile. Hatta tek sevgilisinin ben olup olmadığımı da bilmiyorum. Ama benim için tekti. İyi bir şey yaşamadık. Pis bir kaçamaktı işte. Uzun sürmedi. Sadece birkaç haftalık bir şeydi.

Ona hamile olduğumu söylemedim. Keşke insanların incinmesinden korktuğum için geri adım attığımı söyleyebilsem. Keşke sana başkalarının iyiliği için hayatımın aşkını asilce feda ettiğimi anlatabilsem. Ama işin gerçeği, onu terk ettim çünkü sevmiyordum. Beni heyecanlandırıyordu o kadar. Onun da beni sevdiğini sanmıyorum. Yeterince yaşlanınca yeniyetme gibi davranma sevdasına

kapılan iki zavallıydık işte. Üstelik seni doğurana dek kimden olduğunu bile bilmiyordum. Onunla ilk yattığımda eve dönüp kocamla seviştim. Çok korkunç olduğunu biliyorum. Yine de yaptım ve hayatımın o döneminde gurur duymayacağım tek şey bu değildi.

Ama doğduğunda Donald'a zerre kadar benzemediğini fark etmemem imkansızdı. Bu arada o adam gitmişti. Hamile olduğumu görünce şoka girmişti sanırım. Büyüyen karnım onun günahının bir kanıtıydı. Fakat bana bu konuda tek kelime etmedi, hiçbir şey sormadı. Başka bir şehre naklini aldırdı ve taşındı. Ve onu bir daha hiç görmedim!

Donald beni terk etmeseydi ben onunla kalır mıydım, hiç bilmiyorum. Şimdi kalmazdım diye düşünüyorum ama o zaman o kadar cesur olabilir miydim acaba?

Şimdi sen büyüdün ve ben yine korkaklık ettim. Tüm bunları yüz yüze anlatmam gerekirken oturmuş mektup yazıyorum. Burada yatmış ölümü beklerken en büyük endişe kaynağım bu. Aslında eve son gelişinde anlatmalıydım. İkimiz de her şey bitene dek geri dönmeyeceğini gayet iyi biliyorduk. Kendi kendime mazeretler ürettim. Gezi konusunda çok heyecanlıydın vs... Oysa korkuyor ve bir anne olarak başarısızlığa uğrayacağımı düşünüyordum. Böyle öleceğim. (Hatta bunu okuduğuna göre zaten öldüm.) Suçluluk içinde...

Eğer hayat farklı olsaydı belki bilmene gerek kalmayacaktı. Donald'a yakın olmadığını biliyorum. Sanırım sana mutlu bir çocukluk yaşattım. Yo, hatta bundan emi-

nim. İyi bir anne olmaya çalıştım. Mark'la tanıştığımda Jennifer ve Lisa bazı sorunlar yaşadı ama Mark sana karşı hep harika davrandı. İkinizi seyrederken ne kadar şanslı olduğumu düşünürdüm. Hannah doğduğunda bile seninle olan ilişkisi hiç değişmedi. Sonunda aile olmuştuk. Mark bizim için bir mucizeydi.

Ama sende bir şey var. Sürekli seyahat etmene, kendini diğer insanlardan uzak tutmana sebep olan bir şey. Beni bir daha hiç görmeyeceğini bilmene rağmen çekip gitmene sebep olan bir şey. Dünyada binlerce tanıdığı varken bir tane bile gerçek dosta sahip olamayan kızım benim. Erkekleri bir gülümsemesiyle kendine hayran bırakan ama hiç aşık olmamış kızım. Şimdi senin bulmacanın eksik parçasını tamamlayabildim mi Amanda?

Umarım gerçeği bilmek kafanı daha çok karıştırmaz. Orada olup da bunlara cevap veremediğim için üzgünüm. Her şeyden önemlisi, benden nefret etmeni istemiyorum çünkü seni çok seviyorum kızım. Kız kardeşlerini de seviyorum ama senin sevgin biraz farklı. Sen sadece benimdin.

Annen

Amanda bir süre öylece oturup boşluğa baktı. Mektup yanında, yatağın üzerinde duruyordu. Ed saçlarını okşayıp sordu. "İyi misin?"

"Babam, babam değilmiş."

"Ne?"

"Babam, yani babam olduğunu düşündüğüm adam, ben doğduğumda evli olduğu kişi, babam değilmiş."

"Tanrı aşkına! Mektupta bu mu yazıyordu?"

"Evet."

"Bunu ilk kez mi duyuyorsun?"

"Evet."

"Amanda, ciddi misin?"

Amanda hafifçe gülümsedi.

"Evet."

"Başka kimse biliyor muymuş?"

Amanda'nın sesi sakin ve kontrollüydü.

"Görünüşe bakılırsa hayır. Bunu şu anda bana söylemesinin sebebinin de *bu sırrın onunla ölmesini istememesi* olduğunu yazmış. Evet, sanırım kelimesi kelimesine bu cümleyi kullanmış."

"Yirmi kahrolası yıl boyunca saklamak için oldukça büyük bir yalan."

Amanda burnunu çekip kaşını kaldırdı. "Mark da bilmiyor." Daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi.

"Mark mı?"

"Üvey babam. Ona söylemediğine inanamıyorum."

"O zaman baban o da değil?"

"Tabii ki hayır, sana söyledim ya, tanıştıklarında sekiz yaşında falandım."

Öfkelendiğinin farkındaydı ve buna tabii ki hiç hakkı yoktu. Aileleri konusunu sadece bir kere konuşmuşlardı. Ed'den tüm boşlukları doldurmasını, her şeye bir anda tüm detaylarıyla hakim olmasını bekleyemezdi. Ama kendini tutamamıştı bir şekilde.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Ed.

Bu adamdan hoşlandığını hatırlamaya çalıştı, hem de gerçekten hoşlandığını. Tüm bunların onunla bir ilgisi yoktu.

"Hayır, asıl ben özür dilerim. Nereden bilecektin ki?"

Ed söyleyecek doğru şeyleri bulmak için çabalıyordu. Amanda ne yerinden kıpırdadı ne de onun yüzüne baktı. Doğrusu Ed biraz korkmuştu. Haberin muazzamhğı karşısında aklı karışmıştı ve kendini yetersiz hissediyordu. Bu kızı çok az tanıyordu. Onun ne istediğini, ona nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu.

"Mektupta babanın kim olduğunu söylemiş mi?" diye sordu.

"Hayır, bilmeme gerek olmadığını yazmış. Görünüşe bakılırsa Donald'la evliyken yaptığı ufak bir kaçamağın mahsulüyüm."

Ed de aynı fikirdeydi ama bunu söylemeye cesaret edememişti. Şu buzdolabı süsünde gördüğü özdeyiş neydi? *Herkes baba olabilir ama sadece özel olanlarına baba dersiniz.* Böyle miydi?

Amanda birden yataktan fırladı. Giysilerini aldı. Ed'in ev arkadaşınınkileri değil kendininkileri.

"İyi misin?"

"Tabii ki değilim." Sesinde daha önce hiç duymadığı bir sertlik vardı. "Az önce mektubun tekinde annemin, şu anda ölü olan mükemmel annemin, kahrolası hayatı boyunca bana yalan söylediğini okudum!"

Gece elbisesini çabucak kafasından geçirdi. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu.

"Lanet olası, inanamıyorum! Tüm bu aylar boyunca gelip onu görmediğim için kendimi suçladım. Herkes yanındayken

ben değildim. Bu mektubu tıpkı bir tılsımmış gibi her yere taşıyıp doğru zamanı bekledim. Şimdi açtım ve karşıma bu çıktı!" Amanda bağırmaya başlamıştı.

"Ve onu arayıp suratına haykırmak istiyorum. Bunu nasıl yapar? Korkak! Yok, yok korkak da yetmez. Bu benim hayatım ve hayatım boyunca bana ait en basit şeyi bilmeden yaşadım. Üstelik hala da bilmiyorum. Asla öğrenemeyeceğim çünkü bu sır onunla birlikte mezarda yatıyor ve lanet olasıca bir tarlada çürüyor. Buna inanabiliyor musun?"

Hayır, Ed inanamıyordu. Bu sabahın bu hale dönüşeceğini rüyasında görse inanmazdı. Amanda paltosunu aldı. Henüz tamamen kopmamıştı; böyle giderse onu tutmak imkansız olacaktı. Ed sakin olmaya, durumu kontrol etmeye çalışıyordu.

Şimdi Amanda'nın eli yatak odasının kapısındaydı.

"Gitmem gerek."

"Nereye?"

"Bilmiyorum, eve, işe."

"Bugün cumartesi."

"Sadece gitmeliyim. Gidip Mark'ı göreceğim... Bilmiyorum."

Dönüp Ed'e baktı. Odanın ortasında üzerinde tişörtü ve iç çamaşırıyla dikiliyordu. Suratında korkmuş bir ifade vardı. Tenten'e benzeyen saçları karmakarışıktı. Amanda birden nerede olduğunu hatırladı.

"Bunu beklemiyordun herhalde?"

Ed ona çok yavaş ve şefkatle yaklaştı.

"Bence biraz sakinleşene kadar bekle." Şimdi Amanda'ya dokunabilecek kadar yakındı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu Amanda.

Ed acıklı bir ifadeyle sırıttı. "Biraz."

"Bir gecelik kaçamak için biraz fazlaydı, ha?"

Ed iki adım daha atıp elini omzuna koydu.

"İki gecelik."

Amanda aldırış etmeyince Ed diğer elini de omzuna koydu.

"Bunun bir gecelik kaçamakla ilgisi yok." Amanda'nın çenesini tutup kafasını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde "Ayrıca kafanı biraz toplayana kadar gitmeni istemiyorum. Konuşmak zorunda değiliz."

Ed önce onu ikna ettiğini sandı. Amanda sarılmasına izin vermişti. Ed onun kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordu. Nefes alıp verişi kesik kesikti. Bir an ağlayacağını sandı. Hatta umdu. Ama Amanda ağlamadı. Sadece yavaşça geri çekildi.

"Bak, Ed, gitmem gerek. Bu... Bu büyük bir şey, anlıyor musun? Hiç okumamış gibi yapamam. Keşke okumasaydım ama okudum işte. Şimdi kendi kendime kalmak istiyorum. Bunun seninle bir ilgisi yok." Ed normalde bu son cümleden nefret ederdi ama Amanda'nın doğru söylediğini biliyordu. Tam onu tekrar ne zaman göreceğini soracaktı ki durdu.

Kafasını sallayıp "Tamam, anlıyorum," dedi.

Amanda onu sadece bir kere dudağından öptü. Sıcak ama basit ve kısaydı. "Teşekkür ederim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ed keşke emin olabilseydi. Amanda fazla konuşmadan gitti ve Ed onu sokağın köşesini dönene kadar izledi.

Amanda, Ed'in arkasından bakması ihtimaline karşılık gayet azimli yürümüştü ama köşeyi döner dönmez kalakaldı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Avare avare dolaşırken yolu sıcak bir kafeye düştü. Garip göründüğünün farkındaydı ama aldırmadı. Gece elbisesini gizlemek için paltosunu boynuna kadar ilikledi. Karman çorman saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra çay ve kek söyledi. Kimsenin ona dikkat etmediğini görünce rahatladı ve çayı boğazını yakmasına rağmen sıcak sıcak içti.

Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Önce sanki birkaç ipucu yakalayabilecekmiş gibi çocukluğuna odaklanmaya çalıştı ama işe yaramadı. Çok tuhaftı. Mark'ı arama fikrinden vazgeçmişti. O da bilmiyordu ve Amanda bunu ona söyleyemezdi. Onun yerine telefonunu çıkarıp Lisa'yı aradı.

Ablası üçüncü çalışta cevap verdi.

"Lisa?"

"Mand? Mutlu Yıllar!"

"Sana da."

"İyi misin?"

"Pek değil."

"Neyin var?" Amanda, Lisa'nın sesindeki paniği hissetti.

"Hayır... Yani bir şey yok... Önemli değil... Sadece..."

"Ne?"

"Sadece eğer sen de boşsan bu sabah buluşalım mı diyecektim. Kahve içerdik."

"Sesin çok garip geliyor. Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok."

"Durmadan aynı şeyi söylüyorsun aptal! Şu adamla bir şey mi oldu? İyi misin? Neredesin?"

Amanda, Lisa'yı korkutmak istemiyordu. Aradığına pişman olmuştu. Telefonda bir şey söyleyemezdi. Üstelik yüz yüze söylemek konusunda bile kararsızdı.

"Bir şey olmadı Lisa. Lütfen biraz sakinleşir misin? İyiyim. Yemin ederim. Londra'dayım. Sadece seni görüp sohbet etmek istedim, hepsi bu. Cidden iyiyim."

Lisa nihayet biraz rahatladı. "Tamam, tamam, o zaman bugün..."

"Eğer boşsan?"

"Cee Cee bizde kalıyor. Onu sinemaya götürecektik ama..."

"O zaman rahatsız etmeyeyim."

"Aslında bu mutlu aile tablosuna biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Söyle bakalım, nerede, ne zaman?"

Amanda paltosunun altında parlayan elbisesine baktı. Eve gidip duş alması ve ne söyleyeceğini düşünmesi gerekiyordu. "Öğle yemeğine ne dersin? Covent Garden. Saat bir. Uygun mu?"

"Yemekten sonra da ucuzluktan bir şeyler bakarsak tamam."

"Anlaştık." Amanda sesinin normal çıkmasına gayret göstermişti.

"Sen iyi olduğundan eminsin, değil mi? Randevun nasıl geçti?"

"Çok güzeldi. Görüştüğümüzde anlatırım."

"Tamam."

Sıcak duş çok iyi gelmişti. Banyonun buharla dolmasına aldırmadan uzun süre duşta kaldı. Ev arkadaşlarının hiçbiri yoktu.

Elbisesi ya da iki gündür nerede olduğuyla ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalmadığına sevinmişti. Banyoda tek başına olmak bile lükstü. Amanda cildi kıpkırmızı olana kadar bunun keyfini çıkardı. Sonunda saçlarını bir havluya sardı ve ıslak aynadaki bulanık görüntüsüne baktı. *Sen kimin kızısın?* Annesinin "Benimsin, sadece benim," dediğini duyar gibi oldu.

Aynayı kurulayıp vücuduna baktı. Ed'in ellerini üzerinde hissedince daha da kızardı. Yatak odasına gitti, çantasından telefonunu çıkardı ve numarasını çevirdi.

Karşısına telesekreter çıkıp da mesaj bırakmasını söylediğinde saatine göz attı. Ayrılalı sadece bir saat olmuştu. Ed hala orada olmalıydı. Belki evde ve telefon da elindeydi. Belki kimin aradığını görmüş ve konuşmak istememişti. Herhalde korkmuştu. Sinirleri bozuldu ve telefonu kapadı.

Sonra tekrar aradı. Yine aynı sesle karşılaşınca derin bir nefes alıp mesaj bıraktı.

"Ed? Benim. Ben sadece... Biliyorum bu sabah çok psikopatça davrandım. Mektubu orada açmak aptalca bir fikirdi. Özür dilerim. Ben... ben geçirdiğimiz iki gün için teşekkür ederim. Çok güzeldi. Eğer mahvettiysem özür dilerim. Tek söylemek istediğim buydu. Neyse, kendine iyi bak. Beni ara... Eğer istersen tabii... Hoşçakal."

Beş dakika boyunca sandalyesinde kıpırdamadan oturdu ama Ed aramadı. Amanda soğuktan titreyerek giyindi.

Covent Garden'daki dükkanlar indirimdeydi ve etraf çok kalabalıktı. Lisa kız kardeşini, burnunun dibine girene kadar görmedi. Çabucak sarıldılar, Lisa ardından Amanda'yı

kolundan tutup çekerek daha önce de gittikleri bir restorana yönlendirdi.

"Neyse ki arayıp rezervasyon yaptırmışım. İpini koparan dışarı fırlamış."

Köşedeki küçük, yuvarlak masaya oturdular ve iki büyük kadeh kırmızı şarap söylediler. Lisa öne doğru eğilip sırıttı.

"Eee, nasıldı?"

"İyiydi."

"İyi mi? Sadece iyi ha?"

Amanda, Ed hakkında konuşmak istemiyordu. Hoş, artık Ed falan da kalmamış olabilirdi ya neyse.

"Lisa, annemin mektubunu okudum."

"Nasıl yani?" Lisa'nın kafası karışmıştı.

"Hani annemin ölürken bıraktığı mektuplar vardı ya?"

"Evet."

"Ben benimkini okumamıştım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece burada olmadığım için suçlu hissettim sanırım. Ne yazdığını bilmiyordum falan filan. Neyse..." Kafasını salladı. "Bu sabaha kadar da okumadım."

"Ve?"

"Ve bu sabah okudum."

Lisa, Amanda'nın çok solgun göründüğünü fark etti. Belli ki ağlamıştı. Bunu şimdi gözlerinden anlayabiliyordu.

"Ne yazıyordu?" Amanda cevap vermeyince kendini bir garip hissetti. "Yani, tabii bu beni ilgilendirmez, yani ne yazdığı..."

"Seni bu yüzden aradım."

"Tamam..." Lisa uzun dakikalar boyunca, elleri kucağında, kız kardeşine bakarak oturdu.

Amanda daha ileri gidemiyor, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Lisa birden kaygılandı.

"Hadi, Mand. Bak fenalık geçireceğim. Ne?"

Amanda hafifçe gülümseyip omzunu silkti. "Pardon, amma uzattım, değil mi? Sadece söylemesi pek kolay değil."

Lisa öne eğilip elini kız kardeşininkinin üzerine koydu. "Sadece söyle, tamam mı? Karşındaki benim. Allayıp pullamana gerek yok."

"Tamam." Amanda derin bir nefes alıp ablasının gözlerinin içine baktı. "Donald babam değilmiş."

"Ne?"

"Donald... Yani babam... O benim biyolojik babam değilmiş."

"Oha!" Lisa birkaç dakika konuşamadı, afallamıştı.

Amanda gözlerini kısarak ablasını inceledi. "Şaşırdın mı?"

"Tabii şaşırdım. Sen bildiğimi mi düşündün yoksa?"

"İkiniz çok yakındınız. Hepimizden daha yakın. Belki sana açılmıştır diye düşündüm."

"O kadar da değil. İnan bana hiçbir fikrim yoktu." Kafasını deli gibi salladı. "Tanrı aşkına, Mand! Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

Lisa'nın bu tavrı Amanda'yı rahatlattı. Ablası biliyor olsaydı bundan hiç hoşlanmayacaktı. Lisa'nın neredeyse kendisi kadar şok olmuş gibi bir hali vardı ama o en azından babasının kim olduğunu biliyordu.

"Sence Mark biliyor mu?"

"Mektupta bilmediğini yazmış. Kimsenin bilmediğini."

"Aman Tanrım, Mand."

Amanda mektubu çantasından çıkarıp Lisa'ya verdi. Anlatmaktansa okuması daha iyiydi. Lisa öğrendiklerini sindirmeye çalışırken Amanda pencereden baktı, delirmiş alışveriş meraklılarını seyretti.

Lisa okumayı bitirdiğinde mektubu masaya koydu. Köşesinde minik bir damla şarap vardı. Amanda kağıdı eline alıp peçetesiyle sildi.

Lisa kız kardeşinin yüzüne baktığında, gözlerinin yaşlarla ıslandığını gördü.

"Üzgünüm, Mand."

Amanda yine omuz silkti.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ben biliyorum."

"Nasıl hissediyorsun?"

Amanda gürültüyle sümkürdü.

"Çok kızgın."

"Kızgın mı?"

"Bana bunu nasıl yüz yüze söylemez? İşte böyle hissediyorum. Son altı ayı bok gibi geçirdim, tıpkı bir korkak gibi hissettim. O kadar suçlu hissediyordum ki lanet olası mektubu açamadım bile. Sonunda olan da bu."

"Hiç bilmemeyi mi isterdin?"

"Bilmiyorum. Babamın kim olduğunu ve neler olduğunu bilemeyeceksem ne anlamı var ki?"

"Neler olduğunu anlatmış ya."

"O bana neye inanmamı istiyorsa onu anlatmış, sonra mektubu kapamış ve bunu okuduğumda da ortalarda olmamayı yeğlemiş. İnsan böyle bir mektuba istediğini yazabilir. Sorularıma cevap vermek zorunda kalmayacağını biliyordu."

"Bana gerçekmiş gibi geldi. Yani söyleme tarzı falan."

Amanda bir an gülmeye başlayacakmış gibi baktı ve arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Onu savunacağını bilmem gerekirdi."

"Ben onu savunmuyorum."

Amanda cevap vermedi.

"Bak, Amanda. Gerçekten savunmuyorum. Haklısın. Bu aptalca bir şeydi ve sana cevap veremeyeceğini biliyordu. Yaptığını affetmek imkansız. Sadece okuduklarıma inandığımı söylüyorum. Sen de inandın bence ama şu anda bunun farkında olamayacak kadar üzgünsün. Annemizin yalancı olmadığını sen de çok iyi biliyorsun."

"Evet, öyle olmadığını düşünüyordum. Gerçi cesur olduğunu da düşünüyordum."

Lisa, Barbara'nın ölürken acıyla çarpılan yüzünü düşündü. Yardım almadan merdivenleri bile çıkamayacak durumda olduğu halde bundan bir gün bile şikayet etmeyen o kadını. Hannah'nın saçma sapan bir müzik parçasıyla ya da oğlanlarla ilgili hiç bitmeyen yorumlarını dinleyen ama tek isteğinin biraz sessizlik olduğu belli olan anneyi. Amanda bunlara şahit olamamıştı çünkü evde değildi. Bunları görecek kadar cesur değildi.

"O çok cesurdu Amanda." Lisa bunu söylerken sesinin şef-

katli çıkması için çabalamıştı. Amanda ona cevap verdiğinde daha sakindi.

"Bu konuda değil ama."

"Hayır, bu konuda değil."

Amanda'nın acısını izlemek ve bir şey yapamamak Lisa için hiç kolay değildi.

"Mark'la konuşmalısın."

Amanda birden telaşlandı. "Hayır, bilmesini istemiyorum. Kimsenin bilmesini istemiyorum. Bana söz ver."

"Neden?"

"Onların bilmesini istemiyorum."

Lisa ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bu sadece beni ilgilendirir."

"O zaman bana neden söyledin?"

Amanda artık bunu bilmiyordu. Hataydı. Lisa ona yardımcı olamazdı.

"Bana söz ver."

Lisa ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Söz." Amanda konunun burada kapandığını biliyordu. Garson kıza işaret ederken "Bir kadeh daha ister misin?" diye sordu. "Ben içeceğim."

Ocak

HANNAH

Hannah yatağında yüzüstü yatıyordu. Önünde annesinin günlüğü açıktı. Defalarca okumuştu. Jennifer geçen yıl bir kopyasını ilk verdiğinde okumakta zorlanmıştı. Ona sadece bir kere bakmış, sonra dolabında, bale sertifikalarının ve spor madalyalarının durduğu, kumaş kaplı kutuya kaldırmıştı. Bu yıl daha kolaydı. Okumak istiyordu. Bazı yerleri pek çok kereler okumuştu. Kafasında annesinin sesini duymak artık acı vermiyordu, tam tersine rahatlatıcıydı. Bazı kısımlarda gülmüş, bazı yerlerde de annesinin ne kadar müthiş bir kadın olduğunu daha iyi anlamıştı. Ablalarının babasıyla nasıl ayrıldığını, dükkanı ve onları nasıl tek başına büyüttüğünü anlattığı bölümlere bayılmıştı. Keşke onun yarısı kadar güçlü olabilseydi. Annesine dışarıdan bir gözle bakmak çok garipti doğrusu.

Babası günlüğü hiç sormamıştı. Jennifer'ın Noel'den önce herkese bir kopya verdiğini biliyordu. Belki Hannah okulday-

ken odasına girip bakmış olabilirdi ama bu hiç babasının tarzı değildi. Mark bunun anneleriyle kızlar arasında özel bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı. Günlüğün aslını artık Lisa'ya vermesi gerekiyordu, onda yeterince kalmıştı. Dosyası ne kadar da güzeldi. Aslında basit bir şeydi ama annesi yine en renkli olanını seçmişti. Kapağında turkuvaz ve çingene pembesi zemin üzerinde palmiye ağaçları ve flamingolar vardı. İçindeki sayfaların hepsi farklıydı. Bazıları otellerdeki not kağıtlarına, bazıları çizgili kağıtlara yazılmıştı. Annesinin elyazısı gayet tutarlıydı ve genelde kurşunkalem kullanmıştı. Telefonun yanında kalemlerin durduğu bir kavanoz vardı ve Barbara içini sürekli ucuz tükenmezkalemlerle doldurur ama o kalemler hep kaybolurdu. Ya kulağınızın arkasına takardınız ya da eve gelen kuryeye verirdiniz ve hiç geri dönmezdi. Hannah annesinin çoğu zaman kalem sıkıntısı yüzünden oflayıp pufladığını duyardı.

Annesi bu yüzden onları azarladığında Hannah bir tükenmezkalemin neden bu kadar önemli olduğunu düşünürdü.

Ayağa kalktı, aşağı inerken elinde, annesinin çizgili kağıda yazdığı bir sayfa vardı. Babasının bunu okumasını ve annesinin onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini istiyordu.

Mark taraçadaydı. Kafasında şapka, üzerinde palto ve elinde de bir kadeh kırmızı şarapla günbatımını seyrediyordu. Hannah omzuna dokununca döndü. Gözlerinde yaşlar vardı. Hannah hiçbir şey söylemedi. Babasının burada oturup birkaç gizli gözyaşı dökmeye hakkı vardı, öyle değil mi? Konuşmak işe yaramayacaktı. Hannah buna alışkındı.

Eskiden, yani geçen yaz ve sonbaharda eve gelir ve babasını ağlarken bulurdu. Bazen saklamaya çalışsa da Hannah bunu hep anlardı. Mark gürültüyle burnunu çekti.

"Selam, tatlım. O ne?"

"Günlüğün bir parçası. Seninle ilgili. Okumaktan hoşlanacağını düşündüm."

Mark şarap kadehini bıraktı ve sayfayı aldı.

"Teşekkür ederim Hannah."

Mark'la nasıl tanıştım?

Şunu bir hayal edin. Boşanmıştım, sekiz yıldır kızlarımla tek başınaydım. Donald'la pek iyi ayrılmadığımız için bana bir faydası dokunmuyordu. Bize her ay para gönderirdi ama öyle haftasonları kızları alayım, yaz tatilinde iki hafta bizde kalsınlar gibi düzenlemelerimiz olmadı hiç. (Bu bambaşka bir hikaye. Sonra anlatırım.) Neyse her şeyi kendim yapıyordum işte. Ev, siz, iş... Lisa yirmi iki yaşındaydı. Bu da kendimi çok yaşlı hissetmeme sebep oluyordu. O doğduğunda onunla aynı yaştaydım. Evde yaşamıyordu, kız arkadaşlarıyla bir daire tutmuştu, eve haftasonları aç ve eli kolu çamaşır dolu geliyordu. Jennifer üniversitedeydi. İskoçya'daki St. Andrews'u seçmesini dert etmemeye çalışıyordum ama o kadar uzaktı ki. Bazen kendimi reddedilmiş gibi hissediyordum. Amanda sürekli evde olan tek kişiydi. Sekiz yaşındaydı. Onu evde yalnız bırakmaya korkuyordum ama gerçekten çok iyi bir arkadaştı. Yetişkinlere has bir olgunluğu vardı.

Anne olmayı çok seviyorum, hep de sevdim. Bence çok da iyiyim. Kızlarımın eksik yönleri olduğunu söyleyecek herhangi birinin alnını karışlarım. Onlara iyi bir rol model olduğumdan eminim.

Bir de hediyelik eşya dükkanım vardı. Onu da çok seviyordum. Beni hiçbir zaman zengin etmeyecekti ama her sabah kalktığımda oraya gitmek için sabırsızlanıyordum ve yaptığı iş konusunda bunu söyleyebilecek pek az insan tanıyorum. Hepsi benimdi ve şunu kabul etmeliyim ki yönetmeyi seviyordum.

Boşandığımdan beri erkek arkadaşım olmamıştı. İstemediğimden değil ama o kadar sıkıntı çektim ki bir yanım soğumuştu. İlk ayrıldığımızda vaktim yoktu. Üç kızım vardı ve biri bebekti. Dükkan daha emekleme çağındaydı. Tüm gün çalışıp eve geldiğimde de ikinci mesaiye başlıyordum. Takıntı derecesinde gururlu ve kararlıydım.

Şimdi Lisa ve Jennifer gittiğine ve Amanda da büyüdüğüne göre belki biraz zaman bulabilirdim ama yine hevesim yoktu. Kendimi artık çok geç olduğuna inandırmıştım. Kırk dört yaş çok değildi aslında. Yerçekimine daha fazla karşı duramayan birkaç yerimi ve azıcık da kırışıklığı saymazsak iyi göründüğümü biliyordum. Ama dışarı çıkacak, aşık olacak ve yatacak adamlar neredeydi, kim bilir? Hangi dergiyi açarsanız açın erkek sıkıntısı çekildiğiyle ilgili bir makale bulabilirdiniz. Sanki Birinci Dünya Savaşı yeni bitmiş, bütün bekarlar cephede ölmüştü.

Donald'la ilk boşandığım yıllarda, benim durumumda biriyle karşılaşıp birbirimizin yaralarını saracağımızı umuyordum. Hani filmlerde falan öyle olur ya. Ama öyle birine rastlamadım. Açıkçası bunu sorun da etmedim.

Yani öyle geceleri yatağımda tek başıma yatıp hüsran dolu gözyaşları dökmedim. Ben düşünmeme yolunu seçmiştim.

Sonra bir gün o çıkageldi ve her şey tepetaklak oldu. Elbette ilk görüşte çok yakışıklı olduğunu fark ettim. O kadar da ruhsuz değildim canım! Harrison Ford'un Kutsal Hazine Avcıları'ndaki haliydi. Sadece küpesi yoktu. Kirli sakaldan aslında pek hoşlanmam, yine de ona yakışmıştı. Çok iyi bir gardıroba sahip ama adeta karanlıkta giyinmiş gibi bir hali vardı. Bilmem anlatabildim mi? Sorun şu ki, çok gençti.

Nasıl yardım edebileceğimi sordum. Annesi için bir hediye aradığını söyledi. Hint işi şalları gösterdim. Çok güzellerdi. Üzerine minik taşlar işlenmişti. Annesinin gözlerinin ela olduğunu söyleyip o renge gidebilecek üç şal seçtiğinde çok etkilendim doğrusu. Bir de bana baktığını hissettim ve bu o sıradan günün aniden değişmesini sağladı. Kulağa saçma geliyor değil mi? Ama aynen böyle oldu. Annesinin renklerinin benimkileri andırdığını söyledi ve şalları denememi rica etti. Nefesim sıklaşmıştı. Kızardım ve kızardığımı o da hissetti ama modellik yaptığım için arkamı da dönemedim. Birden -küfür mü etmeliydim, yoksa sevinmeli miydim bilmiyorum- dükkan kapısı açılıp iki hamile kadın içeri girdi ve büyü bozuldu.

İki tane şal aldı ve annesinin seçmesini istediğini söyledi. Kadının geri çevirdiği şalı getireceğini biliyordum. O akşam kendi kendime omlet pişirirken -bakar mısınız, ne pişirdiğimi bile hatırlıyorum- bunu kasıtlı yapıp yapmadığını düşünmeden edemedim. (Mark bana çok sonraları itiraf

etti. Kadıncağız aslında şalların ikisini de beğenmiş ama Mark dükkana geri gelmek için başka bahanesi olmadığından sadece birini alabileceğini söylemiş.)

Geri geldiğinde aptal bir perşembe akşamıydı. Dükkanı kapamama beş dakika vardı. Bu sefer ortalıkta hamile kadın falan yoktu. Daha da kızarmıştım çünkü o günkünden de hoş görünüyordu. Sıradışı bir şey söylemedi. Sadece teşekkür etti ve kapıya doğru yürüdü.

Ama eli kapı koluna değer değmez fikrini değiştirmiş gibi döndü. "Müşterilerle çıkmak konusunda bir kuralın var mı?"

Güldüm. Çok tuhaf bir laftı çünkü. "Nasıl yani? Doktor-hasta ilişkisi falan gibi mi?"

"Bir bakıma."

Kalbim fırlayacak gibiydi. "Böyle bir kurala daha önce ihtiyaç duymadım."

"Şimdi ihtiyacın var mı?"

"Olmalı mı?"

"Olabilir."

Çok tatlıydı. Çok genç ve çok tatlı.

"O zaman bunu bir düşüneyim."

Düşündüm de. Bütün gece. Önce karar verdim, sonra vazgeçtim, sonra tam tersi. Saçmalıyordum. Öyle uzun zaman olmuştu ki. Yıllar... Bu yönüm körelmiş gibiydi. Gün doğarken kararımı verdim. Kabul edecektim. Dişini fırçalayan Amanda'nın kafası üzerinden aynaya bakıp yüzümü inceledim. Belki beni gördüğü anda fikrini değiştirirdi. O yaşta uykusuz bir gece cilde pek iyi gelmez.

Harap vaziyetteydim.

Fakat geldi, tekrar sordu ve beni öğle yemeğine götürdü. Benden tam on yaş küçüktü, gerçi o gün ve daha sonra pek çok defalar bana aramızdaki yaş farkı daha fazla gibi gelmiştir. Mimardı. Adı Mark Forbes'tu. Sekiz yıldır aşksız yaşıyordum ve bir cappuccino ile yumurtalı sandviç sonrası, yani toplam yirmi dakika içinde ona aşık oldum.

Mark da her şeyi tam olarak böyle hatırlıyordu. Barbara o şalı takana kadar aklına bile gelmemişti ama sonra birden bir kıvılcım çakmıştı. Belki onun hisleri biraz daha şehvete dayalıydı, o kadar. Doğrusu muhteşem bir vücudu vardı. Barbara'nın, şalın kenarından taşan yumuşacık göğüslerine bakmadan edememişti. Ama ertesi gün ofisinden çıkıp o dükkana gitmesine sebep olan başka bir şey daha vardı. Sihirli ve zorlayıcı bir şey.

İlk öğle yemeğinde, Barbara'nın ne kadar gergin olduğunu hatırladı. Daha sipariş bile vermeden, boşandığını, üç kızı olduğunu ve ondan yaşlı olduğunu söyleyivermişti. Sonra fazla konuştuğunu düşünüp kızarmıştı ve Mark onun pembeleşen her yerini öpmek istemişti.

Mark tüm bu bilgilerden korkmamıştı. Aptal değildi, tabii ki kendisinden büyük olduğunu biliyordu. Çocuk konusunda tecrübesizdi. Hele de iki yetişkin kız ve bir çocuk söz konusu olduğunda, arkasına bakmadan kaçabilirdi. Hatta bazen bunu düşünmeden edememişti ama içinde bir yerlerde Barbara'nın her şeye fazlasıyla değdiğini biliyordu. İlk buluştukları gün dudağının kenarında kalan kahve köpüğünü ve başını her sallayışında parlayan gümüş küpelerini hatırlıyordu.

Barbara ona daha sonradan, daha ilk karşılaşmalarından itibaren onu seveceğini anladığını söylemişti. Bunu Mark'ın kollarında yatarken de, on bir ay sonraki düğünlerinde de dile getirmişti. Hatta geceleri Hannah'yı doyururken onun minicik kulaklarına fısıldamıştı. Mark sadece bunu daha önce yazılı görmemişti o kadar. Şimdi burada, günbatımında onlar için tasarladığı avluda otururken ilk kez mutsuz hissetmedi. Çok şanslıydı.

LISA

Ocak indirimindeki mallara baktığınızda neden rafta kaldıklarını anlayabilirdiniz. Şekilsiz ve çirkinlerdi. Yılın bu zamanı alışverişe çıkmak son derece moral bozucuydu. Lisa bu istenmeyen şeylerin bir an evvel raflardan kalkmasını ve sezonun ilk sandaletlerinin, yazlık elbiselerinin ortaya çıkmasını istiyordu. Gerçi bu sene biraz iç karartıcıydı. Noel geçip gitmişti. Beş kilo vermesi gerekiyordu ama dolap hala turta ve Stilton peyniri doluydu. Kışın bitmesine üç koca ay vardı. Gri gökyüzü, berbat televizyon programları ve ihtiyacın olmayan şeyleri alıp durduğun aptal alışveriş turları...

O alışveriş merkezinde buluşmalarını öneren Jennifer'dı. Lisa kız kardeşinin kahve ve havuçlu kek mi, yoksa latte ya da çay mı tercih edeceğini bilmese de uzun kuyruğa girmeyi yeğledi. Jennifer geldiğinde, pencereye yakın bir masaya oturmuş, çatalları keklerin yanına koymakla meşguldü. Kız kardeşinin alışverişle ilgili aynı duyguları paylaşmadığı kesindi. Zira şimdiden elinde bir sürü torba vardı.

"Ne aldın?"

"Çarşaf, havlu. Bir de mikser. Kimsenin istemeyeceği saçma bir renkte olduğu için bayağı ucuzlamış."

"Rengi sana batmadı mı?"

"Pek hoşlanmasam da üzerime giymeyeceğim, öyle değil mi? Genelde böyle şeyleri tezgahın üzerinde tutmuyorum, o yüzden önemi yok."

Oysa Lisa ve Stephen'ın mutfak tezgahının üzerinde o kadar çok alet edevat vardı ki apandisit ameliyatı bile yapılabilirdi.

"Ya sen? Daha bir şey almadın mı?"

"Sadece kek."

"Ah!"

Jennifer sandalyeye çöküp çaydan bir yudum aldı, Lisa bu işareti beklermiş gibi kahveye uzandı.

"Eee, nasılsın?"

"İyiyim."

"Andy nasıl?"

"İyi."

"*Evlenmek istemediğimi söyledim ama iyi* gibi mi, yoksa *hala hiçbir şey söylemediğim için iyi* gibi mi?"

"Saçmalama, Jen. Şu kelime oyunlarını bir kenara bırak, tamam mı?"

"Üzgünüm, ama Noel'de söylediğin şeyden sonra ona acıdım."

"Biliyorum, biliyorum. Ve hayır, daha hiçbir şey söylemedim."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun ve onaylamıyorsun."

Jennifer gülümsedi. "Üzgünüm."

"Cee Cee bizde kalıyor. Karen, Karayipler'e gitti. Bu konuşmayı o meraklı ufaklık evin içindeyken yapamam, değil mi?"

"Zavallı Cee Cee!"

"Zavallı Andy, zavallı Cee Cee. Ya ben?"

"Zavallı Lisa."

"Teşekkürler!"

Lisa bir süre güldü. "Haklısın, korkağın tekiyim. Cee Cee akşam yedide yatıyor, söylemek istesem bir dolu fırsatım var ama neden konuşmadığımı bilmek ister misin?"

"Evet."

"Çünkü bana nedenini soracak ve ben ne diyeceğimi düşünmedim bile. Mantıklı bir sebep sunabileceğimi sanmıyorum. Tanrı aşkına, bunu kendime bile açıklayamazken onu nasıl ikna edeyim? Ve beni endişelendiren şey ne biliyor musun? Yani gerçekten endişelendiren?"

"Hayır."

"Bu bizim ilişkimizin sonu olacak. Ben evlenmek istemediğimi söyleyeceğim ve beni terk edecek."

"Sen de bunun olmasını istemiyorsun?"

"Evet."

"Bu da bir şey, öyle değil mi? En azından onunla olmak istediğini biliyorsun."

"Yine de yeterli değil."

"Andy için yeterli olmadığı kesin."

Lisa kekinden koca bir parça aldı ve tabaktaki kırıntıları çatalıyla ezdi. Jennifer elinde fincanıyla öylece duruyordu.

"Onunla konuşmalısın Lisa. İşler ikiniz için de kolaylaşır."

"Diyene de bakın. Sanırsın bir iletişim gurusuyla konuşuyorum! Noel'de Stephen'la doğru dürüst iki çift laf etmediniz bile."

"Hiç de değil."

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Siz... siz yakın değildiniz. Her zaman olduğu gibi değildi yani."

Jennifer kafasını salladı. "Haklısın."

"Kahretsin. İkimizin de başı belada desene." Lisa güldü. "Annem olsa ne derdi? O öldüğünden beri bu soruyu sürekli sorar olduk, değil mi?"

"Evet, yaşarken sorsaydık daha iyiydi. Çok aptalca, ha? Tüm o harika tavsiyeleri bedavadan almak vardı ve ben istemedim. Şimdi deli gibi ihtiyacım var ama imkanım yok."

"Hım... Annem demişken aklıma geldi. Sanırım sana bu devekuşu misali kafamızı kuma saplama alışkanlığımızı nereden aldığımıza dair anlatacak bir hikayem var."

Jennifer öne eğildi. "Neymiş? Bu pek annemin tarzı değildir..."

"Amanda bana kimseye söylemeyeceğim konusunda yemin ettirdi."

"Amanda mı?"

"Evet. Ama bunu seninle konuşmalıyım. Aramızda kalacağına söz ver."

"Tabii."

"Annemin bize bıraktığı mektupları biliyorsun."

"Evet..."

"Amanda kendininkini bu zamana kadar okumamış."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kendine göre garip sebepleri varmış. Amanda'yı bilirsin! Neyse, onu tam altı ay boyunca yanında taşıyıp doğru zamanı beklemiş. Bu da görünüşe bakılırsa, çok az tanıdığı bir herifle yataktayken olmuş."

"Yeni yıl gecesi mi?"

"Aynen öyle."

"Peki, ne söyledi? Sana gösterdi mi?"

"Evet, gösterdi. Önce aradı, sesi çok acayipti ve ben de korktum. Sandım ki... Şu çocuk... Aslında ne sandığımı bilmiyorum ama endişelendim işte. Benimle buluşmak istediğini söyledi."

"Meraktan çatlayacağım. Mektupta ne yazıyormuş?"

Lisa durakladı. Bunu açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Amanda ilk söylediğinde yaşadığı şoku hatırladı.

"Amanda, babamızın kızı değilmiş."

"Anlamadım." Jennifer'ın suratında hiçbir ifade yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tekrar söyleyeyim, o zaman." Lisa sabırlı olmaya çalıştı. "Babamız Donald, Amanda'nın babası değil."

"Biyolojik olarak mı?"

"Başka nasıl olabilir Jen?"

Jennifer çatalını aldı ama yemek gibi bir niyeti yoktu.

"Anlayamıyorum."

"Annemin bir ilişkisi olmuş. Bundan babamın da haberi varmış, yani haberi olmuş. Ama başka kimse bilmiyor. Mark da bilmiyor."

"Annem böyle bir şey yapmaz."

"Bak, başta ben de inanmadım ama yapmış işte. Sen işin hangi kısmından bahsediyorsun?"

"Hepsinden. İlişki yaşaması, bebek yapması, kimseye, hatta Mark'a bile söylememesi... Bu bana pek mümkün gelmiyor. Bir kere karakterine uymuyor."

"Ama olmuş işte." Jennifer'ın, annelerini mükemmel hatırlama çabasını anlıyordu ama kimse kusursuz değildi.

"Tanrım, zavallı Amanda. O nasıl?"

"Berbat durumda. Çok öfkeli."

"Üzgün değil mi?"

"O da var. Ama anladığım kadarıyla kafayı annemin bunca zaman söylememesine takmış."

"Bunu söylemek hiç kolay değil ki."

"Hayır, ama bilse, yani annem ve babam ölmeden evvel bilse, en azından bir şeyler sorabilirdi. Şu anda sadece annemin onun bilmesini istediği kısmı öğrendi. Günlükte de bir şey yok."

"Bunu Amanda'ya saklamak istemiş olmalı." Jennifer kafasını salladı. Babasının annesine vurduğunu hatırlamıştı. Bu sadece bir kere olmuştu ve annesi onu fazla kışkırttığını söylemişti. "Neleri anlatmayı seçmiş?"

"Fazla bir şey yok. İlişkileri olmuş, ciddi ya da uzun soluklu bir şey değilmiş. Üstelik adama aşık bile olmamış."

"Kim olduğunu söylemiş mi? Adam hamile kaldığını biliyor muymuş?"

"Hayır, kimliğinden hiç bahsetmemiş. Amanda'ya, utanç duyduğu aptal bir ilişkinin mahsulü olduğunu yazmış. Aile dostları mıymış neymiş."

"Tanrım, daha da kötüleşiyor."

"Uzun süreli, aşk dolu bir kaçamak yaşamasını mı tercih ederdin?"

"Bilmiyorum!" Jennifer öfkelenmişti. "Amanda'nın babamın kızı olmasını isterdim, o kadar. Bir kere annemin bir kaçamak yaşamış olması yeterince kötü. Annem hamileyken babamla hala beraberdi."

"Evet, ama bunu düşündüm. Amanda'nın saçları anneme benziyor ama yüzü, vücut yapısı, bizlerden farklı. Biz baba tarafına benziyoruz."

Lisa söylediklerini kardeşinin değerlendirmesini bekledi. Jennifer'ın bununla savaşacağını biliyordu. Oysa Lisa'nın, annesinin yaptıklarını anlamak için kendi özel sebepleri vardı.

"Sanırım haklısın. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Neden düşünesin ki?"

"Evet." Lisa, Jennifer'ın en az Amanda kadar şaşırdığını fark etti.

"Aslında annem de Amanda doğana kadar emin olamamış. Hanedan falan değildik, kimsenin DNA testi istediği de yoktu. Zamanlama konusunda bazı şüpheleri olabilirdi ama..."

Jennifer bu bilgiyle ilgilenmiyormuş gibi suratını kırıştırdı. "Ya gerçek babası?"

"Söylediğim gibi, ismini vermemiş. Amanda'nın bilmesine gerek olmadığını söylemiş. Adam hamile kaldığını biliyormuş ama bulaşmamayı yeğlemiş, sonra ailesini de alıp taşınmış."

Jennifer bir-iki dakika pencereden dışarı baktı. Bu sırada Lisa kekini ve kahvesini bitirdi. Bir fincan daha almak istiyordu ama gittikçe uzayan kuyruğa bakınca gözü yemedi.

"Heywood'lar." Jennifer daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Ne?"

"Heywood'lar diyorum. Hep onlarla takılırdık, hatırladın mı? Heather Heywood benim sınıfımdaydı. Yolun aşağısında yaşarlardı."

"Çıkaramadım."

"Ya saçmalama. Hatırlamaya çalış. Heywood'lar." Jennifer bu ismi sürekli tekrarlayarak Lisa'nın hatırlamasına yardımcı olmaya çalışıyordu. "Hani tavşanları vardı."

Lisa, Heather Heywood'un kahverengi, kalın saç örgüsünü ve tavşanlarını hayal meyal hatırladı ama konuyla ne alakası olduğunu anlamış değildi. Jennifer hala konuşuyordu. "Onlarla çok görüşürdük. Annemle babam onlarla arkadaştı. Ve... Ve Amanda doğmadan hemen önce taşındılar. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü kızları benim bebeklerimden birini almıştı ve annem kaybettiğimi söylemiş, arayıp sormama izin vermemişti. Onun aldığını biliyordum çünkü hep bebeklerimi kıskanırdı." Konuyu saptırdığını fark edip devam etti. "Neyse, Amanda doğmadan evvelki yaz taşındılar. Babası ..."

"Dur biraz, Jennifer. Biraz abartmadın mı?"

"Bir düşünsene. Zamanlama uyuyor."

"Ne olmuş yani?"

"Ne demek ne olmuş yani? Bu adam, Amanda'nın babası olabilir."

"Evet, olabilir. Ama olmayabilir de. Ayrıca üzerinden yıllar geçmiş."

"Ne fark eder?"

Jennifer'ın sesi yükselmeye başlamıştı. Lisa onu sakinleştirmeye çabaladı.

"Bak, Jen. Amanda babama hiçbir zaman yakın olmadı. Birbirlerini pek iyi tanımıyorlar bile. Eğer bir erkeği baba olarak görecekse bu ancak Mark olabilir. Emin olmadığımız isimler üzerinden geçmişi deşmeye lüzum olduğunu sanmıyorum."

"İsim falan kullandığım yok. Sadece..."

"Biliyorum, özür dilerim." Jennifer gücenmiş gibiydi. Lisa birden ona söylediğine memnun oldu. Amanda başka birilerine bahsetse ve Jennifer bunu duysa çok kırılırdı.

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" Bu soruyu Lisa'ya sormuştu. "Yani annem konusunda?"

"Annem mi?" Lisa biraz dağılmıştı. Ahlak anlayışı bakımından Jennifer'la pek benzemediklerini biliyor ve nasıl bir cevap vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Derin bir nefes aldı. "Annemle babam uzun zamandır mutsuzdu. Bunu biz de biliyoruz çünkü oradaydık. Babam annemi aldattı. Sanırım iyi de oldu. Gerçeklerle yüzleşmesini ve bir sonraki aşamaya geçebilmesini kolaylaştırdı. Ama hamile kalması aptalca. Bunu hayatta olsa şimdi yüzüne karşı da söylerdim. Ve bunca yıldır kimseye söylememesi de biraz korkakça. Yıllarca babamın hain olduğunu düşünüp durduk. Şimdi annemin de bir insan olduğunu ve hatalar yapabileceğini görüyorum. Eğer söyleseydi onu yargılamazdım ama babama karşı biraz daha

anlayışlı olabilirdim belki. Amanda kim olduğunu bilirdi ve bilmek istediklerini sorabilirdi. Ama eğer annemi daha az özleyeceğimi düşünüyorsan yanılırsın. O da bir insandı, Jen. İnsanlar hep doğru yaşayamıyor ne yazık ki. Bütün bunlar çok uzun zaman önce olmuş ve bu gerçekle yaşayabilirim."

Jennifer bir şey söylemedi.

"Ya sen?"

"Bilmiyorum, cidden bilmiyorum..."

Lisa kız kardeşiyle ayrıldıklarında onun Stephen'dan hiç bahsetmediğini fark etti. Jennifer kaçamak cevaplar vermek konusunda ustaydı doğrusu. Lisa ikisinin arasında neler döndüğünü bilmiyordu ve Jennifer'ın da anlatmaya niyeti yoktu anlaşılan.

Aslında Jennifer'ı düşünmek istemiyordu ama kız kardeşinin sorunlarıyla ilgilenmekten kaçındığı için değil. Sadece insan yeni bir yıla daha boş bir kafayla başlamalıydı, öyle değil mi? Lisa gökyüzünün üzerine üzerine geldiğini hissetti. Geceleri pek iyi uyumuyor, sabaha karşı üçte kalkıyordu. Amanda biraz uzaklaşacağını söyleyip aramamıştı. Her zamanki Amanda işte! Annesinin onun nerede olduğunu ve ne yaptığını düşünerek çıldırmadığına şaşırıyordu. Şimdi kendisi bu endişelerle yanıp tutuşuyordu, üstelik böyle bir mecburiyeti bile yokken. Herhalde en büyük çocuk sendromu yaşıyordu. Hani şu ilk doğanların üzerindeki lanet!

Andy... Lisa etrafta amaçsızca gezindiğini fark etti. Cam eşyaların, çatal bıçak takımlarının ve masa örtülerinin arasında kaybolmuştu. Hiçbir şey almak istemiyordu. Eli cebindeki

park fişine değince oradan bir an evvel tüymek istedi. Arabasına bindiğinde park yeri arayan sabırsız sürücüleri görmemek için gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı.

Uzun zamandır ilk kez Andy'ye ne yaptığını düşünüyordu. Günlerdir bunu düşünmeyi ertelemeye çalışıyor, başkalarının sorunlarına odaklanıyordu. Ama şimdi annesi hakkında konuşunca daha fazla kaçamayacağını anlamıştı. Lisa da bir kaçamak yaşamış ve kimsenin kuşkulanmamasına hayret etmişti. Zihninde bu utançla yaşıyordu. Başka türlü annesini haklı çıkarma çabasının üstesinden gelemezdi. Saatler boyunca kendisi de aynı şeyleri düşünüp durmamış mıydı? Sadakatsizliğin kitabını yazabilirdi.

Bitmişti, tamamen bitmişti ama yaşanmıştı işte. İkisi dışında kimse bilmiyordu. Bununla baş etmeyi çoktan öğrenmişti. Kendini haklı çıkarmalı ve unutmalıydı. Annesi de aynen bunu yapmaya çalışmıştı. Ama Lisa, Amanda'nın mektubunu okuyunca asla unutamayacağını ve kendini hiç bağışlayamayacağını düşünmeye başlamıştı. Kendince ne kadar haklı gerekçeleri olursa olsun, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, fark etmiyordu.

Adı Christopher Absalom'dı. Yeni ev ve apartmanlarla, Londra'nın doğusundaki mahallelerin değerini artırmayı amaçlayan bir projenin yöneticisiydi. Lisa'nın şirketi örnek dairelerin dekorasyonunu yapmak için sözleşme imzalamıştı ve adamla da siteyi ziyarete gittiğinde tanışmıştı. Lisa daha onu gördüğü anda, kafasında kask olduğuna pişman olmuştu.

Tamamen fiziksel bir şeydi. Bu ne demekti? Arabada tek başına otururken malum cümlenin anlamını düşündü.

Ondan, yatakta verebilecekleri dışında bir şey istemiyordu. Tek arzusu adamın dilini, ellerini ve üzerine abanan vücudunu hissetmekti. Ondan hoşlanması ya da annesiyle tanıştırması umrunda değildi. Sadece kendisini becermesini arzulamıştı. Tamamen fiziksel demesi bu yüzdendi. Sanki böyle söyleyince biraz daha hafif gibi geliyordu. Ama Andy açısından daha ağır bile olabilirdi.

Bir süre sonra toplantıları pub'larda yapmaya başladılar ve beraber geçirdikleri saatler uzadı. Bir gün Andy'ye kadınlar tuvaletinden mesaj bıraktı: Toplantı uzamıştı. Andy yemeği onsuz yiyecekti, kaçta döneceğini bilmiyordu... Ne kadar kolay yalan söylediğine şaşıp kalmıştı. Chris'in evine gitti. Shoreditch'te bir ambarda yaşıyordu. Sadece orası bile kendi başına seksiydi. Yüksek tavanlar, tuğla duvarlar... Hemen hemen hiç mobilyası yoktu. Birkaç deri koltuk, neredeyse boş bir kütüphane, kocaman, beyaz bir yatak.

Aralarındaki ilişki yaklaşık dört ay, yani yaz boyunca sürdü. Lisa, Chris'le düzenli olarak haftada bir veya iki kere sevişti. Ama ne onun yanında uyudu ne gece kaldı ne de dairesinde herhangi bir eşyasını bıraktı. Birlikte yemeğe çıkmadılar ya da film seyretmediler. Tek bir arkadaşıyla bile tanışmadı. Onu haziranda ne kadar tanıyorsa eylül ayında da o kadar tanıyordu. Evet, vücudunun herhangi bir yerinin nasıl göründüğünü, koktuğunu, hatta tadının nasıl olduğunu biliyordu ama en son okuduğu kitap ya da nerede büyüdüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu. O kocaman deri koltuklarda birbirlerini becerirlerken -Lisa ilişkilerini tarif ederken kendi kafasında bile hep bu kelimeyi kullanıyordu- Chris onun erkek arkada-

şıyla aynı evde yaşadığını bile bilmiyordu. Veya annesinin hasta olduğunu. Lisa'nın beyaz, incecik kumaştan elbisesinin altında tamamen çıplak olarak kendisine geldiği ve pantolonunu daha asansörde çıkardığı gün, annesinin sadece iki gün önce öldüğünü bilseydi, aklının bayağı karışık olduğunu düşünürdü herhalde. Belki de gerçek buydu zaten.

Her şey başladığı gibi bitmişti. Lisa'nın siteyle olan işi bitmiş ve bir daha görüşmemişlerdi.

Kendi bile anlamıyordu. Andy'den önce üniversitede ve işyerinde pek çok adamla tanışmıştı. Erkekleri ve seksi seviyordu. Eğlenmeyi de öyle. Ama daha önce Andy'yi hiç aldatmamıştı. Chris'le tanışana kadar böyle bir şey yapabileceğini düşünmemişti bile. Üstelik sadece bir kere de değil, defalarca yapmıştı.

Mesele yalnızca tutku değildi, o kadar kolay olamazdı. Adamla seks yapmak harikaydı, bunu inkar edecek değildi. Chris'in bunu hep belirli bir seviyede tutmasını, duygusal bir şey beklememesini seviyordu. Her şey o kadar düz, basit ve boştu ki. İçindeyken gözlerini yüzüne dikerdi ama bunun duygusallıkla falan alakası yoktu. Bunu yapıyordu çünkü seksiydi. Ayrıca Lisa'nın, dokunuşlarına, temposuna ve ritmine verdiği tepkileri ölçmek istiyordu. Chris'in bu gözlerin arkasında aradığı hiçbir şey yoktu, o yüzden ona aynı şekilde bakmak, aynı şekilde karşılık vermek kolaydı.

Bütün sorun, Andy'ydi. Onu bu kadar sevmesi, evlenmek istemesi ve bir hayat kurma çabasıydı. Chris'le yatarak bunları hak etmediğini ispatlamaya çalışıyor gibiydi. Onu hep biraz uzakta tutmak istiyordu.

Birkaç kere itiraf etmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Nasıl olsa bitmişti. Andy'nin şüphelendiği de yoktu. Ama Lisa bunu bir türlü aşamıyor, suçluluk duygusuyla içi içini yiyordu.

Bir gün annesine söylemesine ramak kalmıştı. Chris'le yatmaya başlamalarının üzerinden fazla zaman geçmemişti. Ofisten çıkıp annesini ziyarete geldi. Barbara bahçede, arkası dönük oturuyordu. Dizlerinin üzerinde ekose bir battaniye vardı ve Lisa az kalsın bunun çağrıştırdığı şeyler yüzünden ağlayacaktı. Barbara kızını gördüğü an, sanki anlamış gibi battaniyeyi çekti. "Gel yanıma otur." Lisa onun serin yanağını öptüğünde belli belirsiz Fracas kokusunun yanı sıra hiç tanıdık gelmeyen bir koku aldı. İlaç kokusu. Annesinin elini tutup ayaklarının dibine oturdu ama ona söyleyemedi. Barbara, Chris'le ilişkileri bitmeden önce öldü. Eğer Amanda hakkındaki gerçeği önceden bilseydi Lisa annesiyle konuşur ve bu belki işe yarardı.

AMANDA

"Nasılsın, ufaklık?"

"İyi. Sen?"

Amanda işten çıktıktan sonra Mark'ı ziyaret etmek için trene binmişti. Mark ofiste işi bitince Amanda'yı istasyondan aldı. Arabaya binip eve doğru yola çıktılar. Islak ve soğuk bir geceydi. Mark iki kızının da çatısı altında olacağını düşünüp rahatladı. Yağmur camlara vuruyordu. Amanda'yı görmek güzeldi.

Mark omuz silkti. "Zaman her şeyin ilacı."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ben de. Ama bazen kendime kızıyorum."

"Neden?"

"Kafadan kontak olduğumu düşünme ama daha az acı çektiğimi hissettiğim zaman sanki Barbara'dan uzaklaşıyormuşum gibi geliyor. Ne anlamsız değil mi?"

Değildi. Amanda üvey babasının elini tuttu ve sıktı.

"Hadi şimdi bunları boşver," dedi Mark. "Bana kendinden bahset. Hala İngiltere'desin. Bu sefer rekor falan kıracaksın herhalde."

"Şey..."

"Şu çocuk ha?"

Amanda kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim. Umarım aldırmazsın. Hannah söyledi."

"Onun da ağzında bakla ıslanmıyor! Şaka şaka! Zaten sır değildi. Ama sebep o değil. Zaten artık görüşeceğimizi sanmıyorum."

"Pardon. Hassas bir meseleydi galiba?"

"Pek değil." Amanda umursamaz görünmeye çalıştı. "Biraz eğlendik, o kadar. Aslında tekrar gitmeyi düşünüyordum."

"Vay canına! Nereye? Ne zaman? Detay istiyorum, lütfen. Bu gece kendimi biraz uzaklarda hissetmemi sağla bakalım."

Amanda güldü. "Sanki senin pasaportun yok da! En son ne zaman tatile çıktın?" Mark'ın sokak lambalarının ışığıyla aydınlanmış yüzüne baktı. "Çok oldu, değil mi? Annemden beri..."

"Doğru tahmin. Solgun suratımı açıklıyor, ha?"

"Ya şu gözlerinin altındaki torbalara ne demeli?"

"Bence çok çekici."

"Bak, oturup sana yağ çekecek değilim. Hey, neden ikiniz bir yerlere gitmiyorsunuz?"

"Benim işim var, Hannah'nın da okulu."

"Saçma! İkinizin de tatilleri var."

"Belki de haklısın." Mark bunu daha önce hiç düşünmemişti. Barbara hastalanmadan önce elbette tatile çıkıyorlardı. Barbara tam bu işlerin kadınıydı. Her şeyi planlar, otel rezervasyonlarını yapar, bavulları hazırlar ve herkesin omzuna otuz koruma faktörlü güneş kremi sürerdi.

"Bu işlerle hep annen ilgilenirdi."

"Artık yapamaz Mark. Bu yüzden bir daha tatile çıkmayacak değilsiniz herhalde?"

"Tamam, pes ediyorum. Sen buraya diktatörlük yapmaya falan mı geldin?"

"Nasıl istersen öyle de. Sana yardım edeceğim. Evde internete girip Torremolinos'a falan bakarız."

Mark güldü. "Sen kazandın. Ama Torremolinos olmaz. Kız kardeşinle konuşurum."

Hannah bu işe pek heyecanlanmıştı. Sıcak, beyaz kumsalları ve turkuvaz rengi denizi olan bir yer konusunda ısrar etti.

"Sen de bizimle gelemez misin Mand? Öbür türlü babama yapışıp kalacağım."

"Ne demek bu şimdi? Ben denizanası mıyım?" dedi Mark.

"Aman, baba! Sadece ikimiz mi olacağız?" Seyşel'lerdeki lüks tatil köylerini incelediği bilgisayarın üzerinden Mark'a bakıp yüzünü buruşturdu. Mark neyse ki onun ciddi olmadığını biliyordu ya da en azından öyle ümit ediyordu.

Amanda çalışma masasının üzerindeki rafta duran fotoğraf albümlerine dalıp gitmişti. Hayatlarını arşivlemek Mark'ın göreviydi. Annesi hiçbir zaman bu kadar düzenli olamamıştı. Bu tip işlerde berbattı. Mark onun tamamlayıcısı gibiydi. Ying ve Yang. Evliliklerinin her yılı için bir albüm vardı. Kocaman, lacivert renkte şeylerdi ve resimler sayfalara yapıştırılmıştı. Arada sırada atılmış tarihler, notlar ve yer isimleri, insanı onların hayatında bir yolculuğa çıkarıyordu. Her bir albümün altın rengi etiketinde yılları yazıyordu ve rafa tarih

sırasına göre dizilmişlerdi. Amanda annesinin Mark'ın düzen kabiliyetini kıskandığını biliyordu. Hatta onu taklit etmeye çalışır, onun yokluğunda çalışma odasına gidip bir şeylerin yerini değiştirmeye uğraşırdı.

1993: Amanda, Brighton'daki iskelede Hannah'nın arabasını iterken.

1995: Bütün kızlar Fransa gezisindeki kiralık arabanın yanında. (Bu geziyi çok iyi hatırlıyordu. İlk adetini Limoges yakınlarında bir benzin istasyonunda olmuştu.)

1997: Girit'teki plajda, Mark'ın burnu güneşten yanmış.

2000: Disneyland. Hannah, Minnie kulakları takmış. Amanda'nın suratında yeniyetmelere özgü, o huysuz surat ifadesi var.

Mark, Hannah'yı bırakıp Amanda'nın yanına oturdu. Birkaç dakika sessizce resimlere baktılar. Sonra Amanda kafasını kaldırdı.

"Seninle tanışmadan evvelki resimleri saklıyor musun? Jen, Lisa, annem ve babamın olduklarını?"

"Tabii ki." Mark, Amanda'ya baktı. Bu soruya şaşırmış ve biraz da alınmıştı. "Onları atmadım. Bir sürü var. Ama albümde değiller. Görmek ister misin?"

"Görebilir miyim?"

"Elbette. Yukarıdalar."

Misafir odasındaki dolabın tepesinde, tozlu, üzerinde taşıma şirketinin logosu bulunan bir kutuda ve elbette karmakarışıktılar. *Of, anne!* diye düşündü Amanda bağdaş kurup otu-

rurken. Fotoğraflarda tanımadığı insanlar ve bilmediği yerler vardı.

Mark kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bunları bir sıraya koymam gerek. Barbara bunu hep isterdi ama bir türlü..." Sesi giderek kayboldu. Amanda, Mark'ın hala orada olduğunun farkında değil gibiydi. "Belirli bir şey mi arıyorsun?"

"Evet, bir ipucu." Amanda kafasını kaldırıp başka açıklamada bulunmadı. Öyle usulca konuşmuştu ki Mark anlayamadı ve birkaç dakika sonra onu kendi haline bıraktı. Özlem insana garip şeyler yaptırabilirdi.

Amanda bir tomar resim alıp kucağına koydu. Hepsi binlerce hikaye anlatıyordu, tıpkı binlerce sır sakladıkları gibi.

Annesinin ilk düğününde çekilmiş bir fotoğrafını buldu. Kabarık elbisesinin içinde genç ve çok zayıftı. Nedimeleri tanımıyordu. Neden daha önce sormamıştı ki. Şimdi hiç öğrenemeyecekti işte. Lisa'nın vaftiz töreni, Jennifer'ın ilk doğumgünü partisi... Bütün resimler özel günlere aitti. O zamanlar her an resim çekilmiyordu tabii. Öyle şimdiki gibi çocukların her anını yakalama ya da filme çekme çabası falan da yoktu. Amanda tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Sonra Donald birdenbire kayboldu. Yani resimlerden. Hamile Barbara ve diğer iki kızla hiç resmi yoktu. Vaftiz töreninde ya da doğumgününde de yoktu.

Amanda annesinin yüzünü inceledi ama ne gözlerinde ne de gülümsemesinin ardında bir şey bulamadı. Ah, bu çok saçmaydı. Tıpkı, haberlerde ölmüş birinin fotoğrafını gösterdiklerinde, suratında bir iz aramak gibiydi. Yaklaşan kaderini anlatan bir iz.

"Aradığın şeyi bulabildin mi?" diye sordu Mark bir süre sonra Amanda'yı karşısında görünce. Hannah kanepeye kurulmuş televizyon seyrediyor, Mark gazete okuyup şarap içiyordu. Amanda içeri girince ona da bir kadeh koydu.

"Pek değil."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Amanda'nın suratını incelerken meraklı bir hali vardı. Amanda bir an ona söylemeyi düşündü. Ama Mark'ın bunu bilmediğinden emindi. Onu çok seviyordu. Lisa haklıydı. O muhteşem bir baba olmuştu. Mark'a gülümsedi. "Bana sarılabilirsin."

Bugün berbat bir gün. Size böyle günlerde yazmalı mıyım bilmiyorum. Yine de...

Bugün çok hasta ve yorgun hissediyorum. Diyafram ağrılarım yüzünden pek çok kez kustum. Artık çıkaracak bir şey kalmadı. Ve yorgunluk... Öyle yorgunum ki. Aynada kendimi gördüm. (Kendime not: Mark'a aynaların üzerini örtmesini söyle.) Saçlarım felaket. (Tabii kafamda ne kaldıysa ondan bahsediyorum. Bu da ayrı bir hikaye.) Ama biliyor musunuz, elimi kaldırıp onları tarayacak gücüm yok. Bu gidişle yazarlık ödülü almam da zor gibi görünüyor! Bu kadar yorgun olmak tüketici bir his. Bir kere en büyük problem kendimi bu moddan çıkaracak enerjim yok. Çok üzgünüm. Böyle yapmayacağıma söz vermiştim ama elimde değil. Ölmek istemiyorum, daha hazır değilim. İşim bitmedi. Siz varsınız. Kesinlikle ölmek istemiyorum.

Sanki dünya tekrar olağanüstü, yeni ve heyecanlı gibi geliyor. Sanki bunca yıl gözlerimde bir bantla yaşadım. Arkama yaslanıp bulutların şekil değiştirmesini izlemedim ya da yağmurun yapraklara vuruşunu. Bir bebeğin cildinin ne kadar yumuşak olduğunu düşünmedim. Sanki yıllardır çocuk kahkahalarını duymadım. Bir obuanın sesinin ne kadar güzel olduğunu fark etmedim. Üzerinde yıllardır yaşadığım dünya birdenbire değişti, bırakmaya dayanamayacağım kadar mükemmel, ilginç ve olağanüstü bir yer oldu. Ve sizi, kızlarım, sizi de bırakmak istemiyorum. Sizi ne kadar sevdiğimi yeterince sık söylemedim. Yeterince yardım edemedim, göremedim, dinleyemedim...

Sizsiz geçirdiğim her saniye şimdi bana boşa geçirilmiş gibi geliyor. Sizi okula göndermemeliydim, bebek bakıcısına bırakmamalıydım çünkü şimdi beraber geçirilecek bir dakika için çok şey feda edebilirim. Saçmalıyorum, farkındayım. Ama saatin tik taklarını duymadım işte.

Eğer hepimiz bilebilsek, geleceği yazan bir Çin kurabiyesini açıp ne kadar zamanımız kaldığını öğrenebilsek, farklı hayatlarımız olur muydu acaba? Daha az zamanı boşa harcar mıydık? Daha çok hayatımızı yaşar mıydık? Ben yine de sizi sıkmaz, yine okula gönderirdim ama oyun parkında daha çok kalırdım. Bankta oturup gazete okumak yerine sizinle birlikte sallanır, tırmanır ve koşardım. Sizi daha iyi sevebilir miydim bilmiyorum. Belki. Eğer bu doğruysa özür dilerim. Ama sizi daha çok sevebilir miydim? Açıkçası daha fazlası olabileceğini sanmıyorum.

JENNIFER

Evde yalnızdı. Erken gelmişti. Bugünlerde işyerinde sürekli saate bakıyor, bilgisayarını saat beş buçukta kapatıyor ve aslında cevap verebileceği mesajları ertesi güne bırakıyordu. İş artık eğlenceli değildi. Eskiden rüyalarının işine sahip olduğunu sanırdı. Para problemi olmayan insanlara yönelik yüksek sınıf tatil organizasyonları yapıyordu. Erkeklerin evlenme teklif edebileceği turlar, balayı ya da onuncu evlilik yıldönümü tatilleri gibi şeyler. Avrupa şehirlerinde beş yıldızlı süitler, lüks kayak evleri, özel yüzme havuzundan banyo yapan hipopotamları seyredebileceğin türde lüks safari turları, Doğu Ekspresi, sıcak hava balonları, birinci sınıf uçak biletleri... Hepsi işinin bir parçasıydı. Jennifer detaylara önem vermeyi severdi. Moét & Chandon değil Nicolas Feuillette, Perrier değil Evian, plastik değil tik ağacı tercih ederdi. Her şey fantastik olmalıydı. İnsanlara tatillerinde bir süreliğine gerçek hayatı unutturur, kusursuz ve minik bir dünya yaratırdı. Bir zamanlar çok sevdiği ama şimdi çok sıkıldığı işi buydu işte.

Yeni havlularını yerleştirmek için çarşaf dolabını açtı ve düzgünce katlayıp yerleştirdiği eşyaların bozulduğunu görün-

ce sinirlendi. Stephen burada bir şey aramış olmalıydı. İç çekip tüm dolabı aşağı indirdi ve tekrar katlamaya başladı. Aslında bu çok gereksizdi ama Jennifer'a terapi gibi geliyordu. Bazı insanlar en iyi koşarken düşündüklerini söylerdi. Jennifer ise etrafı toplarken düşünürdü. Uzun zaman sonra ilk kez kocasıyla nasıl tanıştığını hatırladı. Bunu kağıda dökmeye kalksa, o heyecanı ve mutluluğu doğru ifade edebilir miydi acaba? Bir zamanlar, insanların eşleriyle tanıştığı yerler arasında düğünlerin üçüncü sırada olduğuyla ilgili bir istatistik okumuştu – birincisi üniversite, ikincisi de işyeriydi. Havadaki onca romantizmin ve şampanyanın da etkisi olsa gerekti. Ama Stephen'la tanıştığı düğün böyle değildi.

Düğüne John'la gitmişti. Mantıklı, ciddi ve güvenilir John. Üniversiteden beri tanıdığı ve hayatının geri kalanını geçireceğini düşündüğü adamdı. Tanışalı yıllar olmuştu. Okudukları bölümlere ve vejetaryen mutfağına duydukları tutku, diğer öğrencilerin eğlence anlayışına karşı hissettikleri antipatiyle birleşince, birbirlerine doğru çekilmiş ve ruh eşlerini bulduklarını sanmışlardı. John çalışkan ve ciddiydi. Yuvarlak çerçeveli gözlükleri vardı. Jennifer onun kendisini daha iyi bir insana dönüştürdüğünü düşünüyordu. Cumartesi akşamları kütüphanede çalışır, sonra Hint yemeği pişirirlerdi.

Üniversite bittiğinde ayrılabilirlerdi ama bu yeni dünyanın korkutuculuğu karşısında iyice birbirlerine kenetlendiler. Jennifer ilişkilerinin son üç ya da dört yılında ona karşı hissettiği bağların zayıfladığını biliyordu ama aynı şey John için geçerli değildi. Hatta biraz boğucu olmaya başlamıştı.

Jennifer'ın yapmak istediği başka şeyler vardı ve bunların en başında da jambonlu bir sandviç yemek geliyordu.

Düğünden birkaç ay evvel bir kız arkadaşı başkasına aşık olması gerektiğini söylemişti ve bu bir şekilde Jennifer için dönüm noktası oldu. John'la beraber düğüne gitmek istemiyordu. Davetiye geldiğinde John'la ilişkilerinin son demlerini yaşadıklarını biliyordu. Her şeyi hızlıca, bir kalemde bitirmek daha iyi olurdu belki. Ama beraber geçirdikleri bunca yıldan ve bunca ortak arkadaştan bir çırpıda kaçmak kolay değildi. Son günlerde kendini Charles Dickens öykülerindeki, baktığı her pencere, heyecan ve macera dolu olan dilenciye benzetiyordu.

John'un bu düğüne davet edilmesi de biraz enteresandı. Peter onun altıncı sınıftan arkadaşıydı. Üniversiteyi Amerika'da okumuştu. Annesi New York'luydu. Sonra hiç karşılaşmamışlar ve John, Peter'ı o günlerden beri görmemişti. Peter neredeyse çocukluğundan beri tanıdığı bir kızla evleniyordu. Düğün Yorkshire'da ailesinin evindeydi ama annesinin Amerikan etkisi her yerde hissediliyordu. Daha altı ay önceden düğün tarihini hatırlatıcı kartlardan gelmiş, Jennifer altı ay sonra John'dan ayrılmış olup olmayacağını düşünmüştü, sonra da özenle hazırlanmış davetiye gönderilmişti. İçinde düğünün tüm haftasonu süreceği, cuma akşamı prova yemeği yeneceği, pazar öğleden sonra brunch yapılacağı gibi detaylar vardı. John tören sırasında gelinin nedimelerine eşlik edecek beş teşrifatçıdan biriydi.

Damadın bu seçimi yaparken aklı neredeydi acaba, diye düşündü Jennifer hafif bir suçluluk duygusuyla. Belki de ağır-

başlılığı yüzünden seçilmişti. John çalıştığı için, İstanbul'da yapılan bekarlığa veda partisini kaçırmıştı. Düğünden birkaç ay evvel, diktireceği yelek için numune olarak aldığı kumaş parçasıyla çıkageldi. Bu biraz da, Jennifer'ın buna uygun bir elbise giymesi ve düğün fotoğraflarını berbat etmemesi içindi. Jennifer bir gıcıklık yapıp düğünde siyah giymemek için kendini zor tutmuştu. Neticede ölen aşkının yasını tutması gerekirdi, değil mi?

Düğün kesinlikle panayıra dönecekti. O da kendini ip cambazı falan gibi hissediyordu. John'la iki aydır sevişmiyordu. Birbirlerinde kaldıkları geceler, yatağın birbirlerinden mümkün olduğunca uzak uçlarında kitaplarına gömülüyorlardı. Işıklar söndüğünde kuru bir öpücük dışında herhangi bir temasları olmuyordu. Bunu konuşmuşlar, hatta yorgun olduklarını bahane edip gülmüş ve bir haftasonu kaçamağına çıkacaklarını söylemişlerdi. Bu koca bir yalandı.

Jennifer'ın biraz boş vakti vardı çünkü John ve diğerleri provadaydı. Bir taşra otelinde kalıyorlardı. Aslında ikisinin de parası yoktu ama gelen davetiyedeki seçenekler arasında en ucuzu buydu. Otel biraz avam ve fazla süslüydü. Evli olmadıklarını söylediklerinde kayıtlarını yapan şişko kadının suratı asılmıştı. Yine de güzel bir manzarası vardı.

Jennifer vaktini koşuya çıkarak değerlendirdi. Bunu yapmaya bir yıl önce başlamıştı ve kendini, tıpkı gizli gizli yediği jambonlu sandviçler gibi iyi, güçlü ve özgür hissetmesine sebep oluyordu. Kulağında kulaklıklar, kafası önde, yaklaşık yarım saat koştu. John'u, burada ne işi olduğunu, artık aşık olmadığı bir adamla ne yaptığını düşünmeden, muhteşem manzara ve sevdiği şarkılar arasında kayboldu.

Stephen'la prova yemeği sırasında tanıştı. Jennifer'ın üzerinde önden düğmeli siyah bir elbise vardı. Ertesi gün için de ortama uygun, açık yeşil bir giysi almıştı. Stephen, Peter'ın üniversite yıllarından arkadaşıydı ama İngiliz'di. Üç yaz önce Londra Bankası'nda staj yaparken tanışmışlardı. John masanın diğer tarafında, ertesi gün eşlik edeceği sarışın nedimenin yanında oturuyordu. Çok mutsuz bir hali vardı. Jennifer birden bunun aslında onun her zamanki yüz ifadesi olduğunu fark etti. John'la yaşamak, işte o yüzden bu kadar yorucuydu.

İsim kartlarının bulunduğu yerlerinde itaatkarca ayağa kalkıp düğün alayının yerlerini almasını beklediler.

"Giyinikken daha iyi görünüyorsun."

Tanrım! Bu haftasonu yeterince zordu zaten! Kimin konuştuğunu duymak için döndü. Solundaki adam, uzun boylu ve sarışındı. Geniş omuzları, ince bir beli vardı ki bu Jennifer'ın pek tarzı değildi. Çok sıradan, rahat ve parlak gözleriyle fazla sağlıklı görünüyordu. *Tipik bir spor meraklısı*, diye düşündü.

"Ne?"

"Yıkanıp temizlenmişsin. Ah, böyle tarif ettiğim için kusura bakma."

Jennifer'ın onun ne söylediği hakkında hala bir fikri yoktu.

"Hangi kadın böyle bir şeyin kusuruna bakmaz ki?"

Adam kayıtsızca omuz silkti ve gülümsedi.

"Daha önce tanıştık mı?" Jennifer sıkılmaya başlamıştı.

"Hayır, ama seni bu sabah koşarken seyrettim."

"Anladım." Bu o garip sözlerin anlamını açıklıyordu.

Jennifer bu densiz yaratığın bir an evvel çekip gitmesini dileyerek kafasını çevirdi ama adam şimdi de yanındaki kadın-

la konuşmaya başlamıştı. Jennifer zor durumda kaldığını hissetti. Sonra uzun boylu, sarışın adam tekrar ona dönüp elini uzattı ve gülümsedi. Bu sefer biraz mahcup görünüyordu.

"Ben Stephen. Özür dilerim, bok kafanın teki olduğumu düşünme lütfen."

Jennifer omuz silkti ve hafifçe gülümsedi. Bu uzun bir gece olacaktı anlaşılan.

Stephen bok kafa falan değildi. Aksine komik ve ilk izlenimin aksine gayet akıllı, fazlasıyla da açıksözlüydü. Borsacıydı ama bunu sonsuza dek yapmak istemiyor, kendi işini kurmayı hayal ediyordu. Londra'da birkaç yıl evvel aldığı dairede tek başına yaşıyordu. Pek çok arkadaşı vardı. Haftasonları ragbi oynuyordu. Tıpkı Jennifer'ın tahmin ettiği gibi, bu düğüne getirecek kadar ciddi bir kız arkadaşı yoktu.

"Benim... Benim erkek arkadaşım, John, işte şurada masanın sonunda duruyor. Peter'la aynı okula gitmiş."

Stephen kendisi hakkında konuşulduğunu bilmeyen John'a kısa bir bakış fırlattı. Jennifer onun yüzünde sanki inanamıyormuş gibi bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi. "Ne zamandır berabersiniz?"

"Çok uzun süredir."

"Yani?" Stephen ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Açık cevaplar vermekten pek hoşlanmıyorsun galiba?"

"Üniversitede tanıştık. İlk haftasında." Jennifer'ın suratı asılmıştı. Stephen tek kaşını kaldırdı.

"Hım, o çiftlerden birisiniz yani?"

Jennifer güldü. Bu saçma öfkesi gereksizdi. "Korkarım öyle. Bu kadar berbat bir şeymiş gibi göstermesen olmaz mı?"

"Ama berbat. Kaçırdığınız şeyleri bir düşünsene..."

Jennifer sustu, ellerini seyretmeye başladı.

"Kaç yıl oldu?"

İz süren bir köpeğe benziyordu.

"Ben on sekizdim. Şimdi yirmi yedi olduğuma göre dokuz yıl olmuş."

"Ve evlenmediniz, öyle mi?"

"Hayır." Sol elinin yüzükparmağını gösterdi.

"Neden?"

Daha önce bunu soran olmamıştı. Sadece arada bir şaka konusu olurdu o kadar. Annesi birkaç kadeh kırmızı şaraptan sonra aile meselelerine merak salardı. Hannah da nedime olmak için can attığını saklamayı beceremezdi. Ama kimse bu kadar doğrudan sormamıştı. Karşısındaki yabancı adamın bu kadar rahatça sorabilmesi garipti.

Jennifer kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. Cevap verdiğinde söylediği sözlere kendi bile inanamadı.

"Artık birbirimizi sevmiyoruz."

Bu noktada karşısındaki adamın öksürüp utanmasını ve konuyu değiştirmesini beklerdi. Ya da tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyip ortadan kaybolmasını. Jennifer kafasını kaldırınca Stephen'ın dikkatle onu süzen gözleriyle karşılaştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ama hiç öyle bir hali yoktu.

Ertesi sabah Jennifer kilisenin arkasındaki banklardan birine oturdu. Yanındaki yaşlıca çift ona kibarca selam verdi, sonra hepsi orgu dinlemeye başladı. John'un eşlik edeceği nedime

Peter'ın kız kardeşiydi. Jennifer onu törende başka bir kadınla rahibe doğru yürürken görünce neler hissedeceğini düşündü. Aslında ona acımıştı. Çok garip ve rahatsız bir hali vardı. İkisi de yürümeyi beceremiyordu. John kızın kabarık eteğinin üzerine binmiş, sürükleniyor gibiydi. Jennifer'ın önünden geçerken hafifçe gülümsedi. Stephen tam arkasındaydı. Doğrusu hipopotama benzeyen nedimeyi ona verseler daha iyi olurdu. Öyle kendinden emin ve eğlenceli bir hali vardı ki. Jennifer onu yakışıklı bulmasına şaşırdı. Stephen onu görünce kocaman gülümsedi ve Jennifer midesinde garip bir sıcaklık hissetti. Kalbi de çarpmaya başlamıştı. Neler oluyordu böyle?

John'un kafasının arkasını görebiliyordu. Saç tıraşı fazla kısa ve ensesi de kıpkırmızıydı. Jennifer hayatında ilk kez rahibi dinledi. Çok ciddi bir konuşmaydı doğrusu. Sanki adam oradaki bunca insana değil sadece kendisine konuşuyordu. Artık rahip olmaktan çıkmış bilimadamı kılığına bürünmüştü. Laboratuvarındaydı ve sözleriyle Jennifer'ın John'a karşı hislerini ölçüyordu. Son kaçınılmazdı. Kalbi her bir yeminde *Hayır!* diye haykırıyordu. Peter gelini öptü. Onların ilişkisi ne kadar yeni başlamışsa Jennifer'ınki de o kadar ölmüştü. Gelinle damat mutlulukla önünden geçerken Jennifer'ın gözleri yaşlarla doldu.

Günün geri kalanı tam bir azaptı. John ve diğerleri yeni gelini fotoğraf çektirmek için havaya kaldırırken, bitip tükenmek bilmeyen kutlama sırasında, duygusal konuşmalar yapılırken ya da gelinin nedimeleri Celine Dion şarkılarıyla vals yapar-

ken Jennifer zor dayandı. Oradan kaçmadan evvel, Stephen'ı sadece bir kere daha gördü. Kapıda, arkadaşlarına son kez veda eden John'u bekliyordu. Uzun topuklular yüzünden acıyan ayaklarını düşünmemeye çalışarak öylece duruyordu. Stephen'ın sesini duyana kadar, onun tam arkasında olduğunun farkında değildi.

"İyi misin?"

Jennifer ona bakmadı.

"Pek değil."

Stephen birden koluna dokundu, çok hafifçe ama dönüp ona bakmasını sağlayacak kadar da uzun süre.

"İyi olacaksın Jennifer."

Onunla tekrar konuştuğunda aradan üç ay geçmişti. Stephen bir cuma sabahı iş telefonundan aradı. Haftalar geçmiş olsa da Jennifer onun sesini hemen tanıdı. Bu garipti çünkü o günden beri onu hiç düşünmemişti. Ayrıca çok da heyecan vericiydi.

"Kolayca numarasını alabileceğin kızlardan değilsin."

Jennifer güldü. "Bu işe nasıl başladığını göz önünde bulundurursak..."

"Bence gayet iyiydi."

"Bu yüzden mi bu kadar geciktin?"

"Aslında numaran bende birkaç haftadır, hatta birkaç aydır var."

"Cesaretini toplamak için zamana ihtiyacın vardı herhalde?"

Jennifer bunu nasıl yapacağı konusunda en ufak bir fikri olmasa da flört ediyordu.

"Çok komik! O kadar da buzdolabı değildin canım!"

"Bu rötarın sebebi ne öyleyse?"

"Biraz zaman vermek istedim..."

"Seni tamamen unutmam için mi?"

"Hayır, içinde bulunduğun durumdan çıkabilmen için."

Jennifer sustu.

"Umarım çıkmışsındır."

Evet, Jennifer o durumdan çıkmıştı. Hatta neredeyse Yorkshire'dan döner dönmez. Sebep tabii ki Stephen değildi. Bu çok saçma olurdu ve Jennifer asla saçmalamayan kızlardandı. Ayrılmıştı çünkü yapılması gereken en doğru hareket buydu. O kilisede otururken bunu anlamıştı ve bir kere karar verdikten sonra da beklememişti.

John'u hayatından çıkarmak beklemediği kadar kolay olmuştu. İlişkilerini resmileştirmedikleri ya da aynı eve taşınmadıkları için çok mutluydu. John'u dairesinden tamamen silip atmak için iki mukavva kutu (Oley! Glütensiz makarnalar ve biyografiler sonsuza dek yok olmuştu!) yetmiş de artmıştı bile. Tabii bunu John'a söylemek kolay değildi. Ama yine de, aşkı bitmişken tam tersi gibi davranmaya çalışmak bin kat daha zordu. Jennifer son günlerde kendini bir sahtekar gibi hissediyordu. Neyse ki kutular gittiğinde artık John'un incinmiş yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktı. Çok iyi hissediyordu. Tıpkı koşarken olduğu gibi iyi ve özgür.

Annesine söylemek için eve gittiğinde Barbara ona sarıldı, sonra yüzünü inceledi ve bir zafer çığlığı attı. "Şükürler olsun!"



"Çıktım," dedi Stephen'a.

"Harika. O zaman buluşabiliriz. Cuma akşamı ne yapıyorsun?"

İşte her şey böyle başlamıştı.

Stephen o akşam eve geldiğinde, asıl şaşırdığı, ocağın üzerindeki nefis kokulu yemek, açılmış bir şişe şarap ya da oturma odasından yükselen hafif müzik değil, Jennifer'ın kendisiydi. Jennifer kilitte anahtar sesini duyar duymaz geldi ve kocasına sıkıca sarıldı. Onu gördüğüne çok sevinmiş gibi bir hali vardı.

Annem

Ne zamandır anneniz olmakla ilgili yazılar yazıyorum. Düşündüm ki belki ben de biraz annemden ve onun kızı olmaktan bahsetmeliyim. Ne de olsa bağlantılı şeyler, öyle değil mi? Hayatta tıpkı kendi annemize mi benzeriz, yoksa farklı olmayı mı seçeriz, bilmiyorum. Siz nasıl anneler olacaksınız acaba?

Bath'ta tatildeyiz. Great Pulteney Sokağı'nda -hani BBC'nin Jane Austen uyarlamalarında kullandığı sokak-bir otelde kalıyoruz. Odamız ön cephede ve sokağın manzarasını rahatlıkla görebileceğim bir koltukta oturuyorum. Mark ragbi seyretmeye gitti. Hava acayip soğuk ama pencereye biraz güneş vuruyor. Pump Rooms'ta çay içtik, nehir kenarındaki bahçelerde şezlonglara oturduk, kaplıcaları -belki suya girmeliyim, denemekten zarar gel-

mez- gezdik ve alışveriş yaptık. Burada harika dükkanlar var. Mark'a takım elbise ve birkaç kravat aldık. Gerçi ben kendi adıma alışverişten pek bir zevk almadım çünkü Bath, Amerikalılarla dolu. Buraya Salisbury ve Stonehenge'den sonra geliyorlar ve her şeyin harika olduğunu düşünüyorlar.

Yine de çok güzel zaman geçirdik. Hani bazen iki günlük bir tatil iki haftaymış gibi gelir ya...

Hannah okulun kayak gezisine gitti. Fransız Alpler'inde bir hafta geçirecek. En son dün gece konuştuk. Onlar gelmeden bir gün evvel taze kar yağmış ve her şey harikaymış. Mavi bulutlara o kadar yakınken mutluluktan ateş kadar sıcakmış! Ne korkunç! Bunu babasından duymuşmuş... Yani Fransız kayak hocasıyla alakası yokmuş. Öyle diyor. Sesi çılgıncasına mutlu geliyor. Onlara eşlik eden öğretmenlerin vay haline! (Hannah'ya not: Bak, gitmek istememiştin. Beni bırakmak istemiyordun. Ne iyi etmişim de seni göndermişim. Ben süperim.)

Evet... Annem. Bence tek çocuk yapmak pek iyi bir fikir değil. Evet, yani bazı insanlar için öyle olduğunu biliyorum. Kimilerinin sadece bir çocuğu olabiliyor ve bu da hiç olmamasından iyidir. Ama benim için iyi olmazdı. Tek çocuk isteyen çoğu kadın, kızları olmasını ister. Ama bu benim annem için geçerli değildi. Annem erkek çocuk istemişti ve bunu da her zaman dile getirirdi. Kendisinin ondan ufak erkek kardeşleri vardı ve yetiştirilmeleri konusunda çok yardımı olduğunu söylerdi hep. Erkeklerin kız-

lardan daha akıllı olduğunu da söylerdi. Daha açıksözlü ve rahatlarmış, hile, yalan dolan bilmezlermiş. Keşke bunu bana bu kadar çok söylemeseydi. Rahatsız olacağım aklına bile gelmezdi. Bence kitapçıda kişisel gelişim kitapları bölümüne uğraması gerekenlerden biri de annemdi. Belki Kızınızın kendine olan saygısını geliştirmesine yardım edin, tarzı cümlelerden bir şeyler kapardı.

Hiçbir zaman neden tek çocuk olduğumu öğrenemedim. Sormadım da. Annemle babam arasındaki aşka dair en ufak bir anım yok. Onları bir arada tutan şey alışkanlık ve ihtiyaçtı. Bana da pek şefkat göstermez, sevip okşamazlardı. Asla dayak yemedim ya da şiddet görmedim ama ev kupkuru bir yerdi işte, bilmem anlatabiliyor muyum? Bir gün kendi evim olduğunda tam tersini yapmak için gayret göstereceğimi biliyordum. Babam gazetesinin üzerinden tıpkı bir yabancıya bakar gibi bakardı yüzüme. Annemle ikisinin, nasıl bu kadar canlı, nasıl bu kadar güleç yüzlü bir çocuk yarattıklarına inanamazdı herhalde. İkisi de sıskaydı ama benim çocukluktan itibaren kıvrımlarım vardı. Onlar gri, ben pembeydim. Kestane rengi kıvırcık saçlarımı kimden aldığımı bilmiyorum. Babam ben bildim bileli keldi. İkisi de arkadaşlarımın anne babalarından kat kat yaşlı gösterirdi.

Annemin de babamın da nişanlıları savaş sırasında ölmüş. Annemin çocukluk aşkı, Kraliyet Donanması'ndaymış. Almanlar 1941'de HMS Hood'u Danimarka Boğazı'nda batırdıklarında ölmüş. Babamınki 1940'ta hava bombardımanının ilk günlerinde ölmüş.

Savaş başladığında evlerini tahliye etmelerine rağmen daha ortada bir şey olmadığı için çoğu insan gibi geri dönmüş. Geceyarısı yapılan hava saldırısında kızın bütün ailesi de dahil yirmi kişi ölmüş. Onlar hakkında tüm bildiğim buydu. Ha, bir de isimleri. Arthur ve Margaret. Babamda Margaret'ın resmi yoktu ama annemde Arthur'un üniforması içinde gururla gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Adam savaşa gitmeden hemen önce çektirmişlerdi. Bir kitabın arasında bulmuştum. Kenarları gözyaşlarından eğilmişti ama annem bunu saklamıştı işte.

Eğer yaşadıkları kalp kırıklıklarının ardından birbirlerini bulmaları size romantik geldiyse, sakın öyle bir yanılgıya düşmeyin. Belki de gerçek aşkları Arthur ve Margaret'tı ve onlardan sonra kim gelirse gelsin hayalkırıklığı olacaktı ama ben buna da inanmıyorum. Bence onlarda sevme kapasitesi yoktu, o kadar. Benimki de sonsuzdur oysa. Komik değil mi? Annemle babamı hiç öpüşürken ya da çıplak görmedim. Hayatımızı kapalı kapılar ardında yaşıyorduk. Konuşmuyorduk. Annemin, Donald'la evlenmeden bir gün önce benimle seks hakkında konuşmaya çalıştığını hatırlıyorum. Bu işi çok eziyet verici bulduğu ortadaydı. Üstelik tamamen gereksizdi. Ben henüz tam olarak yapmasam da ondan daha çok şey biliyordum. Bir de her tarafın kirlendiğini, yanımda havlu bulundurmamı tembihlemişti.

Lisa, Jennifer, benim sizinle konuşmamı hatırlıyor musunuz? Yanımda tüm gerekenler vardı. Bir kitap, bir kutu tampon, bir paket prezervatif ve pek çok kereler

prova edilmiş bir konuşma. Her şey, Lisa'nın, babasının şeyini içeri sokabilmesi için amuda kalkmamın gerekip gerekmediğini sormasına kadar gayet iyi gitmişti. Bunun üzerine Jennifer çığlık çığlığa odadan kaçtı tabii. Belki annemden daha iyi bir iş çıkaramadım ama en azından denedim. Neyse benim annem tam bir yat aşağıya-bak tavana tipiydi sanırım. Ya da belki ben bunca yıldır yanlış bir şeyler yapıyorum. Çünkü daha hiç havluya ihtiyacım olmadı!

Belki nasıl bir anne olmak istemediğimi göstererek bana iyilik yaptı. En azından böyle düşünmeyi tercih ediyorum. Çok klişe, biliyorum, ama evde hiçbir kapıyı kapalı tutmadım. (Tamam, yatak odası dışında... Ama o biraz farklı, değil mi?) Asla konuşmalarınızı bölmedim. Hep birlikte eğlenmemizi ve gülmemizi istedim. Ve öyle de yaptık! Bunu tıpkı benim gibi hatırlamanızı isterim. Ah, güneş uykumu getirdi. Burası çok güzel. Artık basit zevkler daha bir önem kazandı. Bu hastalık, hayattaki her şeyi ve herkesi farklı görmemi sağlıyor. Mark'ın bir saatten evvel döneceğini sanmam. Onun için tıpkı yaşlı bir hanım gibi davranıp azıcık kestireceğim. Biraz üzücü, ha?

Sizi seviyorum, kızlar.
Anneniz

LISA

Lisa, Karen'la yüz yüze gelmekten mümkün mertebe kaçınıyordu ama bu hafta bu mümkün olmayacak gibi görünüyordu. Andy'nin çalışması gerekince Lisa evde kalmıştı. Cee Cee ve annesine kapıyı açtı. Cee Cee sırtında Hello Kitty sırt çantası, elinde bebekleriyle televizyona koşturdu. Karen tekerlekli bavulunu çekerek kızının arkasından yürüdü. Bavulun sapı kısa, kadının topukları fazla uzundu. Dolayısıyla eğilmek zorunda kalmıştı. İnce çizgili takım elbise pek az kadına yakışırdı ve Karen da bu kadınlardan biriydi. Ama bu takımın pantolonu değil kalem eteği vardı. İçine beyaz bir gömlek giymiş ve normalde açılandan bir düğme fazla açmıştı. Doğrusu memeleri muhteşemdi. Lisa onları fotoğraflarda görmüştü. Çocuksuz gittiği sevişken tatilinde elde ettiği bronzluğu hala koruyordu. Ayrıca onun röfle yaptırdığını fark etti. Saçları yeni yıkanmış ve kabarık görünüyordu.

Andy'nin tarif ettiği altın kız yıllar geçtikçe kabalaşmıştı. Ama bugün gülümsüyordu ki bu da bir şey isteyeceğine işaretti. Karen sadece Cee Cee etraftayken ya da ziyaret günleri-

ni değiştirmek istediğinde Lisa'ya arkadaşça davranırdı. Bugün Lisa'ya havadan bir öpücük de verdiğine göre isteyeceği şey çok büyük olmalıydı.

"Lisa, nasılsın?"

"Harika, Karen. Ya sen? Bakıyorum hala yanıksın."

Karen gülümseyerek gür saçlarını arkaya attı ve boynunu gösterdi. "Çok iyiyim. Ada muhteşemdi."

"Ben de tatil listeme ekleyeyim, o zaman."

"Evet, yapmalısın. Yemekler, insanlar, hepsi müthişti."

Ay, ay, ay!

Ama sonra onu gördü. Aslında fark etmemek imkansızdı. Karen yine de gözüne gözüne sokmak için sol elini kaldırıp saçlarını düzeltti. Yüzük pencereden süzülen kış güneşinde ışıl ışıldı. Lisa aslında görmezden gelmeyi tercih ederdi ama Karen buna izin vermek niyetinde değildi.

"Ah!" diye başladı. Sanki hayali bir soruya cevap veriyordu. "Evet. Steve teklif etti ve biz de orada evlendik."

O ha! Lisa ağzında bir şeyler geveleyip doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Tebrikler. Harika bir haber! Çok hızlı olmuş!" Biraz densizlik mi etmişti?

"Aslında pek değil. Yani uzun zamandır bunun olacağını biliyorduk. Sadece nasıl yapacağımıza karar verememiştik. İnsan ikinci evliliğinde büyük bir şey planlamak istemiyor. Tabii bu senin için geçerli değil Lisa. Senin ilk evliliğin olacak. Sadece Andy için ikinci..."

Anladım, Karen. Evet, onu önce sen kaptın. Teşekkürler. "Yine de özel olmasını istedik. Steve'in fikriydi. Çok romantik bir adam."

"Evet, kulağa harika geliyor."

"Benim için Andy'ye söyler misin lütfen?" *Korkak!*

"Tabii. Senin adına çok sevinecek."

"Tek sorun, Cee Cee. Geri gelip ona söylediğimizde çok tepki gösterdi." *Zavallı, şok olmuştur,* diye düşündü Lisa. Ortadan kayboluyor, altı yaşındaki kızına haber bile vermeden evleniyorsun ve tepki gösterdiğini söylüyorsun!

"Nedimem olmak istiyordu."

Tabii ki istiyordu, seni aptal öküz. Sadece altı yaşında! Gelin olmasına yıllar var ve bütün kızlar nedime olmak ister. Daha ana karnında alınan bir mesaj gibidir bu! Lisa elbette bunları yüksek sesle dile getirmedi. Onun yerine, ellerini kotunun cebine sokup "Hım," demekle yetindi.

Kapı eşiği buz gibiydi ama Karen'ı içeri davet etmek istemiyordu. Tanrı korusun, belki bir fincan çay içmeye falan kalkışırdı. Lisa onun bir an evvel konuya gelmesini ümit etti.

"Neyse ki hala bir şansı var. Yani sen ve Andy..."

Bu muydu? Karen, sırf kızını kendisi nedime yapamadı diye onun Andy'yle evlenmesi mi isteyecekti?

"Yani siz burada evleneceksiniz, değil mi? Zaten bir kadını uzaklara sürüklemek Andy'nin tarzı değildir."

Lisa şimdi cidden ona bir tokat atmak istiyordu.

"Senin hakkında ciddi olduğunu biliyorum. Söylemişti."

Yok, yok, en iyisi boğmaktı.

"Cee Cee sana bayılıyor..."

Lisa'nın Andy'ye mutlu haberi vermesine gerek kalmadı. Cee Cee ertesi günkü kahvaltıda, tostunu yumurtasına batırırken ötüverdi.

"Annem, Steve'le evlendi, o benim yeni babam oldu. Sen Lisa'yla evlenince Lisa da benim yeni annem olacak ve eski annem sizin düğünüzde nedime kıyafeti giyeceğimi söylüyor. Pembe bir tane istiyorum."

Lisa buzdolabından bir şey alır gibi yapıp Andy'nin bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı. Tam bir komployla karşı karşıyaydı.

JENNIFER

Jennifer, Kathleen'in evde yalnız olmasından faydalandı. Ofistekilere taşrada yeni açılan bir butik oteli incelemeye gideceğini söylemiş ama oranın yakınından bile geçmemişti. Biraz dolaşmaya ihtiyacı vardı. Arabasına binip şehirden çıkınca amaçsızca sürmüş, kocasının ailesinin evine doğru gittiğini neden sonra fark etmişti. Biriyle konuşmaya duyduğu ihtiyaç Jennifer'ı yiyip bitiriyordu.

Brian'ın en büyük zevki bowls* oynayıp sonra arkadaşlarıyla bira içmekti. Böyle günlerde eski çalışma arkadaşlarının çoğuyla bir araya gelirdi.

Yıllarca evine yakın bir depoda çalışmış, müdürlüğe kadar yükselmişti. Emekli olalı birkaç yıl oluyordu. Bunca yıllık emeğinin karşılığında düzenli bir emekli maaşı ve altın bir saat elde etmişti.

Jennifer arabasını sokağa park etti ve ön kapıya yürüdü. Daha zili çalmadan Kathleen kapıyı açtı.

"Selam, tatlım. Seni pencereden gördüm. Ne hoş bir sürpriz!" Kathleen, Jennifer'a sarılıp içeri buyur etti.

* Açık havada oynanan dokuz kuka oyunu. Ç.N.

"Buradan geçiyordum da." Kendini aptal gibi hissetmişti. Gün ortası böyle çat kapı gelmesi hakkında kadıncağız ne düşünmüştü acaba? "Bir fincan çay içeriz diye düşündüm ama işin varsa..."

"Ne iyi etmişsin. İşim falan yok." Kathleen'in sanki bu ziyareti bekler gibi bir hali vardı. "Gelsene. Ütü yapıyordum, tam mola verecektim ki sen geldin. Ev işleri hiç bitmiyor."

Ütü masası oturma odasındaydı ve televizyonda *Cinayet Dosyası* açıktı. Çamaşır sepetinde bir sürü çarşaf vardı. Brian'ın gömlekleri ütülenmiş ve askılara asılmıştı. Ev tertemizdi. Düzen hastası Kathleen için Noel tam bir işkence olmalıydı. Stephen bu yönünü ondan almıştı. Jennifer ilişkilerinin en başında onun kurutucudan çıkardığı boxer'larını katlamasını hayretle seyretmişti.

Odanın her yeri fotoğraflarla doluydu. Okul formaları içindeki torunların büyüdüğünü, saç modellerine ve dişlerine bakarak anlamak mümkündü.

"Dur, su ısıtayım ve şu dağınıklıktan kurtulayım." Kathleen kumandayı alıp Angela Lansbury'yi kapadı.

"Lütfen, olduğu gibi bırak. Mutfakta da oturabiliriz."

Kathleen ellerini teslimiyetle kaldırdı ve evin arkasına doğru yürüdüler.

"Brian yok mu?"

Kadın göz kırptı.

"Güvendesin, merak etme. Brian'ı bilirsin, bowls kulübüne gitti. Akşam yemeğine kadar dönmez. Dışarısı buz gibi. Nasıl oynayacaklar bilmem."

Mutfağa gittiklerinde Kathleen çay yapmaya girişti. Eviyede kirli bir tabak ve bıçak vardı. Anlaşılan kayınvalidesi öğle yemeğini de yalnız yemişti.

"Orada bütün gün mü kalıyor?"

"Bazen. Açıkçası ayakaltında olmamasına seviniyorum. Emekli olmasına ve tüm gün evde oturmasına alışamadım gitti."

"Evet, değişik gelmiştir."

"Somurtmaya yer arıyor!"

Jennifer güldü.

"Yani, çalışırken, eve gelip somurttuğunda kendi kendime yorgun olduğunu söylüyordum. Fazla stresli bir işi olmasa da bazı problemler çıkıyordu herhalde. Ben de huysuzluğuna bahaneler üretiyordum. Ama artık, aksi ihtiyarın tekiyle evli olduğumu kabul etmem gerek galiba. Şimdi iş konusunda dırdır edemiyor. Onun için de bütün gün göbeğinin üzerindeki gazeteyle ve televizyonla kavga ediyor. Yok, Tony Blair ne yapmış! Yok, kocaman ağızlı hava durumu sunucusu ne demiş! Tıpkı bir papağan gibi aynı şeyleri tekrarlıyor ve hiç susmuyor."

Kadın kendi patlamasına kendisi de şaşırmış gibiydi.

"Sen bana bakma. Bunca yolu şikayetlerimi dinlemek için gelmedin herhalde?"

Kaynayan suyu fincanlara koydu ve buzdolabından süt çıkardı.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Kathleen çay dolu fincanı Jennifer'a doğru itti.

"Ya üvey babanla kardeşlerin?"

"Mark iyi sanırım. Kendini işine verdi. Hannah hepimizden daha iyi görünüyor. Tabii annemi çok özlüyor. Ama annemle aynı evdeydi ve biz de bunca ay boyunca onun neler yaşadığını biraz hafife aldık galiba. Bugünlerde ferahlamış gibi ve bunun için onu suçlamıyorum. Annemin son günleri korkunçtu. Mark'la ikisi birbirleriyle ilgileniyor. Lisa genelde buralarda. Mand hayatımıza bir girip bir çıkıyor. Değişen bir şey yok. Yani hepimiz iyiyiz. Öyle de olmak zorundayız, değil mi?"

Kathleen ona dikkatle baktı. "Hayır, öyle olmak zorunda değilsiniz. Annem öldüğünde ben kırk beş yaşındaydım. Kendi evim ve üç çocuğum vardı. Onunla yaşamayalı tam yirmi yıl olmuştu. Yine de aylarca, her fırsat bulduğumda küçük bir bebek gibi ağladım. Çok saçma geliyor, değil mi? Onu özlemekten hiç vazgeçmedim. Ben anneme her şeyimi anlatırdım. Birbirimizi görmediğimiz zamanlarda da telefonda konuşurduk. Brian önceleri telefon faturası konusunda biraz vızıldandı ama bunun tek hobim olduğunu söyledim ve eğer fazla para vermekten şikayetçiyse annemi alıp bu eve getirmesini ve beraber yaşamamızı önerdim. İşin komiği, bir daha ağzını bile açmadı. Ona Brian'ı anlatırdım, çocukları, mali durumumuzu, işi... Sonra birden bunların hiçbirini yapamadım. Hiçbir zaman bunamadı, hatta o kadar yaşlı bile değildi. Bugünlerde altmış sekiz nedir ki? Ani bir kalp krizi yüzünden öldü. Son gününe kadar çakı gibiydi."

Elini Jennifer'ınkinin üzerine koydu. "Annenin son günleri ne kadar korkunç olursa olsun, siz en azından ona söylemek istediklerinizi söyleme şansı buldunuz."



Barbara ölmeden önceki son dört-beş gün ara sıra bilincini kaybetmişti. Morfin, acısını biraz hafifletse de çok uyku yapıyordu. İçlerinden biri gün boyu mutlaka onun elini tutuyor, gece olduğunda da Mark kapıyı kapatıp yanına uzanıyordu. O uzun geceler boyunca aralarında ne geçtiğini hala kimse bilmiyordu. Mark sabahları çok yorgun görünürdü. Saçları uzamıştı ve ancak aklına geldiğinde tıraş oluyordu. Gözlerinin altı mosmordu ve kendi başına kaldığı anlarda ağladığı her halinden belliydi. Barbara'nın odasının pencereleri açıktı, perdeler hafif rüzgarda dalgalanıyordu. Dışarıdaki hayatı duyabiliyorlardı. Odadaki radyoyu açık tutmaya karar vermişlerdi. Tabii sesi çok kısıktı. Barbara bundan hoşlanıyordu. Genelde Radyo 4'teki *Kadın Saati* açıktı. Bazen de Terry Wogan'ın kahvaltı şovunu dinlemek için Radyo 2'yi açıyorlardı. Bu program Jennifer'a çocukluğunu hatırlatıyordu. Şovun bunca yıldır hala yayında olması ilginçti.

Jennifer annesiyle son kez o ölmeden otuz altı saat önce konuştu. Sabah erken saatte, nöbet sırası ondaydı. Hannah okulda, Mark çalışma odasındaydı. Hemşire de aşağıda bir yerlerdeydi. İkisi yalnız kalmıştı.

Konuşmaları yoğun ve uzun süren bir şey değildi. Barbara gözlerini açtığında yanı başında oturan Jennifer'ı görmüş ve gülümsemişti. Radyo 2'de Haircut 100'ın *Fantastic Day* adlı şarkısı çalıyordu. Hava dışarıdaki herkes için güneşli ve harika olduğu için şimdiden mutlu yaz şarkıları çalmaya başlamışlardı. Jennifer annesine su isteyip istemediğini sordu, Barbara yavaşça elini salladı ve pencereye dönüp hafif rüzgarın yüzü-

nü okşamasına izin verdi. Radyoyu gösterip yine gülümsedi ve "Komik değil mi?" dedi. Jennifer annesinin tekrar battaniyenin üzerine koyduğu elini tuttu. "Seni seviyorum," dedi Barbara. Jennifer bunu gücünün son damlasını kullanarak söylediğini biliyordu. Annesi sonra gözlerini kapadı ve tekrar uykuya daldı.

İşte bu kadardı.

Jennifer o akşam temiz kıyafet almak için eve gitmişti. Hemşire o kadarcık sürede bir şey olmayacağını söylemişti ama Jennifer her şeyin bitmesine az kaldığını biliyordu. O gece geri döndü ve Lisa'yla misafir odasında yattı. Ertesi sabah Mark'ın Hannah'yı okula göndermediğini gördüler. Adamın içine doğmuş olmalıydı. Amanda dışında herkes oradaydı. Anneleri öğlen öldü. Nefesi zaten belli belirsizdi. Son bir kez daha soluk aldı ve bitti. Önce emin olamadılar. İnsan bu kadar çabuk ölür müydü? Ama hemşire genelde böyle olduğunu söyledi. Mark radyoyu kapadı.

Jennifer o zaman ağlamaya başlamıştı. Ve şimdi de ağlıyordu. Gözleri yaşlarla doldu, tüm vücudu titremeye başladı. Televizyonda gördüğü şeylere ufak tefek içlenmesi dışında, Kathleen'in daha önce onu ağlarken görmediğini biliyordu ve zayıf biri gibi görünmekten korktu. Ama kayınvalidesi Jennifer'a sarıldı, saçlarını okşayıp teselli sözcükleri mırıldanarak onu dakikalarca bırakmadı.

"Zavallı kızım benim." Jennifer'ın hıçkırıkları biraz azaldı, gözlerini ovuşturdu.

"Çok özür dilerim."

"Saçmalama. Ağlaman gerekiyordu."

"Aslında bu durumda olmamam lazım. Annem öleli aylar oldu. Tıpkı bir çocuk gibi kendimi bıraktım. Daha güçlü olduğumu sanırdım."

"Jennifer, bana sorarsan senin en büyük problemlerinden biri de bu." Kathleen'in sesi yumuşaktı. "Kendi kendine kurallar koyuyorsun ve bunlar... Bunlar imkansız şeyler. Vaktinin neredeyse tamamını mükemmel olmadığın için kendini suçlamakla geçiriyorsun ama aslında ne kadar harika bir insan olduğunun farkında bile değilsin. Annen için ağlaman güçsüz olduğunu göstermez. Ayrıca kim acıya zaman limiti koymuş ki? Bir sabah kalkıp her şeyin biteceğini mi sanıyordun? Bu hiçbir zaman olmayacak tatlım. Sevdiğin birini kaybetmek böyle bir şey değil."

"Öyle mutsuzum ki Kathleen."

"Annen konusunda mı?"

Jennifer durakladı.

"Hayır, her şey konusunda."

"Stephen, değil mi?" Kathleen'in hiç de şaşırmış bir hali yoktu.

"Evet. Bunu biriyle konuşmam lazım ama artık annem yok. Üstelik benimle defalarca konuşmaya çalıştığı halde ben yanaşmadım. Şimdiyse kimsem yok. Bu konuları arkadaşlarımla konuşamam. Bu benim yapabileceğim türde bir şey değil. Bir de kız kardeşlerim var ama onlarla da konuşamam. Çünkü mutlu bir evliliğim olduğunu sanıyorlar."

Jennifer konuşmaktan çok feryat ediyordu. Kathleen kutudan birkaç kağıt mendil çıkarıp eline tutuşturdu. Jennifer burnunu sildi.

"Peki onlara evliliği yürütemediğini söylesen dünyanın sonu mu gelir?"

"Bilmiyorum."

"Zaten kör ve sağır değillerse şimdiye kadar anlamış olmalılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, ikinizin problemleri olduğu gayet açık."

"Öyle mi?" Jennifer'ın sesi hayretle yükseldi.

Kathleen gülümsedi. "Tabii ki öyle! Bizi kör falan mı sandın sen? İkiniz buradayken havadaki gerginliği hissetmemek mümkün mü? Noel için geldiğinizde birbirinize dokunmadınız bile. Ayrıca seni babasının karşısında zor durumda bıraktığı için kendi adıma çok utandım."

"Hiçbir şey söylemedin ama?"

"Ne söyleyebilirdim ki? İnsanlar bazen özel ilişkilerine başkalarının burnunu sokmasından hoşlanmaz. Önce senin bana gelmeni bekledim."

"Stephen'la konuştun mu peki?"

"Hayır, Stephen bana tek kelime etmedi. Aptal çocuk!"

Jennifer tekrar ağlamaya başlamaktan korktu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Artık anlaşamıyoruz."

Sonra kayınvalidesine elinden geldiğince her şeyi anlattı. Bütün o iletişim problemlerini, aralarındaki mesafeyi... Hatta birkaç kere fazla ileri gittiğini bile düşündü. Ne de olsa Stephen onun oğluydu. Ama kadın endişelerini giderdi ve oğlunun bazen ne kadar domuz olabileceğini bildiğini söyledi. "Oğlumun da tıpkı babası gibi hatalar yaptığını biliyorum." Jennifer konuştukça daha da ümitsizliğe düşüyordu.

Öyle çok şey vardı ki. Bitirdiğinde, masada öylece oturup Kathleen'in cevabını, hatta belki yardım edilmeyi ve kurtarılmayı bekledi.

"Hayatım, maalesef tüm bu sorularının cevabı bende değil," dedi Kathleen. "Ne yapman gerektiğini söyleyemem. Belli ki bayağı bir sıkıntıdasınız."

Ayağa kalkıp su ısıtıcısını yerine koydu. Jennifer onun söyleyecek doğru şeyi bulmak için zaman kazanmaya çalıştığını biliyordu. Pencereden bakıp Brian'ın erken dönmemesi için dua etti. Zaten buraya gelip bunları konuşması yeterince kötüydü. Bir de Brian'ın onu bu halde görmesine dayanamazdı.

Kathleen tazelediği çaylarla beraber gelip oturduğunda kararlı bir hali vardı. İki elini de masaya koydu, parmaklarını açtı ve bunlara bakarak konuşmaya başladı.

"Sana söyleyecek üç şeyim var Jennifer. Birincisi, seni kendi kızım gibi seviyorum. Konumuz bu değil tabii ama bilmeni istedim. Gelecekte aranızda ne olursa olsun, bana istediğin zaman gelebilirsin. Tamam mı?" Jennifer minnetle gülümsedi. "İkincisi, oğlumun seni sevdiğine tüm kalbimle inanıyorum. Seninle tanıştığı o düğünden geldiği günü hatırlıyorum. Kapıdan içeri girerken ıslık çalıyordu ve çok mutlu bir hali vardı. *Evleneceğim kızla tanıştım,* dedi. Ona ne yaptığını, ne giydiğini, ne söylediğini falan bilmiyorum ama oğlum büyülenmişti ve ben bunun bittiğini sanmıyorum. Seni çok seviyor. Daha önce kimseyle böyle olduğunu görmemiştim ve gelecekte de olacağını sanmıyorum. Kendini neden senden uzaklaştırdığını bilmiyorum. İçimden onu omuzlarından

tutup sarsmak geliyor, inan bana böyle. Üçüncüsü ise, bunu söylerken inan sadakatsizlik yapmıyorum, gerçek hislerim aynen böyle: Ben babası için yıllarımı verdim. Onunla evlendiğim günden beri Brian'a katlanmaya çalışıyorum. İnan bana, beraber geçirdiğimiz mutlu gün sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hiçbir zaman mutsuz olmadım ama mutlu da değildim ve işlerin böyle devam etmesine izin vererek hayatımın en büyük hatasını yaptım. Annen kötü bir evlilikten çıkmıştı. Ben kaldım çünkü yeterince kötü olmadığını düşündüm ve bak şimdi elimizde ne var? Annen, Mark'la tanıştı, Hannah'ya ve yeni bir hayata sahip oldu. Ya ben? Ben Brian'la yetindim ve şimdi her şey için çok geç. Tüm yaşamımı onun üzerine kurdum. Üstelik o kendini hep bunun dışında tutmayı becerdi. Evet, üzüntüden saçımı başımı yolmuyorum. Çocuklarım, torunlarım ve bir evim var. Sağlığım yerinde. Ama aptallık ettiğimi düşünmeden edemiyorum.

"Sen böyle olma Jennifer. Eğer değiştirebileceğini düşündüğün şeyler varsa hiç durma ve vakit kaybetme. Hayat çok kısa, tatlım. Stephen benim oğlum ve onu çok seviyorum. Ama bu şey ikinizin arasında. Eğer ayrılınca daha mutlu olacaksanız o zaman öyle yapın. Anneni ne yazık ki çok iyi tanımıyordum ama eminim onunla da konuşsan aynı şeyleri söyleyecekti. Eğer ona bir şans verseydin..."

Bu bölümün adı... Doğduğunuz Günler.

Şu yazma işini birkaç aydır yapıyorum. Biraz üstünkörü olacağını söylemiştim. Evet, tedavi görüyorum ama bu

konu hakkında bir şeyler yazmaya hiç niyetim yok. Zaten yeterince kötü, bir de kağıda dökmeyeyim. Bütün bu tedaviler -bir daha bu kelimeyi kullanmak istemiyorum!- arasında, gidilecek tatiller, şarap içilecek arkadaşlar, bahçede beraber uzanılacak kızlarım ve sevilecek Mark var.

Eskiden, siz küçükken, çok konuşurduk. Ama tüm hikayeleri hatırlayıp hatırlamadığınızdan emin değilim. Elinizde yazılı da bulunsun istiyorum. Mother Goose çocuk şiirlerinin doğumgünleriyle ilgili olanını hatırlar mısınız? Kadının yazdıklarının -Mother Goose'u kim yazmıştı? Kadın mıydı? Aman ne bileyim ben! Google'da yapacak daha güzel işlerim var- hep size çok uygun olduğunu düşünürüm. Lisa benim pazar günü bebeğimdi. Gürbüz ve neşeli. (Not: Hatta biraz fazla gürbüz çünkü gün boyu iyi beslenirse gece rahat uyuyacağını düşünüyordum. Özür dilerim.) Jennifer bir cumartesi günü futbol maçı sırasında geldi. (Babanı alt edeceğinin ve takım sporlarından nefret edeceğinin erken bir işareti ğibiydi.) Hayat için hep çok çalıştı. Aslında her şey için. (Her zaman kusursuz giyinir. Sana bu konuda ne kadar hayran olduğumu söylemiş miydim? Bir magazin dergisinden fırlamış gibisin!) Amanda ne gün doğdu dersiniz? Perşembe! Hani şiirde diyor ya: "Perşembe bebeğinin alacak çok yolu var." (Gideceğin yere ne zaman varacaksın, tatlım?) Hannah'nın çarşamba günü doğacağından çok korktum. Istırap dolu olurlarmış, şiirimiz öyle söylüyor. Neyse ki beklenen tarihten iki hafta evvel geldi ve bir pazartesi günü doğdu. Aynen Mother Goose'ta dediği gibi melek yüzlüydü. Neyse,

ailedeki çarşamba bebeği bendim. Gerçi ıstırap biraz rötarlı geldi. Annem konuşmak ya da yürümek için acelesi olmayan mutlu bir bebek olduğumu söylerdi hep. Hatta o kadar aptal aptal sırıtırmışım ki insanlar bende bir zeka geriliği olduğunu bile düşünürmüş. Şükürler olsun, bunu gösteren bir fotoğrafım falan yok.

Bu arada, bunları hastanede yazıyorum. Bugün o günlerden biri. Mark'tan beni buraya bırakmasını ve gitmesini istedim. Seyirciye ihtiyaç duyacağın türden bir aktivite değil. Hastanenin içindeki dükkandan bir sürü magazin dergisi almış. Sanki Jude Law ve Sienna Miller dikkatimi dağıtabilirmiş gibi. Canım benim! Bazen de yüksek arkalıklı hastane sandalyeme uçan balon bağlıyor. Biraz eğlenmemi istiyor ama sanırım hemşireler iyice geriliyor, özellikle de hastanedeki dükkanda satılan balonların üzerinde TEBRİKLER yazdığı düşünülürse! Bugün çok acı çekiyorum ve bundan nefret ediyorum! K'yla başlayan olaydan evvel bebek doğurmak dışında hastaneye hiç tek başıma gelmemiştim. Burası hiç eğlenceli değil. Daha önce ne bir yerimi kırdım ne iltihap kaptım ne de ameliyat oldum. Sadece doğum yaptım, o kadar.

Keşke içinizden biri doğurduğunda yanında olabilseydim. Biliyorum çok küstahça. Belki siz bundan hoşlanmazdınız. Peki ya kayınvalidelerini -ya da bugünlerde dendiği gibi eşlerinin annesini- iş başında gören babaların hali nice olurdu? Herhalde dehşete düşerlerdi. Yakınlarda birinizin -Hannah, senden bahsetmiyorum- bebeği olsa bile artık bunun için şansım olmadığını

biliyorum. Umarım çocuk sahibi olursunuz. Tabii işinize karışmak istemem ama söylemeden duramadım. Bu kuşkusuz başıma gelen en güzel şeydi çünkü. Bir kadının çocuğu olmadan da yaşayabileceğini biliyorum. Etrafın ne dediği umrumda değil, yaşıma göre modern olduğumu bilirsiniz. Bebek sahibi olmanızı istiyorum çünkü böylece benim yaşadığım mutluluğu siz de yaşayabileceksiniz.

Lisa daha önce de söylediğim gibi pazar günü doğdu. Bir buçuk hafta kadar gecikmişti ve bu süre bana bir yıl gibi gelmişti. Küçük bir file benziyordum. Hava çok sıcaktı, ne serinleyebiliyor ne de rahat hissedebiliyordum. Seni bir türlü dışarı çıkaramadım Lisa. Üstelik hintyağı içmeme rağmen, ki bunu asla tavsiye etmiyorum. Cumartesi günü suyum geldiğinde saat geç olmuştu. Ben kanepede uyukluyordum. Önce heyecandan altıma yaptığımı sandım. Unutmayın, o zamanlar ultrason falan yoktu. Cinsiyetini bile bilmiyorduk.

(Hoş ben kız olman için az dua etmedim. Bunu hiç sesli söylemedim çünkü erkek olsaydı haksızlık olurdu ama o gece kanepede yatarken küçük bir kız hayal ettim.) Salakça bir fikirle, doğumdan sonra artık biraz dinlenebileceğimi düşünüyordum. Çok genç ve dayanıksızdım. Arabamız olmadığı için babanız bir taksi çağırdı. Bavulum şu sert kenarlı olanlardandı. Balayına giderken almıştım. Kırmızıydı. Tüm yaz boyunca bebek eşyası örüp durmuştum. Tabii hepsi sarı ya da yeşildi. Tam dokuz ay boyunca bunun bir insanın yaşayabilece-

ği en büyük acı olduğunu düşünmüştüm. Yanımdaki yataktaki kadın da aynen böyle düşünüyordu şüphesiz. Tam bir lahana gibi yatıyordum. Kafamda "Sen bir lahanasın, lahana," diye tekrarlayıp duruyordum. Meğer meditasyon tekniklerinden birini uygulamışım! Mesele şundan ibaretti. Kendimi korkunç bir şeye hazırladığım için öyle olmadı. Hemşire kadın Galliydi ve çok kısa boyluydu. Yatak ucuma oturduğunda kafasının tepesini zor görüyordum. Ona bebeğin o gün doğmasının mümkün olup olmadığını sorduğumda güldü ve en fazla bir saatimin kaldığını söyledi. Babanızı bir şeyler atıştırması ve bir bira içmesi için karşıdaki bara göndermiştim. Döndüğünde her şey bitmişti. Bana temiz bir gecelik giydirdikten sonra babanıza küçük bir kızı olduğunu söylediler. O zamanlar hemen besleme olayı yoktu. Sen doğruca bebek odasına gittin, Lisa.

Upuzun parmakların vardı. Herkes çok iyi bir piyanist olacağını söyleyip duruyordu. Ben de memnun oluyordum tabii. Onları zarifçe sallayışın yok muydu? Senin içeride fazla kaldığını da söylediler. Tırnakların uzun, cildin kupkuruydu ama ben senin kusursuz olduğunu düşünüyordum. Sanki dünyada bu kadar muhteşem bir şeyi yaratabilecek tek kadın bendim! O günlerin şartlarıyla, hastanede bir hafta kaldık. Baban işten çıkınca gelip seni kollarına alıyordu. Beyaz bir sabahlığım vardı. Arkadaşım Maria bana örgü şişleri ve pembe yün getirmişti. Onun çocukları erkekti. Kız olduğun için hepimiz çok sevinçliydik. Seni giydirip süsleyebilecektik.

Jennifer'ın erkek olacağından emindim. Karnım daha sivri ama daha küçüktü. Hamileliğim kışa denk gelmişti ve çok rahatsız değildim. Hatta kışlık paltomu neredeyse son güne kadar ilikleyebildim. Lisa yeni yürümeye başlamıştı. Onun peşinde koştururken bile zorluk çekmiyordum. Ama Jennifer daha zordu. Bunu Manchester United maçı sırasında gelmesinden anlamalıydım aslında. Maria, Lisa'yı aldı. O zaman arabamız vardı. Ön koltuğa oturmak istemediğimi hatırlıyorum.

Her şey normal giderken birden durdu. Sancılarım hala çok kuvvetliydi ama daha uzun aralıklarla olmaya başlamıştı. Çok yorulmuştum. Bana sıkışıp kaldığını söylediler. Pens gerekiyordu. Onlar eğilmiş o garip aletleri orama burama sokarken ben öylece yattım. Seni hayata resmen sürüklediler. Lisa'dan sonra sevinçli ve zafer kazanmış gibi hissetmiştim. Senden sonra ise üzerimden bir tır geçmiş gibiydi. Onlar seni götürürken yüzüne bile bakamadım. Beyaz battaniyenin içinde minicik ve buruşuk suratlı bir şeydin işte. Doktorlar dikişlerimi bitirdiğinde yorgun ve bıkkındım. Sonra bana bir fincan çay ve bir parça kızarmış ekmek verdiler. Kendime gelince korkunç bir suçluluk hissettim. Seni bana geri getirmeleri için yalvardım ve sanırım ağladım. Dişi bir kaplan kesilmiştim.

Senin de parmakların Lisa'nınkilere benziyordu. Saçların biraz daha fazlaydı. Alnında pensten kaynaklanan minik yaralar vardı. Hepsini tek tek öpüp sana bu kadar zor bir yolculuk yaşattığım için özür diledim. Sen de zor bir gün geçirmiştin, fazla ağlamadın. Sadece bana

baktın. Gözlerin kopkoyuydu. Galli kadın eski bir ruh olduğunu söyledi. Bazı bebekler sanki dünyaya ilk gelişleri değilmiş gibi davranırmış. Baban kulağıma tüm bunların saçmalık olduğunu fısıldasa da ben kadının ne demek istediğini biliyordum.

İkiniz birbirinize çok yakındınız. Küçük, muhteşem bir aile olmuştuk. Baban ertesi gün Lisa'yı almaya gittiğinde ona küçük bir hediyen vardı. Bir bebek. Onu hatırlıyor musun? Senin aldığını düşünmesi için önceden karyolasına koymuştuk. Bebekle pek ilgilenmedi. Tek derdi senin yanına gelebilmekti. Tabii gerçek bir bebek daha eğlenceliydi. Sen üç yaşına gelene kadar her şey harikaydı. Sonra kavga etmeye başladınız. Ama bebekken sana tapardı. Oyuncak bebeğiyle seni aynı yere yatırır, altınızı değiştirir, pudra sürerdik.

Amanda doğduğunda artık babanızla beraber değildim. Biliyorum çok bencilce ama sadece benim olman hoşuma gitmişti Amanda. Hatta doğumhanede ufak bir karmaşaya bile sebep oldum. Klasik, yedi saat sancılı ama çabuk bir doğumla dünyaya geldin. Bu sefer olaya çok aşinaydım. Lahana meditasyonu konusunda uzman olmuştum. Her bir sancıda seni kendime daha yakın hissettim. (Size biraz garip geliyor olabilir ama bu şekilde düşünürseniz her şey daha kolay oluyor.) Yandaki kadın çığlık çığlığa bağırırken bunun minicik bebeğinin kafasına kazındığını düşündüm. Arada taşındığımız için artık Maria yoktu. Zaman değişmişti. Hastanede fazla kalmadık. Galiba bir ya da iki geceden çok değildi. Eve kucağımda

bebekle tek başıma gitmek zordu. Ablaların fazlasıyla heyecanlıydı ve gün boyunca çok yardımları dokundu. Hatta bir daha bebek bezi değiştirmek zorunda kalmayacağımı bile düşündüm. Ama geceler çok uzundu. Sanırım on iki ay boyunca hafif koma halindeydim. Çabuk kalktın, çabuk emekledin, kanepeye çabuk tırmandın. Şu tekerlekli basamaklardan almıştık – 80'ler tarzı. Sen onun üzerine külotlu çoraplarınla patinaj yapardın. İlk doğumgününde etrafta koşturuyordun. Hep bir acelen vard, Amanda. Doğduğunda neredeyse kafanı bile tutabiliyordun. Biliyorum anneler kendi çocuklarının yeteneklerini biraz fazla abartır ve ben bundan nefret ederim ama seni oyun parkında izlerken hep ne kadar güçlü olduğunu düşünürdüm. Sizi seyrederken nasıl da farklı insanlar olacağınızı düşünürdüm. Senin yaramazlığın, Jennifer'ın sessiz sakin hali...

Ve Hannah! Kırkın üzerinde bebek doğurmaya kalkarsan yaşlı anne damgası yiyiveriyorsun. Çok iç karartıcı, değil mi? Doktorlar hep risklerden, Down sendromu oranlarından, amniyo testlerinin gerekliliğinden bahsediyor. Bırakın hamile kalmayı hamile kalmayı düşündüğünüzü bile çıtlatsanız ne kadar yorulacağınızı, yumurtlamanızın azaldığını ve vücudunuzun eskisi gibi işlev göremeyeceğini söylüyorlar. Tam pilimin bittiğini, kuru bir erik gibi büzüştüğümü falan düşünmeye başlayacaktım ki bunun üstesinden geldim. Kırk dört yaşındaydım. Daha doğrusu kırk dört buçuk. Ve yaşlı hissetmiyordum. Bence ne kadar yaşlanırsanız yaşlanın öyle hissetmiyorsunuz. Şimdi bile

kafamda hala on sekiz yaşındayım. Ayrıca babanıza sahiptim. O benim genç aşığımdı ve ilk günden beri kendimi genç bir kız gibi hissetmemi sağladı. Genç, eğlenceli, canlı ve daha seksi (pardon!)... Ve seni çok istiyordu, Hannah.

Sonunda doktorumun salağın teki olduğuna karar verdim ve denemeye başladıktan iki ay sonra hamile kaldım. Baban bana inanılmaz özen gösterdi. Ev inşaat halinde olduğu için karavanda yaşıyorduk. Çabuk bitirmek için Polonyalı işçilerle beraber kendisi de çalıştı. Benim için yemek pişirdi, yatağa çay getirdi. Gecenin yarısında belki canım çekmiştir diye gidip tuzlu kraker ve dondurma aldı. Ayrıca bu konuda bir sürü kitap okuyup tam bir uzman kesildi. Diğer kadınların yanında büyükanne gibi görünmemek için doğum kurslarına katılmadım. Mark bana her gece, okuduğu kitaplardan öğrendiği nefes tekniklerini çalıştırdı.

Haline gülmemek elde değildi. Bunun benim için eski bir hikaye olduğunu hatırlatmamaya çalıştım çünkü onun için tüm bunlar yeniydi ve Mark çok hevesliydi. Ben de ona lahana tekniğini açıklamaya çalıştım. Düşündüğümüz bir kız, bir erkek ismi vardı. Mark bunları tahta harflerle levhalara yazdırmıştı. Erkek olsaydın ismin ne olacaktı, biliyor musun, Hannah? James. Amanda'nın hintdomuzunun ismi! Alternatif ismin bu yüzden James'ti ve yine bu yüzden James'in kafesinin üzerinde o kadar süslü püslü bir isim levhası vardı.

Doğum biraz erken oldu. Yanımda bir erkek olmadan üç bebek dünyaya getirmiştim. O zamanlar babalar sade-

ce koridorda beklerdi. Ama Mark doğuma girdi ve büyülenmiş gibiydi. Hatta kordonu bile kendi kesmek istedi. Fazlasıyla yorulmuştum ve bunun son olmasına karar verdim. Sen doğduğunda ultrason olayı yeni yeni başlamıştı ama baban sürpriz olması konusunda ısrar etti. Benim kaderim kızlardı. İşin komiği aslında Mark da bunu istiyordu. Amanda'dan çok farklıydın ama seni görmem biraz zaman aldı. Mark kızına aşık olmuştu. Sarılık olmuştun ve bu da hastanede bir gün daha kalmamız gerektiği anlamına geliyordu. İyileştiğinde, Karayipler'den yeni gelmiş gibi bir halin vardı. Resmen bronzdun. Bana iki ağrı kesici ve taksi durağının numarasını verdiler.

İşte size hayatımın en güzel dört gününü kabaca anlattım. Hayatımın dört şaheserini böyle yarattım. Size verecek bazı tavsiyelerim var. Hangi annenin yoktur ki? Annem ve anneannem zor olduğunu söylemişti. Ama acıdan ve içinde bulunacağınız onur kırıcı durumdan bahsetmemişlerdi. Şimdi ben size bunun gayet acı verici ve onur kırıcı olduğunu söylüyorum. Önceden uyarırsam gardınızı ona göre alırsınız. Eğer ilaç verirlerse alın. İlaçlar iyi gelir. Verdikleri gaz ve hava cin tonik gibi geliyor. Bir adamdan çocuk sahibi olmaya karar vermeden önce kafasının içini iyice anlamaya çalışın. Dış görünüş saçmalıklarını bir kenara bırakın. İnanın, bana teşekkür edeceksiniz. Dokuz ay boyunca bol bol uzanın, sonra fırsat bulamayabilirsiniz. Sakın yeşil ve sarı bir şeyler örmeyin. Pembe ve mavi ne güne duruyor? Doğum planı yapmakla uğraşmayın. İstediği gibi doğum*

* Doğum sırasında verilen Entonox, gaz ve hava adıyla da bilinir. Ç.N.

yapabilmiş bir kadına rastlamadım. Öyle yaptıklarını söyleyenler fazla morfin almıştır. En önemlisi de lahana tekniğini uygulayın. İnanın işe yarıyor.

Tek kullanımlık bezler harika. İshalli bebeğinin kumaş bezlerini bir kere temizlemiş olan her anne bunu bilir. Süt emzirmek en iyi yol ama meme iltihabı korkunç bir şey. Hanginiz mama bebeğisiniz tahmin edebildiniz mi? (Hannah, o sensin. Yerçekiminin işini kolaylaştırmaya gerek yoktu, öyle değil mi?) Sakın kendinizi böyle bir şey için suçlamayın. A, tabii bir de çatlaklar var. Benim çok oldu. O yüzden büyük ihtimal sizin de olacaktır. Genetik bozukluk için üzgünüm. Size tavsiyem, bebek sahibi olmadan önce bol bol bikini giymeniz olacaktır. Buna sen de dahilsin Jennifer.

Vakit doldu. Kolumdaki delikten vücuduma zehir akıtmaları bitti. Sıra bir sonraki kurbanda. Şimdi eve gidip kusmayı bekleme zamanı. Neyse ki hastanede geçirdiğim daha güzel zamanları hatırlamak iyi geldi.

Anneniz

AMANDA

Amanda seyahat acentesinde kuyruktaydı. Bir gece önce *EastEnders*'ın iç karartıcı bölümlerinden birini izlerken kesin kararını vermişti. Geçici işinin bitmesine bir hafta vardı, sonra pılını pırtısını toplayıp Tayland'a gidecekti. Tabii uçuşlar ucuzsa. Öyle uzun zaman geçmişti ki. Zaten neresi olduğu da pek umrunda değildi. Yeter ki Londra'dan uzak olsundu. Ha, bir de güneşli bir yer istiyordu. Yağmurlu havadan sıkılmıştı. Bikinisini giymek ve güneşi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Öğle yemeği vaktiydi. Görünüşe bakılırsa durmaksızın yağan yağmur herkesi aynı karara zorlamıştı. Önündeki kuyruk bitip tükenmek bilmiyordu.

Mümkün olduğunca sabırla bekledi. Bir yandan da Sarah Dunant'ın artık ezberlediği kitabı *Venüs'ün Doğuşu*'nu okuyordu. Birden telefonu çaldı. Tenten'di. Amanda onu rehberden silmediğine şaşırdı.

Ed! Bu telefona cevap vermek iyileşmeye başlayan bir yaranın kabuğunu koparmaktan farksız olacaktı. Erkekler neden hep böyle yapardı? Fazla geç kalmamış mıydı? Amanda kırmızı tuşa bastı.

Üç paragraf Ortaçağ İtalya'sından sonra telefonu yine çaldı. Tekrar kırmızı tuşa bastı. Ama telefon durmak bilmiyordu. Sıradaki insanlar merakla suratına bakmaya başlamıştı. Sonunda açtı. Eğer bu konuşmayı görüntülü yapabilme şansları olsaydı Ed onun çatık kaşlarından korkardı herhalde. Hoş, bu kızgın ifadesi tamamen sahteydi. Amanda aslında böyle hissetmiyordu. Tam tersine aptal ve mahcuptu çünkü her şeyi mahvetmişti. Üstelik de doğru adamı bulduğunu sanırken! Keşke onunla hiç yatmasaydı. Bu, Lisa'nın tarzıydı. Amanda'nın duygusal yapısıysa çok farklıydı. Ancak iyi tanıdığın biriyle girebileceğin bir olaya balıklama atlaması hataydı. Her şeyi bitiren de bu olmuştu işte. Onunla doğru düzgün konuşmadan yatağa girmekle kendini farklı bir kategoriye sokmuştu. Bundan dolayı duygusal sarsıntı geçirmeyecek bir kız gibi davranmıştı ve bu yüzden ertesi gün aranmasına da gerek olmamıştı! Kesinlikle Ed'in hatası değildi. Elinde duran telefona baktı. Peki bu neydi böyle?

"Amanda?"

"Evet." Sesinin mümkün olduğunca mağrur çıkması için çabaladı. Ed'in sesi panik doluydu.

"Lütfen, suratıma kapama."

Amanda ne konuştu ne de telefonu kapadı.

"Amanda?"

"Buradayım." Sıradakiler alenen onu dinliyordu. Zaten canları sıkılmıştı, şöyle dramatik bir gösteri fena olmazdı.

"Sonunda... Şükürler olsun. Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum..."

"Ne istiyorsun, Ed?" Sesi buz gibiydi.

"Amanda, düşündüğün gibi değil. Yani en azından düşündüğünü sandığım gibi değil. Tabii artık fark eder mi bilmiyorum."

Elbette fark ederdi. Amanda yatakta iki gün geçirdikten sonra o şekilde davranarak Ed'i korkuttuğunu sanıyordu. Sonrasında iki hafta konuşmamışlardı. Belki şimdi konuşuyor olmaları bile saçmaydı.

"Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin Ed."

Bu doğruydu. Zaten utanıyordu, bir de saçma bahaneler dinleyecek hali yoktu.

Amanda onu eve gider gitmez aramıştı. Sonra iki koca hafta geçmiş, Amanda annesinin yazdıklarını düşünüp durmuştu. Sinirli, kaygılı ve üzgündü. Ed'i kafasından atmaya çalışmıştı. Annesini de. Hatta belki her şeyi. Şimdi de tüm bunlardan uzak bir yere gidebilmek için uçak bileti alma peşindeydi. Ed'le konuşmak istemiyordu.

"Ama istiyorum. Açıklamak zorundayım. Babam... Babamın başına bir kaza geldi... Yani aslında hem kalp krizi hem kaza geçirdi."

"Aman Tanrım!" İşte bu gerçekten iyi bir mazeretti.

"Bu yüzden arayamadım."

Önce çok şey ifade etmedi. Yani her ne olursa olsun, istese Amanda'yı arayıp haber verebilirdi.

"O sabah sen gittikten hemen sonra annem aradı. Pencereden gidişini seyrediyordum. Trene yetişmek zorunda kaldım. Yaşayıp yaşamayacağını bilmediğini söyledi. Öyle panik olmuşum ki telefonu evde unuttum."

İki hafta, Ed. Ed sanki Amanda'nın kafasındakileri okuyabiliyormuş gibi devam etti.

"Biliyorum, iki hafta oldu. Her şey öyle saçma ki. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Ama ev arkadaşlarım yoktu, hatırlıyor musun? Kaymaya gitmişlerdi. Evde kimse yoktu. Bana kiminle kaldığını hiç söylemedin. Soyadlarını falan da öyle. Üvey babanın ismini ve nerede yaşadığını da bilmiyordum. Daha yeni tanışmıştık... Beklemek zorunda kaldım. Aptal arkadaşlarım geçen gece dönmüş ama yorgun oldukları için telefonu öğlene kadar açmamışlar. Cenevre'de çok beklemişler, falan filan... Neyse sonunda numaranı alabildim."

Nefesi kesilmişti. Kimse inanması bu kadar güç bir hikaye uyduramazdı herhalde!

"Ed, baban nasıl?"

Amanda onun derin derin iç çektiğini duydu. Artık sorguya çekilmediği için rahatlamış olmalıydı.

"Daha iyi. Yoğun bakımda."

"Nasıl olmuş?"

"Yalnız başına araba kullanırken hafif bir kalp krizi geçirmiş. Kontrolü kaybedip ağaca çarpmış. Eve yakınmış aslında. Çok fena yaralanmış. Orada öylece birkaç saat beklemek zorunda kalmış."

"Yazık."

Bir-iki dakika konuşmadılar. Amanda, Donald'ı düşünüyordu. Donald kalp krizi geçirdiğinde hemen ölmüştü. Daha ambulans bile çağıramamışlardı. Ed tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi. "Sana ulaştığım için çok mutluyum. Aklına neler getirmiş olabileceğini düşünüp deliye döndüm."

"Seni... Seni korkuttuğumu düşündüm."

"Hiç de değil. Bunu düşüneceğini biliyordum. Berbat bir zamanlama oldu maalesef. Çok üzgünüm."

"Neyse artık önemi yok."

"Sesini duymak çok güzel."

"Hemen geri dönecek misin?"

"Şu anda imkansız. Annem hala şokta. Bana ihtiyacı var."

"Anlıyorum."

"Sen gelemez misin?"

"Çalışıyorum."

"Trene binersen seni karşılayabilirim."

"Şirkette birkaç günüm kaldı."

"Kaytaramazsın, ha?"

"Paraya ihtiyacım var. Ben..."

Bilet parası birden önemini yitirdi. Ed'in sesi öyle acıklıydı ki! "Tanrım, özür dilerim," dedi Ed. "Ne bencilim! Çaresiz bir halde olduğumu düşünmeni istemem."

Amanda güldü. "Bu halinden hoşlandım aslında."

"Seni görmeyi çok istiyorum Amanda."

"Geleceğim."

"Emin misin?"

"Onlara grip olduğumu söylerim. Nasılsa bu ara herkes öyle." Dramatik bir tavırla burnunu çekti ve gülümsedi. Sırada bekleyen kadınlardan biri suçlayıcı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. *Kesin insan kaynaklarında falan çalışıyordur,* diye düşündü Amanda. Umursamadı.

"Sen bir meleksin. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Amanda kendisini göreceği için bu kadar sevinen bir insana daha rastlamamıştı. Tabii ailesi dışında. Harika hissetti.

"Senin durumun ne oldu?" diye sordu Ed.

"Biraz bekleyebilir."

Tren istasyonları çok romantik yerlerdi. Siyah-beyaz film yapımcıları bunu iyi biliyor olmalıydı. Tıpkı havaalanları gibiydiler ama daha az teknolojiktiler. İnsanlar filmlerde binmesi gereken uçağı kaçırınca Amanda çok sinirlenirdi. Boşa giden paralar... Ya bavullar ne olacaktı? Havayolları isimsiz bavulları saklamıyordu herhalde. Her şey çok karmaşıktı. Oysa tren kaçırmak öyle miydi? Hemen basamaklardan iner, seni bekleyen adamın kollarına atılır, buhar etrafınızı sararken öpüşürdünüz. Mumbai'de, Paris'te ve Güney Afrika'da peronda durup insanları seyretmişti. Ama bütün o egzotik manzaralar Truro'nun yanında hiç kalırdı. Beş saatlik yolculuk bir buçuk saat uzamıştı. Nihayet perondaydı. Yanında sırt çantası, titreyerek bekliyordu. Ona doğru yürüyen genç adamı görünce gülümsedi ve neredeyse kendinden utanarak çok yakışıklı olduğunu düşündü.

Telefon konuşmalarından sonra günün geri kalan kısmını yalandan öksürerek geçirmişti. Suratında acı dolu bir ifade vardı. Günün sonunda da sesine karga gibi bir ton vererek en içten özürlerini sunup izin istemişti. Beraber çalıştığı adam, özel işlerini yaptırmaktan hoşlanan bir tipti. Takım elbiselerimi kuru temizlemeciden al, çay getir... Amanda'nın hastalığına pek de üzülmedi. Endüstri çarkları arasında basit bir elemanın yokluğu ne anlam ifade ederdi ki? Amanda bir gün daha önemli şeyler yapması gerektiğini düşündü. Paddington'a vardığında trenin kalkmasına birkaç saniye vardı. Uzun tren

yolculuklarına bayılır, sürekli değişen manzarayı seyretmekten hoşlanırdı. Oysa uçağa bindiğinizde bulutlardan başka bir şey görmüyor ve indiğinizde de tamamen farklı bir havayla karşılaşıyordunuz. Trende tüm bu değişimi gözlemleme fırsatınız vardı. Londra'dan dış mahallelere çıkmayı, küçük evleri seyretmeyi, dar sokaklara bırakılmış alışveriş arabalarını, sürekli değişen ve daha da yeşilleşen manzarayı seviyordu. Tren çok sessizdi. Aylardan ocaktı ve hafta içiydi. Atkısını top yapıp başına dayadı ve biraz uyudu. Sonra kitabını bitirip birkaç gazete okudu. Lisa'ya birkaç gün şehir dışında olacağını bildiren bir mesaj bırakmıştı. Kaçmak çok güzeldi. Zaten her zaman böyle yapmıyor muydu? *Ama bu sefer farklı,* diye düşündü. Yolun sonunda Ed vardı.

İşte şimdi karşısındaydı. Birbirlerini dört ya da beş defa görmüşlerdi. Ed ona sarılınca Amanda ayakta nasıl göründüklerini düşündü. Yatakta daha uyumlu gibiydiler sanki. Ed dudaklarını hafifçe öptükten sonra ona bir kez daha sarıldı. Ama hala biraz tutuktu. Bir yandan da bu kadar özel şeyler paylaştığı bir insanla yabancı gibi durmak tuhaf hissettiriyordu.

"Farklı kokuyorsun."

"Evet, taşra kokumu sürdüm."

"Ayrıca değişik görünüyorsun. Bu, Barbour mı?" Amanda geri çekilip Ed'i baştan aşağı süzdü.

Ed sırıttı.

"Ne sandın! Karşında Toprak Sahibi Ed duruyor. Parafinli ceketim ve bir av köpeğim var."

"Dönüş treni ne zaman?"

Ed taşralı bir centilmen gibi konuşmaya başladı. "Gelecek salı olduğunu tahmin ediyorum leydim."

"Seni alçak! Galiba kalmam gerekecek ha?"

"Üzülme, annemin de Barbour'ı var. Ödünç alabilirsin."

"Hadi oradan. Hayatta olmaz!"

"Şimdi şehirden yeni geldiğiniz için böyle söylüyorsunuz leydim. Taşrada birkaç gün geçirince alışırsınız."

"Göreceğiz."

İkisi de güldü. İlk çekingenliklerini atmışlardı. Ed, Amanda'nın çantasını aldı, diğer eliyle de elini tuttu. "Hava buz gibi," dedi Amanda ve Ed eski bir Land Rover cipin kapısını açtığında tekrar kıkırdadı.

"Dalga geçiyor olmalısın. İşte şimdi dönüşümünü tamamlamış oldun."

"Babam arabayı parçalamış. Anneminki de hastanede. Ya atı seçecektim ya bunu."

"Tamam o zaman. Atlarınız mı var?"

"Hayır. Neden atlarla bir problemin mi var?"

"Ay, onlara hiç dayanamam. Bir keresinde bir tanesi beni üzerinden atmıştı. On yaşındaydım ve tüm arkadaşlarım biniciliğe merak sarmıştı. Beni onlarla gitmem konusunda ikna ettiler. İlk kez bir ata biniyordum. Yere düştüm ve o korkunç şeyin ayakları altında ezileceğimi sandım. Herhalde hayatımın en korkutucu anıydı." Amanda cipe bindi. "Gideceğimiz yer uzak mı?"

"Senin için sorun olmazsa doğruca eve gidelim. Tüm gün hastanedeydim. Ev yaklaşık yirmi dakika uzakta."

"Olur. Baban daha iyi mi?"

"Bugün konuşmaya başladı. Daha doğrusu şikayet etmeye. Hastane yemeğinin berbat olduğunu söylüyor. İnsanlar hep bunu söyler. Sanırım eve çabuk gidebilmek için."

"Onu suçlama. Ben de hastanelerden nefret ederim. Hayatımda sadece bir gece hastanede kaldım. On dört yaşında apandisit ameliyatı olduğumda. Çıkacağım dakikayı resmen iple çekmiştim."

"Ben daha önce hiç kalmamıştım. Çocukluk kazalarımın hepsi ayakta tedaviyle halledilebilecek şeylerdi." Amanda bir gün bunları sormayı planladı. Tabii vücudundaki yara izlerine de bakması gerekecekti...

"Ne zaman eve çıkacak?"

"En erken öbür hafta. Hem yaralarla hem kalbiyle ilgilenmeleri gerekiyormuş. Buna neyin sebep olduğunu bulabilmek için bir sürü test yapacaklar."

"Annen nasıl? Telefonda pek iyi olmadığını söylemiştin."

"İşin en garip yanı da bu zaten. O çok güçlü bir kadındır. Babamla tanıştığı zaman hemşireymiş. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Aslında eğitimini tamamlayamamış. Ama her zaman çok soğukkanlıydı. Evde üç erkek çocuk olunca kanayan burunlar, mor gözler ve kırık kol ya da bacaklar eksik olmuyor. Gel gör ki babamın bu durumu onu fazlasıyla sarstı. O sabah beni aradığında doğru düzgün konuşamıyordu bile."

"İyi de, kocası söz konusu..."

"Biliyorum."

"Çok korkmuş olmalı."

"Hepimiz çok korktuk. Onun bizi bırakıp gitmesine hazır değilim."

"Kimsenin buna hazır olabileceğini sanmıyorum."

"Evet."

Ed bir elini direksiyondan çekip Amanda'nın dizine koydu.

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim Amanda."

Amanda da geldiği için mutluydu.

Land Rover pek rahat değildi. Yoldaki her hendeği hissetti. Gerçi Kamboçya'da, iki düzine insan, bir o kadar tavuk ve dayanılmaz koku arasında yolculuk yaptığı günleri de bilirdi. Bu arada Ed tur rehberi edasıyla etrafı gösteriyordu. Solda gittiği ilkokul, sağda ağabeyinin evi vardı. Bir tepenin üzerine kurulu kocaman beyaz evin yanından geçerlerken "Bak, burası da Düşes'in eviydi. Hani sana bahsetmiştim. Babamın ilk karısı."

"Çok görkemli bir yere benziyor."

"Evet. Bu ev yapıldığında önünden yol geçmiyormuş. Şimdi bizim eve çok yakın."

"Anlaşamadıklarını anlatmıştın. Bu kadar yakın oturmak zor değil mi?"

"Pek değil. Hayatları o kadar farklıydı ki. Düşes ava bayılırdı. Ne aptalca!"

"Bunu söylemene sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

"Ne? Cumartesi sabahı tam bir dallama gibi giyinip birkaç tilkiye işkence yapmak için etrafta dolaştığımı falan mı sandın?"

"Açıkçası, evet. Biraz öyle göründüğünü kabul et." Ed'in avcılık derneğine üye olduğunu öğrenmek tam bir düş kırıklığı yaratırdı doğrusu. Üstelik pahalı tren biletini de heba etmiş olurdu.

"Herkesi kendine göre sınıflara ayırmaya kalkma, pis şehirli, ne olacak!"

"Özür dilerim, efendim. Gayet iyi anlaşıldı!"

Amanda, Ed'in annesiyle babasının, yaşadıkları büyük evi evlenen ağabeyine bıraktıklarını ve daha ufak bir yere taşındıklarını hatırladı. Bu da biraz garipti çünkü karşısında yükselen beyaz ev dev gibiydi. Üstelik büyük, kare şeklindeki pencereleriyle inanılmaz güzeldi. Bir tepenin kenarına kurulmuştu ve muhteşem bir nehir manzarasına bakıyordu.

"Vay canına!"

"Çok güzel, değil mi? Gerçi ben diğer evi tercih ederim. Suya çok yakındır. Hatta bahçenin arkasında iskeleye inebileceğin merdivenler var. Oraya ufak bir tekne bile bağlayabilirsin. Ama buradan da manzara müthiş."

Soğuk ocak rüzgarına ve gri gökyüzüne rağmen Ed haklıydı. Amanda yazın manzaranın daha da güzel olacağını düşündü.

"Gel sana etrafı göstereyim." Ed, Amanda'nın çantasını aldıktan sonra cebinde anahtar aramaya başladı. "İçerisi konusunda fazla bir beklentin olmasın. Bu eve taşındıklarından beri tek bir duvar bile boyamadılar. Sadece mobilyalarını yerleştirdiler, o kadar. Bana göre biraz fazla köy evi modeli. Merkezi ısıtma da yetersiz. Bir sürü paraları olmasına rağmen tamir ettirmek falan gibi bir planları yok. Yıllardır bir şeyleri değiştirmek konusunda ısrar ediyoruz ama onları ikna etmek neredeyse imkansız. Bakalım evin içindeki cereyandan hoşlanacak mısın? Banyoda da hala şu antika ısıtıcıyı kullanıyorlar.

Babam kış ortası pencereleri açık bırakan bir tiptir. Ama aşağıda şömine var. Sadece yataktan kalkarken biraz zorlanıyorsun, o kadar."

Mutfakta eski çağlardan kalmış gibi görünen bir ısıtıcı vardı. Soğuk havada tatlı, sıcak bir esinti yaratıyordu. Amanda doğruca onun yanına gitti. Land Rover'da donan ellerini ısıtmak istiyordu.

Ed arkasından yaklaşıp ellerini beline doladı.

"Burada olman harika."

Amanda yüzünü dönüp onu öptü. Ed'in burnu buz gibiydi. Isıtıcının önünde durup birkaç dakika öpüştüler. Amanda yeterince ısınmış ve biraz da sersemlemişti.

Ed'i cilveli bir tavırla itti. "Bu kadar yeter. Bir fincan çaya hak kazanmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Benim birkaç önerim var," dedi Ed, sonra onu kalçalarından tutup şehvetle kendine çekti. Ardından arkasındaki su ısıtıcısını aldı ve doldurmak için eviyeye gitti.

"Annenin burada olmamdan rahatsız olmayacağına emin misin? Belki aile arasında olmak isterdi."

"Merak etme. Senin burada olmanı istediğimi söyledim. Annem de anlayış gösterdi."

"Cidden mi?"

"Evet, ayrıca seni çok merak ediyor."

"Neden?"

"Eve getirdiğim ilk kızsın da ondan."

"Dalga geçiyorsun?"

"Geçmiyorum. Tabii okuldayken ve burada yaşarken kız arkadaşlarım oldu. Ama evden taşındığımdan beri kimse gel-

medi." Amanda'nın şüpheciliği onu eğlendirmişti. "Neden şaşırdın? Sen eve kaç herif götürdün ki?"

"Aslında, hiç."

"E benim ne farkım var?"

"Bir kere benden daha büyüksün."

"Sadece birkaç yaş."

"Ve... Ve ben çoğu zaman seyahatteydim. Oralarda tanıştıklarımı eve getiremezdim, öyle değil mi? Ciddi şeyler değildi. Neyse, zaten çoğu binlerce kilometre ötede kaldı."

"En uzun ilişkin ne kadar sürdü?" Ed bir yandan çay yapıyordu. Süt çıkarmak için dolabı açtı.

"Bilmiyorum." Amanda'nın ondan önce ötmeye hiç niyeti yoktu. "Ya seninki?"

"Beş ay. Üniversitedendi. Sonra birkaç tane de üç ay sürenler var. Diğerleri daha kısa. Yanlış anlama. Çok ilişkim olmadı. Arka arkaya tek eşli ilişkiler yaşayan bir adamım işte."

"Hım."

"O da ne demek?" Çay poşetini süzdü ve fincanı Amanda'ya uzattı. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Evet, şimdi senin dökülmeni bekliyorum. Böylece daha iyi tanışmış oluruz. Sonra ben aşı karnelerimi, orta öğrenim belgemi, annemin yıllardır iç çamaşırı dolabında sakladığı sütdişlerimin durduğu minik kutuyu falan çıkarırım."

"Dalga geçme."

"Sen de yan çizme o zaman."

"Tamam. Dört ay sürdü. Adı Guy'dı. Yeni Zelandalıydı ve kayak hocamdı. Birkaç yıl önce ders almıştım. Oraya varır

varmaz beraber olmaya başladık ve döndüğümde de ayrıldık işte. Ciddi bir şey değildi. Oldu mu?"

"Kayakta iyi misin peki?"

Amanda, Ed'in omzuna bir şaplak attı. "Bana baksana sen, biz burada eski sevgililerimizden bahsetmiyor muyduk?"

"Tamam, belli ki ikimizde de uzun ilişki kuramama problemi var. Şimdi cevap ver. İyi kayar mısın?"

"Hop! Kendi adına konuş. Bende problem falan yok, sadece gezginim, o kadar."

"Vah vah. Bunun için bir merhem falan var mı? İstersen annemin ilaç dolabına bakabilirim."

"Ciddi ol, lütfen."

"Neden?" Ed, Amanda'nın elinden fincanı alıp onu kendine çekti. "Neden ciddi olayım ki? İskelet dolu bir dolabın olmadığı için mutluyum. Seni terk eden ya da 'hayatımın aşkıydı' dediğin biri olmadığı için de mutluyum. Şimdi burada benimlesin. Seni annemle tanıştıracağım. Ayrıca eşcinsel olmadığımı görünce de mutlu olacak. Bunca yıldır şüpheleniyor olmalı."

Amanda gülümsedi. "Ben bunun aksini ispata hazırım."

"Teşekkür ederim ama heteroseksüelliğimden bahsetme konusunda fazla acele etme derim."

"Kendimi tutmaya çalışacağım. Bence yine de seninle gurur duyardı. A, bu arada annen ne zaman döner?"

Ed saatine baktı. "Bir saate kadar... Neden?"

Şimdi kalça elleme sırası Amanda'daydı. "Düşündüm ki... Belki bana evi gezdirebilirsin. Yani nerede yatacağımı falan gösterirsin."

"Benim için zevk." Ed, Amanda'nın elini tuttu ve merdivenlere doğru yürüdüler.

Ed'in annesi kırk beş dakika sonra geldi. Hava tamamen kararmıştı. Kadının arabasının farları pencereye vurunca yattıkları yerden aceleyle kalktılar. Ed bir kere daha gay olmadığını kanıtlamıştı.

"Aman Tanrım! Annen mi geldi?"

"Evet." Ed yataktan fırlayıp pantolonunu kaptı.

"Harika! Tam bir sürtük olduğumu düşünecek."

"Eğer hemen o güzel kıçını kaldırırsan öyle düşünmez." Amanda'ya sutyenini fırlatıp sırıttı.

Kadın içeri girip oğluna seslendiğinde Ed tamamen giyinik ama darmadağındı. Amanda çabucak kazağını giydi, karmaşık buklelerini atkuyruğu yaptı.

"Ed, burada mısın, hayatım? Neden hiçbir ışık açık değil? Şömineyi de yakmamışsınız." Sesi yorgundu ama sinirli değildi.

"Geldim, anne." Amanda o an yangın merdiveninden kaçıp gitmeyi düşündü. "Amanda'ya yatacağı yeri gösteriyordum." Amanda kadının kaşlarını kaldırdığını varsaydı ama Ed yana çekildiğinde gülümseyen bir yüzle karşılaştı. Yerin dibine geçse daha iyiydi. "Amanda, bu annem. Anne, bu da Amanda."

"Adım Nancy." Ed'in annesi dostane bir tavırla elini sıktı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Amanda. Hoşgeldin." Sesinde hiçbir ima yoktu. Kadıncağız afalladıysa da bunu belli etmemişti doğrusu.

"Ben de." Amanda yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına atıp utangaççа gülümsedi.

Ed'in annesi şeker bir kadındı. Gözlerinin yanlarındaki hafif kırışıklıklara ve saçındaki gri tellere rağmen uzun kirpiklerinin çerçevelediği, kocaman yeşil gözleri pasparlaktı. Harika bir cildi vardı. Yanakları soğuktan pembeleşmişti. Gençken çarpıcı biri olduğu belliydi. Amanda kadının çok yorgun olduğunu da fark etti. Bunca acı dolu günden sonra bile böyle görünebiliyorsa kim bilir süslendiği zaman nasıldı?

Sesi hafifçe genizden geliyor ve bu da konuşmasına daha yumuşak bir ton veriyordu.

"Ed, Amanda'yı gezdirdiğine göre, belki artık ateşi yakarsın. Burası buz gibi." İkisinin yukarıda bayağı bir ısındıklarını anladığı kesindi.

"Tabii," dedi Ed ve iki kadını yalnız bırakıp oturma odasına gitti.

"Sen de..." dedi Ed'in annesi, Amanda'nın koluna girip, "benimle mutfağa gelebilirsin. En azından biraz sıcaktır. Ed'in ağabeyi, Tom ve karısı Ginny de birazdan burada olur. Oğlanları birkaç günlüğüne Ginny'nin annesine bıraktılar. Truro'dan balık ve patates kızartması alıp gelecekler."

Amanda ona sırıtan Ed'e bir bakış fırlattıktan sonra Nancy'yle mutfağa gitti.

Nancy ısıtıcının yanına bir iskemle çekip Amanda'ya oturmasını işaret etti. "Ed'in ihmalkarlığı yüzünden aranızda bir yanlış anlama olmuş galiba. Bana her şeyi anlattı. Hemen Londra'ya dönmesini söyledim ama beni bırakmak istemedi. Canım benim! Sonra, *Eğer iyi bir kızsa açıklamana izin vere-*

cektir, dedim. Seni ikna edemeseydi saçını başını yolacaktı. Böyle söylediğimi duysa beni öldürür ama bir kız için bu kadar uğraştığına ilk kez şahit oluyorum ve bunun için de çok mutluyum."

"Umarım benim burada olmamı garip karşılamıyorsunuzdur..."

"Ne münasebet! Geldiğine çok sevindik. Tabii kocamın aklı burada kalıyor. Ed bana çok yardımcı oldu. Ağabeyi Tom da öyle. Dan uzakta ama imkan buldukça arıyor."

"Bu kadar yakın olmanız çok güzel."

"Evet." Nancy kafasını salladı. "Gerçekten de onlarsız ne yapardım bilmem."

Amanda bir şey söylemedi. Aklına Mark gelmişti. Amanda ortalarda değilken acaba annesinin son haftalarında Mark ne hissetmişti? Nancy birden kendini toparladı. "Neyse, yine de çok şanslıyız. Kazayı atlattı. Kalp krizi de uyarıcı gibi oldu. Daha dikkatli yaşaması gerekecek ve bu da sağlığı açısından iyi olacak."

Akşam yemeği bu koşullar altında Amanda'nın beklediğinden daha eğlenceli geçti. Balık ve cipsler tekrar ısınırken Ed birkaç şişe şarap açtı. Hepsi mutfakta ayakta dikilip içki içtiler ve sohbet ettiler. Ed'in arkadaş canlısı tavrı ailesinde de vardı. Çocukların bunu annelerinden aldığı belliydi ve Tom eş seçerken yine bu kıstasları göz önünde bulundurmuştu anlaşılan. Ginny neşeli ve komikti. Hiç kibar değildi ve biraz da ata benziyordu ama çok tatlıydı. Tom tıpkı Ed'e benziyordu. Sadece biraz daha kiloluydu ve saç kesimi daha klasikti.

"Dalga mı geçiyorsunuz? Burada böyle bir tarzla müşteri bulmam imkansız," diye bağırdı Tom, Ed'in kafasına hafif bir şaplak indirerek.

Yemeklerini bitirince oturma odasına geçtiler. Tom, araba kullanacak Ginny hariç herkese Porto şarabı koydu ve bir süre alevlere bakarak oturdular.

"Eee, Amanda," diye başladı Tom, "bize küçük kardeşimle nasıl tanıştığınızı anlatsana. Ah, bir de onda ne bulduğunu..."

Ginny hemen savunmaya geçti. "Bunu yapmak zorunda değil. Kızı çapraz sorguya almayın."

Amanda gülümsedi. "Önemli değil. Aslında çok şirin bir hikayemiz var. Onu Starbucks'ta manken gibi bir hatunun minik poposunu dikizlerken yakaladım. Noel'den birkaç hafta önceydi. O da benim onu yakaladığımı anladı. Ne romantik, değil mi?"

Tom gürültüyle güldü.

"Bu Noel mi?" diye sordu Ginny.

"Evet."

"Yani ikiniz tanışalı sadece birkaç ay mı oldu?" Tom çok eğleniyor gibiydi. Amanda yanlış bir şey söyleyip söylemediğini tartmaya çalıştı.

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti sonunda. Bu yönden bakılınca...

Ed kolunu korumacı bir tavırla onun omzuna attı.

"Siz kendi işinize baksanıza! Şimdi beraberiz işte."

"Evet, kapa çeneni Tom," dedi Nancy. "Herkes sizin gibi değil herhalde." Amanda'ya döndü. "Tom, Ginny'yi on iki

yaşından beri tanıyor. Ona yıllardır aşıktı ama Ginny çıkma teklif edene kadar bekledi. Yanılmıyorsam evlilik teklifini de Ginny yaptı. Öyle değil mi, Gin?"

"Aynen öyle. Hatta aslına bakarsanız tekliften çok yalvarmaydı. Bağlanmaktan bu kadar korkan bir adam daha olamaz. Ben de bazı ayrıcalıklarını elinden aldım," diye güldü Ginny.

"Ginny!" Tom dehşete düşmüş gibi yaptı.

"Ama işe yaradı." Ginny elini kocasının bacağına koydu.

"Ed daha çok bana benziyor," dedi Nancy. "Babanızla evleneceğimi daha onunla ilk yemeğe çıktığımda anlamıştım."

"Ben bunu bilmiyordum." Ed şaşırmıştı.

"Ben de öyle," diye atıldı Tom.

"Belki daha önce size hiç söylemediğim içindir. Büyüme çağınızda ev tam bir testosteron kalesine benziyordu. Bu tip romantik konuşmaları kaldıramayacağınızı düşündüm. Ama aynen böyle oldu. Benden neredeyse çeyrek asır büyüktü, boşanmıştı ve çocukları vardı ama onun bana uygun olduğunu anlamıştım. Sadece zamanlama biraz yanlıştı. Annemin deyimiyle babam yaşındaydı. Yine de vazgeçmedim. Eve gidip teyzenize anlattığımda bu yaptığımın iğrenç olduğunu söyledi ve bana, ay neydi o, hah, mezar soyucu dedi. Bana böyle dedi, inanabiliyor musunuz?"

"Bunu June Teyze mi söyledi?"

"Hayır. Güney Afrika'ya göçen Meg Teyzeniz söyledi. Bir çiftçiyle evlendi, şimdi medeniyetten kilometrelerce uzakta koyunlarıyla birlikte yaşıyor ve şükürler olsun ki etrafında hakaret edebileceği fazla kimse yok!"

"Hakikaten çok fenaymış."

"Umrumda değildi ki. Sanırım kıskanmıştı. Hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum. Babanız beni alır, son derece havalı bir restorana götürürdü. Maalesef orası sonradan kapandı. Muhteşem bir yerdi, eski moda ama çok şıktı. Garsonlar beyaz takım elbise giyer, gümüş yemek takımlarıyla servis yapardı. Kendimi bir film karesinde gibi hissederdim. Her masada tek bir kırmızı gül dururdu ve menü tamamen Fransızcaydı."

"Tabii bu, kriket çadırında satılan salatalıklı sandviçlerden biraz daha romantik." Ginny kıkırdayıp Tom'un bacağını tekrar sıktı.

Ed, Amanda'nın kulağına fısıldadı. "En az latte ve çikolatalı kurabiye kadar romantik."

Nancy'nin gözleri birden yaşlarla dolmuştu. Ginny yanına gidip elini tuttu. "Hey, endişelenecek bir şey yok." Nancy hırkasının cebinden bir mendil çıkarıp burnunu temizledi. "Bana ne yaptığınıza bir bakın hele! Bir sürü şarap içince eski günleri hatırladım. Bunu ağlamadan da yapabilirdim ama öyle yorgunum ki. Sanırım artık yatsam iyi olur."

Ayağa kalkıp hepsini öptü. Sıra Amanda'ya gelince yüzünü ellerinin arasına alıp "Burada olduğun için çok mutluyum Amanda," dedi.

Saat geç olmuştu. Bir süre sonra Tom ve Ginny de kalktı. Sarılıp öpüştüler ve Amanda haftasonuna kadar kalırsa gelip çocukları da görmesinde ısrar ettiler.

Ed onların arkasından kapıyı kilitleyince Amanda'nın yanına oturdu. Şömine sönmek üzereydi. Amanda kedi gibi ona sokuldu.

"Oğlanları bir görsen! Tam haydutlar!"

"Sahi mi?"

"İyi anlamda tabii. Yaramaz ve enerji dolular. Tom'la Ginny'yi bütün gün peşlerinden koşturuyorlar. Haftasonu kendin görürsün." Bu hem bir davet hem de ricaydı.

Demek kalıyordu?

"Çok tuhaf," dedi Amanda.

"Tuhaf olan ne?"

"Bu."

"Ne?"

"Her şey, tüm bunlar. Yani sen ve ben. Benim burada olmam."

"İyi anlamda tuhaf mı, kötü anlamda tuhaf mı?"

"Süper anlamda tuhaf. Burada senin ailenle beraberken evde olduğumu hissettim. Ben pek çok bakımdan kendi evimde bile pek sık böyle hissetmiyorum."

"Çok sevindim."

"Ben de."

Ed, Amanda'nın alnını öptü. "Bitmiş durumdayım ve seninle uyumak için sabırsızlanıyorum."

"Ah, keşke. Ama annen rahatsız olmaz mı?"

"O çoktan uyumuştur. Ama uyumamışsa bile takacağını sanmam. Ben bir yetişkinim sonuçta. Ayrıca senden çok hoşlandı ve geri kafalı da değildir. Ama rahatsız olacaksan onurunu korumak için sabah erkenden kalkar, odama süzülürüm."

"Bak bu iyi fikir."

"Hadi yatalım o zaman. Sabah seni hastaneye götürmek istiyorum. Babamla tanışmaya..."



Yukarısı dondurucu soğuktu. Amanda geceliğini giydi, çoraplarını çıkarmadı ve dişlerini mümkün olduğunca hızlı fırçaladı. Geri geldiğinde Ed çoktan yatağa girmişti.

"Çoraplarına bayıldım. Çok tahrik edici doğrusu."

"Valla üzgünüm, burası çıplak ayakla dolaşılmayacak kadar soğuk."

"Buraya gel de seni ısıtayım..."

Ed yorganı açınca Amanda ısınmış yatağa atladı. Soğuk ayaklarını Ed'in dizlerinin arasına soktu ve sarmaş dolaş yattılar. Önce biraz öpüştüler ama ikisi de fazlasıyla yorgundu. O gece sadece beraber uyumak bile yeterdi. Amanda odadan denizin sesinin duyulduğunu fark etti. Perdeler açıktı. Yıldızlı, berrak gökyüzünü görebiliyordu. Uzun zamandır kendini bu kadar dingin ve huzurlu hissetmemişti. Aslında gün boyunca fazla konuşma fırsatı bulamamışlar, hep diğerleriyle olmuşlardı ama fark etmezdi. Ed'e iyice sokuldu ve beş dakika sonra uykuya daldı.

Babanız

Doğumlarınızla ilgili yazdıklarımı tekrar gözden geçirmek bana babanızı hatırlattı. Onu es geçmek olmaz. Sonuçta bunları sizin için yazıyorum.

Babanıza karşı pek adil davrandığımı söyleyemeyeceğim. Onunla ilgili kendiniz fikir edinin istedim ama çok da haklı sayılmazdım. Artık öldü ve benim bunları yazmamın fazla bir anlamı olmadığını biliyorum. Onunla

ilgili bir sohbet açmayı da sevmezdim. Bizim nasıl tanıştığımızı biliyor musunuz? Bahse girerim, hayır. Özür dilerim, belki o anlatmıştır...

Aslında öyle çok ilginç bir hikaye değildi. Bizim yaşımızda milyonlarca insan gibi bir barda tanıştık. Ben yirmi bir, o da yirmi altı yaşındaydı. Aramızdaki bu beş yıl bana o zaman bir ömür gibi gelmişti. Hala ailelerimizle yaşıyorduk. Babasının yanında çalışıyordu. Ailenin dinozorlar çağından kalma bir mobilya dükkanı vardı. Yemek odası takımı, yatak odası mobilyaları falan satıyorlardı. Annesi de dükkanın arka tarafındaki döşemelik kumaş atölyesini işletiyordu. İş iyi gidiyordu, Donald tek çocuklarıydı. Bu yüzden gayet kendine güvenliydi. Zenginlikten bahsetmiyorum ama nasıl desem, hayatı garanti altındaydı. Ben Lilley & Skinner'da ayakkabı satıyordum ve işimden nefret ediyordum. Bütün gün bir gün başka bir şeyler bulmaktan, belki bir öğretmenlik kursuna falan gitmekten bahsedip duruyordum. Aslında tek istediğim, kendi dükkanımdı. Tuhafiyecilik konusunda takıntılıydım. Kurdeleler, düğmeler, süslemeler... Minik kutuların içinde düzenli duran bu şeyler fazlasıyla ilgimi çekiyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapmıyordum. Cumaları küçük, kahverengi bir zarf içinde verilen yevmiyemi alır, bir kısmını anneme verdikten sonra gerisini kıyafete ve sigaraya yatırır, barlara giderdim. Babam benden umudunu kesmişti.

O akşam bara bir arkadaşımla gitmiştim, babanız da kendi arkadaşlarıyla beraberdi. Aslında önce arkadaşı Charlie'yi beğenmiştim. Donald'la sırf ona yakın olabil-

mek için konuştum. Ama Charlie, arkadaşım Mavis'ten -Ne isim ama değil mi? Bir insan, Mavis adındaki biri hakkında nasıl fantezi kurabilir ki?- hoşlandı. Bunu öğrenince Donald'a kaydım.

Donald'ın annesi tam bir baş belasıydı ama babası çok şirindi. Beraber olmaya başlamıştık. Akşam iş çıkışı dükkana gider, Donald'ı beklerdim. Genelde dışarıda işi olurdu. Ben de babasıyla oturur, saatlerce sohbet ederdim. Savaş sırasında donanmadaymış. Kolunun her yerinde şu mavi dövmelerden vardı. Donald'ın annesiyle 1939'da, göreve çağırılmadan hemen önce evlenmişti. Eve döndüğünde çok da iyi tanımadığı karısı ve küçük oğlu onu bekliyordu. Savaş insanlara neler yaptırmıştı... Adam herhalde aceleyle evlenmek zorunda kalmıştı. Sonradan pişman olduğuna eminim. Kadın elindeki döşeme çekiciyle son derece korkutucuydu çünkü! Sanırım Donald'a ne kadar aşıksam babasına da o kadar aşıktım. Kendi babamdan öyle farklıydı ki.

Donald'la evlenmek bir kaçış gibiydi. Benim zamanımda her şeyi tek başına yapmanız mümkün değildi. Bir adama ihtiyacınız vardı. Onun sayesinde kendi evim ve her şeyden önemlisi özgürlüğüm olacaktı. Üstelik taparcasına sevdiğim babası da babam olacaktı. Hem evlenene kadar seks yapamıyorduk ve bu da bir kısıtlamaydı. Neyse, tanıştıktan on sekiz ay sonra evlendik. Çok hızlı, değil mi? Daha birbirimizi tanımıyorduk bile.

Ama mutsuz değildik. Böyle düşünmenizi istemem. Çok eğlendiğimiz günler oldu. Kendi evime sahip olmak

koca bir macera gibiydi. Yemek pişirmeyi öğrendim. Mutfaktaki deneyimlerime çok gülerdik. Bazen pes eder, pub'a Kelt usulü hamurişi yemeğe giderdik. Yatakta uzun zaman geçirir, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışırdık. Ayrıldığımızda babanızı artık sevmiyordum ama bu eskiden de sevmediğim anlamına gelmez. Düğün günümüzü hatırlıyorum da sevinçten patlayacak gibiydim. Çok yakışıklı bir herifti! Onda kaba saba bir şeyler vardı. Bana kimi hatırlatırdı biliyor musunuz? Marlon Brando'nun Kızgın Damdaki Kedi'deki halini.

Bebekken sizinle ne yapacağını bilmiyordu. Biraz daha büyüdüğünüzde daha iyi bir baba oldu. Ama bebeklerden ürkerdi. Fazla iri, fazla cüsseliydi. Altınızı değiştiremez, düğmelerinizi ilikleyemezdi. O günlerde bunları çoğu erkek yapmazdı zaten. Sanırım sizi biraz da kıskanırdı. Sizi çok sevmesine rağmen üçünüzü halının üzerine oturmuş oyun oynarken görmedim hiç. Birbirinize aldırmamayı öğrenmiştiniz.

Annesiyle kötü kavga ederdim ama siz küçükken çok da yardımı dokunmuştu. Tabii bunun bir bedeli vardı ve ben de bunu ödemek istemiyordum. Bana sürekli karışır ve nerede hata yaptığımı söylerdi. En büyük tartışmalarımız bundan çıktı. Donald hep annesinin tarafını tutardı. Konu annesi olunca garipleşirdi. Bunu ona da birkaç defa söyledim. Böyle zamanlarda bağırıp çağırır, annesinin evine gider, akşam yemeğine gelmezdi. Ben de eve geldiğinde buz gibi olmuş tabağı suratına fırlatırdım. Şimdi olsa asla yapmam. Her şeyi bırak, duvardaki patates ve et par-

çalarını kim temizleyecek? Ama çok genç ve ateşliydim. Evliliğimizin başında bunlar sorun değildi. İkimiz de sinirliydik ve sonrasında dalga bile geçerdik.

Fakat sonraları kavgalar arttı, daha şiddetlendi ve çekilmez bir hale gelmeye başladı. Her bir kavgada bir adım ileri gidiyor gibiydik. Biraz oynaşmadan uyuduğumuz ilk geceyi hatırlıyorum. Sanırım sonun başlangıcıydı. Siz sakın aranızı düzeltmeden ve biraz sevişmeden uyumayın!

Babası öldükten sonra para ve dükkan konusunda çok kavga etmeye başladık. Onun da tıpkı babası gibi kalp rahatsızlığı vardı. Ayrıca para işinde babası kadar iyi değildi. İleriyi göremiyordu. Oysa ben yeni fikirlerle doluydum. Belki siz doğduğunuzda bu isteklerimi biraz ileri attım ama hırslıydım ve planlarım vardı. Babanız bundan hoşlanmadı. Yerimde saymamı istedi. Bir anne ve ev hanımı olarak... Yemek pişirememem artık ona komik gelmiyordu. Onu başka yeteneklerimle etkilemeye çalıştım ama işteki sorunlarını bana değil annesine anlatmaya başladı. Sanki beni uzak tutmak istiyordu.

Annesi hastalandığında doğru şeyi yapmak istedim fakat kadın çok kötüleştiğinde bile benden hoşlanmıyordu ve yardımımı reddetti. Bu da Donald'la aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi. Annesiyle gereğinden fazla vakit geçirmeye başladı. Geri döndüğünde üçümüze de yabancılaşmıştı. Yaşlı keçinin öldüğüne seviniyordum. Biliyorum, bu korkunç bir şey ama gerçek buydu ve Donald da bunu biliyordu. Beni hiç affetmedi.

Beni aldatmaya başladığında Lisa on yaşındaydı. İlk seferi bir yabancıyla oldu. Kadının adını hiçbir zaman öğrenemedim. Nasıl tanıştıklarını da öyle. Fazla uzun sürmedi ve babanıza fazla bir şey ıfade etmedi. Bana inanın kızlar, bu gibi durumlarda detayların fazla önemi olmuyor. İkinci kadını hayal meyal hatırlıyorum. Üçüncüsü ise bir arkadaşımızdı. İsmi Meg'di. Aslında çok yakın değildik ama aynı yaşta çocuklarımız vardı, aynı parklara gider, aynı banklarda otururduk. Tabii bu bizi ruh ikizi yapmazdı herhalde, değil mi? Aslında yıllarca Meg hakkında fazla bir şey düşünmedim bile. Fransız dantelinden iç çamaşırları giyer, jartiyer takardı. Anlamam lazımdı. Anlamadım işte. İşin aslı, benim sorunum kadınlarla değildi. Beni aldatan onlar değil Donald'dı. Her seferinden daha yakından birini seçmekle benden intikam alıyor gibiydi. Biz evliyken hayatına kaç kadın girdiğini tam bilmiyorum. Önceleri görmezden geldim ki bu çok zordu. Donald'ın yaptığını saklamak gibi bir derdi yoktu. Aksine beni kışkırtmak ister gibiydi.

İnsan aldatılınca hemen karşısındakini suçlamaya başlıyor. Onun suçu! Senin de tüm bunların bir parçası olduğunu anlamak yıllarını alıyor.

İlk anladığımda darmadağın olmuştum. Kızgındım ve incinmiştim. Ve utanıyordum. Bu da evliliğimi sürdürmeme ve yıllarımı harcamama sebep oldu. Sadece benim için değil ikimiz için de kayıptı.

Bana sadece bir kere vurdu. Lütfen hırpalanan bir eş olduğumu düşünmeyin. Ne onu ne beni böyle görmenizi

istemem. Babanız pek çok şey olabilir ama şiddet meraklısı bir adam değildi. İkimiz de sinirliydik ve bağırıp çağırarak rahatlıyorduk. Tanrı biliyor ya, ben çoğu zaman daha acımasızdım. Kafasına sayamayacağım kadar çok şey fırlattım, onu yumrukladım... Yalnızca bir defa bana vurdu ve inanın ben tahrik ettim. Daha önce bana hiç el kaldırmamıştı. Şok olmuştum. Aynaya baktığımda parmaklarının bıraktığı kırmızı izi görebiliyordum. Sonrasında çok pişman oldu, belki beni aldattığına pişman olduğundan da çok. Sanırım kendi de korkmuştu. Onu affetmem için yalvardı. Neredeyse ağlayacaktı. Başka hiçbir kadına vurduğunu sanmıyorum.

Ama o tokat benim için bardağı taşıran son damla oldu. Sanki uykudan uyanmış ve ne kadar aptalca davrandığımı fark etmiştim. Ya da belki beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Bir hafta sonra Jennifer'la Lisa'yı bırakacak bir yer bulur bulmaz evden ayrıldım. Hamileydim. Bana vurduğunu kimseye söylemedim.

LISA

Lisa annesinin günlüğünü okuyana kadar babasını bir insan olarak değerlendirmediğini fark etti. Bunu yapmayan tek çocuk kendisi değildi tabii. O sadece babasıydı, o kadar. Üstelik pek iyi bir baba olduğu da söylenemezdi.

Lisa on dört yaşındayken ayrılmışlardı. Ne kadar kötü olursa olsun bir babayı kaybetmek için berbat bir yaştı. Ama kendini çabuk toplamıştı. Donald yeterince iyi olmasa da o kadar kötü bir baba değildi. Evet, bombok bir kocaydı. Lisa bunu fark ettiğinden beri annesine sonsuz bir sadakatle bağlıydı. Jennifer da öyleydi ama o yaşlarda bile her konuda Lisa'dan daha az tutkuluydu. Jennifer daha öpüşmemişti bile. Oysa Lisa öğle tatillerini herkesçe bilinen o eski garajda geçiriyordu.

Kavga kızlar için yeni bir şey değildi. Lisa büyükannesinin hastalığını hatırlıyordu. O zaman saatli bomba gibiydiler. Annesi ve büyükannesi yakın değildi. Kadın, Barbara'nın oğluyla geçirdiği zamanları kısıtladığını düşünüyordu. Babası annesinin onlarla beraber yaşamasını istiyordu, böylece sürekli ona gitmesine gerek kalmayacaktı. Annesi babasını, o ikisi-

ni aynı çatı altında tutmayı düşünecek kadar deli olmakla suçluyordu. Sonrası hep aynı senaryoydu. Babası bağırmaya başlardı falan filan... Daima benzer şeylerden kavga çıkardı. Donald'la Barbara asla onların önünde tartışmazdı ama evleri büyük değildi. Sanki bir psikoloğa gitmiş ve çocukların yanında kavga etmemeleri tembihlenmiş gibi bir halleri vardı. Annesi onlara hiç kızmaz, babasıyla aralarındaki şeyi yansıtmazdı. Lisa bazen bu kavgaların komik olduğunu bile düşünürdü. Annesi sonra yanlarına gelir, sanki üçüncü şahıslardan bahsedermiş gibi "Anneyle baba aptalca tartıştı. Üzülecek bir şey yok," derdi. Lisa annesinin ne kadar mutsuz olduğunu yeni yeni anlıyordu. Artık otuz sekiz yaşındaydı ve Barbara'nın bu mutsuzluğu onlardan uzak tutmak için ne büyük bir çaba harcadığını görebiliyordu. Onu ağlarken bile görmemişti. Aslında bakmasını bilen bir göz, onun evi terk ettikten sonra, tıpkı kozasından yeni çıkan bir kelebek misali hayata döndüğünü algılayabilirdi. Yeni annesi güçlü, cesur ve renkliydi. Ama Lisa ve Jennifer ergenliğin bitmek tükenmek bilmez sorunlarıyla uğraşıyordu ve tamamen kendi dertlerindeydi.

Annesi günlükte babasına haksızlık ettiğini yazmıştı. Ama daha önce onun kaçamaklarından hiç söz etmemişti. Bunu yapmasına gerek de yoktu. Zaten kızlar onun tarafını tutuyordu. Donald'ın Marissa'yla, boşanmadan evvel görüşmeye başladığını anlamak için süper zeki olmak gerekmiyordu. Onlar gittikten hemen sonra Marissa eve yerleşmişti. Lisa bir kadının neden başka bir kadının perdeleri, yastıkları ya da çanak çömleğiyle yaşamak istediğini bir türlü çözememişti. Tabii bu durum fazla uzun sürmedi. Marissa öyle

bir kadın değildi. Eski aile evi altı ay içinde satışa çıktı. Donald bundan bahsetmemişti bile. İlanı yerel gazetede görmüşlerdi. Barbara paranın yarısını aldı. Babası en azından cimri değildi. Carlton Close'taki evi işte böyle satın aldılar. Kiralık bir dairede oturmaktan kesinlikle daha iyiydi. Lisa ve Jennifer'ın hayatlarında ilk kez kendi odaları oldu. Annesi odaları istedikleri renge boyamalarına izin verdi. Lisa beyaz istemiş, annesi hastaneye benzeyeceğini söylediyse de ısrar etmişti. Duvarlara siyah-beyaz fotoğraflar astı. Jennifer, Laura Ashley tarzını benimsemişti. Şirin ve birbirine uyumlu bir sürü eşya aldırdı.

Annelerinin odası uzun süre kutularla doluydu. O evde kişisel hiçbir eşyasını bırakmamaya kararlıydı. Başka bir kadın tarafından yargılanmaya tahammülü yoktu. Eski fotoğraf albümlerini, dergileri, loğusa kıyafetlerini, kızların oyuncaklarını ve yemek kitaplarını almıştı. Kendini resmen o evden kazımış ve geride hiçbir şey bırakmamıştı.

Donald ve Marissa daha sonra uzaklara taşındı. Donald kızlarını alıp sinemaya götürdüğü bir gün bu kararını açıklamıştı. Marissa'nın ailesi Kent'te yaşıyordu ve kadın onlara yakın olmak istiyordu. Amanda daha birkaç haftalıktı ve babası onu sadece bir kere görmüştü. Jennifer neden kendi ailesinin yanında olmak istemediğini sordu. Amacı Donald'ın kendini kötü hissetmesini sağlamaktı. Lisa babasının cevabını hatırlayamadı.

Sonrasında düzenli ziyaretler yavaş yavaş azaldı. 80'li yılların başıydı ve boşanan anne babaların ziyaret günleriyle ilgili bir koşul yoktu. Her şey onların kararına bırakılmıştı. Lisa,

Sevenoaks'ta babası ve Marissa'yla geçirdikleri birkaç tuhaf ve rahatsız haftasonunu hatırladı. Aslında Marissa onlarla bir ilişki kurmayı denemişti. Mükellef kahvaltılar hazırlamış, kısa geziler planlamıştı. Onları alışverişe çıkarmış, bir şeyler almayı teklif etmişti. Lisa'ya göre asıl amacı eve gittiklerinde onun hakkında iyi konuşmalarını sağlamaktı ve bunu yapmasının imkanı yoktu. Sevenoaks'taki ev annesiyle paylaştığına hiç benzemiyordu. Mesela hiç kullanmadıkları bir oturma odası vardı. Sadece misafir geldiğinde bir tiyatro sahnesindeymiş gibi orada otururlardı, o kadar. Televizyon bile yoktu. Marissa kağıt mendil kutularını işli keten örtülerin içinde saklıyordu, sofrada kumaş peçete kullanıyordu ve yemekte her zaman tatlı -sadece dondurma değil- oluyordu.

Marissa kızlara ilgisini kendi kızı doğunca ister istemez yitirdi. Lisa, onun babasını yeni bir çocuğa ikna etmek için cazibesini kullandığını düşünmüştü. Olivia gerçek kardeşleri gibi değildi tabii. Şu anda yirmi bir yaşında olmalıydı. Lisa onu babalarının ölümünden beri görmemişti. Kız o zamanlar on altısındaydı. Annesinin kopyası gibiydi. Lisa, Donald'ın ona karşı iyi bir baba olup olmadığını merak ediyordu. İçinden öyle olduğunu umdu.

Babası gittikten sonra hiçbir yaz ya da Noel tatilini beraber geçirmediler. Donald onları ziyarete üniversiteye de gelmedi. Kızlar babalarını tek bir mezuniyetlerine bile davet etmediler ama Donald düzenli olarak para göndermeye devam etti. Şimdi çok zalimce gelse de o zaman için öyle değildi. Lisa babasının onları kendi tarzında sevdiğini biliyordu. En azından Jennifer'ı ve kendisini. Ama Amanda farklıydı. Birbirlerini

tanımıyorlardı bile. Donald'ın ona karşı sevgisi yeterli değildi. Annesi bunu telafi ediyordu bir şekilde.

Jennifer sekiz yıl evvel evlenirken ufak bir açmaza girmişti. Babası onu damada teslim edecek miydi? Hatta orada olacak mıydı? Annesi bunun onun kararı olduğunu söyledi. Donald'ı yıllardır görmüyordu. Barbara doğru düzgün davranacağına söz verdi ama Jennifer bundan pek emin değildi. Hele de babası eğer Marissa'yı getirirse! Jennifer sonunda uzlaşmacı bir yol buldu ve babasına davetiye gönderdi ama Donald törenden sonraki partiye kalmayacaktı. Donald'ın düğüne katılmayı reddetmesinin sebebi bu muydu, yoksa söylediği gibi önceden yapılmış bir tatil planı mıydı, hiçbir zaman öğrenemediler. Ama herkes rahatlamıştı. Sonunda Jennifer'ı damada, başında o kocaman, güzel şapkayla Barbara teslim etti.

Donald öldüğünde Jennifer'la Lisa babalarını altı aydan fazladır görmüyordu. Amanda'yla görüşmeyeli yıllar olmuştu. Donald toprağa verildiği gün Amanda okul gezisindeydi. Barbara kızına gitmesini söylemiş, Amanda da minnetle kabul etmişti. Cenaze sıkıntı vericiydi. Lisa kendini orada tam bir sahtekar gibi hissetmişti. Marissa; Barbara, Jennifer ve Lisa'nın en ön sırada oturması konusunda ısrar etmiş, hatta neredeyse yalvarmıştı. Lisa kilisedeki kimseyi tanımıyordu. Babası için okunan ilahileri, seçilen şiirleri de bilmiyordu. Cenazedeki hiçbir şeyin tanıdığı adamla bağlantısı yok gibiydi. Tabutunun üzerinde frezyalar vardı, bu herhalde kişisel bir tercihti.

Biraz komikti doğrusu çünkü babası dev gibi bir adamdı. Frezyalar minicik kalmıştı. Marissa ve Olivia yas tutan insan-

lara özgü dalgın ifadelerini takınmış oturuyordu. Marissa sonra sessizce hıçkırmaya başladı. Olivia annesinin eline bir mendil sıkıştırıp tüm tören boyunca önündeki işlemeli diz çökme yastığına baktı. Lisa orada olmaktan dolayı rahatsız ve daha fazlasını hissedemediği için şaşkındı.

Lisa, Andy'yi Cee Cee'yle beraberken izlerdi. Tıpkı Mark'ı Hannah'yla seyrettiği gibi. Onlar da babaydı. İkisinin de hayatlarının merkezinde kızları duruyordu. Tıpkı şarkılarda ve filmlerde olduğu gibi onlar için yaşıyor, onları gerektiği anda canlarını verebilecek kadar çok seviyorlardı. Donald böyle değildi.

AMANDA

Nancy onlardan markete gidip alışveriş etmelerini rica etmişti. Kendisi hastanede olacaktı ve evde yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Ed arabayı şehrin diğer ucundaki Tesco'ya sürdü. Vites değiştirmediği zamanlarda elini Amanda'nın dizinde tutuyordu ve Amanda da bundan çok hoşlanıyordu.

Ed'le market alışverişine gitmek ona çift olduklarını hissettirmişti. Mısır gevreklerinin durduğu rafların önünde öpüştüler. Amanda gözlerini açtığında bebek bezi, ekmek ve bebek yüklü arabasına dayanmış kendilerini seyreden genç bir anneyle göz göze geldi. Ed'in babasını görmeye gitmeden önce bir şeyler yediler.

Amanda, Ed'in kendisine yakın oturmasına alışmaya başlamıştı. Ve bundan da çok hoşlanıyordu. Yumurtalı sandviç yiyip kahve içtiler. "Bana gelişmeleri anlatmadın," dedi Ed sandviçlerini bitirdiklerinde.

Amanda onun yüzüne baktı ama konuşmadı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemediğin için mi?"

Amanda yavaşça kafasını salladı ve sevecenlikle gülümsedi.

"Beni psikopat gibi gösteren konuyu açmaya korkuyorum da ondan."

"Hey, saçmalama!"

"Özür dilerim."

"Amanda, sana çok değer veriyorum ve bunu anladığını sanıyordum."

"Evet, anlamaya başlıyorum." Elini Ed'in yanağına koydu. Ed bu eli dudaklarına götürüp avucunu öptü.

"Eee? Neler oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Amanda.

"Ama birileriyle konuştun değil mi? Ablalarınla falan?"

"Sadece bir tanesiyle. Lisa'ya anlattım."

"O en yakın olduğundu değil mi?"

"Aslına bakarsan kendimi en çok Hannah'ya yakın hissederim ama o daha çok genç. Annemin Mark'tan olan kızı. Onun bunu bilmesine gerek yok. En azından şimdilik. Lisa serinkanlıdır. Annemle çok yakındı. Zaten bildiğini düşündüm."

"Biliyor muymuş?"

"Hayır, görünüşe bakılırsa annem bu ufak sırrı kendine saklamış. Lisa da en az benim kadar şaşırdı."

"Ne dedi?"

"Şey, sanırım söylediklerinde haklıydı. Bana annemi savundu. Biraz garipti tabii. Hele ben öyle bir ruh hali içindeyken gösterdiği cesarete hayran kaldım. Kimsenin mükemmel olmadığını, hepimizin hatalar yapabileceğini falan söyledi."

"Ya üvey baban? Onunla konuşmayı düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. İşin aslı o gün ilk anın şokuyla biraz fazla sinirliydim. Bir şeyler yapmak istiyordum. Ama bunun ne

anlamı var ki? Yani, artık annemle konuşamam. Gerçek babamı bulma imkanım da yok."

Ed kafasını salladı.

"Galiba iki seçeneğim var. Ya unutmaya çalışacağım ya da bunun beni yiyip bitirmesine göz yumacağım. Ben ikinci seçeneği elemek istiyorum."

"Bak, çok mantıklı konuşuyorsun ama pratikte nasıl olacağı konusunda endişelerim var. Yani ben aynı durumda olsam..."

"Neredeyse imkansız, dostum. Öylesine kusursuz bir ailen var ki..."

"O kadar da mükemmel değiliz," diye homurdandı Ed.

"Görmesem inanırdım belki." Amanda onun koluna ufak bir şaplak attı.

"Tamam, biliyorum, çok şanslıyım."

"İşin komiği ne biliyor musun? Aslında ben de şanslıyım."

"Öyle mi?"

"Evet. Belki birçok şeyin farklı olmasını isterdim ama çok da kötü değildi."

"Bunlar gerçek düşüncelerin?"

Amanda gözlerini kıstı. "Ne yani? Şimdi de beni çok iyi tanıdığını mı iddia edeceksin?"

"Tanımaya başlıyorum diyelim."

Ed'in babası tıpkı Ed'e benziyordu. Yalnızca saçları grileşmişti, o kadar. Gerisi, gözlerindeki pırıltıya varana dek tamamen aynıydı. Amanda, Ed babasını kucaklayıp öperken tereddütle kapıda durdu.

"Nasılsın baba?" Ed, Tesco'dan aldığı gazeteyi babasının kucağına bıraktı. "Bir kesekağıdı üzümden iyidir diye düşündüm."

"Teşekkürler, oğlum. Üzümden nefret ederim ama haberleri severim."

"Daha iyi misin?"

"Evet. Doktorlar beni yarın ya da öbür gün taburcu etmeyi planlıyor. Şükürler olsun. Ben de bunları saklıyordum. Neyse ki o iğrenç sütlacı yemek ya da belgeleri imzalamadıkları için tünel kazmak zorunda kalmayacağım." Çizgili pijamasının cebinden bir sürü kaşık çıkardı.

"Annem daha uyumlu davranman gerektiğini söylüyor."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Artık benden konuşmayalım. Günlerdir bir gözyaşı denizinin ortasındayım ve tam bir egoist gibi davranmaya başladım. Beni neşelendirmek için getirdiğin şu tatlı kız da kim? Sen Wilhemina olmalısın!"

"Amanda, baba."

Adam kendi şakasına güldü. "Biliyorum, biliyorum. Amanda. Şu Starbucks'ta tanıştığın kız. İçeri girsene, tatlım. Orada öyle dikilme."

Demek Ed ondan bahsetmişti. Amanda adamın Starbucks'ı bilmesinin sevinciyle büyülenmiş bir halde yatağa yürüdü ve elini uzattı.

"Merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay..."

"Bana Jeremy de. Benim için daha büyük zevk. Çok güzelmişsin."

Amanda bu basit iltifat karşısında kıpkırmızı kesildi. "Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

Jeremy, Amanda'nın elini tuttu. Birbirlerine içtenlikle gülümsediler. Sonra Jeremy oğlunun yüzüne bakmadan komutlar yağdırmaya başladı.

"Ed, kıza sandalye getir. Sonra gidip içecek bir şeyler al. Koridorun sonunda bir makine var. Çayın tadı berbat ama en azından sıcak. Ayrıca bardaklar da plastik. Geri dönüştürülebilir cinsten. Hastane enfeksiyonu riskini sıfıra indiriyormuş. Hoş, orası tam bir muamma. Eve gidince kaynar duş yapacağım." Ed itaatkarca ayağa kalkıp Amanda'ya alaycı bir bakış fırlattı.

Jeremy hemen atıldı. "Görmedim sanma!"

"Huysuz ve acayip davranamayacaksan yaşlılık ne işe yarar ki?" dedi Jeremy, Ed odadan çıkınca. "Evet, Amanda..." Bu adı yavaş ve ihtiyatlı bir tonda söylemişti. "Şimdi oğlumun sana neden bu kadar vurulduğunu anlıyorum."

"Ed... Ed öyle mi söyledi?"

"Evet. Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Umarım rahatsız olmazsın."

Tam tersine hoşuna bile gitmişti.

"Nancy senin çok cici bir kız olduğunu söyledi ve onun insanlar hakkında yanıldığını hiç görmedim."

"Ben de onu çok sevdim."

"Evet, Nancy hayatta başıma gelen en güzel şeydir. Ed de tıpkı bana benziyor. Onun da annesi gibi birine ihtiyacı var."

Tüm bunlar biraz tuhaftı ama Amanda'yı rahatsız etmiyordu. Bu adamla hayatında ilk kez karşılaşıyordu, üstelik adam hastane pijamaları içindeydi ama Amanda çaresizce ondan onay bekliyordu.

Az sonra Ed iki plastik bardak dolusu çayla geri geldi. "Sana neler saçmaladı bakalım? İlaçlar yüzünden demek isterdim ama maalesef hep böyledir."

"Hadi oradan, serseri," dedi Jeremy. "Amanda'yı tanımaya çalışıyorum, o kadar! Umarım daha kalıyorsundur, hayatım. Günlük kıyafetlerimi giyince daha yakışıklı oluyorum."

"Merak etme," dedi Ed. Hastanenin otoparkına doğru yürüyorlardı. "Zamanla ona alışırsın."

"Bence harika biri."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle öyle. Sıcak, komik ve tatlı."

"Bence asıl harika olan sensin." Ed onu durdurup öptü.

"Ben tuvalete gittiğimde ne dedi?" diye sordu Amanda.

Ed onu kucağına alıp döndürdü. "Ah, hayır, ağzımdan tek laf alamazsın! Bu ailenin bütün erkeklerini fethedecek halin yok ya! Şimdi söyle, daha kalacak mısın?"

"Kalıp da ne yapacağım?"

"Sadece kalacaksın, hepsi bu."

"Ailenin işsiz güçsüz biri olduğumu düşünmesini istemem."

"Öyle bir şey düşünmezler."

"Ya sen? Geri dönmen gerekmiyor mu?"

"Daha değil. Okulla konuştum. İstersem bir dönem okulu dondurabileceğimi söylediler."

"Bu gerekli mi?"

"Emin değilim. Babamın eve geldiğini ve her şeyin yoluna girdiğini görmek istiyorum. Ayrıca onunla biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Ben burada olursam bunu yapamazsın ki."

"Öyle düşünme. Eğer korkmazsan tüm bunların bir parçası olmanı istiyorum Amanda. Hem şu anda olman gereken başka bir yer var mı?"

Yoktu.

Boş Yuvam

İki büyük kızımın evden ayrılmasından nefret ettim. Ama bir yandan da bundan nefret etmekten dolayı kendimi kötü hissediyordum. Amanda vardı ve pek çok kadından daha iyi bir durumdaydım. Ama sizinle birbirimize öyle yakındık ki yine de nefret ettim işte.

Carlton Close'u hatırlıyor musunuz? Sadece dördümüzdük. O evde çok güzel zamanlarımız oldu. Kadınların kızlarından en iyi arkadaşım diye bahsetmesinden nefret ederim. Bu bana boğucu bir şey gibi gelir. Bence anneler ve kızları böyle olmamalı. Ben sizin hep annenizdim. Sorumlu olan bendim ama bu eğlenmemizi engellemedi. Bazen maziyi benim kadar iyi hatırlayıp hatırlamadığınızı düşünüyorum. Ama sanmıyorum! Çocukluktaki bazı anılar silikleşebilir.

Sonra gittiniz. Üniversiteye başladığınız için tahmin edemeyeceğiniz kadar gururluydum. Sizin için de aynı şekilde sevinirdim, Hannah ve Amanda. (Edgar'a üflemediğiniz sürece ne seçerseniz seçin gurur duyarım. Tıpkı Joyce Grenfell'in dediği gibi. Sizin ne demek istediğimi anladığınızı sanmıyorum ama inanın çok komik ve şimdi

bunu yazarken bile gülüyorum. Belki bir gün iPod'unuza indirebilirsiniz.) Neyse, buna bir türlü inanamıyordum, artık elimin altında değildiniz. Hatta şimdi düşününce, belki biraz kıskandığım bile söylenebilir. Benim asla sahip olamadığım imkanlara sahiptiniz. Bak, yine o kendi yapamadıkları çocuklarında yaşa edebiyatına geri döndüm. Ama sizi ben zorlamadım, değil mi? Kendiniz istediniz. Önce Lisa, sonra Jennifer. Sizi oraya bıraktığım ilk gün kuytu bir yere park edip ağladım. Tabii Amanda'ya mutluluk gözyaşları döktüğümü söylemek zorunda kaldım ama pek de öyle değildi. Sizin için heyecanlıydım. Yine de eve kızlarım olmadan gitmek kötü bir histi.

Neler olacağını önceden hissetmiştim belki de. Benden uzaklaşacaktınız. Öyle tamamen ve dramatik bir şekilde değil elbette. Sessiz ve kaçınılmaz bir şekilde. Önce telefonlar azaldı. İkiniz de -evet, Lisa, sen de- ilk hafta her gün aradınız. Çok zordu. Sesiniz yalnız ve korkmuş geliyordu. Sonraları değişik isimler ve yerler duymaya başladım. Konuşmalarımız kahkahalarla kesilir oldu. Arama sıklığınız haftada bire kadar düştü. Hele sen, Lisa! On günde bir ancak arardın. Artık bana ihtiyacın kalmamıştı ve bu çok inciticiydi.

Mark konusunda şok olduğunuzu biliyorum. Birisiyle evlenecek ve ondan hamile kalacak kadar yakın olmam size ihanet gibiydi. Ama ilk giden sizdiniz. Hayatın hiçbirimizin müdahale edemeyeceği, kendine has bir ritmi var. (Bunu şimdi daha da iyi biliyorum.) Siz gittiğinizde Mark ve Hannah geldi. Anneliğin hayattaki en mükemmel his

olduğunu söyler dururum ama inanın bunun da bir bedeli var. Beni hem mutluluktan havalara uçurabilecek hem acıdan yere serebilecek kapasite var sizde! Mark'ı kabul etmediğiniz zaman çok kırıldım. Bunu size mezarımdan işkence etmek için değil hikayemizin bir parçası olduğu için söylüyorum. İlk yıl parçalara ayrılmış gibiydim. Aşıktım, Hannah doğmuştu. Ama siz eve gelmediniz. Sizi deli gibi özledim.

Siz küçükken benim sizi ne kadar sevdiğimden bahsederdik. Bir keresinde ikinizi karşıma alıp sizin yapacağınız ve benim bağışlayamayacağım hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Beş ya da altı yaşlarındaydınız. Bu konuşmayı neden yaptığımızı bilmiyorum. Herhalde yaramazlık falan yapmış olmalısınız. Hah, tamam hatırladım. Oturma odasındaki paspası halıya yapıştırmıştınız. Tabii ben de delirmiştim. Sonra çok gülmüştüm çünkü Lisa beni test etmeye kalkışmıştı. "Ya şeker çalarsak?" demişti hemen. Ben de çok kızacağımı ama yine de bağışlayacağımı söylemiştim. Sonra birini öldürseler ne olacağını sordu. (Şu hayal gücüne bakar mısınız?) Biraz endişelendiğimi hatırlıyorum ama istifimi bozmadım ve "Evet, çok üzülürüm ve çok kızarım, ama siz benim çocuğumsunuz, onun için yine bağışlarım," dedim. Lisa ayağa kalktı ve büyük bir heyecanla Jennifer'ı öldürüp öldüremeyeceğini sordu! Bunun üzerine konuyu değiştirdim ve paspası sökmeye giriştik. Neyse, bu hikayenin anafikri şuydu: Hayatta ne yaparsanız yapın bağışlarım ve sizi sevmekten asla vazgeçmem.

Şubat

JENNIFER

Jennifer kendine bir kadeh daha kırmızı şarap koydu. Mark'la konuşurken ikinci şişenin dibini de bulmuşlardı. "Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Mark'ın kadehi yarısına kadar doluydu.

Mark, Jennifer arayıp gece yatıya kalacağını söylediğinde çok mutlu olmuştu. Hannah bir arkadaşının doğumgünü partisindeydi. Doğrusu cumartesi gecesini yalnız geçirmeyi hiç istemiyordu. Jennifer, Stephen'ın, birkaç arkadaşıyla beraber İskoçya'ya golf oynamaya gittiğini söylemişti. Mark yemek yapmayı önerdi, sonunda Jennifer'ın malzemeleri getirmesi ve Mark'ın pişirmesi konusunda anlaştılar. Mark masaya kumaş peçeteler ve uzun mumluklar koymuştu. Hannah yemeğini kahvaltı için kullanılan barda yemekten hoşlanıyordu. Bu, Mark için iyi bir fırsattı. Şömineyi yaktı, etrafı toplarken Chopin dinledi.

Jennifer geldiğinde yeni duş almıştı. Üvey kızı ona sarıldı. Mark'ın omzunun üzerinden bakıp kurulmuş sofrayı, şömi-

nede yanan ateşi ve Mark'ın ortamı güzelleştirmek için harcadığı çabayı görünce keyfi yerine geldi. Geçen cumartesi gecesi Stephen'la kucaklarındaki Hint yemeğini televizyon seyrederken alelacele yemişlerdi. Jennifer gece birde kalktığında boynu tutulmuştu, akşamdan kalan tepsi hala sehpanın üzerindeydi ve tabaktaki masala sosu kurumuştu. Stephen çoktan yatağa gitmişti. Jennifer buz gibi ayaklarını onun bacaklarına dayayarak ve yorganı çekerek onu cezalandırdı ama kocası yatmadan evvel onu uyandırmaya çalıştığını iddia etti. Ertesi sabah tepsi hala oradaydı. Yemeğin bayat kokusu aynı ölçüde bayat evliliğininkine karışmış gibiydi.

Bu çok daha iyi, diye düşündü Jennifer.

Aldığı malzemeleri mutfak tezgahının üzerine boşalttılar. Kelerbalığı kuyruğu, İspanyol usulü tuzlanmış et, taze yeşillik, işlenmemiş pirinç, peynir ve İtalyan ekmeği. İncir ve koca bir şişe kırmızı şarap da vardı. Onu daha yemeği hazırlarken bitirdiler. Sonra Mark, Jennifer'ın eline başka bir şişe ve tirbuşon tutuşturdu.

Şimdi o da bitiyordu. Jennifer, Chopin'i Joni Mitchell'le değiştirmişti. Masayı kaldırıp yumuşak kanepeye gömüldüler. Mark, Hannah'yı merak etmişti, duvardaki saate baktı. Daha on birdi. Kız yarımda geleceğine söz vermişti ama öncesinde bayağı itiraz etmiş, esas eğlence başlamadan eve döneceğinden yakınmıştı. (Mark'ın niyeti de buydu zaten!) Hannah babasını ortaçağdan kalma fikirlere sahip olmakla suçladıysa da sonunda boyun eğmişti. Mark ona taksi parası verirken son uyarısını yapmıştı. Telefonu açık olacaktı. Kızına güveniyordu, yine de arkadaşları konusunda emin olamazdı.

Jennifer üvey babasının saate baktığını gördü.

"Merak mı ediyorsun?"

"Aslında hayır. Hannah iyi bir çocuk. Sanırım arkadaşları da öyle. Ama Hannah dışarıdayken rahat uyuyamıyorum. Bir kulağım ve bir gözüm hep açık oluyor."

Jennifer gülümsedi. "Bahse girerim öyledir. Okulu nasıl gidiyor? Sınavları?"

"Bu ara çok çalışıyor."

"Zavallı!"

"Çok akıllı bir kız. Öğretmenleri iyi bir derece tutturacağını söylüyor."

"Eminim öyledir. Erkek arkadaşı var mı?"

"Sanmıyorum, yani özel biri yok galiba. Hoş, olsa bile en son öğrenen ben olurum herhalde."

"Öyle deme, ikiniz çok yakınsınız."

"Umarım öyleyizdir. Barbara öldükten sonra birbirimize çok bağlandık. Ama şu anda tam ergenlik dönemini yaşıyor. Burada benimle kalmaktan sıkılmaya başlayacaktır. Erkekler konusunda kendime fazla güvenmiyorum. Bunu belki önce size itiraf eder."

"Amanda'ya ya da Lisa'ya olabilir ama bana hayır. Hannah benim evli ve yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyor."

"Yapma canım, o kadar da değil!"

"Ben de bir zamanlar on beş yaşındaydım, bu işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilirim. Hannah ve onun kuşağındakiler benim sadece üremek için seks yaptığımı bile düşünüyor olabilir."

Hannah eğer Jennifer'a daha uzaksa bunun sebebi evliliği değil kişiliği olmalı, diye düşündü Mark. Barbara'nın kızları arasın-

da ona en az benzeyeni şüphesiz Jennifer'dı. Fazla katı ve uzaktı. Mark, Donald'la hiç karşılaşmamasına rağmen Jennifer'ın ona çektiğini düşünüyordu. Fakat bu akşam şarap biraz gevşemesine ve dilinin açılmasına sebep olmuştu. Her zamanki mesafeli halinden eser yoktu.

Aslında Mark bu gece sohbetlerinden keyif almıştı ve bu pek sık olmazdı. Lisa adeta annesinin kopyasıydı. Sıcakkanlı ve komikti. Amanda ilginç ve tatlı bir kızdı. Mark onun gittiği yerleri tarif etmesini, gördüklerini anlatmasını severdi. Hayat enerjisine ve tutkusuna hayrandı. Tabii bir de Hannah vardı ama Hannah onun kızıydı. Kızı doğmadan evvel Barbara'yı kızlarıyla izler, böyle bir sevginin mümkün olup olamayacağını düşünürdü ama Hannah doğunca Mark'ın dünyası onun etrafında dönmeye başlamıştı. Jennifer'a gelince... Jennifer zordu. Kırılgan ve huysuzdu, özellikle de ilk yıllarda. Barbara kızının hayatında yolunda gitmeyen şeyler olduğunu bilmesine rağmen ona ulaşamıyordu. Ama bu gece Jennifer da farklıydı. Kolayca oradan buradan sohbet ediyor, her zamankinden daha çok gülüyordu. Şimdi de, Mark'ın onun kendisiyle konuşacağını hayal bile edemeyeceği bir konuya giriş yapmıştı.

Stephen'la ilişkilerinin iyi gitmediği ortadaydı. Bu konu Barbara'nın da kafasını kurcalıyordu, hatta birkaç kere dile getirmişti. Ama Jennifer'a soramazdınız işte! Onun size gelmesini beklerdiniz. Barbara kızının üzerine giderse tıpkı bir istiridye gibi kapanacağını biliyordu ve en azından kapıyı biraz aralık bırakmak istemişti. Zavallı kadın bunu bekleyerek ölmüştü ve Jennifer şimdi Mark'a her şeyi anlatmak üzereydi.

Mark acele ederek riske girmek istemiyordu ama Barbara'nın bunu konuşmalarından mutlu olacağını biliyordu. Ya tavsiye falan isterse ne yapacaktı? Mark'ın Stephen'a bayıldığı söylenemezdi. Belirli bir sebebi yoktu. Sadece aile ilişkileri olmasa ve bir gün bir yerde karşılaşsalar arkadaş olamayacaklarını biliyordu. Andy'ye ilk gördüğü gün kanı kaynamıştı ama Stephen'dan hoşlanmaya çalışıyordu, o kadar.

"Hannah haklı mı? Yani üreme konusunda?"

Jennifer cevap verdiğinde Mark önce her şeyi mahvettiğini sandı.

"Mark, Tanrım! Sen de mi? Stephen'ın babasının Noel yemeğindeki favori konusu rahmimde ne olup bittiğiydi!"

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim."

Jennifer'ın yüzü yumuşadı. "Biliyorum, ben özür dilerim. Seni onunla kıyaslamamalıydım. Sadece bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu bilemezsin. Zaten yeterince hassasım. Herkes bizi izliyor ve neden çocuk yapmadığımızı öğrenmeye çalışıyor gibi geliyor."

"Ve..."

"Ve... Yani neden mi yapmıyoruz?"

"Eğer konuşmak istiyorsan..."

"Aslında hayır, konuşmak istemiyorum. Bu konu beni acayip sıkıyor. Ama bir yandan da konuşmam gerektiğini biliyorum. Aldırmazsın değil mi?"

Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

Mark aslında biraz aldırabilirdi ama bunu geç fark etti. Güzel bir akşam geçirmiş ve çok eğlenmişlerdi. Jennifer tah-

min ettiğinden daha iyi bir arkadaştı. Fakat saat ilerlemiş, Mark hafif sarhoş olmuş ve felaket uykusu gelmişti. Tek istediği yatağa yatıp Hannah'yı beklemek ve kızı içeri adım atar atmaz uyumaktı.

"Tabii, Jen. Sorun ne?"

Bunun zor olacağı belliydi, derin bir nefes alıp beklemeye başladı. Aslında şu anda onun yerinde Barbara olmalıydı.

"Bende bir sorun var galiba. Stephen test yaptırdı."

"Sende bir şey buldular mı?"

"Öyle bir fırsatları olmadı."

"Anlamıyorum."

"Ben de."

Mark açıklamasını bekledi. Jennifer burnunu silip kafasını salladı. "Ben test *yaptırmadım*. Sürekli erteleyip duruyorum. Stephen da surat asıyor. Gidip plastik bir kaba boşaldı diye benden de aynı şeyi yapmamı bekliyor."

"Neden yapmıyorsun?"

Jennifer omuz silkti ama cevap vermedi.

Mark tahminde bulunmaya çalıştı. "Korkuyor musun? Testten ya da sonucundan?"

"İkisinden de değil. Gerçi ikisini de bahane ettim ama artık fazla uzattım."

"Neden peki, Jennifer?"

"Bebek istemiyorum da ondan." Mark işte bunu beklemiyordu.

"Hiç mi?"

"Hayır, Stephen'dan."

"Anlıyorum."

"Nedenini bilmek ister misin? Çünkü eğer onunla bebek yaparsak evliliğimi devam ettirmek zorunda kalacağım ve ben bundan emin değilim."

"Haklı bir sebep."

"Şu hale bak, hamile kalamamak benim gibi bir kadın için hayatta başına gelebilecek en kötü şeyken tam bir şansa dönüştü. Onun için de doktora gidip bacaklarımı açmak ve orama burama bir şeyler sokmalarına izin vermek istemiyorum. Sorunun ne olduğunu bulacaklar ve halledecekler, sonra ben de Stephen'a onunla evli kalmak istediğimden emin olmadığımı söylemek zorunda kalacağım."

Mark önce bir şey söylemedi. Jennifer çakırkeyifliğin verdiği rahatlıkla bir kahkaha attı. "Ben İngiltere'deki en mutlu kısır kadınım. Tabii diğer mutsuzluklarımı saymazsak..."

"Stephen bunların hiçbirini bilmiyor mu?"

"Bu iyi bir soru Mark. Stephen bunları biliyor mu? Doğrusu emin değilim. İşlerin yürümediğini görüyor tabii. O kadar aptal değil. Ama tek sorunumuzun bebek sahibi olamamak olduğunu düşünmeyi seçti. Daha doğmamış bebeğimizin her şeyi düzelteceğine inanıyor. Tabii beni inatçılıkla ve buna izin vermemekle suçluyor. Ne saçma, değil mi?"

"Jen, eğer seni seviyorsa tabii ki bir çocuğunuz olsun ister. Bundan hoşlan ya da hoşlanma, evlilikte atılacak mantıklı adımlardan biri de budur. Bebekler birbirimize duyduğumuz aşkın fiziksel bir kanıtıdır."

"Ben hala bir aşık mıyım emin değilim."

"O ayrı bir konu. Diğer yandan, eğer nasıl hissettiğinden haberi yoksa seni doktora gitmediğin için suçlamasına kıza-

mazsın. Ayrıca işleri düzeltebilecek şeyin bebek olduğunu düşünen ilk insan o değil. Hak vermiyor da değilim. Biliyorum Donald ve annen için durum böyle olmamış ama bazı insanlar başka bir varlığa yönelince rahatlayabiliyor."

"Annem ve Donald mı?" Jennifer'ın yüzünde garip bir ifade belirdi. Mark onun birden sinirlendiğini fark etti ama buna bir anlam veremedi. Jennifer doğrulmuş, hafifçe öne eğilmişti.

"Evet." Mark'ın devam etmekten başka çaresi yoktu. "Evet, yani belli ki Amanda'nın zamanlaması çok iyi olmamış. Yine de evliliklerini kurtarmak istemişler."

"Sana böyle mi söyledi?" Jennifer'ın sesi neredeyse suçlayıcı bir hal almıştı.

"Aslında bu konuyu fazla konuşmadık. Geçmişi geride bırakıp yolumuza devam ettik. Sadece, görünen o ki..."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" Jennifer şimdi alaycıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç."

"Jennifer!"

"Bir şey demek istemiyorum." Kafasını iki yana salladı ama geri adım atma noktasını çoktan geçmişti. "Sadece... Neler döndüğünü bilmiyorsun."

"Hayır, ne dönüyormuş?"

Jennifer daha ayık olsaydı susardı. Ne yazık ki çok içmişti. Belki ayağa kalksa ne kadar sarhoş olduğunu anlardı. Midesi bulanabilir, yatmak isteyebilirdi. Fakat ayağa da kalkmamıştı. Ve kelimeler ağzından dökülüverdi.

"Amanda babamdan değil."

Mark da alkolden biraz uyuşmuştu, önce ne demek istediğini anlayamadı.

"Efendim?"

"Annemin babamla evliyken bir ilişkisi olmuş. O adamın bebeğine hamile kalmış. Barbara'nın benden daha doğurgan olduğu kesin." Çirkin ve alaycı bir kahkaha attı. "Anlaşılan çok da dikkatsizmiş. Babam onu bu yüzden terk etmiş olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Mark. Sorulabilecek onca sorunun arasında biraz garip kaçtıysa da Mark yeni yeni ayılmaya başlıyordu.

Jennifer'sa yarattığı etkinin tam olarak farkında değildi.

"Amanda'ya yazdığı mektupta söylemiş. Ufak, pis sırrının kendisiyle ölmesine izin vermemiş." Jennifer birden şarap yüzünden dilinin çözüldüğü ve fazla ileri gittiğini anladı. Hani bir söz vardır. *In vino veritas.* Şarap gerçektir. Evet, onu içen herkes fazla konuşur.

"Bunu sana Amanda mı söyledi?"

"Amanda, Lisa'ya söylemiş. Lisa da bana anlattı. Bilmeyen sadece siz kalmıştınız."

Mark tek kelime etmedi. Suratındaki ifade Jennifer'ı ürkütmüştü. Mantığı konuyu hemen kendisine döndürmesi gerektiğini söylüyordu. "Ne fark eder ki? Öyle değil mi? Tüm bunlar uzun zaman önce olmuş. Sana söylemesi gerekirdi ama söylememiş işte. Kendine göre sebepleri vardı herhalde. Yani..." Bir an ne diyeceğini unuttu, sonra kafasını sallayarak konuşmaya devam etti. "Yani bebekler her şeyi düzeltemiyor." Konuyu böyle bağladığı için pek memnun olmuş gibi bir hali vardı. Mark o an ağzına bir tokat atmak istedi.

Artık karşısındaki kadını tanımıyordu. Ayağa kalktı, gayet mesafeli bir sesle "Bence bu kadarı yeter. Ben yatacağım. Sen de öyle yapsan fena olmayacak. Hannah az sonra gelir," dedi.

Jennifer çaresiz ayağa kalktı. Üvey babası ondan yalnızca birkaç santim uzundu. Şimdi Mark'a çok yakın duruyordu. Jennifer tekrar konuştuğunda Mark onun nefesindeki şarabın kokusunu aldı. Sonra kısa bir sessizlik oldu. "Mark, ne yaptım ben? Özür dilerim."

Mark cevap vermedi, sadece Jennifer'ın suratına bakmakla yetindi.

"Sen iyi bir adamsın Mark. Yalan söylenemeyecek kadar iyi bir adam. Bunu yaptığı için üzgünüm."

"Sakın yapma, Jennifer!"

"Neyi?"

"Annen adına özür dilemeye kalkma."

"Bence hayatta olsa o da bunu yapmak isterdi."

"Benden özür dileyecek bir şey yapmadı."

"Ya Amanda? Ya babam? Onlardan da özür dilemedi."

Jennifer uzatmaması gerektiğini biliyordu ama Mark'ın yüzündeki öfkeyi görünce savunmaya geçmişti.

"Ya sen? Çok eminsin, değil mi?" diye devam etti Jennifer. "Onun özür dileyecek bir şeyi olmadığını düşünüyorsun. Ne derler bilirsin. Bir kere aldatan hep aldatır. Anlamıyor musun? Evliyken başka birisini becerdi diyorum." Son cümleyi üzerine basa basa, kötü ve zalimce söylemişti. "Aynı şeyi sana da yapmadığından nasıl emin olabiliyorsun? Evliliğiniz boyunca başkalarıyla yatmış olabilir. Hannah'nın senden olduğundan emin misin?"

"Bunları neden söylüyorsun?"

"Belki de birinin söylemesi lazımdır da ondan. Sırlarla geçen onca yıl! Hepimiz onu gözümüzde ilahlaştırdık. Kusursuz bir kadındı, ha? Kimse onun gibi olamazdı. Mükemmel eş, mükemmel anne. Bununla kim rekabet edebilirdi? Benim edemeyeceğim kesin. Bana çok kırılgan olduğumu söylemiş. Kahretsin! Sadece ona benzemediğim için kıl oluyordu, o kadar. Lisa'yı daha çok sevmesinin sebebi buydu. Al birini vur ötekine!"

Mark, Jennifer'ı tanıyamıyordu. Resmen nefret kusuyordu. Oradan uzaklaşmak istedi ama Jennifer daha bitirmemişti.

"Bak, gördün mü, o da kusursuz değilmiş! Yalancının teki olduğunu anladık işte. Sana, kendi kızına, hepimize yalan söyledi. Gerçek bir korkakmış!"

Mark ona hayret dolu gözlerle bakıp kafasını iki yana salladı.

"Tüm bu Azize Barbara Forbes saçmalığından bıktığım için beni affet. Annem, olduğunu sandığım kişi değilmiş. Artık yasını tutmaktan vazgeçsem iyi olur."

"Kes artık!" Mark ellerini Jennifer'ın omuzlarına koyup sertçe tuttu ve tıslarcasına konuştu. "Benim evimde annen hakkında böyle konuşmana izin vermem."

"Özür dilerim Mark." Jennifer birden gerçekten pişman oldu.

"Odana git Jennifer." Mark daha fazlasını duymak istemiyordu.

Sesi sakin ama buz gibiydi. Jennifer'dan evin müsaade ettiği ölçüde uzak olabilmek için bahçeye kaçtı ve soğuk

havayı içine çekti. Eğer kız bu kadar sarhoş olmasaydı onu kovardı.

O anda hissettikleri öfkenin çok üstündeydi. Bu eve gelip ne cüretle böyle davranırdı? Mutsuzluğu ya da içtiği şaraplar bahane olamazdı. Birden panik oldu. Her şey nasıl normale dönecekti? Mark hala şarabın etkisindeydi. Öğrendiği yeni bilgiyi kafasında tartmaya çalışırken hırkasına sarındı. Soğuk gece havası ayılmasına yardım ediyordu.

Barbara'yı düşündü. Tanıştıklarında, Amanda sekiz yaşındaydı. Çok tatlıydı, tıpkı annesi gibi. Saçlarını atkuyruğu yapar, balerin olmak isterdi. Enerji doluydu. Annesine yakın olduğu her halinden belliydi. Barbara'nın kucağında oturur, parmaklarını annesinin saçlarına geçirip okşardı. Yorulduğu zaman yine annesinin göğsüne yatıp parmağını emerdi. Mark, Barbara'yı en çok bu haliyle beğenirdi. Amanda kucağında oturduğu zamanlar, tıpkı modern bir Meryem Ana gibi görünürdü.

Jennifer'a Barbara'yla geçmişten bahsetmediklerini söylediğinde yalan söylemiyordu. Mark bunun karısının fikri olduğunu fark etti. Kızlarla ilgili tek bilmesi gereken, hepsinin kendi evladı olduğu ve hayatta en çok sevdiği varlıkların onlar olduğuydu. Mark'ın bunu anlaması gerekiyordu. Ama babalarını artık sevmiyordu, ondan boşalan yeri Mark alabilirdi.

O zamanlar birkaç yıldır görüştüğü bir kız arkadaşı vardı. Hediye dükkanına gidip de Barbara'ya aşık olduğu zaman hala onunla beraberdi. İkisi de otuz yaşındaydı ve arkadaşları evlenmeye başlamıştı. Kız da Mark'tan da aynı şeyi yapmasını bekliyordu ama Mark içinde bir yerlerde ona duyduğu hisle-

rin yeterli olmadığını biliyordu. Barbara'yla tanıştığında kız arkadaşıyla ayrılmıştı. O zaman Barbara bunu bile duymak istememişti. Onun için fark etmediğini, nasıl olsa ikisinin de geçmişte pek çok şey yaşamış olabileceklerini anlatmıştı. Mark şimdi bunu söylediği anı bile hatırlıyordu. Tüm bu konuşmaların sebebi bu muydu? Demek saklayacak bir şeyi vardı. Bunu bilirse onu daha az seveceğinden mi korkmuştu? Peki, sahiden böyle mi olurdu acaba?

Mark ondan sakladığı tek sırrı düşündü. On yedi yaşındayken Bath Üniversitesi Mimarlık ve İnşaat Mühendisliği Bölümü'ne girebilmek için çalışıyordu. Kız arkadaşı hamile kalmıştı. Bir yıldır beraberlerdi. Hayatlarında yaşadıkları ilk ciddi ilişkiydi. Noel'den bir gün sonra, kızın ailesi aşağıda televizyon seyrederken seks yaptıklarında ikisi de bakirdi. Adı Kate'ti. Mark ona aşık olduğunu sanıyordu. Çok dikkatsiz davrandılar ve kız hamile kaldı. Mark matematik sınavından çıktığında kız ona hamile olduğunu söyledi. Arkadaşları durmuş onlara bakıyor ve dalga geçiyorlardı. Mark yerin dibine geçtiğini anımsadı. Tabii ailelerine söylediler. Başka ne yapabilirlerdi ki? Bunca yıl sonra bile Kate'in ailesinin oturma odasında yaşadığı o aşağılanmayı dün gibi hatırlıyordu. Annesinin hayalkırıklığına uğramış yüzü, babasının seğiren gözü ve titreyen elleri...

Kate'in annesi ağlamaya başlamış, gözyaşlarını bastırmak için beyaz mendiliyle yüzünü kapamıştı. Kızın babası konuşurken suratlarına hiç bakmamıştı. Tartışmadan çok, oldubittiye gelmişti her şey. Gelecekleri söz konusuydu. Bir bebeğin sorumluluğunu alamayacak kadar gençtiler. Tabii evlenmeleri

falan da söz konusu değildi. 1950'lerde değillerdi neyse ki! Kate sadece birkaç haftalık hamileydi ve kürtaj olacaktı. İkisi de bunu atlatabilirdi. Aralarındaki ilişki o gün öldürüldü.

Kate'in mavi gözleri kıpkırmızı ve şişti. Lafa bile girmemişti. Mark onun bu konu hakkında ne hissettiğini hiçbir zaman öğrenemedi. Mark'sa rahatlamıştı. O yaz Kate çok uzaklara gitti, o da babasına yardım etti ve bir daha hiç görüşmediler. Sonra Mark, Bath Üniversite'sine kabul edildi. Bazen hiç doğmamış çocuğunu düşünürdü. Şimdi otuz yaşında olacaktı. Hayat farkında olmadan akıp geçiyordu.

Herkesin sırları vardı, öyle değil mi? Gerçekten aptalcaydı. Herhalde Barbara bunları duysa çok üzülürdü. Barbara, Donald'ın Amanda'nın babası olmadığını söyleseydi Mark da aynen böyle hissederdi. Karısı ona mükemmellik sözü falan vermemişti. Onunla bunca yıl beraber yaşayan Jennifer nasıl böyle düşünebilirdi? Annesini bu kadar mı yanlış tanıyordu? Barbara kusurlarını gayet iyi bilen bir kadındı. Onda yalan ya da gösteriş yoktu. Ne Jennifer'ı ne başka bir kimseyi kendisine benzetmek istemezdi. Sadece kızlarının mutlu olmasını arzu ederdi, o kadar.

Mark o an Jennifer'dan tiksindi çünkü kafasına şüphe tohumları ekmeye çalışmıştı. Az önce duyduklarıyla tüm benliğiyle savaştı. Barbara ona kızının dediği gibi bir şey yapmış olamazdı. Sonra sakinleşti. Neredeyse yarım saattir dışarıdaydı ve üşümüştü. Jennifer çoktan ayakaltından çekilmiş olmalıydı. Terasın kapısını açtığı anda sokak kapısından giren Hannah'yla karşılaştı.

"Beni aramaya mı çıktın yoksa? Geç bile kalmadım!"

"Hayır, sadece biraz temiz hava alıyordum."

"Temiz hava mı? Çıldırdın herhalde, dışarısı buz gibi!" Hannah etrafı kokladı. "Sigara mı içtin? Hani çok özel bir durum olmadıkça içmeyeceğine söz vermiştin?"

"İçmedim zaten."

"Baba, bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Sadece şarabı biraz fazla kaçırmışım ve siz gelene kadar temiz hava alayım dedim, memur bey!"

"Jennifer nerede?"

"Yattı."

"Eğlendiniz mi?"

Ya ne demezsin! diye geçirdi Mark içinden. Bu sırada bulaşık makinesini açıp tabakları yerleştirmeye başlamıştı.

"Sakin bir akşamdı işte. Sen?"

Hannah bara oturup dirseklerini tezgaha dayadı. "Süperdi! Yılın partisiydi diyebilirim."

"Daha şubattayız."

"Ailesine bir servete patlamış olmalı."

"Sakın boş hayallere kapılayım deme!"

"Ne yani? Buraya canlı bir orkestra getiremeyeceğimi, disko atmosferi yaratıp oraya buraya çikolata şelaleleri yerleştiremeyeceğimi mi ima ediyorsun? Ha, tabii bir de hediye çantaları var!"

Pembe kartondan yapılmış minik çantayı havaya kaldırdı.

"Sen on yaşındayken bunlardan bir tane almıştık. İçinde ne var? Balon falan mı?"

"Dudak parlatıcısı ve Starbucks kartı. Ruby'nin babası orada çalışıyor. Harika, değil mi?"

"Harikanın da ötesinde! Müthiş!"

"Ya, baba!"

Mark kızına baktı. Öyle mutlu görünüyordu ki!

"Suratındaki bu ifade de ne?"

"Bir çocukla tanıştım."

"Sahi mi?"

"Evet."

Ne garip! Kate'i yıllardır düşünmüyordu ama bu gece iki kere aklına gelmişti işte. Hannah neredeyse onun yaşındaydı. Kızının söyledikleriyle bu akşamın ikinci perdesi açılıyordu ve Mark bunun için fazlasıyla yorgundu.

Bulaşık makinesinin kapağını kapadı, tavaları yerine koydu. Hannah'nın yanına gidip kolunu omzuna attı.

"Yarın bana her şeyi anlat."

"Anlaşıldı, yorgunsun."

"İyi geceler, hayatım." Kızının alnını öperken saçında sigara kokusu aldı. Hannah hemen geri çekilmişti ama Mark'ın zaten konuyu açmaya bile gücü yoktu.

"İyi geceler, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Mark yukarı çıktı, ayakkabılarını fırlattı, kıyafetlerini çıkarmadan yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Bir an ağlayacağını sandı ama bunu yapamayacak kadar yorgundu. Jennifer'la aynı çatı altında olma fikrine dayanamıyordu. Tanrı aşkına, gerçekten çok mutsuz olmalıydı. Yıllarca içinde bu zehirle yaşamıştı. Mark kendini ona hiç olmadığı kadar uzak hissetti. Büyük bir çaba sarf ederek doğruldu, hırkasını ve gömleğini çıkardı, yere attı. Pantolonunun düğmelerini açtı ve onu da yerde duran yığının üzerine fırlattı.

Yatağının başucunda Barbara'nın en sevdiği resmi duruyordu. Hannah doğmadan hemen önce çekilmişti. Barbara dimdik oturuyordu. Hamileliğin son aylarında beli ağrıyordu ve rahat edebildiği tek pozisyon buydu. Elleri kocaman karnının üzerinde televizyon seyrediyordu. Mark onun göbeğinin yuvarlaklığını, burnunu, çenesini seviyordu. Omuzlarına dökülen, uçlara doğru parlaklaşan saçlarını da. Kısacası bu resimle ve onunla ilgili her şeyi seviyordu. Komodinin çekmecesini açıp Barbara'nın ölmeden evvel yazdığı mektubu çıkardı.

Sevgilim,

Sana ne yazabilirim ki? Dükkanda sevdiğim bir kart vardı, hatırlıyor musun? Sanırım aileler ve çocuklar hakkındaydı. Anne babanın görevi çocuklarına iki şey vermektir: Kökler ve kanatlar, yazıyordu üstünde. Ben seni hep böyle düşündüm. Bana en basit ve en inanılmaz şeyleri yaşattın. Hangisinin aşk olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de. Bizim aşkımız hep çok güzeldi, sevgilim. Seni bu kadar erken bırakmak kalbimi kırıyor, çok üzgünüm. Lütfen aşkımı hep yanında taşı ama hayatın sadece bundan ibaret olmasın. Sevebilme kapasitemiz sınırsız. Bunu bana kızlarım öğretti. İnsanın kalbinde hep boş bir yer kalabiliyor.

Barbara

Sabah kalktığında başı çatlıyordu. Saat dokuza kadar yatakta döndü durdu ama sonunda yenilgiyi kabul edip çay yapmak için aşağı indi. Jennifer gitmiş olmalıydı. Arabası

yoktu. Ya çok erken çıkmıştı ya da çok sessiz. Meyve kasesinin altında onun için bir not vardı.

Mark,

Anlatamayacağım kadar üzgünüm. Söylediğim şeylerden ötürü kendimden nefret ediyorum. Bu kadar zalim ve duyarsız olabileceğimi bilmiyordum. Beni bağışlaman için yalvarıyorum. Sadece ne kadar içten olduğumu bilmeni isterim.

Jennifer

"Jennifer'la ilgili bir sorun mu var, baba?"

"Neden böyle düşündün?" Mark hazırlıksız yakalanmıştı.

"Çok erken gitti de. Beni görmek için beklemedi bile. Uzun zamandır görüşmüyorduk. Bu onun tarzı değildir. Sen de sabahtan beri çok garipsin. Sana bir not bıraktığını gördüm."

"Yavaş ol, dedektif!"

"Bir sorun mu var? Stephen'la mı ilgili? Yoksa kavga falan mı ettiniz?"

"Hayır, hiçbiri değil."

"Öyleyse neden beni görmeden gitti? Neden not bıraktı?"

Mark'ın sabrı taşmaya başlamıştı. "Hannah, susar mısın lütfen! Sorun falan yok!"

Hannah oturduğu yerden ok gibi fırladı. "Tamam, söyleme! Beni ilgilendirmez, değil mi? İşine geldiğinde ben sadece bir çocuğum zaten."

Hannah merdivenleri ikişer üçer çıktı ve odasının kapısını vurarak kapadı.

Bu da neydi böyle? En ufak bir şeyde verdiği tepki buysa esas konudan bahsettiğini düşünemiyordu bile! Şu sıralar dünya Hannah için ya siyahtı ya beyaz. Mark olanları, kızı gri tonları görmeye başlamadan önce ona söyleyemezdi. Hannah'nın, annesinin anısını koruması lazımdı. Dolayısıyla şu anda çocuk yerine konduğu için öfkelenmesi önemli değildi.

Hannah kendini yatağa attı. Garip bir şeyler döndüğünü ve kendisinin bu konunun dışında bırakıldığını biliyordu. Babası iş birer kadeh şarap içmeye ya da ev işlerine gelince ona yetişkin gibi davranmasını biliyordu ama! On altı yaşındaydı. O sırada hiç dokunulmamış Fransızca ödevinin yanında duran cep telefonu çalmaya başladı. Ekranda, en çok görmek istediği isim vardı: NATHAN.

AMANDA

Cornwall'da yaşam normal ritmine dönmüştü. Jeremy artık evdeydi. Ed her zamankinden zayıf olduğunu söylüyordu ama güçlenmeye başlamıştı. Nancy'nin en büyük korkusu adamın yaşlılık sendromuna kapılıp tam olarak iyileşememesiydi.

Nancy bir gün çarşafları yıkadı ve Amanda kendini resmen Ed'in odasına taşınmış olarak buldu. Nancy göz kırptı ve "Zamanınızı koridorda koşturarak harcamayın istedim," dedi. Ed'le birlikte alışveriş işini üstlenmişlerdi. Amanda eski ısıtıcıda yemek yapmanın inceliklerini de öğreniyordu. Eskiden annesinin de buna benzer bir şeyi vardı ama ısınmak için sokulmak dışında onunla ilgilenmemişti bile. Nancy sadece üstteki fırını kullanarak bütün kahvaltıyı hazırlayabiliyordu. Ev gerçekten çok soğuktu. Amanda kat kat giyinmeye alışmıştı. Isıyı içeride hapseden atlet, uzun kollu gömlek ve Ed'in balıkçı kazaklarından birini giyiyordu. Evdeki tek sıcak yerin yatağı olduğunu söylediğinde, Ed bazen fazla sıcak bile olabildiğini söyleyip dalga geçmişti.

Hemen hemen her sabah, daha gün aydınlanmadan sevişiyorlardı. Bu, Ed'in onu uyandırma yoluydu ve çok güzeldi.

Geceleri yatakta saatlerce çocukluklarından, kardeşlerinden, seyahatlerinden ve hayallerinden konuşuyorlardı. Amanda birkaç haftanın sonunda Ed'in onu hayattaki herkesten daha iyi tanıdığını fark etti. Amanda anlaştığı biriyle saatlerce konuşabilirdi. Bu herhalde yolculuk yapmayı sevenlere özgü bir özellikti ama Ed'e daha önce kimseye anlatmadığı şeyleri de anlatmıştı. Ed onu anlıyor, içini kemiren şeyleri öyle kolaylıkla hallediveriyordu ki Amanda'nın endişelenmeye bile fırsatı olmuyordu. Ed yargılayıcı ya da zorlayıcı değildi. Amanda'ya tıpkı bir yapbozmuş gibi odaklanıyor ve parçaları yerine koyuveriyordu. Amanda annesi dışında kimsenin yanında bu kadar kendisi olmamıştı ve Barbara onu çözmeye en yaklaşan kişiydi. Bu nasıl mümkün oluyordu?

Jeremy'yle Nancy rahat ve samimiydi. Amanda kendini güvende hissediyordu. Sadece Ed'e değil ailesine de aşık olmuştu.

"Evet, çocuklar?" Akşam yemeklerini ve şaraplarını bitirmişlerdi. Jeremy üzüm suyu içiyordu tabii. "Bohem hayatınızı burada kurduğunuz için annen de ben de çok mutluyuz. Tam bir burjuva gibi görünmek istemem ama gelecek için planlarınız var mı acaba?"

Ed'le Amanda birbirine baktı. "İşte!" diye bağırdı Jeremy. "Hadi, dökülün bakalım..." Sonra onları dinlemek için arkasına yaslandı.

"Dekanla konuştum ve bu senenin geri kalan kısmında okulu donduracağımı söyledim. Eylülde tekrar başlayacağım," dedi Ed.

"Herhalde çok hasta ve aciz durumda olduğumu ileri sürdün, ha?" Ed kıpkırmızı kesildi. "Boşversene gayet iyi olmuş! Tazı gibi koşturmaya ne gerek var? Fırsatın varken bile tatil yapmadın sen!"

"Teşekkürler, baba."

Jeremy elini kaldırdı. "O zaman bilmediğim bir numara ararsa ölüme çok yakın bir adam gibi konuşmaya çalışırım." Amanda kıkırdadı. "Öyleyse epey boş vaktiniz olacak. Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Jeremy.

"Beraber seyahat etmek istiyoruz," diye yanıtladı Amanda.

"Seni küçük göçebe. Başka ne beklenirdi ki zaten? Yolculuk nereye?"

"Güney Amerika. Şili, Peru, Arjantin ve Brezilya."

"Şahane..."

"Orada iş bulmamız gerekecek. Seyahat ederken günlük iş bulmak pek kolay değildir. Benim biraz birikmişim var ama..."

Jeremy tekrar elini kaldırdı. Bu hareket başka insanlarda fazla buyurgan durabilirdi ama ona yakışıyordu.

"Annenle ben uçak biletlerini alacağız ve orada yaşamanız için biraz para vereceğiz. Ancak böyle onaylarız."

"Ama olmaz!" Amanda utanmıştı. Annesi ona birkaç kere destek çıktıysa da bütün gezinin parasını verdiği olmamıştı hiç. Amanda da tıpkı kardeşleri gibi ne kazanıyorsa onu harcamalıydı. Kız kardeşleri ayakkabıya ve ev kirasına yatırım yaparken Amanda uçak biletleri alıyordu.

"Tabii ki olur. Bunu bize yardım ettiğiniz için kazandığınız bir ödül gibi görün. Epeyce paramız var. Gidip eğlenme-

nize bakın. Biz bunu yapmak için çok yaşlıyız. Yani ben yaşlıyım, annen de fazlasıyla sadık." Nancy elini kocasının yanağına koydu. "Gidin ve aşkınızı yaşayın."

Amanda bu cömertlik karşısında gözyaşlarını tutamadı. Yerinden kalkıp adama sarıldı. "Çok tatlısınız. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil, hayatım."

Amanda kafasını okşayan Nancy'yi öptü ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı yine.

"Bunu yapacaklarına inanamıyorum." Ed'in yatağında yatmış, birbirlerine sarılmışlardı. Dışarıda kuvvetli bir rüzgar esiyordu. Ama onların aklı çoktan Rio'daydı.

"Ben inanıyorum. Zaten onlardan bunu beklerdim."

"Yani sen şımarık zengin piçin tekisin."

Ed, Amanda'nm poposunu çimdikledi. "Sen de şımarık zengin piçin kız arkadaşısın."

"Ah!" diye bağırdı Amanda.

Ed birden ciddileşti. "Aslında hayır. Yani gençliğimden beri çalışıyorum. Okulu ve onun gibi şeyleri ödediler ama diğer masrafları hep kendim karşıladım. Bana öyle yeni arabalar falan da hediye etmediler. Sanırım seyahat fikri hoşlarına gitti."

"Ve benimle olması."

"Yarın birkaç rehber almak için şehre gideriz. Uçuşlara da bakmamız gerek." Amanda, Ed'in sesindeki heyecanı hissedebiliyordu. Birlikte seyahat etmek harika olacaktı. Şimdiye dek bütün yolculuklarına yalnız çıkmıştı. Bazen birkaç insanla

tanışır, birkaç hafta beraber takıldıktan sonra yoluna yalnız devam ederdi. Böyle yapmak özgür hissetmesine sebep oluyordu. Ama şimdi ilk kez *birisiyle* yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Eve gidip bizimkileri görsem fena olmayacak." Onlarla uzun zamandır konuşmamıştı. "Belki gelecek hafta giderim."

"Olur." Ed ona sıkıca sarıldı. "Seni özleyeceğim."

"Seni gidi aptal aşık!" Amanda işi dalgaya vursa da bunu duyduğuna sevinmişti.

Mart

MARK

Mark biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Bu randevuya da sadece Hannah'nın çenesini kapamak için gelmişti. Keyif almayı falan beklemiyordu.

Kadın boşanalı dört yıl olmuştu. Kızı Susie, Hannah'nın sınıf arkadaşıydı. Çocukları olunca çalışmayı bırakmış ve en küçük çocuğu tüm gün okula gittiğinde bile bir daha çalışma hayatına geri dönmemişti. Evliliğindeki sorunların bir sebebinin de bu olduğunu söylemişti. Derken çok geç olduğunu fark etmiş ve bu arada evliliği de bitmişti. Kocasına kızmıyordu. Öğretmenlik eğitimi almaya başlamıştı. Ona bu kadar uygun bir işi bu kadar geç keşfettiği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu ama temelde memnundu.

Yerel bir İtalyan restoranında makarna ve şarap eşliğinde anlatmıştı bunları.

Biraz fazla zayıftı. Saçları küllü sarıydı, modern kesimliydi. Gri-yeşil gözleri vardı ve gençliğinde çok güzel olduğu belliydi. Hala çekiciydi. Derli toplu ve yumuşaktı. Mark gözlerinin

kenarlarındaki belli belirsiz çizgileri beğenmişti. Çok güzel kokuyordu. Siyah kazağının üzerindeki pullar mum ışığında parlıyordu. Mark kocasının ondan nasıl vazgeçtiğini merak etti.

Tatlılarını bitirdiklerinde kadın ona kocasından beri birkaç kişiyle görüştüğünü anlattı. Bazıları arkadaşları tarafından ayarlanmış buluşmalardı. Ama kadın bir çöpçatan ajansına kaydolduğunu da itiraf edecek kadar açıksözlü davrandı.

Doldurduğu başvuru formunu ve tanıştığı acayip adamları anlatması komikti. Hatta bir tanesi restorana kadar gelip onu gördükten sonra gitmişti. Hiçbirini ikinci kere çıkmaya değer bulmamıştı. Ajanstaki görevli, yaşının avantaj olduğunu söylemiş, menopoza girdiği için, adamların baba olmakla ilgili meselelerden dolayı strese girmeyeceklerini belirtmişti. O an, bunu söyleyen kadının kafasına bir kürekle vurmak istemişti. Kadın, bu söylediğine sonra kahkahalarla güldü. Gülüşü içten ve sıcaktı.

Kahvelerini içerlerken Barbara'yı sordu. Kızları o zamanlar arkadaş olmamasına rağmen onu biraz tanıyordu. Mark kadının nezaketle sorduğu sorulara kısa cevaplar verdi ve konuyu değiştirdi.

Sonra bir grappa içti ve kadın da şarabını bitirdi. Mark lavaboya gittiğinde hafif başı dönüyordu.

Kadının evliyken de oturduğu, çocuklarını büyüttüğü ve boşanmanın ardından onda kalan ev, restorana yürüme mesafesindeydi. Mark'ın arabası olmasına rağmen konuşmadan oraya doğru yürümeye başladılar. Ufak evin kapısına geldiklerinde kadın politikadan bahsediyordu ama Mark dinlemiyordu.

Kadın içeri girip bir içki daha içebileceklerini söyledi. Kızının evde olmadığını, bir arkadaşında kaldığını da ekledi. Mark kafasını sallayıp içeri girdiği anda birbirlerinin kollarına atıldılar. Bu kadar bekleyebildiklerine bile şaşırmışlardı. Mark onu öpmekten çok yiyordu ve kadın da buna tamamen teslim olmuştu. Kapının hemen yanındaki kanepeye kadar zorlukla gidebildiler. Önce birbirlerini soymaya çalıştılar ama kendi kıyafetlerini kendileri çıkarsalar daha çabuk olacağı için öyle devam ettiler. Mark gömleğinin düğmelerini sabırsızca açıp pantolonunu tekmeledi. Öyle sertleşmişti ki bekleyecek gücü yoktu. Kadın çıplakken de kıyafetle olduğu kadar zayıftı. Mark loş ışıkta kaburgalarını gördü. Karnı dümdüz ve pürüzsüzdü. Her yerini öptü. Boynunu, göğüs uçlarını, omuzlarını...

O da aynı şehvetle karşılık verdi ve tırnaklarını sırtına geçirdi. Mark, daha uzanmaya bile fırsat bulamadan içine girdi. Çok ıslak ve sıcaktı. Hızlıca gidip gelirken sivri kalça kemiklerini hissetti. Yüzü öpücüklerle ıslanmıştı. Bir elini kadının küçük göğüslerinden birinin üzerine koydu. Onunla sevişmek inanılmaz hoşuna gitmişti. Sonunda kadının, Mark'ın altındaki bacakları kramp girmiş gibi kasıldı ve boşaldı. Bu sırada hafifçe çığlık atmıştı. Mark devam etti. Kadın bu sefer de ona konsantre olmuştu. Tırnaklarını kalçalarına bastırıyor, onu daha da derine itiyordu. Mark boşaldığında orgazmı belkemiğinden aşağıya doğru her yerinde hissetti ve sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Sonra kadının üzerine yığıldı. Kadın hafifçe sırtını okşadı ama konuşmadı. İkisi de nefes nefeseydi. İnsan bu durum-

dayken diğer memelilerden çok da farklı olmadığını düşünürdü.

Mark az sonra yana kaydı. Birden aklına prezervatif kullanmadığı gelmişti. Kadın da sormamıştı zaten. Anlaşılan o da kendini Mark kadar garip hissediyordu. Aniden ürperdi ve üzerini örttü.

Lafa önce kadın başladı. "Bu..."

"Biraz aniydi!" İkisi de güldü, sonra hemen sustular.

"Kocam gittiğinden beri seks yapmadım. Neredeyse dört yıl oldu," dedi kadın. Yanakları pembeleşmişti.

"Aynı durumdayız desene!" diye mırıldandı Mark. Ona inanmasına rağmen şaşkındı. İstese pek çok erkekle beraber olabilirdi. Ne kadar aceleci davranmışlardı! Mark elini onunkinin üzerine koydu. Birden böyle olmasını istemediğini fark etti. Uzayıp giden bir listede herhangi bir isim olarak kalmak daha iyi olurdu belki.

Barbara'yla son sevişmesini hatırlamıştı. Karısı ona yumuşak davranmamasını, her zamanki gibi sevişmesini, kendini düşünüp zevk almaya bakmasını defalarca söylemişti. Ama yapamamıştı. Korkmuştu. Kanserden, onu incitmekten, her seferin son kez olabileceğini düşünmekten... Neredeyse bir yıldır uzun aralıklarla beraber oluyorlardı. Sevişmeleri fazlasıyla yumuşak, fiziksel açıdan tatmin etmeyen ve sevgi dolu bir hale gelmişti. Bir keresinde Barbara'nın gözyaşlarına boğulduğunu görmüş ve nedenini sormuştu. Barbara sevişmelerini Hannah'ya hamile olduğu zamanlardakine benzettiği için ağlıyordu. Sanki onun sevgilisi olmaktan çıkmış, kırılgan ve nazik bir porselene dönüşmüş gibiydi. Yaşamın ironisi de

bu değil miydi zaten? Kocası o zamanlar içinde büyüyen yeni hayata zarar vermekten korkuyordu. Oysa artık içinde büyüyen tek şey çirkin ve kaçınılmaz ölümdü.

Mark şimdi kollarının arasında Jane'le yatarken Barbara'yı düşünüyordu. Suçluluk duygusuyla savaşıyor, kaçıp gitmek istiyordu. Jane bunu anladı. O iyi bir kadındı. Ayrılıkla ölüm arasındaki farkı biliyordu. Mark yanında yatarken bunun olmasına izin vermemesi gerektiğini düşündü. Ondan hoşlanmıştı. Yakışıklı ve iyi kalpliydi. Üstelik Hannah'yla inanılmaz bir ilişkisi vardı. Kendini duygusal ve fiziksel olarak kızına adamıştı ama Jane'in hissettiği sadece acıma duygusu değildi. Mark'la yirmi yıl önce tanışsa fiziğini yine beğenirdi. Öyle yalnızdı ki! Keşke el ele yukarı çıkabilseler, battaniyenin altında sarmaş dolaş uyuyabilselerdi. Birisiyle uyanmak az önce yaşananlardan daha güzel olurdu herhalde. Son nasıl olsa kaçınılmazdı. Mark'ın işini kolaylaştırmak istedi.

"Sırada teşekkür faslı var," dedi yumuşak bir tonla.

"Teşekkür mü?"

"Kadın nesline yaptığın katkı için."

Mark buna inanacak kadar kendini beğenmiş değildi ama kadının ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Bir şey değil. Asıl ben teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

"Gidip Hannah'yı alsam iyi olacak... Şey..."

Jane onu susturdu.

"Sorun değil, Mark, anlıyorum."

"Sahi mi?" Mark gözlerinin içine baktı.

"Evet."

"Özür dilerim. Biliyorum, şeey, yapmalıydım..."

"Mark, onu yapmalıydım, bunu yapmalıydım diye bir şey yok. Biz yetişkiniz. Ben de istedim. Özür dilemene gerek yok."

Mark ikna olmuşa benzemiyordu. Az önce çıkardığı gömleğini aldı. "Bu..."

"Çok güzeldi."

Kafasını sallayıp gülümsedi. "Evet."

Ama öyle değildi. Mark kendini yine kötü hissetti.

O giyinirken Jane battaniyeyi vücuduna sardı. Şimdi ikisi de çekiniyordu. Mark hazırlanınca ona sarıldı. Garip ve arkadaşça bir sarılmaydı bu. Hiçbir şey söylemedi, hatta gözlerine bile bakmadı. Kapı kapandığında Jane kanepenin köşesine büzülüp saatlerce ağladı.

Mark iyi uyuyamadı. Hannah kapıyı çalıp elinde iki fincan çayla içeri girdiğinde berbat haldeydi. Kızının üzerinde hala pijama ve sabahlık vardı. Çayları komodine bırakıp yatağa girdi. Çenesinin altına bir yastık koyup bacaklarını uzattı. Sırıtıyordu.

"Eee? Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

Tüm gece ne söyleyeceğini düşünüp uykusuz kalmasına rağmen bu konuşmaya hala hazır değildi.

"Randevun tabii!"

"Randevu falan değildi."

"Güzel bir kadınla baş başa akşam yemeği yemedin mi? Randevu değilse neydi o zaman?"

"Benim kadar yaşlandığında bu tip şeyleri sadece bir akşam yemeği olarak adlandırmayı öğrenirsin."

"Peki, baba. Öyle olsun. *Akşam yemeğiniz* nasıl geçti?"

Mark başının ağrımaya başladığını hissetti. Hannah'ya yalan söylemek istemiyordu. Bu konuda kendi kendine söz vermişti.

"Ben sana randevularında ne yaptığını soruyor muyum?"

"Randevu! İşte kendi ağzınla söyledin," diye bağırdı Hannah zaferle. Mark homurdandı. "Ayrıca evet. Üstelik ben kimseyle çıkmıyorum bile."

"O farklı. Ben babanım ve sen daha on sekiz yaşında bile değilsin."

"Konuyu saptırma! Detayları istiyorum."

"Salata yedim. Tiramisu şahaneydi. Bir şişe..."

Hannah yastığı kaptığı gibi babasına vurdu. "Babaaaaa!"

"Ne söylememi istiyorsun Hannah? İyi bir kadındı. Ondan hoşlandım. Bayağı konuştuk. Hoş bir akşamdı."

"Hoş mu? *Hoş* berbat bir kelime. Sanki bir klasik müzik konserine gitmişsiniz gibi. Benle randevusunu sadece *hoş* diye nitelendiren bir çocuğu gebertebilirim. Tekrar görüşecek misiniz?"

Kızı aslında fazla bir şey beklemiyordu. Olanları bilse şok olur ve iğrenirdi. Daha ilk buluşmalarıydı ve Hannah'nın dünyasında gidilebilecek en ileri nokta öpüşmeydi.

"Kullandığım sözcüklerden hoşlanmadığına üzüldüm. Bomba bir akşamdı ya da manyak bir geceydi falan mı demeliyim?"

Hannah kıkırdadı.

Sonra yatıp kafasını babasının omzuna dayadı. Saçları şampuan ve sadece bu yaştaki kızların hoşuna gidebilecek şekerli bir parfüm kokuyordu. "Tekrar çıkacak mısınız?"

Mark derin bir iç çekti ve ciddileşti. "Bilmiyorum, Han."

"Ama ondan hoşlandın."

"Evet, hoşlandım. Düzgün bir kadın. Ama..."

"Ama ne, baba?"

"Hazır olup olmadığımdan emin değilim. Henüz böyle şeyler aramıyorum."

"Arıyor olman gerekmez ki baba."

Mark kızının kolunu sıktı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Üzülmeni istemiyorum baba. Mutlu olman gerek."

Hannah için farklıydı. Onun için, Barbara sekiz-dokuz ay önce ölmüştü. Bunu atlatma süreci Mark'ınkiyle bir değildi tabii. Belki de kızının üzerine fazla gidiyordu. Hannah onun birini bulmasına bu yüzden takmış olabilirdi. Mark, Hannah'ya yük olmak istemiyordu ama bazen bunu yaptığını hissediyordu. Jennifer'la geçen aydan beri konuşmamıştı. Ona hala kızgındı. Lisa fırsat buldukça geliyordu ama haftasonları Cee Cee'yle ilgilenmek zorundaydı. Amanda yeni erkek arkadaşıyla meşguldü. Tüm bunlar Hannah için ağır olmalıydı. Kız buraya tıkılıp kalmıştı. Ama başı ağrıyordu ve daha fazla düşünemedi.

Onun yerine "Sen beni mutlu ediyorsun Hannah," dedi ve kızını alnından öptü. "Yatakta çay içmek de öyle." Hannah doğrulup gülümsedi. Mark saate baktı. "Gerçi bir saat daha uyuyup arkasından jambonlu bir sandviç yesem daha mutlu olurdum ama ..." Hannah sırıtınca Mark göz kırptı. "Bu pazarı tamamen sana ayırıyorum ama aşk filmi seyredemem ona göre!"

Hannah yataktan zıplayıp kapıya koştu. Büyüyordu, yine de daha zamanı vardı.

"Üzgünüm. Ben dışarı çıkıyorum. Sorun olmaz, değil mi?"

"Demek bunun yolunu yapmak için çay getirdin?"

"Hayır. Çayı seni sevdiğim ve babam olduğun için getirdim." Gözlerini kırpıştırınca Mark gülümsedi.

"Şirinlik yapmayı bırak."

"Tamam mı?"

"Dur bakalım. Kiminle, nerede, ne yapacaksın ve ne zaman döneceksin?"

"Of, baba!"

"Of, Hannah."

"Arkadaşlarımla alışveriş yapacağım. Birkaç kemer, toka, dudak parlatıcısı... Belki bir filme gidip mantarlı pizza yeriz. Yeter mi?"

"Alay etme."

"Sadece sorularına cevap veriyorum."

"Telefonun yanında mı?"

"Evet. Temiz çamaşırlarım ve mendilim de var."

"Bak yine söylüyorum, dalga geçmeyi bırak."

Aslında aldırmıyordu. Hannah'nın arkadaşlarıyla gezmek istemesi kadar normal bir şey yoktu.

"Yine de bir şartım var."

"Neymiş o?" Hannah yavaş yavaş gardını almaya başlamıştı. Bugünlerde çabuk parlıyordu.

"Gitmeden evvel jambonlu sandviçimi isterim."

Hannah babasının bir gece önce sandalyeye koyduğu gömleğini alıp top yaptı ve Mark'ın kafasına fırlattı. Mark homur-

danıp kendini yatağa bıraktı. Son zamanlarda kendisine yalan söylendiği şüphesinden kurtulamıyordu. Hannah biraz kabuğuna çekilmiş gibiydi. Çabuk aksileşiyor, kapısını kapatıp odasında oturuyor ve sürekli telefonla konuşuyordu.

Parçaları birleştirdiğinde kızının bu halinin birkaç hafta evvel başladığı sonucuna vardı. Gittiği partide bir çocukla tanıştığını söylemişti. Mark onun Jennifer hakkındaki sorularına cevap vermeyince odasına kapanmış ve bütün gün telefonda fısıldaşıp durmuştu.

Hannah'nın dikkati başka yöne çekmekte usta olduğunun da farkındaydı. Sabah Jane hakkında sorduğu sorular aslında bir şaşırtmacaydı. Böyle yapması haksızlıktı! Zira Mark bu tip konularda gayet anlayışlıydı. Evleri her zaman arkadaşlarıyla doluydu. Barbara onları el altında tutmanın güvenli olacağını söylerdi hep. Belki de boş yere endişeleniyordu. Hannah arkadaşlarıyla alışverişe gidiyor da olabilirdi. Başı ağrıyordu. Biraz daha uyusa iyi olacaktı.

HANNAH

Babasına söylediği ilk büyük ve ciddi yalandı. Daha önce de birkaç kere uydurduğu ya da abarttığı olmuştu tabii ama bu basbayağı kocaman bir yalandı işte. Babasıyla konuşurken biraz kızarmıştı ama çok kötü hissetmemişti doğrusu. Yedi-sekiz yaşlarındayken, arkadaşı Cheryl gazete bayisinden sakız çalmayı önermişti. Evet, yaptıkları kötüydü ama o heyecanı yaşamak güzeldi. Tabii sonunda sakızla yakalanmış, gerisin geri dükkana dönüp özür dilemek zorunda bırakılmıştı. Annesi, Cheryl'ın bir daha çaya gelmesine asla izin vermedi. Bir hafta televizyon seyretmesi de yasaklandı. Ama Barbara'nın hayalkırıklığına uğramış yüzü tüm bu cezalardan daha beterdi. Fakat annesinin bu sefer onu yakalamasına imkan yoktu, değil mi? Ayrıca son günlerde çok çalışıyordu. Biraz eğlenmeyi hak etmişti. Bunu nasıl yapacağı da sadece kendisini ilgilendirirdi.

Nathan'ın evine gidiyordu. Alışveriş, film ve pizza bahaneydi. Sadece telefonunun yanında olduğu gerçekti. Ama babası açık olup olmadığını sormamıştı.

Çocuğa onu birkaç sokak öteden almasını tembihlemiş, Nathan da kabul etmişti. Zaten anne babalarla tanışma konu-

sunda pek istekli değildi. Onunkiler dışarı çıkmıştı, ev bütün öğleden sonra boştu. Hannah biraz gergindi. Daha önce bir erkekle yalnız kalmamıştı hiç. Tüm deneyimi birkaç öpüşmeden ibaretti. Gerçi ahlak delisi de değildi. Okuldaki oğlanlar çok salaktı.

Ama Nathan çok tatlıydı, ona her zaman güzel şeyler söylüyordu. Birkaç hafta önce Ruby'nin partisinde tanışmışlardı. Çocuk Sevgililer Günü'nde ona *Benim ol,* yazan bir kart yollamıştı. O aptal kartlardan biri değildi, üzerinde pre-Raphaelite döneme ait, Rapunzel saçlı bir kızın resmi vardı. Hannah hiç bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu.

Nathan eylülde on sekiz olacaktı. Üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu. Fazlasıyla uzun boylu ve inceydi. Hoş görünüyordu. Dar kotlar giyiyor, saçları yüzüne dökülüyordu. Babası görse kız gibi olduğunu söylerdi herhalde. Hannah'nın daha önce hiç duymadığı müzik gruplarını dinliyordu. Hannah bunları iPod'una indirmeye başlamıştı bile. Kendisinin onun Svengali*'si olduğunu söylüyordu. Hannah bunun anlamını bilmiyordu. Nathan deli gibi kitap okuyordu. Eğer babası saç kesimini boşverip kafasının içiyle ilgilense çok akıllı olduğunu görürdü şüphesiz. Ama Hannah babasına bu şansı vermekten kaçındığını kendisine bile itiraf edemedi. Bir de araba meselesi vardı. Bir Ford Focus'tu ve Nathan'ın annesine aitti ama Nathan kullanıyordu. Hannah'nın ehliyet almasına ise altı uzun ay vardı. Çocuk son modaya uygun, akıllı ve besbelli romantikti. Hannah onunla ilgili her şeyi nefes kesici buluyordu.

---

* Güçlü, dominant ve bu gücü genelde insanları kötü niyetlerine alet etmekte kullanan şahıs. Ç.N.

Babası ikisinin evde yalnız olmasını istemezdi. Yine de Hannah endişeli değildi. Nathan o tip bir çocuk -pardon, erkek- değildi! İkisinin yalnız olması harika olacaktı, bir sürü şey konuşacaklardı. Ayrıca bu konudan babasına söz etmeye hazır değildi. Özel ve yetişkinlere özgü bir şeydi bu. Hem birtakım şeyler de yapmak isteyebilirdi...

Nathan müziği sonuna kadar açmıştı. Hannah yanına oturdu.

"Selam."

"Selam."

Çocuk onu öpmek için eğildi. İlk tanıştıkları gece de öpüşmüşlerdi. Ama bu farklıydı. Güpegündüzdü ve ortam falan da yoktu. Hannah utanmıştı, çaresiz karşılık verdi. Nathan sırıtıp gaza bastı.

LISA

Martın beşi Andy'nin kırk birinci yaş günüydü. Geçen yıl Norfolk'ta bir ev kiralamışlar, on iki arkadaşlarıyla beraber oraya gitmişlerdi. Hava harikaydı. Uzun yürüyüşlere çıkmışlar, ateş yakmışlar ve çok eğlenmişlerdi. Lisa, Andy'ye onun en sevdiği yazarlardan Thomas Pynchon'ın bir kitabının ilk baskısını hediye etmişti. Arkadaşlarıyla beraber *Andy'de Sevdiğimiz Kırk Şey* adında ufak bir şov hazırlamışlar, doğduğu yılda hit olmuş tüm parçaların bulunduğu bir CD yapmışlardı.

Bu yıl hiçbir plan yoktu. Cee Cee, Karen'la beraberdi. Andy ve Lisa onunla haftasonu pizzacıya gidip kutlama yemeği yiyeceklerine söz vermişti. Küçük kız pasta ve balon hayvancıklar olmadan doğumgünü kutlamaya karşıydı.

Lisa bir restoranda yer ayırtabileceğini ve birkaç arkadaşlarını çağırabileceğini söyledi ama Andy evde ve baş başa olmak istiyordu. Lisa da bunun üzerine güveçte kuzu pişirdi ve iyi bir şarap seçti. Sıra hediye vermeye gelince aldığı şeyleri biraz da özür dileyerek çıkardı. Yeni bir kravat, birkaç çift çorap ve gümüş kol düğmeleri. Lisa bunlara ***baba hediyesi*** adını takmış-

tı. Pek yaratıcı değillerdi ama Andy harika olduklarını söyledi. Sonra biraz Norfolk hakkında konuştular

"Aslında benim de sana bir hediyem var," dedi Andy birden ve masadan kalkıp çantasını açtı.

"Bugün benim doğumgünüm değil ki."

"Biliyorum, ben yine de aldım."

Tıpkı kabuslarındaki gibi, ufak bir kutu çıkarıp masaya koydu. Lisa minik, kadife kutulardan ölesiye korkuyordu.

"Yüzük değil, merak etme." Andy onun yüzüne dikkatle baktı. "Kendi yüzüğün konusunda bir fikrin olabileceğini düşündüm ve yanlış bir şey alıp riske girmek istemedim."

Lisa kutuyu alıp usulca kapağını açtı. İçinde, lacivert kadife üzerinde, yontulmamış bir pırlanta parlıyordu.

"Gördün mü? Sadece kesilmemiş bir taş. Diğer detayları senin seçmeni istedim. Ben sarı altın düşünmüştüm ama kuyumcu bugünlerde herkesin beyaz aldığını söyledi. Yani platin. Her neyse işte!"

"Çok güzel." Bir pırlantayı böyle görmek ve bu şeyin bunca para ettiğini düşünmek komikti. Şu ufacık, parlak taşların dünya üzerindeki en pahalı şey olmasına kim karar vermişti acaba?

Andy gelip yanına oturdu.

"Teşekkür ederim. Ama..."

"Beni dinlemeni istiyorum Lisa. Söyleyeceklerim var."

Aralık ayından beri korktuğu şey başına gelmek üzereydi. Oysa o gece her şey ne kadar da kusursuz görünmüştü!

"Çok mutluydum. Benimle evleneceğini söylemiştin. Ama iki ay oldu. Bu süre zarfında ne kızıma söylememe izin verdin

ne kendin konuştun. Mark ve kız kardeşlerin de bilmiyor. Tarih falan da belirlemedik."

"Biliyorum..." diye başladı Lisa.

Andy onu susturmak için elini kaldırdı. "Daha bitirmedim." Lisa gözünü tabağına dikti. "Bu konuda çok tecrübem olmasa da mutlu bir gelinin böyle davranacağını sanmıyorum. Nişanlanmak saklanacak bir şey değil, seni evliliğe götürecek iyi bir şey olmalı."

"Andy..."

"Lütfen bitirmeme izin ver Lisa. Bunları söylemem lazım. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Ben senin de istediğini sanmıştım. Yakında bir gün kararlaştırmak ve plan yapmak istiyorum. Şimdi, eğer sen bunları istemiyorsan bana hemen söylemelisin. Yaptığın şey adil değil."

Haklıydı. Yaptığı şey sadece haksızlık değil, daha ötesindeydi. Lisa derin bir nefes aldı ve öldürücü cümleye hazırlandı. Bu yıl böyle itiraflarla geçecekti herhalde. Önce Amanda meselesi, sonra bu.

"Ben başka biriyle yattım Andy."

Derin bir sessizlik oldu.

"Ne?" İnsanlar duymak istemedikleri bir şey duyduklarında hep bu soruyu sorardı nedense.

"Başka biriyle yattım."

"Ne zaman?"

"Geçen yaz."

"Kiminle?"

"Tanımıyorsun. İşyerinde tanıştığım bir adam işte."

"Sadece bir kere mi?"

"Hayır." Keşke öyle olsaydı ama artık yalan söyleyemezdi. "Dört ay sürdü."

"Dört ay!"

Andy en çok zaman aralığı konusunda yıkılmışa benziyordu. Herhalde toplamda elli kere falan yatmış olmalıydılar. Ona tam elli kere ihanet etmeyi içine sindirebilmişti.

"Çok üzgünüm."

Andy bir-iki dakika konuşmadı. Lisa yüzündeki acıyı görebiliyordu. Geçen yazı düşündüğü, ipuçları aradığı belliydi.

"Onu seviyor muydun?"

"Hayır."

"Öyleyse neden yaptın?"

"Bilmiyorum."

"Sadece bilmiyorsun, öyle mi?"

"Bilmiyorum, Andy. Bilmiyorum ve çok üzgünüm. Seni üzmek istememiştim."

Andy birden patladı. "Sadece zırvalıyorsun Lisa. İnsanlar böyle der, değil mi? Dünyanın en büyük saçmalığı bu! Benimle beraberken bir başkasıyla yattın! Seni sevdiğimi biliyordun. Ve gidip başkasıyla seviştin. Ve beni üzmek istememiştin!"

"Ne söylememi tercih ederdin?"

"Bunu anlamamı sağlayacak bir şeyler."

"Yapamam."

"Dene, Lisa. Dene!" Andy cevap beklemeden devam etti. "Tanrı aşkına! Dört ay! Dört koca ay!" Ayağa kalktı. "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Sokak kapısı gürültüyle kapandı. Lisa hızla hareket eden arabanın sesini duydu. Şarap şişesi bomboştu. Andy yarısını

içmiş olmalıydı. Araba kullanması çok kötüydü. Lisa birden korktu. Fazla hızlı kullanmaması için dua etmeye başladı. Kendine ya da başka birine zarar verebilirdi.

Uzunca bir süre kapı eşiğinde, uyuşmuş vaziyette dikildi. Andy'nin arabasının dönüp gelmesini bekledi ama gelen giden olmadı. Sonra tabakları toplayıp bulaşıkları yıkadı. Şişeyi çalkalayıp geri dönüşüm kutusuna attı. Telefon çaldığında korkuyla donup kaldı. Neyse ki Andy'nin doğumgününü kutlamak için arayan bir arkadaşlarıydı. Telefonu kapadığında sırtını duvara dayayıp yere kaydı ve dizlerini karnına çekti.

Andy eve beş saat sonra, gece üçte geldi. Lisa oturma odasında boş boş televizyona bakıyordu. Kilitte dönen anahtarı duyduğunda neredeyse ağlayacaktı.

"Sana bir şey olduğunu sandım."

"Oldu zaten."

"Biliyorum ama yaralanmış falan olabileceğini düşündüm."

"Çok içtiğimi fark ettim ve arabayı ileride bir yerde bırakıp yürüdüm."

"Sabah seni oraya götürürüm." Çok anlamsız bir cümleydi. Andy kafasını sertçe salladı.

Sonra kanepeye, Lisa'nın mümkün olduğunca uzağına oturdu. Yüzüne bakmıyordu.

"Adı neydi?"

"Chris. Ne önemi var ki?"

"Sanırım istediğim her şeyi sormaya hakkım var, öyle değil mi?" Sesi çok farklıydı. Lisa seks hakkında bir şeyler sorma-

masını umdu. Buna cevap vermeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Oysa Lisa zamanında Karen hakkında pek çok soru sormuş, her detayı öğrenmeye çalışmıştı.

"Andy..."

"Biliyor musun?" Andy ellerini kalçalarına vurdu. Doğrusu garip bir jestti. "Sana söyleyecek bir şeyim olduğunu sanıyordum. Bunca zaman kafamda kurup durdum. Ama şimdi tek kelime bile etmek istemiyorum."

Lisa bunu beklemiyordu ve nasıl davranması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Seni bir süre görmek istemiyorum."

Lisa korkmuştu.

"Bence birimiz gidip başka bir yerde kalmalı."

"Ben giderim. Zaten her şey benim hatam. Hem Cee Cee..." Küçük kızı düşündüğünü bilmesini istiyordu.

"Tamam," diye lafını kesti Andy. "Ben bu gece Cee Cee'nin odasında uyurum."

"Andy..."

"Yapma, Lisa. Lütfen bir şey söyleme. Dramatik sahneni bozduysam özür dilerim ama bunu çekecek durumda değilim."

Kapıda durakladı. "İkimizin daha değerli olduğunu sanıyordum."

Lisa daha önce kendini bu kadar değersiz hissettiğini hatırlamıyordu. Hala açık duran kutunun içindeki pırlanta alay edercesine parlıyordu.

Ertesi sabah kalktığında Andy çoktan çıkmıştı. Lisa geç kalmıştı. Andy çalar saati kendi odasına almış olmalıydı. İşyerini

arayıp kişisel bir mesele çıktığını söyledi. Asistanı o günkü randevularını birkaç gün erteleyecekti.

Lisa bavulları çıkardı ve kıyafetlerini gelişigüzel yerleştirmeye başladı. Ne kadar süreliğine gittiğini bilmiyordu. Sonra belki de hiç geri gelmeyeceğini fark etti. Yatağa oturup ağlamaya başladı. Bunu Andy'ye söylemeyi binlerce kez düşünmüştü. Söylediğine pişman değildi, hatta artık yalan söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Galiba biraz onun anlayışına sığınıyordu. Andy onu seviyordu. Tabii kızacak ve üzülecekti ama biraz sakinleşince Lisa için bahaneler üretmeye başlayabilirdi. Ne de olsa o da bir insandı. Annesi hakkında da böyle dememiş miydi? *İnsan hata yapabilir.* Sonra yatağın kenarına oturup giysi dolu bavula baktı ve Andy'nin onu hiç affetmeyebileceğinin farkına vardı. Dün gece her şeyin sonu olabilirdi ve bunu daha önce göremediği için kendini koca bir aptal gibi hissetti.

Telefon çaldığında Mark ev işi yapıyordu. Arayan Jane'di. Kahretsin! İlk arayan o olmalıydı. Aslında Jane'in hiç aramayacağını umuyordu.

"Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkürler."

Mark ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu sessizlik çok rahatsız ediciydi.

"Geçen hafta... kazağını burada bırakmışsın."

"Farkına varmamıştım." Bu bir yalandı. Tabii ki fark etmişti. Hem de hemen.

"Geri almak isteyeceğini düşündüm."

"Evet?"

"Yani Susie'yle okula yollayamam, öyle değil mi?" Rahat ve hafif işveli davranmaya çalışıyordu ama Mark aslında kadının böyle hissetmediğini anladı. Bu telefon konuşması onun için de utanç verici ve garipti kuşkusuz. Mark korkaklığına lanet etti. Keşke Jane hiç aramasaydı.

"Ah, boşver istersen. Zaten eski bir şeydi."

Kazak Paul Smith'ti ve bunu Jane de biliyordu. Mark kendini belgesel kanallarında gördüğü, tuzağa yakalanınca kendi ayağını çiğneyen vahşi hayvanlara benzetti.

Başka bir randevu teklif etmesi lazımdı. Ya da en azından gidip kazağı almalıydı. Ama buna hazır değildi.

"Yazık. Çok güzel bir şeymiş. İstersen ben... bırakırım." Mark onun gelmesini hiç istemiyordu.

"Hayır, hayır, sana zahmet olmasın." Biraz durakladı. "Neden ben gelip almıyorum?"

Jane güldü. "Tamam, harika olur."

"Bu hafta çok işim var. Gelecek hafta konuşup bir gün kararlaştırsak olur mu?"

"Tabii, seni rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Hayır, kesinlikle etmedin. Aradığın için teşekkürler."

"Konuşuruz."

"Tamam, kendine iyi bak."

"Sen de, Mark."

Harika! İşte yine tam bir öküz gibi hissediyordu. Onu tekrar göreceğini düşünmemişti.

Beş dakika sonra telefon tekrar çaldı. *Lütfen Jane olmasın*, diye dua etti Mark ve karşısında Lisa'yı buldu. Cep telefonun-

dan arıyordu. Araba kullanıyordu belli ki. Kulaklıkla konuşuyordu. Barbara buna sinir olurdu. "Elinde bir telefon olmaması konsantrasyonunun bozulmayacağı anlamına gelmez," derdi hep. Zaten cep telefonlarından da nefret ederdi. Yerleşime yakın alanlara baz istasyonu kurulmasına karşı bir dernek için çalışmış, kapı kapı dolaşıp imza toplamıştı. Kemoterapi yüzünden saçını kaybettiğinde bunun baz istasyonlarının marifeti olduğunu bile söylemeyi düşünmüştü.

"Nasılsın, tatlım?"

"İyiyim. Birkaç günlüğüne sizde kalabilir miyim? Gelince konuşuruz."

"Tabii. Aslında aradığına çok sevindim. Dün Amanda'yla konuştum. Haftasonunda eve geleceğini söyledi. Hannah buna bayılacak." Mark birden rahatladı. Onlara Hannah'dan bahsedebilirdi. Sonra Lisa'nın Jennifer konusunda bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini düşündü. Onu görmeye hazır değildi. "İşten sonra mı geliyorsun?"

"Şimdi gelebilir miyim?"

Mark şaşırmıştı. Lisa'nın sesi ise ağlamaklıydı. "Tabii, evdeyim."

"Bak, rahatsız etmek istemezdim..." Bunu o kadar sessiz söylemişti ki Mark duymak için telefonu kulağına yapıştırdı.

"Saçmalama. Sen iyi misin, Lisa?"

"Evet."

Mark beklemek zorunda olduğunu biliyordu.

"Yarım saate oradayım, tamam mı?"

"Tamam, dikkatli kullan." Barbara da böyle söylerdi herhalde.



Mark'ın elindeki iş acil değildi ama birkaç telefon görüşmesi yapması lazımdı. Ofisine gidip Lisa'yı beklemeye başladı. Neler olmuştu acaba? Daha şimdiden yorulmuştu. Geçen yaz Barbara öldüğünde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyordu. Onları bir arada tutan Barbara'ydı. Ama öyle olmamıştı. Önce Jennifer, sonra kendisi, Hannah ve şimdi de Lisa. Herkesin bir derdi var gibiydi. Lisa'nın duygusal hayatı oldukça fırtınalıydı. Mark kendini parlak renkli topları yakalamayı beceremeyip yere düşüren bir hokkabaza benzetti.

Lisa'nın ağladığı her halinden belliydi. Hem de çok. Suratı solgun, gözleri kıpkırmızıydı. Gerçekten kötü bir şey olmuştu demek. Telefonda söylememeyi tercih ettiğine göre kaza ya da hastalık olamazdı. Mark onun kendisine gelmesinden ötürü mutluydu ama içinde bir yerlerde üvey kızlarının daha iyi arkadaşlara sahip olmasını tercih ediyordu. Kadınlar bu tip şeyleri üvey babalarıyla değil yakın kız arkadaşlarıyla konuşmalıydı.

"Anna'ya gittim ama evde değildi." Anna, Lisa'nın en yakın arkadaşıydı ve çoğunlukla ortalarda olmazdı. Moda yazarlığı yaptığı için sık sık şehir ya da ülke dışına giderdi. İşinin göründüğü kadar ışıltılı olmadığını söyleyip dursa da kimseyi inandıramazdı. Lisa, Andy'yle ortak arkadaşlarına gidemezdi. Onların kendilerini garip hissetmesini istemiyordu. Üstelik gerçeği söyleyemedikten sonra ne anlamı vardı ki?

"Ne oldu sana böyle?"

"Sanırım Andy'yle ayrıldık."



Mark o gece yemekten sonra okuduğu kitabı bahane ederek izin istedi. Oysa daha kapağını bile açmamıştı. Hannah okuldan gelene kadar konuşmuşlardı ama Mark olanları tam olarak anladığından emin değildi. Lisa mutfakta oturup hıçkırıklar ve iç çekişler eşliğinde hikayesini anlatmıştı. Yaşadığı kaçamağı, Andy'nin verdiği pırlantayı, her şeyi mahvetmesini... Mark'ın suratı ifadesizdi ama şok olmuştu. Lisa kesinlikle aptalca davranmıştı. Andy'nin tepkisi yerindeydi. Önce evlilik teklifini kabul edip adamı aylarca oyalamış, sonra da bombayı patlatıvermişti. Adamın başka nasıl davranmasını bekliyordu ki?

Hannah gelince konuyu değiştirip onun anlattığı okul piyesi seçmelerini dinlemişlerdi. Hannah olan bitenden habersizdi. Lisa'nın birkaç günlüğüne kalmak için geldiğini sanıyordu. Ablasının şiş gözlerini fark etmemişti bile. Tamamen kendi havasındaydı. Erkekler ergenliğe girerken seslerinin değiştiği ve hiçbir şeye konsantre olamadıkları bir dönem yaşardı. Hannah da aynı böyleydi işte. Şimdi iki kız kardeş aşağıda televizyon seyrediyordu. Hannah yerde, Lisa'nın dizleri arasında oturuyor, ablası da saçlarını ince ince örüyordu. Ertesi günkü seçmelerde kıvırcık saçlı olmak istemişti.

Mark gözlerini kapayıp karısının bu durumda ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. Barbara'nın bakış açısı farklı olabilirdi. Ne de olsa o da zamanında sadakatsizlik etmişti. Bunu yaptığında Mark'la evli değildi ama nedenler ne olursa olsun karısının aldatma potansiyelinden haberdar olmuştu bir kere.

Böyle bir günah işledikten sonra başkalarına karşı hoşgörülü olmak kolay olmalıydı. Mark, Barbara'yı bir çırpıda affettiğini fark etti çünkü istediği buydu. Esas önemli olan, Andy'nin Lisa'yı affetmek isteyip istemeyeceğiydi. Tabii onların durumu biraz farklıydı ama bazı bakımlardan da çok benziyordu. Sevdiğin bir insan için yeni kurallar koyabilirdin. Dünyanın geri kalan kısmını en ağır şekilde yargılasan da aşık olduğun kişiye farklı davranabilirdin.

Gece saat onda yatağının yanındaki telefon çaldı. Mark ikinci çalışta açtı.

"Mark?" Andy'ydi. "Lisa orada mı?"

"Evet."

Andy iç geçirdi.

"Tamam."

"Çağırmamı ister misin?"

"Hayır, onunla konuşmak istemiyorum. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istedim."

"Berbat halde."

"Hayır, o anlamda değil. Güvende mi demek istemiştim. Yani bir çukurda yatıp yatmadığını bilmeliydim."

"Güvende, Andy."

"Tamam, teşekkürler, Mark." Sesi çok gergindi. Yıllardır sürdürdükleri dostane ilişkiden hiçbir iz taşımıyordu.

"Andy?"

Ama Andy konuşmak istemiyordu. "Bana bir iyilik yap ve aradığımı söyleme. Hoşçakal."

Mark konuşmaya fırsat bulamadan kapadı.

Lisa, Hannah'nın saçını yapmayı bitirmişti ama hala aynı pozisyonda oturuyorlardı. Hannah örgülü başını ablasının kucağına yasladı. *Çırak* bitmişti. Konuşmaya başladılar.

"Nasıl gidiyor ufaklık?" Lisa dikkatini başka bir şeye yöneltmekten dolayı biraz rahatlamıştı. Hannah'nın kendisiyle konuşmasını çok istiyordu. Mark kız okuldan gelmeden evvel iletişim problemi çektiklerinden söz etmişti. Aslında ciddi bir şey yoktu ama Hannah kendini biraz geri çekiyordu. "Yaptığı şeyin yasal olup olmadığını bilmek istiyorum, o kadar," demişti Mark gülerek.

"Harika!"

"Derslerden mi bahsediyorsun? Emin misin? O kadar harika olan ne ki?"

Hannah kafasını çevirdiğinde gözleri parlıyordu. "Babama söylemeyeceğine söz ver!"

Lisa kafasını salladı.

"Aşık oldum."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Kime?"

Hannah çok heyecanlıydı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve beş dakika boyunca muhteşem Nathan'dan bahsetti. Lisa gülümsemekten kendini alamadı.

"Bana mı gülüyorsun? Nesi komik bunun?"

Lisa kafasını salladı. "Komik olan bir şey yok. Sana gülmüyorum. Sadece hoşuma gitti. Senin için çok sevindim Hannah. Anlattığına bakılırsa mükemmel birini bulmuşsun."

Hannah kafasını sallayıp onayladı. "Evet, Nathan kusursuz biri."

Kusursuz mu? Ne kelime ama! Hannah'nın deneyimsiz ve masum olduğu sırf bu sözcükten bile anlaşılırdı. Gelecek yıllarda herkes gibi hayatın sillesini yiyeceği kesindi. Lisa, Andy'nin kusursuz olduğunu hiç düşünmüş müydü?

"Babana neden anlatmıyorsun? Daha tanışmamışlar bile."

"Ah, hayır!" Hannah ablası az önce dünyanın düz olduğunu iddia etmiş gibi baktı. Sonra omuz silkti. "Nathan aile olayından pek hoşlanmıyor."

Lisa kafasını salladı. "Anlıyorum." Zaten öyle olduğuna bahse girerdi. "Kendi ailesi var mı?"

"Evet, ama ben onlarla tanışmadım tabii."

"Babanın anlayış göstermeyeceğini mi düşünüyorsun? Sorun bu mu?"

"Hayır, babam bu konularda fena değildir. Sadece, yani... Yani daha çok yeni ve biraz da özel. Beni anlıyorsun, değil mi? Sen babana böyle şeyler anlatır mıydın?"

"Benim babam pek iyi bir örnek değildi."

"Ya anneme?"

"Tabii ki! Sıkıyorsa anlatma! Onun yanında İspanyol Engizisyonu bile hiç kalırdı. Bütün detayları öğrenmeden rahat bırakmazdı."

"İyi de artık annem yok."

Lisa, Barbara'nın bu konuşmayı duymayı ne kadar çok isteyeceğini düşündü.

"Eee?" Lisa kardeşini hafifçe yumrukladı. "Ablanla paylaşmak istediğin başka detaylar var mı?"

Hannah bir kahkaha atıp Lisa'nın elini itti. "Birkaç tane var."

"KONUŞMAMIZ gerekiyor mu?"

"Ay, hayır!" Hannah yüzünü buruşturdu.

"Emin misin? O özel kucaklaşmayı anlatmama gerek yok, değil mi?"

Hannah kıkırdamaya başladı. "Hayır! Evlenene kadar özel kucaklaşma yapılamayacağını hepimiz biliyoruz. Cee Cee öyle söylemişti, hatırlasana!"

Cee Cee bu şahane bilgiyi yeni tanıştıkları aile yemeğinde onlarla paylaşmıştı. Barbara küçük kızın elini tutmuş ve "Çok haklısın Cee Cee," demişti diğerlerine göz kırparak. "Aferin!"

Hannah daha sonra yatakta mutlulukla gerindi. Orada oturmuş onu düşünürken kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Uykusu yoktu. Tersine gayet canlıydı. Nathan dışında bir şey düşünemiyordu. Sabaha kadar öylece yatabilir, her bir kelimeyi, öpücüğü ve dokunuşu tekrar tekrar hatırlayabilirdi. Geçen sefer tişörtünün altından sutyenini çıkarmasına izin vermiş, çocuk el yordamıyla uğraşıp durmuştu. Harika bir histi. Nathan inlediğinde kendini güçlü, seksi ve gerçek bir kadın gibi hissediyordu. Onun hakkında yanılmamıştı. İstemediği hiçbir şey için üzerine gelmiyordu. Çok sabırlı ve şefkatliydi. Hannah yakında hazır olacağını hissediyordu. Belki hap kullanmak konusunda bir doktora danışmalıydı. Tabii prezervatif de kullanmalıydılar. Aptal değildi. On altı yaşında bir genç kızdı ne de olsa. Ama Nathan'ı seviyordu. Ve bu da her şeyi değiştiriyordu...

Babasına yalan söylemek hoşuna gitmiyordu aslında, yine de bunu yapmak her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Kendi kararlarını alma hakkı vardı, öyle değil mi? Hannah ilk kez gerçek bir hayat yaşıyordu. Annesinin hastalığı, ölümü... Tüm bunlar çok uzun sürmüştü. Her şeyi doğru yapmak için çabalamıştı. Annesiyle ilgilenmiş, babasının dertlerini dinlemişti. Şimdi yaşama sırası ona gelmişti!

Babasının Jane'le birlikte olmasını ve dikkatinin dağılmasını diledi.

AMANDA

"Of! Burası yanıyor!" Amanda üzerindeki birkaç şeyi çıkardı. Mark termometreye baktı. Üvey kızı kat kat giyinmiş olmasına rağmen çok tatlı görünüyordu. Trenle gelmiş, istasyonda Mark'la buluşmuştu. Hannah'yla Lisa Waitrose'taydı.

"Hannah seni görmek için sabırsızlanıyor."

"O nasıl?"

Mark omzunu silkti. "Tipik bir ergen."

Amanda yüzünü buruşturdu. "Neyse ki fazla sivilcesi yok. İnsan o yaşta feci görünür ve feci davranır!"

"Sen o kadar kötü değildin."

"Peşimde Hannah vardı da ondan. Size acıdım."

Mark kızın önüne bir fincan kahve koydu.

"Eee, nasılsın? Seni çok iyi gördüm."

"Evet, öyleyim." Amanda gerçekten de pek güzelleşmişti. Biraz kilo almış, yüzüne renk gelmişti.

"Sonunda şu aşk şarkıları meraklısı adamla işleri yoluna koydun, ha?"

Amanda utangaç bir tavırla güldü. "Aynen öyle oldu."

"Çok sevindim. Biraz anlatsana."

"Onu seveceğini sanıyorum. İyi kalpli ve akıllı. Ayrıca bana karşı çok iyi. Mimar olacak, gerçi daha birkaç yılı var. Bu yıl kaydını dondurmak zorunda kaldı çünkü babası bir kaza geçirdi. Ailesi tek kelimeyle *muhteşem.* Babası Jeremy avukatmış. Annesi Nancy de hemşireymiş, evlenince bırakmış. Ed'in iki ağabeyi var. Ben sadece bir tanesiyle tanıştım. Karısı ve iki oğlu var. Çok yaramaz ama çok tatlılar. Tüm aile birbirine çok yakın ve deniz kıyısında, inanılmaz güzel bir evde yaşıyorlar. Tek kusuru, dondurucu soğuk olması. O kadar harika bir aile ki bana da kendimi o eve ait hissettirdiler."

Mark kıskandığını fark edince çok şaşırdı. Amanda'nın orada öylece oturup başka bir ailenin güzelliğinden bahsetmesi hoşuna gitmemişti. Kendini birden yetersiz hissetmişti.

"Ya burası? Buraya ait değil misin?" Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Biraz zalimce olmuştu. Amanda'nın yüzü düştü.

"Onu demek istemedim Mark." İşte, baba değil, o sadece Mark'tı. Mark bunu daha önce hiç bu kadar takmamıştı.

"Özür dilerim, aptalca davrandım."

"Neden?" Amanda o kadar şaşkın görünüyordu ki Mark birden pişman oldu. Jennifer'la yaptığı konuşmayı kafasından atamıyordu.

"Üzgünüm. Sanırım biraz kıskandım." Sonra kendini tutmadı. "Amanda, baban hakkındaki gerçeği biliyorum."

"Ne?" Amanda afallamıştı. "Annem mi söyledi?"

"Hayır, o tek kelime etmedi."

"Lisa?"

"Hayır, Jennifer."

"Lisa, Jennifer'a mı söylemiş?"

"Evet."

"Ondan bunu yapmamasını özellikle rica etmiştim."

Mark tezgaha baktı. Bildiğini söylemekle hata mı etmişti acaba?

"Kimsenin kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

Kötü niyet. Aslında bu iki kelime Jennifer'ın o geceki haline gayet uyuyordu. Bir şeyleri mahvetmek istemişti.

"Yine de benim hakkımda konuşmuşsunuz."

"Hannah bilmiyor."

"Ah, tabii. Bebek Hannah'yı korumak zorundayız, öyle değil mi?"

"Bak, bu onu ilgilendirmez."

"Herkes arkamdan konuştuğuna göre bence onu da ilgilendirir."

"Neden bu kadar sinirleniyorsun? Biz senin aileniz."

"Sinirleniyorum çünkü buna hakları yoktu. Senin incinmeni istemezdim."

"Gel buraya..."

Mark kızın yanına gitti. Sorun buysa halledebilirdi. "Ben incinmedim. İtiraf ediyorum, önce şok oldum ama şimdi iyiyim. Bunun benimle ilgisi yok ki."

O sırada bir araba sesi duyuldu ve Hannah fişek gibi içeri girdi. Arkasında da eli kolu alışveriş torbalarıyla dolu Lisa vardı. Hannah, Amanda'ya sarıldı.

"Ne haber, yabancı? Seni görmek ne hoş!"



Amanda, Lisa'ya biraz soğuk davranmıştı. Hannah aşağıdayken konuşma fırsatı bulamadılar ama kız bir süre sonra ders çalışacağını bahane edip yukarı çıktı.

Lisa kardeşine döndü. "Ne haber? Biraz kızgın gibisin."

"Öyleyim, çünkü Jennifer'a söylemişsin."

"Nereden biliyorsun?"

"O da Mark'a anlatmış."

"Bunu Mark mı söyledi?" Lisa, Mark'a baktı.

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır, bana söylemedi ki!" Lisa üvey babasına suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Ne yani? Bu evde dönen şeylerin sorumlusu ben miyim?" dedi Mark.

Lisa kendini savunmak için tekrar konuşmaya başladı. "Mand..."

"Ona söylememeliydin Lisa. Bunu özellikle istemiştim."

"Güvenimi boşa çıkaracağını düşünmedim."

"Aynen senin yaptığın gibi mi?" Amanda güldü. "Çok haklısın."

"Senin için endişeleniyordum."

"Böyle mi yardım etmek istedin?"

"Bilmiyorum." Lisa utanmış gibiydi.

"Ve Jen de gitti Mark'a söyledi. Neden acaba?"

Mark içinden *Beni incitmek istedi de ondan,* dediyse de bunu yüksek sesle söylemedi.

Lisa, Amanda'nın yanına gidip şefkatle konuşmaya başladı. "Neden bu kadar üzülüyorsun? Konu annemse haklı-

sın ama kimin bilip bilmediğiyle neden ilgilendiğini anlamıyorum."

"Her şey için üzülüyorum. Görmüyor musunuz?" Amanda'nın sesi titriyordu. Başka tek kelime etmeden yukarı çıktı.

Lisa çaresizce arkasından bakarken kendini berbat hissetti.

LISA

Lisa, Andy'yi aramaya korkuyordu. Sesindeki soğukluğu duymayı kaldırabileceğini sanmıyordu. Telefona Cee Cee de cevap verebilirdi. İşten arasa sekreterinin ya da herhangi bir iş arkadaşının açma riski vardı. Ama onu mutlaka görmeliydi. Her şey kötü gidiyordu. O olmadan düzeleceği de yoktu. Lisa sanki tüm sevdiği insanlara ihanet ediyordu.

Bir gün Andy'nin ofisten çıkmasını bekledi. Kapıdaki banka oturdu ve öylece bekledi. Oraya saat dört buçukta gelmiş, hiçbir şey okumadan, sadece insanların yüzlerini seyrederek bir buçuk saat oyalanmıştı. Andy çıktığında saat altıydı. Lisa ayağa fırladı. Andy onu görünce durakladı. Konuşmak istediğinden emin değildi. Uzun bir duraksamadan sonra Lisa'ya doğru bir adım attı. Bunun üzerine Lisa derin bir nefes alıp tekrar banka çöktü.

Andy banka oturdu ve çantasını aralarına koydu.

"Nasılsın?"

"Berbat." Lisa'nın nasıl olduğunu sormadı.

Andy iyi görünmüyordu, gözlerinin altında torbalar vardı.

"Andy, ben..."

Andy, Lisa'ya döndü ve yüzüne baktı. Lisa hiç bakmamış olmasını yeğlerdi. Sevdiğin bir insanın her zaman neşe, merhamet ve sevgiyle bakan gözlerinin öfkeyle karardığını görmek çok acıydı. Lisa bunu hak ettiğini biliyordu tabii ama yine de şok olmuştu. Tıpkı soğuk olduğunu tahmin etmediğin bir suya atlayıp buz kesmeye benziyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

Andy gözlerini iyice kıstı. *Hepsi bu kadar mı?* der gibi bakıyordu.

"Bak, Andy. Biliyorum bu kelime hiçbir şeyi düzeltemez ama görmüyor musun? Tek söyleyebileceğim bu. Sana anlattığım için pişman değilim, bunu yapmam gerekiyordu. Ama yaptığım şey çok aptalcaydı. Düşüncesizce ve bencilce hareket ettim. Çok üzgünüm ve seni seviyorum."

"Anlamıyorum."

"Neyi?"

"Bu iki şeyin nasıl bir arada var olabildiğini!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni sevdiğini söylüyorsun ama aldatıyorsun."

Artık kızgın görünmüyordu. Lisa'ya da bakmıyordu. Gözlerini yere dikmişti. Konuşmaya devam etti. "Çok kırılgan ve salak görüneceğimi biliyorum ama bunu sevdiğin bir insana yapmazsın. Ancak beraber olduğun kişiyi sevmiyorsundur ya da artık ona aşık değilsindir. Veya sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsundur. Ben yetişkin bir adamım. Başımdan bir evlilik geçti. Bunların bazılarını yaşadım. Bir insanı cidden seviyorsan ve onunla beraber olmak istiyorsan bunu yapmazsın."

"Ben de anlayamıyorum."

"Ama anlamalısın Lisa. Bu adamla seks yaptın, sonra yatağından ya da her ne cehennemdeyseniz oradan çıkıp bana geldin ve seni sevdiğimi söylememe, seninle sevişmeme izin verdin. Evlenme teklifimi kabul ettin."

"Bunu yapmamış olmayı çok isterdim."

Andy gülümsedi. "Ondan şüphem yok. Görmüyor musun? Senin yapmadıklarından değil yaptıklarından bahsediyoruz. Geceleri düşünüp durduğum şey bu! Bana karşı ne hissettiğini merak ediyorum. İkinizi filmlerdeki gibi yatakta falan hayal ettiğim yok. Belki sen böyle düşünüyorsundur, hatta ben bile önce böyle olacağını sandım. Ama ben *ikimizi* düşünüyorum."

Lisa bir süre konuşmadı. Sonra omuz silkti. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bunu nasıl tamir edebileceğimi bilmiyorum."

"Ben tamir edebileceğini sanmıyorum Lisa."

"Tanrım!"

Andy burnunu çekip başparmağıyla gözlerinde biriken yaşları sildi.

Lisa paniklemişti.

"Böyle bitemez."

"Bence doğrusu bu." Andy ayağa kalktı.

"Ayrılmak istemiyorum."

"Ben de istemiyordum Lisa."

"O zaman gitme." Lisa onun bacaklarına sarılıp gitmesini engellememek için kendini zor tutuyordu. Çığlık atmak istedi.

Fakat Andy başka bir şey söylemedi.

Lisa onun kalabalığa karışıp gözden kaybolmasını seyretti. Sonra nerede olduğuna aldırmadan dakikalarca ağladı.

MARK

Mark son on yıldır birkaç haftada bir kardeşiyle buluşup öğle yemeği yiyordu. Vince bölgeye o zamanlar taşınmıştı. Çocukluklarından beri beraber yaşamıyorlardı. Vince, Durham'a veterinerlik fakültesine gitmiş, Mark'sa Bath'te okumuştu. Gençken yakın değillerdi ama Mark, Barbara'yla, Vince de Sophie'yle evlenip Hannah ve Bethany doğunca kardeşlik ilişkilerini tazeleme fırsatı bulmuşlardı.

Vince, Barbara'nın hastalığı boyunca ona çok yardım etmişti. Hannah çoğu zaman onlarda kalmış, Sophie tencerelerce yemek pişirmiş ve ütülerini yapmıştı. Vince insanların acılarını hafifletme özelliğine sahipti. Mark'ın hep yanında olmuş, ağladığında tek kelime etmeden ona sarılmıştı.

Şimdi ikisi bir barda oturuyordu. Mark, Lisa'nın eve döndüğünü anlatmakla meşguldü. Sonra Jane'den bahsetmeye başladı. Bu konu haftalardır kafasındaydı ve birisiyle paylaşması gerekiyordu. Vince onu araya girmeden dinledi ve birasını yudumladı.

"Tam bir pislik gibi hissediyorum," diye açıkladı Mark.

"Neden? Anlattığına bakılırsa o da senin kadar istemiş."

"Onun bir şey istediği kesin ama benimle aynı şey olduğundan emin değilim."

"Nasıl yani?"

"Tamam, ben kendim dışında birisiyle seks yapmak istedim. Ne kadar uzun zaman olduğunu bilemezsin. Hayvan gibi davranmak istemiyorum ama hızlı, basit, güzel bir seks yapıp sonra da oradan gitmek istedim."

"Sen de karşındaki sırf bir kadın olduğu için ilişki istediğini sanıyorsun. Biraz fazla genelleme yapmıyor musun?"

"Hayır, sadece kadın olduğu için değil. Jane o tip bir kadın. Tüm akşamı beraber geçirdik. O... O iyi bir kadın."

"Sen de iyi bir adamsın."

"Öyle olduğumu sanırdım."

"Mark, saçmalama lütfen. Tabii ki iyi bir adamsın. Kendini suçlamayı bırakır mısın artık? Görebildiğim kadarıyla yemek yediniz, sonra birbirinizi istediniz ve yaptınız. Bu iş de burada bitti. İkiniz de bekar ve yetişkin insanlarsınız."

"Yani normal olduğunu söylüyorsun?"

"Bak, ben ne annenim ne de ahlak hocan. Ne söylediğimin önemi yok. Ama sorduğun için cevap veriyorum. Ayrıca Sophie de öyle..."

"Ne? Sophie'ye mi anlattın?"

"Tabii ki anlattım. Dün gece telefonda anlattıklarından sonra bir kadının bakış açısına ihtiyacım vardı."

"O da böyle mi düşünüyor?" Mark meraklanmıştı. Vince'in hakkı vardı. Kadınlar hemcinslerini daha iyi anlardı. Keşke o da Lisa'ya söyleyebilseydi. Acaba Barbara ne derdi?

Vince içkisini bitirmişti.

"Bir tane daha?" diye sordu Mark'a.

"Lütfen."

Vince garsona el salladı ve bardakları doldurmasını bekledi.

"Sophie onu bir daha görüp görmeyeceğini sormamı istedi. Eğer hayır dersen nedenini soracağım."

"Sophie her söyleyeceğine karışıyor mu?"

Vince kafa salladı. "Böyle şeylerde, evet. Bazen bir tercümana ihtiyaç duyuyorum. Bethany bugünlerde alıngan. Onunla konuşmak için bile izin almam gerekiyor. Kızımın hormonları düzelene kadar bahçedeki barakaya yerleşsem fena olmaz."

Bethany Hannah'dan sadece birkaç ay büyüktü ve tıpkı Britney Spears'a benziyordu. Mark ondan biraz korkardı. Hannah buluğ çağını bile yaşayamamış, Barbara'nın hastalığıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Neyse ki regl olduğunda annesi hayattaydı. Bethany ise genç kızlık sutyenine geçemeden vamp bir kadın olmuş ve fark edilmemesi imkansız göğüslere kavuşmuştu. Hannah da Pollyanna değildi tabii ama kuzeninin yanında kesinlikle hiç kalırdı.

Mark, Vince'le konuştuğu için rahatlamıştı. Ona Jennifer'ın söylediklerinden bahsetmemişti. Başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Aslında Barbara'nın bu sırrı kendisiyle beraber mezara götürmesini tercih ederdi. Amanda'nın gerçeği bilmesinin ona bir yararı yoktu ki.

"Onu görecek misin diyorum."

"Mecburum. Boktan kazağımı orada unuttum." Vince kıs kıs güldü. "Kes sesini! Kızlarımız aynı okula gittiğine göre öyle ya da böyle görüşeceğiz zaten."

Jane'den resmen kaçıyordu. Kazağını sormak için aramamıştı. Bir önceki gün okulda kadının arabasını görüp yan sokağa park ettiği için kendinden utanıyordu. Belki Jane onu görmemişti ama yine de korkakçaydı. Tıpkı Vince'e dediği gibi er ya da geç görüşmek zorundaydılar.

"Ben onu kastetmedim. Randevudan bahsediyorum."

"Bilmiyorum."

"Eğer bu kadından hoşlandıysan neden olmasın?"

"Barbara'ya ihanet ediyormuşum gibi geliyor."

"Zırvalıyorsun dostum ve bunu sen de biliyorsun. Üzgünüm ama ben böyle düşünüyorum. Hannah'dan sana karılık etmesini bekleyemezsin. Bir süre sonra çekip gidecektir."

"Benim kızıma öyle davrandığım yok," dedi Mark öfkeyle.

"Kusura bakma ama yanılıyorsun. İkinizin yakın olması çok güzel. Yine de kızın, kendine ait bir hayatı da olmak zorunda. Barbara hayattayken zor zamanlar geçirdi. Seninle evde oturup antisosyal bir tipe dönüşmesini beklemiyorsun herhalde? Bu ne senin ne de onun için iyi olur. Kendi hayatını kur, Mark. Artık zamanı geldi."

"Benim zaten bir hayatım var."

"Yasla dolu bir hayat."

"Bunun kendiliğinden geçmesini bekliyorum. Bir gün kalkıp *Tamam, artık yas tutmuyorum*, diyemem ki."

Mark kendini köşeye sıkışmış hissediyordu ve konuşurken sesi beklediğinden sert çıkmıştı.

"Evet, öyle yapamazsın tabii. Mark, bana kızma. Sadece konuşmaya çalışıyorum, tamam mı? Tanrı biliyor ya, Sophie olmasaydı ne yapardım bilmem. Onu kaybetmektense sağ

kolumu keserim daha iyi. İkimiz de Barbara'yı ne kadar sevdiğini ve özlediğini biliyoruz. Belki daha hazır değilsindir. Ama ihanetle ilgili söylediklerin saçmalık. Barbara olsaydı da aynı şeyi söylerdi."

"Evet," diye mırıldandı Mark.

"Onun için bu tip sözcüklerin arkasına saklanma. Bu kadından hoşlanmışsın, beraber iyi vakit geçirmişsiniz. O zaman tekrar görüşün. Biraz mutlu olmayı hak ediyorsun. Kimsenin evlenmeni söylediği falan yok!"

Tıpkı Hannah gibi konuşmuştu.

AMANDA

Üç kız kardeş -Amanda birden onların üvey kardeşi olduğunu fark etti- Jennifer'ın mutfağında oturmuş, birbirlerine bakıyordu. Masanın üzerinde çay, süt, şeker ve koca bir tabak dolusu kek vardı. Amanda daha önce hiç böyle oturmadıklarını düşündü. Buluşmaları gürültülü ve neşeli geçer, aile dedikoduları yapılırdı. Ama bu komik değildi.

İki telefon konuşmasından sonra işte buradaydı. Amanda neler olduğunu anlatmak için Ed'i aramıştı.

"Eve geliyorum." Hangi evinden bahsediyordu acaba? Eşyalarını çoktan toplamıştı. Bu işte üzerine yoktu doğrusu.

"Hayır, gelmiyorsun." Ed bunu söyleyip sustu.

"Ne demek şimdi bu?" Amanda bir sonraki treni yakalamasını söyleyeceğini düşünmüştü.

"Yola çıkmadan önce bu işi halletmelisin."

"Gerek yok."

"Evet, var!" Ed derin bir nefes aldı. "Bak Amanda, seni seviyorum." Amanda bunu bir süredir bilmesine rağmen bu şekilde söyleyeceğini hayal etmemişti doğrusu. "Seni gerçekten seviyorum." Ed'den bu sözleri ilk duyuşuydu. O anda

yüzünü görebilmeyi isterdi. "Ve seninle kaçmak değil bir yolculuğa çıkmak istiyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bence gayet iyi anlıyorsun. Kendine karşı dürüst olmalısın. Eğer kaçarsan her şey daha da zorlaşacak. Bence sen hayatın boyunca kaçtın. Artık buna bir son ver! Değiş ve gerçekle yüzleş. Sonra nereye istersen oraya gideriz." Bir an durdu. "Seni seviyorum."

Vay canına!

Lisa, Jennifer'ı aradı.

"Mark'a Amanda'nın mektubundan söz etmişsin."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü Mark bir sebeple bunu Amanda'ya söylemiş. Bu arada kaçak kız kardeşimiz eve döndü."

"Aman Tanrım! Bunu neden yapmış ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Amanda'nın onunla konuşmak isteyebileceğini düşünmüş olmalı. Neyse sonunda zılgıtı ben yedim. Yani çok teşekkürler!"

"Özür dilerim."

"Sen aptalın tekisin. Ona neden söyledin?"

"Aptal olduğumu biliyorum. Böyle olsun istemezdim. Sadece... Sadece birden ağzımdan kaçtı."

"Öyle olsun, ama bu işteki tek günah keçisi olmaya niyetim yok. Amanda'yı getireceğim ve üçümüz konuşacağız."

"Tamam."

"Bana bak, Jen, sakın kızın yanında Heywood'larla ilgili teorini yumurtlamaya kalkma."

Telefonu kapattıklarında Jennifer bir süre öylece oturup başparmağının tırnağını kemirdi. Neyse ki o akşam yaptıklarından Lisa'nın haberi yoktu. Mark bu utanç verici sırrı kendine saklamış olmalıydı. Jennifer hala berbat hissediyordu. Sürekli ağlamaklıydı. Aralarına giren mesafeden nefret ediyor, Mark'ı arayıp özür dilemek istiyor ama bir türlü beceremiyordu. Ne söylediğini tam olarak hatırlamamasına rağmen zalim ve çirkin sözler ettiğini biliyordu. Mark'ın suskunluğu ondan tiksindiği anlamına geliyor olmalıydı ve Jennifer onu arayıp bununla yüzleşmekten korkuyordu.

Yine de yüzleşmesi gereken biri daha vardı: Amanda.

Jennifer çay servisi yaparken Amanda lafa girdi. "Bakın size SAÇMA bir tepki gösteriyormuşum gibi gelebilir. Belki de hakikaten öyledir. Kimin bilip bilmediğinin bence de önemi yok. Sadece bu kararı ben vermek isterdim ve Lisa'nın güvenime ihanet ettiğini düşündüm. Sen, Jennifer, sen de sadece işime burnunu sokmaya çalışıyordun. Ama sonra Lisa'ya hak verdim. Bu çok da önemli değildi. Benim bu kadar sinirlenmemin sebebi, elimde bir bilgi var ama hiçbir işime yaramıyor. Annem öldü, babam öldü. Mark bir şey bilmiyor. Binlerce sorum var ama soracak kimsem yok. İnsan kurup duruyor, anlıyor musunuz?"

Ablaları kafalarını salladı.

"Sadece içimde hissettiğim boşluğun nedenini öğrendim, o kadar. Annemin Donald'la kurduğu aileyle Mark'la kurduğu aile arasında sıkışıp kalmıştım." Hafifçe gülümsedi. "Belki saçma buluyorsunuzdur ama böyle."

"Hayır, saçma bulmuyoruz," dedi Jennifer.

"Ayrıca kafamda yarattığım anne imajı biraz sarsıldı ve bundan nefret ediyorum. O benim için kusursuz biriydi. Babam bana hep bok gibi davrandı ama babam olduğunu sandığım adam aslında babam bile değilmiş. Oysa ben aralarında olup bitenler için Donald'ı suçlarken çok daha mutluydum."

"Tıpkı kaidesinden düşen bir heykel gibi, ha?"

"Aynen öyle."

"Ya şimdi nasıl görüyorsun?"

"Yerde. Tıpkı diğer hepimiz gibi."

"Aslında yerin altında..."

"Tanrım, sen hastasın!"

"Annem kadar değilim!"

"Lisa, sus artık!"

"Siz herhalde çıldırdınız! Kendinize gelin. Ne olmuş yani? Annem azize falan değil, gerçek bir insandı. Bizim kusurlarımız yok mu sanki? Birinin beni sevmesine bile tahammül edemeyecek kadar özgürüm. Jennifer, Stephen'la aralarındaki problemleri itiraf edemeyecek kadar gururlu. Amanda karşısına çıkan bütün problemlerden kaçıyor. Hepimiz hayatımızı mahvediyoruz, kendi korkaklıklarımıza ve zayıflıklarımıza bakacağımıza sadece annemin kusurlarını görüyoruz. Daha Hannah'nın Aşil tendonunu ortaya çıkarma şansımız olmadı ama eminim onda da bir şeyler vardır. Bilirsiniz, annem taze yapılmış kremalı pastaya dayanamazdı. Ayrıca siyah takımla kahve çanta kullanmamak konusunda takıntıları vardı. Acaba Hannah ondan hangi kötü yönünü alacak?"

Amanda bir kahkaha attı. "Cıvık şey!"

"Sen değilsin sanki!"

"Kafanı patlatmak istiyorum."

"Bence Jennifer'ı dövüp rahatlayalım."

"Lisa!" diye itiraz etti Jennifer.

"Neyse! Hannah ne der? Bir köprü inşa etmeli ve onun üzerinden geçmeliyiz. Ben annem nasıl bir insan olursa olsun onu kabul etmeye hazırım. Onu eskisi kadar çok seviyorum ve hep de seveceğim."

Amanda o gece Ed'i aradığında, savaş bayraklarını çekip bir araya gelmiş üç kız kardeşin nasıl olup da gülmekten katıldığını, daha sonra da annelerinin anısına kremalı pasta yediğini anlatmakta güçlük çekti.

MARK

Mark kalabalık bardan içeri girdi. Andy arka tarafa oturmayı tercih etmişti. Mark içkileri masaya bıraktı, birkaç paket patates cipsi çıkardı ve "Aç olabileceğini düşündüm," dedi.

Andy bardağını alıp kafasına dikti. Ne selam vermiş ne de onun yüzüne bakmıştı.

Mark, Lisa'ya Andy'yi aradığını söylememişti. Lisa onun bu gece Vince'le buluşacağını sanıyordu. Zaten o da Amanda'yla dışarı çıkmıştı. Mark onların arasının düzelmesini umuyordu. Evde hava çok gergindi. Amanda'yı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Hannah'yı bunun dışında tutmaya çalışıyorlardı, bu da durumu iyice yorucu bir hale sokuyordu.

Mark, Andy davetini kabul edince biraz şaşırmıştı. Durum ümitsiz gibiydi. Yine de gelmişti işte. Mark derin bir nefes aldı ve doğruca konuya girdi.

"Bak, Andy. Eğer anlatmak istemiyorsan bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin."

"Bunu yapmak istesem buluşmayı kabul etmezdim." Andy hafifçe gülümsedi.

"Evet." Mark arkadaş olduklarını sanıyordu ama Andy, Lisa'dan ayrılırsa bir daha görüşmeyecekleri de ortadaydı. İnsan çocuklarının sevgilileriyle garip bir ilişki kuruyordu. Fazla samimi ama bir o kadar da kırılgan. Mark, Andy'den daima çok hoşlanmıştı. Mizah anlayışı, Lisa'ya davranış biçimi, nezaketi... Andy hep ölçülü ve sağlamdı.

Barbara onun kızına yakıştığını düşünüyordu. Stephen'la Jennifer için öyle düşünmezdi mesela. Hatta ikisi evlenmeden bir gece önce parmaklarını kavuşturup şans işareti yapmıştı. Oysa Andy ve Lisa kusursuz bir ikiliydi. Andy biraz Mark'ı andırıyordu ve Lisa da Barbara'ya benziyordu.

"O nasıl?"

Mark omuz silkti. "Sen nasıl görünüyorsan o da öyle." *Andy'nin saçları uzamıştı* ve hırpani bir görüntüsü vardı. Takımı ütüsüz, ayakkabıları boyasızdı. Ayrıca zayıflamıştı.

"Teşekkürler."

Mark dirseklerine dayandı. "Gerçekten kötü durumda. Onu hiç böyle görmemiştim Andy. Bunu ona acıman için söylemiyorum. Sadece bilmeni istedim. Uyumuyor, yemek yemiyor. Her an ağlayacak gibi. Kalbi çok kırık."

Andy gözlerini ovuşturdu. "Sanırım her şeyi biliyorsun?"

"Evet. İlişkisini biliyorum. Umarım aldırmazsın?"

"Aldırmak mı?"

"Yani benimle konuştuğu için."

"Hayır. Maçoluk derdinde falan değilim."

"Görüyorum. Sonuçta, evet, neler olduğu biliyorum."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Yaptığı şey hakkında mı?"

Andy kafasını salladı.

"Şey..." Bu soru Mark'ı ters köşeye yatırmıştı. "Aptalca davranmış. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

Andy tekrar kafasını salladı.

"Onun için bahane üretmeye çalışmıyorum Andy. Bu tip bir davranışın mazereti yoktur. Zalimce, aptalca ve sinsice. Ama Tanrı biliyor ya, ben uzman değilim. Seni uzak tutmak ya da test etmek istemiş olabilir. Benim de başıma gelse aynı şeyleri hissederdim. Sana bildiğim tek şeyi söyleyeyim mi? Lisa seni hala çok seviyor."

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Eğer sevmeseydi, şimdi içinde bulunduğu durumda olmazdı."

Andy cevap vermeyince Mark kendisi için önemli olan soruyu sordu.

"Sen nasıl hissediyorsun?" Ve istediği cevabı aldı.

"Onu seviyorum."

"Biliyorum."

Bir süre konuşmadan oturdular. Andy sonunda bardağını masaya bıraktı.

"Lisa'yı cezalandırmaya çalışmıyorum."

"Bunu da biliyorum."

"Sadece bunu atlatabileceğimizden emin değilim. Hani derler ya: Affet ve unut, ya biri ya da ikisi birden. Hangisi daha önemli bilmiyorum."

"Bence ikisi de."

"Öyle mi dersin?"

"Ve bu duygularının gerçek olması gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu affedersen yüzde yüz affetmelisin ve bir daha bu konuyu açmamalısın. İleride bir kavgada kullanmak için bir kenara atarsan o ilişki yürümez."

"Bana imkansız gibi geliyor."

"Tabii buna ancak sen karar verebilirsin."

"Sence bunu yapabilmem onu ne kadar sevdiğime mi bağlı?"

"Kesinlikle," dedi Mark bir süre düşündükten sonra.

"Yani onu yeterince seviyorsam bunu yapabilirim?"

"Öyle sanıyorum."

"Barbara seni aldatsa affeder miydin?"

"Barbara'yı her şeyden çok seviyordum. Onu kaybetmek hayatta başıma gelecek en kötü şey olurdu."

Mark gözlerini birasına dikti. Sonra neredeyse fısıldadı. "Onu kaybetme Andy."

Nisan

JENNIFER

Jennifer'a göre *kayak* ve *tatil* kelimeleri aynı cümle içinde kullanılamazdı. Grindelwald'da geçirilecek bir haftasonunu ya da Kanada'da geçirilecek Paskalya tatilini iple çeken yüzlerce müşterisi vardı. Oysa kayak çileli bir işti. Tatiller insanın dinlenmesi ve rahatlaması için değil miydi?

Bob Newhart, tütünü İngiltere'ye tanıtan Sör Walter Raleigh hakkında çok komik bir piyes yazmıştı. Adam sigara içmeyi şöyle açıklıyordu. "Bir bitkinin yaprağını koparıyorsun, yuvarlıyorsun, sonra ağzına sokuyorsun ve evet, onu yakıyorsun." Jennifer genç kızken babası bunu okur ve gözlerinden yaşlar gelene kadar gülerdi. Kayak yapmak da aynı sigara içmeye benziyordu. Birisinin açıklaması hiçbir anlam ifade etmiyordu. O daracık tahta plakaları ayağına takıyorsun, bu sırada popon donuyor, bir tepeye çıkıyorsun, kendini aşağıya bırakıp mümkün olduğunca hızlı yere yapışıyorsun. Ha, bir de hayatını tehlikeye atmak ve günlerce ağrı içinde dolaşmak için tonla para veriyorsun.

Jennifer telesiyej sırasında durup etrafına bakındı. Dağ çok kalabalıktı. Tüm bu insanlar cidden eğleniyor muydu yani? Gözüne hepsi birer uzaylı gibi gözüktü. Önünde birkaç kişi kalmıştı. Birden telesiyeje binme konusunda telaşlandı. Kayaklarını öne doğru sürükledi. Kaçırırsa rezil olacaktı. Düşmek de cabası.

O korkunç sandalye insana hata payı bırakmazdı. Tıpkı *Sineklerin Tanrısı* filmi gibiydi. Arkasını dönüp bekledi. Her bir kası gerilmişti. Her şeyi doğru yapması gerekiyordu, yoksa yukarıdan inememe riski de vardı. Neyse ki tüm bu işlemi başarıyla tamamladı. Sonra etrafındaki tiplere bakmaya başladı. Yanında üç tane genç adam vardı. Tuhaf saç kesimleri, son moda montları ve snowboard'larıyla gayet havalıydılar. Jennifer'a aldırmadan yüksek sesle gülüşüp şakalaşıyorlardı. Jennifer, Alman olduklarını düşündü. Hepsi ne kadar da rahattı. Oysa kendisi önündeki çubuğa yapışmış, elleri eldivenlerinin içinde buz kesmişti.

Sağ tarafına döndü. Manzara yukarıdan harika görünüyordu. Bir golf sahası, yeşilliği ne kadar bozarsa kayak pisti de bu manzarayı o kadar bozmuştu. Kürküne bürünüp bir atlı kızağa -bunun çok romantik olduğunu düşünüyordu!- binse cennete gitmiş gibi olurdu herhalde. Kar bembeyaz, yeşil yapraklarına pudra dökülmüş gibi görünen ağaçlar çok güzeldi. Hava öyle berraktı ki insan kendini koca bir hiçliğin ortasında hissedebilirdi. Gökyüzü şehirde hiçbir zaman göremeyeceği kadar maviydi. Bir yürüyüşe razıydı ama şu anlamsız hız tutkusu her şeyi mahvediyordu.

Burada yedinci yılıydı. İlk geldiklerinde evleneli az zaman olmuştu ve ikisi de acemiydi. Çocuklukta böyle bir eğitim

almamış olmalarına rağmen kayak o zamanlar orta sınıfın yeni yeni keşfettiği bir eğlenceydi. Stephen'ın iş arkadaşları ufak bir dağ evi kiralamış ve ikisi de heyecanlanmıştı. Jennifer atletik bir kızdı. Özellikle ilk yıllarında denedikleri pek çok spor dalında başarılı olmuştu. Stephen zaten her konuda kabiliyetliydi. Spora karşı doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Okuldayken izciydi ve Edinburg Dükü'nün tertiplediği yarışmalara katılmış, hemen hemen hepsinde birinci olmuştu. Jennifer'ı sörf yapmaya ve diğer spor dallarını denemeye ikna eden oydu. O da kocasıyla olmayı sevdiği için hevesle çabalamıştı. Hız ya da yükseklik konusunda problemi yoktu. Tahammül edemediği şey hız, yükseklik ve kar üçlüsüydü.

Belki de kayağa olması gerekenden geç başlamıştı. Amanda on sekiz yaşında bir erkek arkadaşının ailesiyle tatile gittiğinde bu işi halletmişti. Jennifer onu kayak yaparken görmese de çok iyi olduğundan emindi. Yeni Zelanda'da özel ders de almıştı. Hannah ise on iki yaşından beri okul gezilerine gidiyordu ve süper kayıyordu. Dağdansa plajda olmayı tercih edeceğini söylese de Jennifer onun hırslı bir kayakçı olduğunu biliyordu. Daha kötüsü, Mark bile fena değildi. Ama Jennifer kayağa otuz yaşında başlamıştı. Yeni numaralar öğrenemeyecek kadar yaşlı bir köpekti!

Tabii Stephen böyle hissetmiyordu. Bütün spor dallarına olduğu gibi buna da balıklama dalmış, iki günlük dersten sonra kahvaltısını edip piste koşar olmuştu. Her akşam başka bir hikayeyle dönüyordu. İşin garibi bir kere bile düşmemişti. İlk haftanın sonunda Jennifer onun pistten aşağı kayışını seyretti. Bacakları birbirine yakındı, dizleri mükemmel bir açıda bükül-

müştü, hiç çaba sarf etmeden dönüyordu ve suratında mutlu bir sırıtış vardı. Jennifer başının belada olduğunu o gün anladı.

Her yıl aynı konuşmalar tekrarlanırdı. Para harcama konusunda dikkatli olmalıydılar. Maaşlarının büyük bir bölümünü biriktiriyorlar, yılda bir kere, kendilerine sadece tek bir büyük tatil hakkı veriyorlardı. Maldivler'deki, limitlerini fazlasıyla aşan balaylarından sonra bebek olana kadar yapabilecekleri her şeyi yapmaları konusunda anlaşmışlardı çünkü sonra tek gidebilecekleri yer, Devon ya da Cornwall olacaktı. Daha sonra tatil konusu rutine bindi. Jennifer her yıl Hawaii, Seyşeller, Capri ya da Güney Afrika broşürleri toplarken Stephen iş arkadaşlarıyla hangi vadiyi fethetsek daha iyi olur planları yapıyordu. Jennifer kocasının bu tutkusunu bildiğinden fazla üzerine gitmiyordu ama bir gün kayaktan ne kadar nefret ettiğini anlamasını diliyordu.

Dağ evinde kalan diğer insanlarla bir problemi yoktu. Her yıl birkaç kişi eksilir ya da çoğalır ama dört-beş çift hep sabit kalırdı. Aslında çok şirinlerdi, akşamları eğlenceli geçerdi. Birisi basit bir yemek pişirir, bolca şarap ve kanepe yenir, şeftalili votka içilirdi. Jennifer evde Hannah'yla oynadıkları dışında asla oyun oynamazdı ama dağ tatili farklıydı. Sessiz sinema konusunda iyiydi. Asıl sorun, o kadar içki ve yemekten sonra sabahın sekizinde kalkıp kat kat giyinmek ve buz gibi soğuğa çıkmaktı.

İkinci yıllarından sonra ders almayı reddetti ama Stephen'la aynı sebepler yüzünden değil. Artık aşağılanmak ve sigara tüttürüp cep telefonunda arkadaşlarıyla gece ne yapacağını planlayan güneş yanığı suratlı bir çocuktan emir

almak istemiyordu. Kendine pist haritası almış, kolay yerleri ve sıcak çikolata içebileceği noktaları saptamıştı. Bazen *kız arkadaşlardan* ya da *eşlerden* biri ona eşlik eder ama sonra sıkılıp giderdi. Böylesi Jennifer için daha iyiydi çünkü akşam yemekte göreceği insanların önünde düşmektense yabancılarla kaymayı yeğlerdi.

Dördüncü yıllarında kucağında ya da karnında bebek taşımayan bir tek o kalmıştı. İlk bir-iki gün kaydıktan sonra bebekleri bahane ederek evde kaldı. Kadınlara yardım ediyordu sözde. Beşinci ve altıncı yıllarda kayak kiralamaya bile zahmet etmedi. (Bazen bundan ne kadar nefret ettiğini unuttuğu oluyordu ama o kalabalık dükkana girip de ayağını o daracık bota soktuğu an her şey bitiyordu.)

Bu yıl on yetişkin, yedi çocuktular. Çocukların en büyükleri üç ya da dört yaşındaydı ve artık göreve hazırdı. Kafasında kaskı ve bebekler için tasarlanmış kayak kıyafetleri içinde pistte boy gösterebilirlerdi. En küçükleri altı haftalıktı. Millet ikinci raunda geçmişti. E, tabii ilk çocuklarına kendileri bakan anneler sıra ikinciye geldiğinde bakıcısız duramayacaklarını anlamış, evdeki her şey dadıların kontrolüne geçmişti. Artık hanımların spor yapmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Jennifer, Stephen'la kendisini artık o dağ evine ait görmüyordu. Onun çocuğu yoktu. Bu insanlarla fazla yakın değildi. Dolayısıyla soru soramasalar da bir terslik olduğunun farkındaydılar. Hepsi annelik işine kendilerini kaptırmıştı ama bunda bir art niyet yoktu. Jennifer da bebekleri görünce şirinlik yapabiliyor ve yardım ediyordu ama oraya ait değildi işte.

Akşamların da tüm eğlencesi kaçmıştı. Artık yemekte iki kadeh şarap içiliyor, bebeklerin ve dadılarının uykusu kaçmasın diye erkenden yatılıyordu. Jennifer evde genç anne babaların görevleri arasında sıkışıp kalıyordu. Bebekler doyuruluyor, gazları çıkarılıyor, daha büyüklere gece rahat uyusunlar diye masallar anlatılıyordu.

Evdeki bu kargaşa onu yine dağa itti ve son bir çabayla İngiliz bir hoca tutmaya karar verdi. Kendi yaşında ve daha önce hiç kaymamış bir kadınla ortak ders alacaklardı. Şimdi Jennifer telesiyejle ilk dersine gidiyordu. Stephen bunu biraz garip karşılamış, derslere gereksiz para harcadıklarını söylemişti. Ama sonra hemen pişman olup karısının omzunu sıkmış ve iyi şanslar dilemişti.

Jennifer, Stephen'ın dağ tatillerini bu kadar sevmesinin sebebi ondan kaçmak istemesi olabilir mi diye düşünmeden edemedi. Eğer güneşli bir kumsalda yan yana yatıyor olsalar Jennifer'la konuşmak zorunda kalacaktı. Burada beş dakika bile yalnız kalamıyor, odalarına çekildiklerinde Jennifer dişini fırçalayıp yüzünü yıkayana kadar Stephen çoktan uyumuş oluyordu.

İnsan konuşmayınca, sorun yokmuş gibi de davranabiliyordu.

Kayak hocası çalıştığı firmanın bayrağının yanında dikiliyordu. Jennifer adama uygun bir mesafede durmaya çalıştıysa da beceremedi. Adam kısa boylu ve inceydi. Koyu renk dalgalı saçları fazla uzun, gözleri kahverengiydi. Çok yanık olmasına rağmen boynu beyaz kalmıştı. Newcastle aksanıyla konuşu-

yordu. Jennifer geldiğinde telefondaydı. Jennifer'ın suratı anında asıldı tabii ama adam elini özür dilercesine kaldırıp konuşmaya devam etti. Jennifer'ın Fransızcası elverdiği ölçüde anladığına göre ev sahibinden kira kontratını uzatmasını istiyordu. Jennifer gülümsedi ve beraber ders alacağı kadını görmek için döndü. O anda komik şapkalı ve korkak surat ifadeli bir kadın belirdi.

"Ben Wendy," diye kendini tanıtırken sesi şaşkındı. Sanki gerçekten Wendy olduğundan emin değilmiş gibi.

"Ben de Jennifer." El sıkışmadılar.

"Kendimi zorlama bir randevuya çıkmış gibi hissediyorum," diye devam etti Wendy. "Tam bir acemiyim. İlk hafta amatör arkadaşlarım benimle uğraştı ama sonunda sıkıldılar."

Kadının neşesi bulaşıcıydı. "Acemi olmayı yeğlerdim doğrusu. Neredeyse yedi yıldır buraya geliyoruz ama nafile!" Wendy yüksek sesle gülünce Jennifer da gülmeye başladı. Bunun ne kadar aptalca göründüğünü ilk kez fark ediyordu.

"Harika! O zaman parti başlasın."

Jennifer tam ne zaman başlayacaklarını düşünüyordu ki kayak hocası yanlarına geldi. "Ben de Justin ve kaderinizi değiştirmek için buradayım. Üzgünüm, biraz geç kaldım. Kirayla ilgili bir sorun vardı da."

Wendy koca gözlerini devirerek "Dağ evlerinin bu kadar pahalı olduğuna bakılırsa merkezi düşünemiyorum," dedi. Kadın konuşurken kafasındaki ponponlar sallanıyordu.

"Bizim olduğumuz yerde o kadar kötü değil." Kayak hocası telefonunu kaldırmış, eldivenlerini takmıştı. "Evet, hanım-

lar, hadi gidip daha düz ve sessiz bir yer bulalım. Beni takip edin. Dizlerinizi bükün..."

Justin cidden çok çabalıyordu. Wendy kayak konusunda hiçbir kadına benzemiyordu. Nasıl göründüğü falan umrunda değildi. Fazla hızlı gittiğini ya da artık dizlerini kontrol edemediğini hissedince kendini yere atıveriyor ve bunu her yaptığında da kahkahalarla gülüyordu. Tek başına ayağa kalkmayı beceremediği için Justin her seferinde yanına gidip onu toparlamak zorunda kalıyordu. Jennifer kendi tekniği konusunda iyimser düşünmeye başlamıştı bile. Katıla katıla güldü ve çok eğlendi. Wendy'yle ders almak bacaklarını değil karnını ağrıtacaktı anlaşılan.

İki saat sonra bitkin düşmüşlerdi. Sıcak şarap molası vermek için yalvardılar. "Müşteri sizsiniz, hanımlar," dedi Justin hiç istifini bozmadan ve yarım saat sonra buluşmak üzere ayrıldılar. Wendy'yle Jennifer en yakın restorandaki en sessiz köşeye yığılıp sıcak şarap söyledi.

Jennifer tatil arkadaşlığının ne demek olduğunu unutmuştu. Hakkınızda hiçbir önyargıya sahip olmayan biriyle sohbet etmek ilginçti. Wendy komik, kendiyle barışık ve sevimliydi. Bunlar Jennifer'ın kendini iyi hissetmesine sebep oldu.

Kadın, Jennifer'la aynı yaşlarda olmasına rağmen yeni evliydi. Geçen sonbaharda, katılanların çoğunun kayakçı olduğu bir törenle evlenmişti ama kasırga yüzünden kimse kayak lafı edememişti. Kayakçı kocası ve kayakçı ailesi her yıl buraya koşuyordu ve Wendy de karılık görevlerini yapmak zorundaydı.

İkinci gün belirli bir açıya kadar dönebiliyorlardı. Hoş, Justin bunu tutturana kadar kaç kere düştüklerini sayarsa yeni

bir rekora imza atacaklarını söylese de onlar gayet memnundu. İki saatlik öğle molası verdiklerinde Justin arkasına bakmadan ortadan kayboldu. Jennifer, Wendy'ye annesinden bahsetti. Bu kadar özel konuları bir yabancıyla konuşabildiğine kendi de şaşırmıştı. Kadın harika bir dinleyiciydi. Jennifer konuşurken sempatik yüzü ciddi bir ifadeye bürünüyor, nadiren araya giriyordu. Wendy'nin annesi otoriter bir aile reisiydi. Kadın onu kaybetmenin ne kadar korkunç olacağını söyleyip Jennifer'ın elini tuttu.

Üçüncü günde kasları isyan etmeye başlamıştı. Mavi gökyüzü gri ve hiç de davetkar olmayan bir hal almıştı. "Ben sadece açık havalarda kayabilen bir kayakçıyım," diye ilan etti Wendy. Justin hafifçe itiraz etse de teleferiğe binip köye gittiler. Wendy çocuk istemiyordu. Üç gündür tanışan iki kadının çocuk hakkında konuşması çok komikti. Tıpkı erkekler ve arabalar gibi...

"Uzun zamandır vücudumun alarm vermesini bekliyorum ama tık yok. Öyle bir şey olacağını da sanmıyorum."

"Ya kocan?"

"Ne düşündüğümü biliyor. Bu konuşmayı yapmadan evlenmem haksızlık olurdu. İnsan belirli bir yaştan sonra hiçbir şeyi erteleyemiyor. Hayat otuz beşten sonra hızlanıyor sanki."

"Sen o kadar da yaşlı değilsin!"

"Otuz dokuz yaşındayım. Tehlikeli yaş ha? Artık çok geç."

"Ne için?"

"Bebek için tabii. Kırkından sonra her şey tepetaklak gitmeye başlıyor ve kadınlar daha da özgürleşiyor. Bence çok

gençken çocuk sahibi olmalıyız. Yani iş hayatı bizi yıpratmadan ve beyaz atlı prensimizi bulana kadar bir sürü kurbağayla yatmadan önce. Yaşı otuz dokuz olan bir kadın erkeklere üzerinde BEBEK İSTİYORUM yazan ışıklı bir tabelayla dolaşıyormuş gibi geliyor."

"Ama sen öyle değilsin."

"Evet."

"Neden?"

Wendy omuz silkti. "Karmaşık sebeplerim yok. Normal bir çocukluk geçirdim. Ailem ve etrafımdaki çocuklar çok tatlıydı. Fiziksel bir sorunum yok. Bebeklerden ve çocuklardan hoşlanmıyor da değilim. Aslında çocukları bebeklere tercih ederim. En azından onlarla konuşabilirsin. İşin aslı bebekler beni biraz korkutur. Bir gün iki çocuğu olan bir arkadaşıma onları neden doğurduğunu sordum. Başladı ne kadar değerli olduklarını falan anlatmaya. Ben de onu durdurup gerçeği söylemesini istedim ve ne dedi biliyor musun? *Yaşlanınca yalnız mı kalacaksın?* Bu sebep beni hiç tatmin etmedi. Belki herkes için böyle değildir ama ben oturup düşündüm. İnsanlar bunu neden yapmak ister ki? Yani her şeyi değiştirmeyi... Sanırım hayatım onlarsız daha güzel. Özgürlüğümü seviyorum, bir şeye bağlı kalmamayı, kendimi mutlu etmeyi... Herhalde bencil karının teki olduğumu düşünüyorsun! Hayatımı çocuklarımın başarılarını abartarak, her yerim boya içinde, elim kolum ıslak mendil ve oyuncak dolu geçirmek istemiyorum." Wendy'nin kararını verdiği belliydi.

"Ama evlendin."

"Evet. Aynen benim gibi düşünen biriyle."

"Çok şanslısın."

Wendy gözlerini kısıp dikkatle Jennifer'a baktı.

"Ya sen? Sen ne durumdasın?"

"Kocamın benim gibi düşündüğünü sanmıyorum. Yani öyle sanırdım ama şimdi..."

"Emin değilsin."

"Hayır."

"Bebek konusunda mı?"

"Hayır, her konuda."

Wendy onun devam edip etmeyeceğini görmek için bekledi.

"Tabii bebek de var. O çok istiyor."

"Ve sen istemiyorsun?"

"Emin değilim."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz yedi."

"Bak gördün mü? Tehlikeli yıllar olduğunu söylemiştim."

Jennifer güldü. "Benim istediğim cevap bu değil."

"Hayır, hayır. Sakın sana cevap verebileceğimi falan sanma. Ben bebek düşmanı değilim. Kimsenin işine karışmam. Ama bence gerçekten bebek isteyip istemediğine karar vermelisin. Eğer bunu kocanla yapmak istemiyorsan çabuk davran ve ikinize de şans tanı."

Jennifer birden Stephen'ı başka birinden olan çocuklarıyla hayal etti. Bu yeni ve tuhaf bir düşünceydi.

"Çok akıllısın."

"Gördün mü? Bebeğin teki beynimi memelerimden çekip almadı da ondan!" Jennifer irkilmiş, Wendy pişman

olmuştu. "Yine de kayamıyorum işte!" deyince Jennifer gülümsedi.

Daha önce kimseyle bu tip bir konuşma yapmamıştı. Ne Lisa'yla ne de Barbara'yla. Annesi birkaç defa dertleşmeye çalışmış ama Jennifer ürküp konuyu değiştirmişti. Barbara'nın yanında başarısız olduğunu kabul etmek istemiyordu bir türlü. Amanda'nın mektubuna kadar onun kusursuz olduğunu sanıyordu. Bu aptalca gururunu kimden almıştı acaba? Wendy'nin söylediklerinden alınmamıştı. Belki ilişkilerinin kısa ömürlü olmasından, belki onu bir daha görmeyeceğini bildiğinden ya da fazla çaresiz olduğundan...

Ertesi gün son dersleriydi. Wendy o gece gidiyordu. Pistin sonuna kadar düşmeden kaymayı başardılar ve zafer çığlıkları atarak birbirlerine sarıldılar. Ayrılırken Wendy ona sarıldı ve şans diledi.

"Şöyle düşün. Kocanın artık hayatında olmadığını hayal et. Seni başka biri için terk ettiğini, öldüğünü falan işte. Sonra nasıl hissettiğini tart. Kendine karşı dürüst olursan sürdürmeye değer bir şey olup olmadığını anlarsın."

Jennifer geçici arkadaşının uzaklaşmasını izlerken onunla hayatında kimseyle paylaşmaya cesaret edemediği bir şeyi paylaştığını düşündü. Omzuna attığı kayak ve sopalarla dikkatle yürüyen bu kadını kıskanıyordu. Bu kadın hayatta ne istediğini biliyordu. Kendisi nasıl olup da bu kararsızlık batağına saplanmıştı? Tek emin olduğu şey artık Stephen'ı suçlayamayacağı ve görmezden gelmeye devam edemeyeceğiydi.

Günün geri kalanını odasında geçirdi. O gece köye gidilecekti. Wendy'nin konuşmasından aldığı cesaretle Stephen'ı

diğerlerinden ayırmaya karar verdi. İkisi başka bir yere gidebilir ve konuşabilirdi. Köpüklü banyoda uzunca bir süre kaldı. Saçını kurutup yüzüne makyajsız havası veren bir makyaj yaptı. Havluya sarınıp yatağa uzandı ve Stephen'ı beklemeye başladı.

Seksi kullanması gerekiyordu. Bundan hala hoşlanıyordu ve Jennifer'ın John hariç hiçbir deneyimi olmamasına rağmen Stephen üzerinde gayet etkiliydi. Kocası yumuşuyor ve daha anlayışlı hale geliyordu.

Az sonra kayakçılar döndü. Hava kararmış, tekrar kar yağmaya başlamıştı. Jennifer kayak botlarının yerdeki karolar üzerinde çıkardığı sesleri duydu. Çaydanlığın altı yakıldı. Herkes gülüyordu. Çocuklar çılgınca bağırıp koşuşturmaya başlamıştı bile. Kafasını yatağın arkasındaki duvara dayadı, gözlerini kapadı ve seksi şeyler düşünmeye başladı. Stephen'la yeni çıkmaya başlamışlardı. Her şey yeni ve tazeydi. O gün tanımadığı biri haline dönüşmüştü. Yatağın karşısında kocaman bir ayna vardı ve sevişirken kendilerini seyretmişlerdi. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamış, kendini çıplak halde o pozisyonda görmemişti. Yüzlerindeki ifadeyi ve uyumlu hareketlerini seyrettikleri o gün, Jennifer'ın kafasında kusursuz seksle bütünleşen bir kavramdı. Elini yavaşça havlusunun altına kaydırdı ve kocasını sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Stephen içeri girdiği an ne yapmakta olduğunu ve ne istediğini anladı. Tüm günü kayak yaparak geçiren birine göre tepkisi gayet iyiydi. Kapıyı gülümseyerek kilitledi. Günün sonunda görmeyi umduğu manzara bu değildi doğrusu ama karısının şevkini kırmak istemiyordu. Yavaşça geldi ve yatak

ucunda diz çöküp Jennifer'ın göbeğini öpmeye başladı. Jennifer kocasının kar kıyafetlerini alelacele çıkardı. Ona bir an önce dokunmak istiyordu. Stephen pantolonunu çıkardığında taktiğinin işe yaradığını ve onu tahrik ettiğini gördü.

"Tam bir yarış atı gibi kokuyorum," dedi Stephen.

"Umrumda değil."

"Duş almam lazım." Sesi boğuklaşmıştı. Jennifer o kadar bekleyebileceğinden emin değildi. Stephen kafasını kaldırıp "Benimle gelmek ister misin?" diye sordu seksi bir gülümsemeyle.

"Saçımı kuruttum."

"Gördüm ama umrumda değil." Jennifer'ı kollarından çekip ayağa kaldırdı.

Banyoda sıcak suyu açtı ve giysilerinin geri kalan kısmını da çıkarıp yere attı. Sonra Jennifer'a döndü. Şimdi vücutları birbirine değiyordu. Jennifer kocasının uzun boynunu öpmesini aynadaki görüntü buhardan kaybolana dek seyretti. Stephen duşta sabuna uzandı ama Jennifer ondan önce davranmıştı. Sabunu alıp onun kollarında, omuzlarında ve karnında gezdirdi. Stephen hala formdaydı. Jennifer karnının altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Öpüşmeye başladılar. Yüzlerinden sular akıyordu. Stephen birden karısının elini itti. Jennifer endişeye kapılmıştı ama sonra onu çekti ve öylece durdu.

"Sana dokunmak istiyorum, Jen. Biraz böyle durabilir miyiz?" Jennifer'ın tüm bedeni gevşedi. Çok güzeldi.

Bir süre sonra daha fazlasını istediler. Havlularına sarınıp saçlarından sular damlaya damlaya yatağa gittiler. Dağ evi ya sessizleşmişti ya da artık onlar bir şey duymuyordu. Gürültü

yapmadılar. Yumuşak ve sessizce seviştiler. Bir ara karyolanın başlığı duvara vurmaya başladı. Stephen ritmini bozmadan araya bir yastık koydu. Sevişmeyeli uzunca bir süre olmuştu ve duş akıllarını başlarından almıştı. Fazla uzun sürmedi. Stephen elleri Jennifer'ın kalçalarında boşaldı.

Onlar nefes alıp verişlerinin düzene girmesini beklerken kapılar kapandı, insanlar birbirine veda etti, sonra ev yine sessizleşti. Banyodan sızan ışık dışında oda karanlıktı. Stephen bir eli karısının karnında uyuyakaldı. Jennifer onun tanıdık yüzüne bakıp kolunu yavaşça üzerinden çekti ve banyoya gitti. Dikkatle sürdüğü rimel akmıştı, onu temizledi. Göğsü seksten dolayı kıpkırmızı olmuştu. Sabahlığının önünü kapatıp hole çıktı. Kimseye rastlamadı, evde yalnız olmalıydılar. Mutfakta yarım şişe şampanya ve bir paket Pringles buldu. Ganimeti toparlayıp odaya döndü. Stephen kapının sesiyle uyandı.

Jennifer gülümsedi ve plastik bardaklara şampanya doldurdu. Kocasını ciddi bir konuşma yapmak için baştan çıkarmıştı ama şimdi bunu istemiyordu. Stephen'ı öptü, bardaklarını tokuşturdular ve içtiler.

Sonra Jennifer bardağını bırakıp yatağa zıpladı.

"Aç mısın?"

"Hayır, pek değil," dedi Stephen. "Çay saatinde kocaman bir meyveli kek yedim. Sen?"

"Hayır."

"Ne yapmak istersin?"

Jennifer sırıttı.

"O gülümseme de ne?" diye sordu Stephen.

"Ben ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

"Hayır, söyle."

"Bütün gece bu odada kalmak istiyorum."

"Scrabble mı oynayacağız?"

"Bir şey oynayacağız ama Scrabble değil."

Kocasının üzerinden masaya eğilip şampanyasına uzandı ve kocaman bir yudum alıp Stephen'ı öptü. Stephen hafifçe inledi.

"Bunu neye borçluyum?"

"Bir sebep mi olması lazım?" Jennifer içinden *Lütfen yapma, lütfen bir kere de analiz etme*, diye dua etti.

"Hayır, sadece sordum."

"Dediğimi yapabilir miyiz?"

"Neymiş o?"

"Burada kalıp..."

"Tabii ki!" Stephen üzerine yuvarlanıp güldü. "Buradaki heriflerden herhangi birine böyle bir şey sorsan üzerine atlarlardı."

"Lafı eş değiştirmeye falan getirmeyeceksin umarım."

"Elbette seninle değil, kendini beğenmiş haspa! Kendi karılarıyla..."

"Bebekleri ne yapacaklar?" Jennifer birden pişman oldu. Bu hassas bir konuydu. Neyse ki Stephen'ın aklı başka yerdeydi. "Çocuksuz olmanın avantajı buysa ben gayet memnunum!"

İkinci seferden sonra uyuyakalma sırası Jennifer'a geldi. En son ne zaman böyle hissettiğini bile hatırlamıyordu. Kafası bomboştu. Bir saat sonra uyandığında Stephen'ı yanı başında gülümserken buldu.

"Şehvet dolu bir gece geçireceğimize söz vermiştin ama uyuyorsun." Kocası hala gülümsüyordu. Jennifer hafifçe karnına vurdu. "Sözlerine dikkat et bakalım."

Stephen onu yavaşça kendine çekti. Şimdi Jennifer'ın kafası kocasının göğsündeydi. Yüzünü göremese de kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Neden hep böyle olamıyor?" dedi Stephen iç çekerek. Bahsettiği şey seks değildi.

"Bilmiyorum."

"Seni seviyorum Jen."

Jennifer derin bir nefes aldı ve gerçeği söyledi.

"Ben de seni seviyorum."

Stephen böyle bir cevap beklemiyordu. Bir an duraksadı.

"Öyleyse neden sorun yaşıyoruz?" Sesi çok hafifti. "Neden birbirimizi mutsuz ediyoruz?"

İlk kez mutsuzluktan bahsediyordu. Jennifer onun yüzünü görmek istemediği için olduğu yerde kaldı.

"Ben... Ben her şeyin büyümesine izin verdim, korkakça davrandım," diye mırıldandı.

"Bu senin olduğu kadar benim de hatam."

"Şimdi konuşabilir miyiz?"

Aklına bir zamanlar sevdiği bir şarkının sözleri geldi. Aşkın kendine ait bir sesi olduğunu ve iki kişinin de bunu aynı anda duyabildiği zamanların çok kısıtlı olduğunu söylüyordu. Belki kendi zamanları gelmişti. Belki şimdi ikisi de dinliyordu. Sabahlığını omuzlarına çekip oturdu. Yatağın başucundaki lambaya uzandı. Ani aydınlıkla gözleri kamaşmıştı. Stephen ona baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Jennifer onu en son ne

zaman ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu. Hatta hiç görmemiş bile olabilirdi.

"Benden çocuk yapmak istemiyorsun, değil mi?"

Jennifer cevap vermedi.

"Sana bunu çok uzun zaman önce sormalıydım. Sormadım çünkü vereceğin cevaptan korkuyordum. Test yaptırmak ya da doktora gitmek istemediğin zaman anlamalıydım. Kendi kendime korktuğunu tekrarlayıp durdum, gerçeği görmeyi reddettim. Sen benden çocuk istemiyorsun."

"Stephen."

"Artık beni sevmiyor musun?"

Yanağından yaşlar yuvarlanmaya başladı. Jennifer bunu görmeye dayanamıyordu, çok acı vericiydi. "Biliyorum öküzün tekiyim ama korktum. Bu bir bahane değil tabii ama..." Stephen hislerini sözlere aktarmak için çabaladı. "Beni sevmemenden o kadar korkuyordum ki. Hatta ne zaman gideceğini bile düşündüm, kendini buna hazırlamaya çalıştığını biliyordum. Bir ara başka biri var sandım." Jennifer kafasını iki yana salladı. "Belki olmasını bile diledim çünkü o zaman bir bahanem olacaktı. Bebek olayı sadece aldatmaca. İkimiz de konuyu başka bir yöne çekmek için bunun arkasına sığındık. Ben hala bir bebek istiyorum. Ama sorun bu değil, öyle değil mi?"

Stephen haklıydı. Jennifer, Wendy gibi değildi. Hiçbir şeyi kolayca kestirip atamazdı.

"Bebek sahibi olup olamayacağımı bile bilmiyorum," dedi.

"Önemi yok. Umrumda değil. Esas sorun benimle kalıp kalmayacağın Jen. Biz neyi başaramıyoruz?"

Jennifer, Stephen'ın dünyasında her şeyin ya siyah ya beyaz olduğunu biliyordu. Daha önce konuşmamasının sebebi de buydu. Kocasının kafasındakileri anlayabileceğini sanmıyordu.

Stephen devam etti. "Bugün birlikte bu kadar iyiyken ayrılmak dünyanın en anlamsız şeyi gibi geliyor. Ama bazen de başka bir seçeneğimiz olmadığını düşünüyorum."

"Bunu ne zaman düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Örneğin geçen yıl annen öldüğünde kendini bana kapadın. Önemsiz hissettirdin, yardım almak istemedin."

"Böyle yapmak istememiştim."

"Ama yaptın. O kadar güçlüydün ki bana ihtiyacın yoktu."

"Ben güçlü falan değilim."

"Öylesin, Jennifer."

"Üzgünüm, Stephen."

"Özür dilemene gerek yok."

"Ne söylememi istiyorsun o zaman?"

"Evliliğimizin sürdürmeye değer olduğunu söylemeni istiyorum." Jennifer, Wendy'nin ayrılırken söylediği sözleri düşündü. "Şu anda önemli olan tek şey bu."

Kar lapa lapa yağmaya başlamıştı. Jennifer bir süre dışarıyı seyretti. İşte o an gelmişti. Ya gidecek ya kalacaktı ve bu soruya verdiği cevap çok dürüst olmalıydı.

Kafasında bir sürü görüntü belirdi. Pistteki Wendy, annesinin günlüğü, bahçede Brian hakkında konuşan Kathleen, düğünü, Stephen'ın gözündeki yaşlar... Kocasına döndüğünde o da ağlıyordu. Birden çok yorulduğunu hissetti. Kendini mutsuz hissetmekten bıkmıştı. Bunu kendi bile anlamazken başkasına anlatmak öyle zordu ki.

"Birlikte olmamızı istiyorum Stephen. Birlikte ve mutlu olmamızı."

Gerçek buydu.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Jennifer.

Stephen onun omzunu okşadı. "Eğer istersek her şeyi yapabiliriz."

Ertesi sabah birileri kapıya vurup onu çağırdığında Stephen, "Siz gidin," diye cevap verdi uykulu bir sesle. "Bugün Jen'le kayacağım."

Jennifer yattığı yerde homurdandı ama çok mutluydu.

Haftanın geri kalanı balayı gibi geçti. Konuşmuşlar ve her şeye yeniden başlamışlardı. Şimdi beraber olmak ve bundan zevk almak çok kolaydı. Jennifer bunun bir tatil olduğunu ve eve döndüklerinde de aynı şeyi korumaları gerektiğini biliyordu. Ama rahatlamıştı. Kayak yaptılar, masanın altında el ele tutuştukları uzun öğle yemekleri yediler. Genç anne babaların kıskançlık dolu bakışları arasında odalarına çekilip seviştiler. Dağ havası, fiziksel aktivite ve yeni bir başlangıç ikisi üzerinde de uyku ilacı etkisi yapmıştı. Jennifer bunun hayatındaki en güzel tatil olduğunu düşünüyordu.

MARK

Mark telefon sesiyle uyandı. Amanda ve Ed uçağa yetişmeye çalışıyordu. Bir sonraki durakları Peru'ydu. Amanda internet kafe bulabileceklerinden ve telefonlarını ne kadarda bir şarj edebileceklerinden emin değildi. İkisinin de iyi olduğunu bilmelerini istemişti. Sesi çok mutlu geliyordu. Kapatırken Mark'ı sevdiğini söyledi. Bunu uzun zamandır söylememişti. Mark telefonu masaya bıraktıktan sonra bir süre daha yatıp Amanda'nın bulunduğu yeri hayal etmeye çalıştı. Keşke Ed'le tanışabilseydi ama içgüdüleri Amanda'ya güvenmesini söylüyordu. Uzun zamandır onunla aynı çatı altında yaşamıyordu ama kızı çok seviyor ve özlüyordu.

Mark yıllarca sigara içmişti. Tiryaki sayılmazdı, sadece sosyal ortamlarda içmekten keyif alıyordu. Barbara'yla tanıştığı zaman bırakmıştı. Karısı çocukların duman altı olmasını istemiyordu. Mark da çocuklarla olmak istiyordu. Yani başka çaresi kalmamıştı. Radyo 4, bir fincan kahve ve gazetesi eşliğinde içtiği günün ilk sigarası dışında her şey kolaydı. Ama o ilk sigaradan vazgeçmek altı ayını aldı.

Barbara'yı çok özlüyordu. Özellikle de sabahları. Karısı sabahları şampuan, diş macunu ve Fracas kokardı. Sabah kahvaltı masasına oturur ve günün geri kalan kısmında ne yapacaklarını konuşurlardı. Belki de tekrar sigara içmeye başlasa iyi olurdu.

Mutfağa girip kızlara bakındı. Sonra tezgahta duran gazeteyi aldı. Kiralık daire ilanlarının olduğu sayfa açıktı, bazıları kırmızı kalemle işaretlenmişti. Lisa içeri girdiğinde sordu. "Bunlar ne? Hannah'nın durumu sandığımdan kötü mü, yoksa senin mi planların var?"

"Hannah ve sen yakında düzelirsiniz. Yuvadan uçmaya hazırlanan benim. Burada sonsuza dek kalamam, öyle değil mi?"

Mark bunu bekliyordu zaten.

"Daha önce yaşadığım yere de dönemem," dedi Lisa.

"Emin misin?" Aslında Mark, Andy'yle buluşmasından sonra eve gayet ümitli gelmişti. Lisa'ya Andy'yi gördüğünü ve onu hala sevdiğini söylemek için neler vermezdi ama işlerine burnunu sokmak istemiyordu.

"Andy beni affetmiyor Mark. Bunu açıkça ifade etti."

"Belki ona biraz zaman vermelisin."

"Bunun işleri değiştireceğini sanmıyorum. Bence zamanın iyileştirebileceği bir şey değil bu. Kabul edip kendi yoluma gitmeliyim." Sesi ağlamaklıydı.

"Bir süre daha kalsan?"

Lisa ona gülümsedi ve elini omzuna koydu. "Merak etme, bensiz de idare edersiniz. Ayrıca burada oturup senin ev işlerini yapamam."

"Ben de tam bunu teklif edecektim. Neden olmasın?"

"Ancak rüyanda görürsün!"

"Tanrı beni feminizmden korusun."

"Aman!"

Mark'ın sesi birden ciddileşti. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni. Ama burada bütün gün televizyon seyredip erken yatarak ve Hannah'nın yaptıklarına parmak sallayarak oturamayız." Söylediği sözleri vurgulamak için elini salladı. "Aslında ikimiz de biraz saklanıyoruz ha?"

Mark kafasını Lisa'nın koluna dayadı. "Bunu nereden öğrendin bakayım?"

"Neyi?"

"Konuyu kendinden uzaklaştırıp başkasına çevirmeyi."

"Klasik saptırma işte."

"Aynen öyle. Kime benzediğini biliyorsun değil mi?"

"Anneme."

Mark haklıydı. Barbara bu konuda gerçek bir uzmandı.

"Evet, yine sana dönelim," dedi. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Paramın yeteceği bir yere. İki maaş olayı yüzünden biraz şımardım. Andy mortgage ödüyordu, ben faturaları hallediyordum. Şimdi ikisini birden yapmak zor olacak."

Mark onun sıkıntı çekeceğini düşündükçe üzülüyordu ama Lisa'yı tanıyordu. Borç istemektense çiğ tavuk yemeğe razı gelirdi. Barbara dükkanı sattığında kızlar için kenara biraz para koymuştu. Cenazeden sonra avukatın ofisine gidip hüzünlü bir toplantı yapmışlardı. Tabii söz konusu para bir servet değildi ama Lisa'ya düşen rakam bir dairenin depozito-

sunu rahatça ödeyebilirdi. Dara düşerse en azından bunun olduğunu biliyordu...

Lisa gazeteyi aldı.

"Burada birkaç seçenek var. Sonra ararım, hatta gidip görsem daha da iyi olur." Sesi çok isteksizdi.

"İstersen seninle gelirim. Belki yardımım dokunur."

Lisa üvey babasının kolunu sevgiyle sıktı. "Teşekkürler Mark. Biliyorum." Ne reddetmiş ne de kabul etmişti. "Sen harika bir adamsın. Bütün sızlanmalarımı dinledin."

"Şu sızlanma işi biraz karşılıklı oldu galiba ha, ne dersin?"

"Belki. O zaman artık manik depresif halimizi üzerimizden atalım derim."

"Merak etme, iyi olacaksın."

"Evet, biliyorum."

Mark onu kendine çekip sarıldı. Lisa bir süre öylece kaldı, gevşemişti.

"Annemi çok özlüyorum." Sesi tıpkı bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Ben de."

Birden kendilerini dipsiz bir kuyunun kenarında sallanıyormuş gibi hissettiler. Son aylarda içinde bulundukları durum buydu. Acının kokusu kıyafetlerine ve etraflarındaki havaya sinmişti. İlk kıpırdayan Lisa oldu. Mark'ın göğsüne ellerini dayadı ve "Evet," dedi, "artık yeter."

"Tamam. Bugünkü programın ne bakalım?"

"Şu emlakçı işini biraz ağırdan almak istiyorum. Öğle yemeğinde Jen'le buluşacağım. Kayak tatilinden yeni geldi, öfkesini çıkaracak bir şeylere ihtiyacı olmalı! Sen?"

"Fazla bir işim yok. Kevin'la biraz zaman geçirsem fena olmaz." Göz kıptı. Mark'la Lisa, Hannah'yı Kevin diye çağırmaya başlamıştı. Kız onlara, Harry Enfield'ın savaşçı yeniyetme karakterini hatırlatıyordu. Evde bir Kevin yaratmak onu televizyonda seyretmekten çok daha eğlenceliydi. "Belki bahçeyle ilgilenirim. Felaket durumda." Haftalardır yağmur yağıyordu.

"Benimle gelmek ister misin? Çin yemeği yiyeceğiz. Jen'i uzun zamandır görmedin." Lisa restoranın yerini bir çırpıda tarif etti.

"Hayır, hayır, siz kız kıza gidin daha iyi."

Lisa onun sesindeki gerginliği fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi.

Mark, Lisa'nın arabasının uzaklaşmasını seyrederken gidip Jennifer'la yüzleşse daha mı iyi olurdu acaba diye düşünüyordu. Bunu er ya da geç yapacaktı. Öbür türlü araları açılacak ve Hannah'ya açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Jennifer'ı affetmesi gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı. Hannah'yı düşünüp saatine baktı. On bir buçuk olmuştu ve bildiği kadarıyla kız hala yukarıda horul horul uyuyordu. Hannah'nın bugünlerde tek istediği dışarı çıkmak, geç yatmak, öğleden sonrayı pijamalarıyla televizyon seyrederek geçirip sonra tekrar dışarı çıkmaktı. Çaydanlığı ateşe koydu. Belki bir fincan çaya hayır demezdi.

Jennifer erken gelmişti. Pencere kenarında bir masa seçti ve kırmızı-beyaz çizgili perdenin ardından etrafı seyredip diyet

kolasını yudumladı. Beklerken ablasını düşündü. Onunla konuşmak istediği şeyleri kafasında planlayıp içinden prova etti. Her şeyi düzeltme isteğini annesinden almış olmalıydı. Şimdi de Lisa'yı iyileştirmek istiyordu. Aslında ne kadar benzer durumlarda olduklarını fark etmişti. Ablası, Andy'ye uzak durmaya çalışıyor, kendini çekiyordu. Belki pek çok bahanesi vardı. Andy daha önce evlenmişti. İkinci evliliklerini yapan insanların mutluluk oranı neydi acaba?

Jennifer bu dertten mustarip değildi. Kendisi Stephen'la evlenmişti. Gelinlik giymiş, herkesin önünde yemin etmişti. Ama bu, Lisa'nın yaptığından daha büyük bir ikiyüzlülüktü. Stephen'a gerçek bağlılığını gösterme fırsatı bebekti ama Jennifer bunu yapamamıştı işte. Ablasıyla ikisinin sandıklarından çok daha fazla ortak noktaları vardı.

Çocukken çok farklıydılar. Jennifer bebeklerden ve süslenmekten, Lisa oyuncak arabalardan ve traktörlerden hoşlanırdı. Jennifer kızlarla oynarken Lisa erkeklerle takılırdı. Tabii daha onlarla gerçekten ne yapmak istediğini bilmiyordu. Jennifer ev ödevlerini cumartesi sabahı yapar, Lisa pazar akşamına, hatta bazen pazartesi sabahına kadar oyalanırdı. Üniversitede okurlarken Jennifer bir gün Lisa'yı ziyaret etmiş, kendini bangır bangır bir müzik ve sigara dumanının içinde bulmuştu. Tek başına eve gittiğinde onu bir sepet ütüsüz çamaşır ve bulaşık bekliyordu. Oysa Lisa aynı saatlerde, gözüne kestirdiği bir çocukla meşguldü.

Lisa, Jennifer'ı evinde ziyaret ettiğinde tek alabildiği koku deterjan ve çiçek kokulu oda spreyiydi. Jennifer'ın bütün arkadaşları kızdı. Lisa'ya uzaylı gibi geldikleri kesindi. Yoga

dersine gidiyor, vejetaryen restoranlarında yemek yiyorlardı. Jennifer, ablasına John'u tanıştırdığında kız onu ağrı kesiciye benzetmişti. Yuvarlak omuzları, John Lennon tipi gözlükleri ve sivilceleri vardı. Jennifer da erkek arkadaşına bir fırsat vermediği için ona darılmıştı.

O günden sonra birbirlerini fazla ziyaret etmediler. Yaşadıkları hayatlar çok farklıydı. Kız kardeş olmaları arkadaş olabilecekleri anlamına gelmiyordu. Ortak bir şeyler paylaştıkları çocuklukları artık geride kalmıştı. Ama Mark devreye girince tekrar birleştiler ve onu şiddetle reddettiler.

İnsan bazı konuşmaları tüm detaylarıyla hatırlar. Annesinin hamile olduğunu ve Mark'la evleneceğini söylediği konuşma da bunlardan biriydi. Carlton Close'ta bahçedeydiler. Aylardan hazirandı. Ev artık farklı bir anlam ifade ediyordu. Tabii ki annelerini ve gelişlerini onları sinir ederek kutlayan kız kardeşleri Amanda'yı seviyorlardı. Tanıdık odalarını, kıymalı makarnayı, ortadan kaybolup ütülü gelen kıyafetlerini de. Ama olmak istedikleri yer orası değildi.

Jennifer birkaç hafta sonra John'la özenle planladıkları bir tatile çıkacaktı. Lisa'nın böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar borcu vardı. Sezon başlar başlamaz arkadaşı Emma'nın yaşadığı Weston Super Mare'e gidip üç yıldızlı bir otelde oda hizmetçiliği yapacaktı. Çalışma saatleri biraz uzun olmasına rağmen iyi para veriyorlardı. Gece olduğunda keşfedilecek bir sürü bar ve gece kulübü de cabasıydı.

Annelerinin biriyle çıktığını biliyorlardı. Bunu saklayabilecek bir kadın değildi. Hem Lisa'nın çıktığı her çocuğu böylesine didiklerken kendi sevgilisini gizli tutamazdı. Kızlara tele-

fonda dükkana bir adamın geldiğini ve onu öğle yemeğine davet ettiğini söylemişti. Ondan hoşlandığını biliyorlardı ama bunun üzerinde fazla düşünmemişlerdi. Jennifer'ın günleri, çıkacağı gezi için tren tarifelerini öğrenmekle geçiyordu. Lisa'nın kafası tam anlamıyla dumanlıydı. Ama sonra anneleri haberi patlattı.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm. İşler ciddileşmeye başladı," dedi Barbara beyaz şarapla sodayı karıştırırken. Kızları artık kendisiyle içebilecek yaşa geldiği için mutluydu.

"Ne kadar ciddi?" diye sordu Jennifer.

"Aslında çok ciddi."

"Çok ciddi de ne demek?" diye lafa karıştı Lisa. Sırıtıyordu. "Ona aşık mı oldun?"

"Evet, fazlasıyla."

Jennifer yerinde kıpırdandı. Annesinin aşk hayatını dinlemek istediğinden emin değildi.

"O zaman onunla tanışmam lazım."

Lisa adamla neden daha önce tanışmadığını düşünmüş olmalıydı.

Jennifer hemen atladı. "Ben tanıştım bile." Hayatta bir şeyi Lisa'dan önce yapabildiğine memnundu. Ablası kendini münasebetsiz ve çocuk gibi hissetmesine sebep olurdu. Başka kimse ona kendini böyle hissetiremezdi.

"Ah, ne kadar sevindim bilemezsin," diye bağırdı Lisa ve anında misillemeye geçti. "Bağışla, ama senin bir erkeği doğru değerlendirebileceğini düşünmüyorum."

"Diyene de bakın hele! Etrafındaki herifler onları tanıyacağın kadar uzun süre kalıyor mu acaba?"

"Kızlar, kavga etmeyin," dedi anneleri. Sesi çok da ciddi değildi.

"Ne söylediğini duydun mu, anne?"

"İkinizi de duydum. Bakın, konu nasıl size geldi anlamıyorum. Söylemek istediğim şeyler var."

"Ne?"

"Mark bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim."

Jennifer ağzındaki şarabı püskürttü.

"Saçmalama anne!"

"Sizi şok ettiğim için üzgünüm ama dikkatinizi çekmek için tek yol buydu."

İşe yaramıştı.

"Hazır sizi sersemletmişken gerisini de söylesem iyi olur."

"Dahası da mı var?"

"Bir bebeğim olacak."

"Ne?"

"Mark'la bir bebeğimiz olacak."

"Ne demek o? Yani bir bebek mi yapmak istiyorsunuz? Anne, kırk beş yaşındasın. Sen... Sen bebek için çok yaşlısın."

"*Bir bebek istiyorum,* demedim. Tabii ki istiyorum, ama of! Beni çok gerdiniz..." Hayatlarında ilk kez annelerinin sesinin titrediğine tanık oldular. "BİR BEBEK BEKLİYORUM! Üç aylık hamileyim."

Üçü öylece birbirine bakarak dakikalarca oturdu. Jennifer ağlamaklı olmuştu. Lisa'nın yüzünde aldığı haberden tiksindiğini gösteren bir ifade vardı. Barbara ise meydan okur gibiydi.

Sessizliği Lisa bozdu ve kahkahalar atmaya başladı.

"Neden gülüyorsun? Ben şaka yapmıyorum. Ne kadar ciddi olduğumun farkında değil misin?"

"Ama onunla hiç tanışmadım."

"Evde değildin de ondan. Eğer istersen bu akşam tanışabilirsin."

"Amanda biliyor mu?" Küçük kardeşleri okuldaydı.

"Elbette. O burada yaşıyor! Bu saman alevi gibi bir şey değil, kızlar. Biliyorum çok şaşırdınız ama..."

O yıl iki kardeşin en yakın oldukları yıl oldu. Mark'la tanıştılar. Sonra ev satışa çıktı. Üzerlerinde *Lisa'nın eşyaları* ve *Jennifer'ın eşyaları* yazan kutular depoya kondu. Tüm bunlar Jennifer'ı dehşete düşürmüştü. "Ya içlerinden bir şeye ihtiyacım olursa?" deyip duruyordu.

Barbara çileden çıkmıştı. "Üniversiteye gittiğinizden beri burada yaşamıyorsunuz bile! Evi pansiyon gibi kullanıyordunuz. Tüm bu aşırı duygusal saçmalıklara ne gerek var? Yeni evde de odalarınız olacak."

Ama karavanda oda falan yoktu. Lisa ona *Tutku Vagonu* adını takmıştı. Jennifer bu isimden nefret etti ve hiç kullanmadı. İki kız kardeş Barbara'yla her fırsatta dalga geçti, iğneledi ve büyüyen karnına bakmamaya çalıştı.

Ama Hannah geldiğinde kayıtsız kalamadılar. Böylesine minik ve güzel kokan bir şeyden iğrenmek imkansızdı.

Lisa sonunda restorana girdi. Yorgun görünüyordu. Jennifer'ı öpüp yanına oturdu. "Selam, kar tavşanı!" Jennifer çok yanmıştı ve dinlenmiş görünüyordu. "Hava güneşliydi, ha?"

"Evet, harikaydı."

"Harika mı? Sen kayak yapmaktan nefret edersin. Sonunda kayağın zevkine mi vardın?"

Jennifer kendi kendine gülümsedi.

"Öyle oldu diyelim. Sen nasılsın?"

"İyi."

"Mark ve Hannah'yla işler nasıl?"

"Azıcık gergin. Hannah tam ergenlik döneminde. Sınavları da yaklaştı. Fazla hırçın. Kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor galiba. Kapıları çarpmalar, dört saat telefonda konuşmalar, göz kalemi çekmeler... Ne ararsan var. Mark deliye dönüyor."

"Zavallı!" Jennifer, Mark'tan söz ederken kızarmaktan korktu. Tam bir kaltak gibi davrandığından beri görüşmemişlerdi.

"Zavallı Hannah. Ben ona da acıyorum. Her şey yeterince zorken bir de annesini kaybetti. Bizim de öyle davrandığımız zamanlar oldu."

"Evet."

"Amanda'dan haber aldın mı?"

"Pek sayılmaz, sen?"

"Amanda'yı bilirsin."

Lisa aslında ikisinin de tam olarak bildiğinden emin değildi. "Bana Rio'dan kart atmış. Üzerinde neon bikinili popolar var."

"Bana da atmış."

"Bu bizi affettiği anlamına mı geliyor?"

"*Bir bu popolara bakın bir de kendinizinkine,* demek istemiş de olabilir."

O sırada bir ses, "Bana yer var mı?" dedi.

Mark tepelerinde dikiliyordu. Jennifer'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Lisa hiçbir şeyin farkında değildi.

"Hoşgeldin!"

"Hannah'yı ininden çıkaramadım. Yalnız da yemek istemedim. Umarım rahatsız etmemişimdir."

"Olur mu hiç? Otursana." Lisa, Mark'a bir sandalye çekti.

Mark eğilip Jennifer'ı yanağından öptü. "Nasılsın? Tatil yaramış, çok iyi görünüyorsun."

Jennifer dalgın bir tavırla yüzüne dokundu. "Teşekkürler, iyiyim."

"Ben lavaboya gidiyorum. Garson siparişi almaya geldiğinde benim için bir bardak daha söyleyin." Lisa sandalyesini itip arka tarafa doğru yürüdü.

Jennifer çatalıyla oynamaya başladı.

"Mark..."

Mark elini onunkinin üzerine koydu.

"Birkaç dakika yalnız kalabildiğimize sevindim Jennifer."

"Ben de. Çok üzgün olduğumu..."

"Biliyorum."

"O sırada çok mutsuzdum. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama..."

"Mazeret değilse de en azından bir açıklama, öyle değil mi? Sorun çıkaran insanlar mutsuz insanlardır."

"Bu sana sorun oldu mu? Yani Amanda, Lisa ve ben konuştuk ve her şeyi hallettik."

"Hayır. Şaşırmadım desem yalan olur ama olanların benimle bir alakası yok."

"Biliyorum."

"İlk evliliği böyleymiş, bizimki öyle değildi."

"Seni boşuna üzdüm."

"Beni asıl üzen ne biliyor musun?"

Jennifer kafasını iki yana salladı. Üvey babasının gözlerine bakmakta hala zorlanıyordu.

"Barbara'nın onu daha az önemseyeceğimi düşünmüş olması ve benim de sırf bu yüzden ona söylemediğim şeylerin olduğu gerçeği. Yok yere üzülmüşüz."

Jennifer başıyla onayladı.

"Birini gerçekten sevince bunların hiçbir önemi kalmıyor," dedi Mark.

Jennifer'ın gözleri yaşlarla doldu.

"İşin en kötü kısmı, senin mutsuzluğun. Barbara sana yardım etmemi isterdi. Kendisi de yardım etmeye çalıştı ama önce senin adım atmanı bekliyordu."

Mark elini tutunca Jennifer ona bakıp gülümsedi.

"Ne var?"

"Artık mutsuz değilim Mark."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mutsuz değilim. Stephen'la konuştuk ve sorunlarımızı çözmeye karar verdik. Aramızdaki uçurumun sebebi bunu şimdiye kadar yapamamış olmamız."

"Ve?"

"Ve konuştuk, kayak yaptık. Bu evlilikten ne beklediğimizi tarttık. Bebek olsun olmasın birbirimizle olmaya karar verdik."

"Bu harika!"

"Evet. Bunca zamandır o aptalca gururum ve ukala varsayımlarımla boğuşuyor ve bir sorun olduğunu saklamaya çalışıyordum."

Mark utangaçça gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Her şeyi karmakarışık bir hale sokmuşum. Birini sevmek o kadar da zor değil. Sana ya da anneme sorsaydım bana çok önceleri söyleyebilirdiniz. Bunu dünyada sizden daha iyi anlatabilecek biri var mıdır acaba?"

"Neyi anlatabilecek?"

Lisa geri gelmişti. Sorusunu tekrarladı.

"Aşkın ne kadar kolay olduğunu," diye yanıtladı Jennifer. "Stephen'la işleri düzene koyduğumuzdan bahsediyordum."

"Aman, iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsunuz. Benim için fazla derin ve anlamlı konulara girmişsiniz hemen."

"Özür dileriz."

"Ayrıca aşk hiç de basit değil."

"Bence öyle. Tıpkı sen ve Andy gibi. Neler olduğunu biliyorum ama Andy'ye onu sevdiğini gösterirsen her şey çözülecektir."

Lisa garsonu çağırdı.

"Bu kadar olumsuz olduğum için üzgünüm. Görünüşe bakılırsa siz evrenin sırrını çözmüşsünüz ama söyledikleriniz herkes için geçerli değil," dedi.

"Önemli olan tek şey, Andy'yle birbirinizi sevip sevmediğiniz."

"Onu seviyorum. Onun da beni sevmesini sağladım. Sonra gidip bir başkasıyla yattım. Hiç sevmediğim biriyle. Ne hoş bir hareket, öyle değil mi? Benim sorunum bu işte. Her şeyi

kesip attım. Benim durumumda iyimser yaklaşılacak bir şey yok. Şimdi başka şeylerden söz edelim lütfen. Yoksa kötüleşeceğim ve kimsenin yemeğini bu halde yemek isteyeceğini sanmıyorum. Ya da belki sarhoş olurum ama daha saat çok erken." Menüyle meşgul olmaya çalıştı ama gözyaşları yüzünden kelimeleri seçmekte zorlanıyordu.

Onu bu kadar güçsüz görmek berbattı. Lisa gürültüyle burnunu çekti ve gülümsemeye çalıştı. "Hadi Jen, bize paralel dönüşlerini anlat."

Restorandan çıktıklarında saat dört olmuştu. Mark, Lisa'ya eve onunla dönmeyi önerdi. Kendi arabasını ertesi sabah da alabilirdi ama Lisa biraz alışveriş yapacağını söyleyip gitti. Yalnız kalmak istiyordu. Jennifer ablasına sarılırken "Beni ara," dedi. "Seninle daire bakmaya geleceğim."

Mark, Jennifer'ı arabasına kadar götürdü.

"Ne kızlarız ama değil mi? Önce ben, sonra Lisa."

"Hannah'yı da unutma. Bir de Amanda var." Mark acıyla gülümsedi. "Bazen kendimi çizgi filmlerdeki adamlara benzetiyorum. Hani bir delikten su fışkırır, adam onu kapamaya çalışırken başka bir delik açılır, sonra bir başkası... Üstelik sadece kahrolası bir üvey babayım, o kadar."

"Bizimle ilgilenmek sana kaldı."

"Evet. Sanki anneniz üzülmesin diye kendinizi tuttunuz ve o öldüğü anda dağıldınız."

"Bazılarımız çoktan dağılmıştı da çaktırmamaya çalışıyordu."

"Anlıyorum. Yani inan böyle konuşmak istemiyorum ama bazen çok yoruluyorum."

"Bak buna hiç şaşırmadım ama beni listeden çıkarabilirsin."

"Şükürler olsun Jen. Çok mutlu oldum, inan."

"Ben de. Şimdi..." Mark'ı yanağından öptü. "...eve gidip biraz da bizim ufaklıkla ilgilen bakalım."

İki üvey kızı, yemekte Hannah konusunda birbirine tamamen zıt tavsiyelerde bulunmuştu. Lisa yumuşak olması taraftarıydı, Jennifer'a göreyse ağırlığını koymalıydı. Lisa onun arkadaşı gibi davranmasını önermiş, Jennifer ise Hannah'nın bir babaya ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Barbara olsa ne yapması gerektiğini bilirdi. İkisi iyi polis ile kötü polisi oynayabilirdi ve Barbara her zamanki gibi kötü polis olurdu. Amanda büyürken böyle yapmışlardı. Hannah küçükken her şey daha kolaydı. Mark, Amanda'yla Barbara arasına girmez ama üvey kızı istediğinde ona ağlayacağı bir omuz sunardı.

Amanda on beş yaşındayken bir gün annesinin küpelerini bir partide takmak için izin almadan ödünç almış ve dönüş yolunda kaybetmişti. Ayaklarının ucuna basa basa odalarına girmiş, sonra yatağın Mark'ın olduğu tarafına gidip konuşmak istediğini söylemişti. Mark hemen kalkmış ve gecenin ikisinde el fenerleriyle yolda küpe aramışlardı. O böyle bir babaydı.

Gel gör ki Hannah konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Barbara'nın her zaman söylediği bir şeyi hatırladı. "Onları yakınında tut ve iletişim yollarını kapatma ki ihtiyaçları olduğunda sana gelebilsinler." Ama bu işe yaramıyordu. Kızının isyankar ve özgür halinden nefret ediyordu. Lisa ve Jennifer'a her şeyin kendi hatası olduğunu söylemişti.

"Saçmalama," demişti Jennifer. "Hannah ergenlik çağında. Bunun olanlarla ya da seninle bir ilgisi yok."

"Ama son yıllarda yaşadıklarını kestirip atamazsın. Hannah çok zor günler geçirdi."

"Ben tersini iddia etmiyorum. Ama bu bir mazeret olamaz. Mark, Hannah sorumluluk almak zorunda. Hannah'yı fazla boş bırakmaya gelmez."

"Bakın, ben bir ev yönetiyorum, hapishane değil." Jennifer'ın yöntemi ona biraz gaddarca geliyordu.

Lisa araya girmişti. "Kıza sanki onunla bununla yatıp uyuşturucu kullanıyormuş gibi davranmasanıza. O kadar da kötü değil Jen."

"Ama Mark onun yalan söylediğinden bahsetti."

"Öyle olduğunu *düşündüğünü* söyledi."

"Bunu yapmasına izin verirsen kontrolü kaybedersin."

Hannah geldiğinde koltukta oturmuş bunları düşünüyordu. Kızı ondan sonraki kırk beş dakika boyunca banyo ve yatak odası arasında mekik dokudu. Red Hot Chili Peppers'ı açmıştı. Mark'a bütün parçalar aynıymış gibi geliyordu. Kulaklarına yastık bastırmak istedi.

Hannah aşağı indiğinde fazla sert görünmemeye çalıştı. Aslında onu gördüğünde şok olmuştu. Çocuğunun gelişimi insana çok ilginç gelir. Ne kadar büyüdüklerini gözlemler ama şaşırmadan edemezsin. İki ayağının üzerinde durabilmesi, saçlarının uzaması, dişlerinin çıkması... Ve şimdi de kalçaları ve büyüyen göğüsleri. Hannah atkuyruklu, çiçekli elbiseli küçük bir kızken birdenbire beyaz bir Beyonce'ye

dönüşmüştü. Mark'a bu değişim bir gecede olmuş gibi geliyordu. Hannah göbek deliğinin beş parmak altında kalan dar bir kot ve çizgili, kısacık bir bluz giymişti. Ortadaki çıplak bölge kaslı ve oldukça dikkat çekiciydi. Sonra kızın Bridget Bardot stili göz makyajını -hoş, Bridget Bardot esrar çekse ya da artık elini kontrol edemese bile bu kadar amatörce bir şey yapamazdı!- fark etti. Mark gülemedi bile çünkü dehşete düşmüştü.

Barbara olsa Hannah'yı yukarı gönderir, makyajını silmesini ve göbeğini kapamak için bir atlet giymesini söylerdi. Hatta ön kapıyı bile kilitleyebilirdi. Mark bunu Amanda için yaptığına tanık olmuştu. Ama o ne yapacağını bilemiyordu. Hannah'nın gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. "Nereye gittiğini öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Önceki gece önemsiz bir konuda tartışmışlardı. Hannah hemen artık yalnız yaşayacak kadar büyüdüğünü söylemişti. Daha ehliyeti bile yoktu ama geri kalan her şeyi yapabilirdi! Mark onu püskürtmeyi başarmıştı ama son günlerde bu kavgalar sıklaşmaya başlamıştı. Her seferinde daha da zorlanıyordu.

Öfkesini içine atıp normal davranmaya çalıştı.

"Dışarı," dedi Hannah.

Mark içini çekti. "Hannah bu kadar kaba olma lütfen. Sana çok medenice bir soru sordum ve doğru düzgün bir cevabı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Haklısın," diye yanıtladı bir parlayıp bir sönen Hannah. "Alice ve Phoebe'yle dışarı çıkıyorum."

Mark ikisini de tanıyordu. İyi kızlardı ve bildiği kadarıyla pastel boyaya benzer bir göz kalemi kullanmıyorlardı.

"Sahi mi?"

"Evet. Eğer bana inanmıyorsan annelerini arayıp sorarsın." Mark bu saldırgan tondan nefret ediyordu. Küçük kızıyla yapmak istediği konuşma bu değildi.

Hannah blöf yapıyor da olabilirdi ama başarılıydı doğrusu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Taksiyle Phoebe'ye gideceğim. Hepimiz orada buluşacağız. Onların sokağında bir parti var, kimse araba kullanmayacak. Sonra Alice'in babası bizi bırakır herhalde."

"Kaç gibi?"

"Biri falan bulur."

"Diğer ikisinin de bu saate kadar izni var mı?"

Hannah babasına çok garip bir şey söylemiş gibi baktı.

"Herhalde yani."

Kız, Mark başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan çıktı. Kapının önünden bekleyen taksi sabırsızca korna çalınca babasının yanağına küçük bir öpücük kondurup gidivermişti. Mark, Phoebe'nin annesini aramayı düşündü. Ama onları fazla tanımıyordu ve kızına güvenmediğini bilmelerini istemiyordu. Hayat ne çabuk geçiyordu. Daha Noel'de babasıyla yemek pişiren Hannah şimdi onunla bir saniye yalnız kalmak istemiyor gibiydi.

Hannah taksiye binince arkasına yaslandı ve sakinleşmeye çalıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Neyse ki babası blöf yaptığını anlamamıştı. Arkadaşları durumdan haberdardı. Bir önceki akşam bununla ilgili prova bile yapmışlardı. Hannah'nın söyledikleri içinde tek doğru, bir parti olduğuydu. Evet, bir parti vardı ama kız arkadaşlarının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kendi kendine Mark'ı boş yere endişelenmekten koruduğunu tekrarlayıp durdu. O ne yaptığını biliyordu. Babası bu kadar çok soru sormasa Hannah da bu kadar çok yalan söylemek zorunda kalmayacaktı.

Parti Nathan'ın arkadaşlarının evindeydi. Çocuk onların yaşça büyük ve çok esaslı tipler olduğunu söylemişti. Hannah hemen kızlarla bir araya gelmiş ve ne yapacağını planlamıştı. Nathan'ın arkadaşlarıyla ilk kez karşılaşacaktı. Aptal bir okul çocuğu gibi görünmek istemiyordu.

Nathan bütün gece beraber kalabileceklerini de söylemişti. Ailesi haftasonunu başka bir yerde geçirecekti. Hannah'nın ilk düşüneceği şeyin bu olacağını bildiğinden seks yapmak zorunda olmadıklarını belirtmişti. Tek istediği onunla uyumak, sarılmak ve sabah da beraber kalkmaktı. Babasına kız arkadaşlarından birinde kalacağını söyleyebilirdi.

Hannah buna hazır değildi. Bir kere çok fazla yalan söylemek zorunda kalacaktı. Yakalanması halinde başına geleceklerden korkuyordu. Mark kesin küplere binerdi ve Hannah babasının başka insanlara karşı öfkesine birkaç kere şahit olmuştu. On sekiz yaşına kadar bir daha dışarı çıkamama riski vardı. En kötüsü de, böyle bir durumda çok ama çok üzülürdü. Ona bunu yapmak istemiyordu. İkinci sebep, Nathan'dı. Çocuk her ne kadar o hazır olana kadar bekleyebileceklerini söylese de hareketleri tam tersini gösteriyordu. Hannah onun yalnız kaldıkları her an ereksiyon halinde olduğunu biliyordu. Vücudunun üzerinde dolaşan elleri daha ısrarcı olmuştu. Hannah daha giysilerini çıkarmaya hazır değildi ama Nathan bunun için uğraşıp duruyordu. İşler fazla seksi bir hale gelme-

ye başlamıştı ve bu onu korkutuyordu. Bütün gece aynı yatakta yatıp da bir şey olmaması imkansızdı.

Nathan'a kalamayacağını söylemişti. Sözde ertesi sabah babasıyla erkenden gitmeleri gereken bir yer vardı. Yalanlarının ardı arkası kesilmiyordu. Hannah artık kendini tanıyamaz olmuştu ve bu gözüne çektiği kalem ya da saç modeli yüzünden değildi. Nathan'ın hayalkırıklığına uğradığı belliydi.

Lisa eve geldiğinde gece saat birdi. Yavaşça kapıyı açtı, tüm evin uykuda olmasını bekliyordu ama Mark'ı koltukta put gibi otururken bulunca birden panikledi.

"Sen neden karanlıkta oturuyorsun? Resmen ödümü kopardın."

"Üzgünüm. Hannah'yı bekliyordum."

"Daha eve gelmedi mi?"

"Birde geleceğini söylemişti."

Lisa holün ışığını yakıp saatine baktı. "Sadece birkaç dakika geçmiş. Daha önce de böyle yaptığı oldu mu?"

"Hayır, ama onu öldüreceğim. Birde gelmesi bile içime sinmiyordu."

Lisa ona dikkatle baktı. Mark ona bütün gece nerede olduğunu bile sormamıştı.

"Çok bitkin görünüyorsun. Sen yukarı çık. Ben beklerim. Zaten çay içecektim."

"Ve bu fırsatı kaçırayım, öyle mi? Dalga mı geçiyorsun? Saatlerdir ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Jen kafamda tasarladığım bazı cümleleri duysa benimle gurur duyardı. Sen su ısıt, ben de içeceğim."

HANNAH

Hannah on sekiz yaşında görünebilirdi ama hala on üç yaşında hissediyordu. Her şey MTV'de gördüklerine benziyordu. Ev sahibi çocuğun ailesi tatildeydi. Nathan ona izin verdiklerini söylemişti ama Hannah bundan şüpheliydi. İnsanların içki içtiği partilere daha önce de pek çok kez gitmişti. Kendisi de ya elma şarabı ya campari ya da garip bir kokteyl içer, geceyi öyle tamamlardı. Ama uyuşturucu kullanılan bir yere ilk kez geliyordu. Herkes esrarlı sigara içiyor ve ona da veriyordu. İlk seferinde, elindeki plastik şarap bardağını kaldırıp hayır dedi. İkincisinde Nathan'ın kendisine baktığını gördü ve çocuğun suratındaki ifadeden hoşlanmadı. Üçüncü teklifte kafasını sallayıp sigarayı aldı ve çok kısa bir nefes çekti, tüm dumanı ağzında tutup üfledi. Sigara içmeyi daha önce de denemiş ama boğazında bıraktığı histen hoşlanmamıştı. Bunun tadı da aynı onun gibiydi, belki biraz tatlıydı o kadar. Başının dönmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı. Yeterince içine çekmemişti anlaşılan.

Müzik gürültülü ve sertti. Erkekler kafalarını ileri geri sallıyor, ritme göre hareket ediyordu. Kızlar Hannah'ya çok

büyük göründü. Gözleri kapalı, kolları havada dans ediyorlardı. Hepsi rüyada gibiydi. Birkaç saat evvel ne kadar heyecanlıysa şimdi o kadar endişeliydi. Esrarlı sigara sırası geldikçe bir nefes alıyor ve içinden bir şey olmaması için dua ediyordu.

Ortamın havası iyice ağırlaşmıştı. Hannah sırada ne olduğunu kestiremiyordu. Sonra çiftler köşelere çekilmeye başladı. Hannah buraya ait değildi. Kendini iyi hissetmiyordu. Saatine baktığında yarım olduğunu görüp biraz rahatladı. Nathan onu zamanında bırakacağına söz vermişti.

Çocuk oldukça içmesine rağmen ayıktı. Hannah ona bakındıysa da göremedi, başka bir odada olmalıydı.

Kapıya yaslanmış dev gibi iki oğlanı itip mutfağa girdi. Nathan orada değildi. Evin arka tarafında ufak bir odaya girdi. Evde yaşayan aile şimdi sigara külleri, boş şişeler ve ezilmiş cipslerin kapladığı yerleri bembeyaz ve tertemiz bırakıp gitmiş olmalıydı. Hannah'nın genzi tıkanmış gibiydi. Sadece çamaşır yumuşatıcısı ve mobilya cilası gibi yasal şeyler kokan oda onu azıcık da olsa rahatlattı.

Taksiyi aradı. Telefona çıkan adam ancak bir saate kadar arabaları olacağını söyledi. Daha önceden rezervasyon yaptırması gerekiyordu. Başka bir firmayı aradı ama ondan da aynı cevabı aldı. Hannah'nın sesindeki perişanlığı hisseden kadının annelik duyguları kabarmıştı.

"Güvenli bir yerdesin değil mi, hayatım?"

Hannah kadının bu sorusuyla şok oldu. Aslında nerede olduğunu bile bilmiyordu. Evin kapı numarasını isteseler veremezdi. Ne salaklık! "Birkaç arabayı arayıp kırk dakikaya kadar birini yönlendirebilirim." Hannah saatine baktı. Bire

çeyrek vardı. Şimdiden geç kalmıştı. Paniklemeye başladı. Kadına teşekkür edip telefonu kapadı. Aklında başka bir firmanın telefonu yoktu.

Babasını arayabileceğini biliyordu. Onun hala uyanık olduğundan emindi. Ama o zaman yalan söylediğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Mark'ın kızmasını ya da hayalkırıklığına uğramasını istemiyordu. Kapıya dayandı. Aslında kendinden utanıyordu.

Partiye geri döndüğünde her şey yavaşlamış ya da fazla hızlanmış gibi geldi. Dans edenler çıldırmış gibiydi ama hareketleri yavaş çekimi andırıyordu. Esrarlı sigarayı tutan eller kendisine ait değilmiş gibiydi. Bunu yapmak istemiyor ama yapıyordu. Sonunda yanına gelen Nathan pek memnun olmuştu. Onu kemerinden tutup kendine çekti. "Eve gitmem gerek Nathan."

"Endişelenmeyi bırak, bebeğim. Gideriz. Seni ben bırakacağım. Tıpkı söz verdiğim gibi."

"Fenalaşmaya başladım."

"Burada olmaz." Birisi onu kapıya doğru itti. Nathan olup olmadığından bile emin değildi. Temiz hava yüzüne çarpınca başı dönmeye başladı. Kapının önündeki basamağa oturmaya çalıştı ama buna izin verilmedi. Artık o kişinin Nathan olmadığını biliyordu. Nathan, Hannah'nın önündeydi. Anlaşılan evden kapı dışarı edilmişlerdi.

Nathan'a yaslanmak istiyor ama bunu yaparsa ikisinin de yere düşeceğini biliyordu. Bebek Bambi'nin ayağa kalkmaya çalışmasını hatırladı. Bacakları ne kadar da güçsüzdü. Kıkırdamaya başladı ama kendi sesini bile tanıyamadı.

Nathan'ın annesinin arabasının yanına geldiklerinde çocuk onu kapıya yapıştırıp oburca öpmeye başladı. Bira ve sigara kokuyordu. Hannah ağzının içinde dolaşan dili yüzünden kusmaktan korktu. Ereksiyon halindeki penisini hissedebiliyordu.

"Nathan,"diye itiraz etti elleriyle üzerine yaslanan vücudu iterek. "Eve geç kaldım. Biz..."

Nathan ellerini teslimiyetle kaldırıp geri çekildi. "Tamam, tamam." Kapıyı açıp reverans yaptı. "Önden buyrun, madam."

Hannah arabaya binip gözlerini kapadı ve yavaş kullanmasını ümit etti.

MARK

"Eee, sen nerelerdeydin?" Mark bu soruyu sırf zaman geçirmek için sormuştu.

"Şehirde bir arkadaşıma rastladım. Evine gittik. Andy'yle beni bilmiyormuş, ben de anlatıp hüngür hüngür ağladım. Sonra balık ve patates kızartması yedik. Bekar kızın cumartesi gecesi! Ne eğlenceli, değil mi?"

Lisa, Mark'a baktı ama adam dinlemiyordu bile. Saat iki olmuştu. İki kere Hannah'nın cebini aramayı denemişti ama kapalıydı. Öfke yerini korkuya bırakmaya başlamıştı.

Telefon çalmaya başladığında Lisa derin bir nefes aldı. Baş belası arıyordu işte! Mark ikinci çalışta açtı.

"Hannah?"

Lisa, Mark'ın yüzünün değiştiğini gördü.

"Evet, ben Mark Forbes. Hannah, evet. Evet, benim kızım."

Mark birden kül rengine dönüştü.

"Aman Tanrım!"

"Ne?"

Eliyle ahizeyi kapadı.

"Bir kaza olmuş." Sonra telefonla konuşmaya devam etti.

"Evet." Uzun bir sessizlik. "Evet, tamam. Hemen geliyorum, teşekkür ederim."

Mark telefonu kapatınca kafasını duvara dayadı.

"Mark, söylesene ne olmuş?"

"Hannah bir araba kazası geçirmiş. Yaralıymış."

"Aman Tanrım! İyi mi?"

"Evet."

"Tanrıya şükür!"

"Ben çıkıyorum."

"Ben de geliyorum." Lisa ceketini almıştı bile. Hemen arabaya koştular.

HANNAH

Mark pazar sabahı saat iki buçukta acil serviste olduğuna inanamıyordu. Kendi ismini ve Hannah'nınkini verdi. Bezgin suratlı resepsiyonist yüzüne bile bakmadan oturup beklemesini söyledi.

Lisa elini tutup sıktı. "Beklememiz daha iyi. Bu yarasının ağır olmadığı anlamına gelir."

Geçen yaz aynı yerde Cee Cee'yle tam üç saat kalmıştı. Küçük kız portakallı şekeri sol kulağına sokmuştu. Diğer taraftan çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Bu fikri okuldaki bir oğlan vermişti. Mayıstı ve çok sıcak bir gündü. Acil servis barbekü yapmaya çalışırken kendini yakmış ya da güneş çarpmış insanlarla dolup taşıyordu.

Mark ayağını yere vurmaya başlamıştı. Lisa elini dizine koyup onu durdurdu ve Mark ona bakıp hafifçe gülümsedi.

Onlara doğru gelen acil servis doktorunun yaka kartında isminin Quincy York olduğu yazıyordu. Mavi gözlü, incecik, uzun boylu, yumuşak Amerikan aksanıyla konuşan bir kadındı. Mark, Hannah'nın ismi duyunca ayağa fırladı. "Endişelenmeyin. Kızınız iyi."

Mark bir an bayılacağını sandı.

"Şuraya oturun lütfen. Bir-iki dakika sonra görüşürsünüz."

Mark koltuğa adeta yığıldı. Lisa hala elini tutuyordu. Doktor ona soru soran bir bakış fırlattı. "Ben ablasıyım." Doktor York kafasını salladı.

Sonra notlarına baktı.

"Hannah iyi. Neyse ki emniyet kemeri takıyormuş. Bu da çarpmanın etkisini yavaşlatmış. Vücudunda morluklar, yüzünde de birkaç sıyrık var ama hiçbiri dikiş gerektirmedi. İz bırakmadan iyileşecek."

"Tanrıya şükür!"

"Çok şanslıymış."

"Ya şoför?"

"Genç adamın yaraları daha ciddi ama hayati tehlike yaratacak bir şey yok. Ailesi burada ve..."

"Genç adam mı?"

Doktor York emin olmak için notlarına tekrar baktı. "Evet. Sürücü Nathan Spring'miş."

"Bana kız arkadaşlarıyla çıktığını..." Mark'ın sesi hafifledi. Bu, partideki çocuktu.

"Anlıyorum." Doktor tekrar konuşmaya başlamadan önce duraksadı. "Bakın, Hannah biraz içmişti, Bay Forbes. Yasal olarak içki içmemesi lazım ama kızınız bizim için bir ilk değil. Sonuçta *sarhoş* değildi ve hepimiz genç olduk. Esas sorun çok içmiş birinin arabasına binmesi. Bay Spring'in kanındaki alkol oranı hayli yüksek çıktı."

"Aman Tanrım!" Mark buna inanamıyordu. Çenesini sıvazladı. "Aptal mı bu kız?"

Doktor York elini Mark'ın omzuna koydu. "Tepkinizi anlıyorum. Fakat daha kötüsü de olabilirdi. Hannah'yla konuştum. Bana çok tatlı bir kız gibi geldi. Bence bir daha böyle bir şey yapamayacak kadar korkmuş." Mark'a sevecen bir şekilde gülümsedi. "Onu eve götürüp dinlenmesini sağlayın. Daha sonra konuşursunuz."

"Peki. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Doktor ayağa kalktı. "Hadi gidip onu görelim."

Hannah yeşil bir perdenin arkasındaki yüksek hastane yatağında yatıyordu. Doktor York onun çıkış belgelerini imzalayacağını söyleyerek üçünü yalnız bıraktı. Hannah solgun ve perişan görünüyordu. Ağladığı belliydi. Yanaklarında kesikler, boynunda kocaman bir morluk vardı.

Dev gibi yatağın içinde ufacık bir çocuk gibi kaybolmuştu. Hiçbir şey söylemedi, gözlerini açmış babasına bakıyordu.

"Seni aptal!" Mark'ın sesi koğuşta çınladı. "Aptal kız!" Hannah yattığı yerde iyice büzüldü. Yüzü gözyaşlarıyla ıslandı.

"Mark." Lisa elini üvey babasının koluna koydu. "Biraz yavaş ol." Mark'ın omuzları düştü.

"Bunu anlamıyor mu? Görmüyor musun, Hannah? Seni de kaybedemem."

Hannah hıçkırıklara boğulmuştu. Lisa, Mark'a çok acıdı.

"Üzgünüm, baba. Çok üzgünüm."

"Aklın neredeydi? Daha zeki olduğunu sanırdım."

"Şimdi değil Mark," dedi Lisa.

Durumu ele alması gerektiğini anlamıştı. Mark kendinde değildi. "Burası yeri değil. Hannah'yı bir an önce eve götürelim."

Mark kafasını sallayıp bir şeyler mırıldandı. Tam çıkacakken tekrar yatağa döndü ve Hannah'yı kucakladı.

Kız rahatlayarak babasına karşılık verdi ama canı yanmıştı. "Ah!"

Mark'ın sesi şimdi yumuşak ve sevecendi. "Özür dilerim tatlım. Çok acıyor mu?"

On gün sonra kesikler iyileşmiş, boynundaki ezik siyahtan mora, mordan sarıya dönüşmüştü. Hannah'nın cildi bronzlaşmaya başlamıştı bile. Artık ikisi de otuz koruma faktörlü kremin nasıl kullanılacağını anlamıştı anlaşılan.

Mark başta Amanda'nın zorla ayarladığı tatilden korkmuştu. Aslında Hannah bu kazayı geçirmeden çok önce hevesi kırılmıştı. Artık yakın değillerdi, uzun sessizliklerden ve kızının sitem dolu suratından korkuyordu.

Tanrı'ya şükür ki Lisa o gece oradaydı. On altı yaşındaki kardeşinin öyküsünü dinlemiş, onu avutmuş, acısını hafifletmeye çalışmıştı. Hannah o arabaya binmesinin sebebini Nathan'ı sevmesi ve başının babasıyla belaya girmesini istememesi olarak açıklıyordu. Mark tüm bunlar olurken aşağıda viski içmekle yetindi.

Yatağa gidene kadar ağlamadı. Gecenin beşi olmuştu ama uyuyamayacak kadar gergindi. Sonunda yorgunluktan bayılacak hale gelince merdivenleri tırmandı. Hannah'nın kapısı sonuna kadar açıktı. Kızının gencecik, güzel yüzündeki kesikleri gördü. Çok şanslılardı.

Hannah iyileşmeye başladığında kendini bir sınav maratonunun içinde buldu. Sınavlarının nasıl geçtiğinden bahsetmiyordu. Zaten tatilden dönene kadar sonuçları öğrenemeyeceklerdi.

Antigua'da geçirdikleri üçüncü geceye kadar bu olayın sözünü etmediler. İlk gece, uçak yolculuğundan dolayı ikisi de yorgundu. İkinci akşam, güneşten kıpkırmızı olmuş burunlarıyla havadan sudan konuştular. Üçüncü gece, yemekten sonra terastaki beyaz kanepeye gömülmüş uzun bardaklarındaki kahvelerini yudumlarken Hannah onu bu kazaya götüren olaylar zincirini bir bir anlattı. Aslında Mark çoğunu biliyordu. Lisa kazanın ertesi sabahı Hannah uyurken onunla konuşmuştu. Yine de küçük kızını derin bir sessizlik içinde ve hiç yargılamadan dinledi. Hannah'nın utancı kalbine dokunmuştu. Zavallı çocuk çok acı çekiyor olmalıydı.

Sonra konuştu. Ona bu kadar yüklendiği için üzgün olduğunu söyledi. Hannah buna itiraz etmek için başını salladıysa da merhametle gülümsedi ve "Senin iyi olduğunu sandım. Bunun sana daha kolay geleceğini ve daha çabuk iyileşeceğini düşündüm," dedi.

"Sadece biraz farklıyız, ha?"

Mark, Hannah'nın elini tutup öptü. "Öyle."

"Ben de iyi olduğumu sanıyordum," dedi Hannah gözlerinde yaşlarla. "Ama beni bırakıp gittiği için ona çok kızıyordum, baba. Günlükte hep hazır olmadığını yazmış. Ya ben? Ben hazır mıydım? Yaşamaktan vazgeçtiğini ve bunun olmasına izin verdiğini düşündüm. Diğerlerini çok kıskandım çünkü annem onlar büyürken yanlarındaydı. Her şeyin ken-

diliğinden geçmesini bekledim. Üstelik senin için endişeleniyordum ama söylemeye çekindim."

Mark da ağlamaya başlamıştı. "Keşke söyleseydin."

"Bence de." El ele tutuştular. "Ve Nathan. Nathan..."

"Şştt. Biliyorum."

Hannah ayağa kalkıp babasının yanına oturdu. Mark kolunu kızının omzuna attı. Hannah'nın saçlarını okşadı ve Barbara'dan hep duyduğu ama kızına hiç söylemediği bir şeyi söyledi. "Yanındayım." Uzun bir süre öylece oturdular. Artık her koşulda birbirleriyle konuşmak için anlaşmışlardı.

Mark bunun son olmadığını biliyordu. Önünde hala uzun ve zor yıllar vardı. Hannah daha pek çok kötü karar verecek, pek çok yanlış seçim yapacaktı. Belki o da yine kendisine hakim olamayacak ve kızına çocuk gibi davranacaktı. Başlarına bir daha böyle bir felaket gelmemesi için dua etti. Onu o gece kaybedebileceğini düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Ama şimdi birbirlerini anlamışlardı ve huzurluydular.

Yüzdüler, şnorkelle daldılar, muza bindiler, yamaç paraşütü yaptılar. Hannah yükseğe çıktıklarında zevkten çığlıklar attı. Denizin mavisi olağanüstüydü ve aşağıdaki plajın kumları tozşekere benziyordu. Mark, Ian McEwan ve Nelson de Mille okurken Hannah çalışmak için yanında getirdiği edebiyat kitabını es geçip *Elle* ve *Hello!* okudu. Geceleri ikisi de ölü gibi uyudu. Bu tatil bir nekahet dönemi gibiydi.

Nathan hakkında hiç konuşmadılar. Mark, Hannah'nın ne düşündüğünü bilmiyordu ama onu zorlamaya niyeti yoktu. Kızının o çocuğu bir daha görmeyeceğini umsa da herhangi

bir yasak koymak istemiyordu. Mark, Nathan'ın hastanede bir haftaya yakın kaldığını biliyordu. Kolu ve kaburgaları kırılmıştı. Kazadan birkaç gün sonra çocuğun babasıyla garip bir konuşma yapmıştı. Hannah babasına numarayı verirken endişeliydi.

Nathan'ın babası Hannah hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sesi çok üzgündü. Oğlunun böyle bir şey yaptığına inanamadığını söyleyip durdu. Gordon Spring'in konuşması tıpkı Mark'ınkine benziyordu. Mark oğlanı o gece görse bir kaşık suda boğabilirdi ama bunun bir anlamı yoktu tabii. Cezasını yeterince çekeceği ortadaydı.

Mayıs

LISA

Andy olsa işten sonra buluşup içki içmeye giderler, sonra arkadaşlarıyla ya da baş başa bir yemek yerlerdi. Hava ılıktı ve saat altıya çeyrek kala olmasına rağmen hala güneş vardı.

Ev aramak için hiç de uygun bir akşam değildi. Lisa'nın iki randevusu vardı ama vazgeçmek üzereydi. O hafta birkaç yer gezmiş ve hayalkırıklığına uğramıştı. Aslında bir tanesi dışında o kadar korkunç değillerdi ve fazla ucuz yerlerin tehlikeli olacağını bilmeliydi. Birincisi kötüydü. İkincisi fena değildi. Emlakçı verdiği fiyat aralığına göre çok iyi bir daire olduğunu söylemişti. Lisa kadından nefret etmişti. Adı Felicity'ydi. Saçları ve dişleri muhteşemdi, topukluların üzerinde çok şık görünüyordu. Elindeki Tiffany marka nişan yüzüğü göz alıcıydı. Suratındaki ifadeden Lisa'ya acıdığı ve onu aşağı gördüğü belliydi. Ya da Lisa'ya öyle gelmişti. Son günlerde paranoyakça davrandığı bir gerçekti.

Aslında ikinci baktığı dairede yaşayabilirdi. Banyosu yenilenmişti, mutfak da kötü sayılmazdı. Duvarlar ilk baktığı

evdeki gibi mide bulandırıcı renklere boyanmamıştı. Bej tonlarındaydı. Evden çok, soğuk görünüşlü bir ofisi andırıyordu. Öyle Ikea'dan alınan birkaç parça eşyayla kurtarabileceğin bir yer de değildi. Lisa, Andy'yle Cee Cee'nin dağınıklığını özledi. Kendi evleri Pete Doherty'nin otel odasına benzediği için Lisa'ya Mark ve Hannah bile fazla düzenli geliyordu. DVD'lerin etrafa saçıldığı salonu, halıların üzerindeki kırmızı şarap lekelerini, holdeki çamurlu ayak izlerini düşündü. Lisa bunlara alışıktı. Ayrıca bunun çok terbiyesizce olduğunu bilmesine rağmen şu nişanlı kızın başarı öyküsünün bir parçası olmak istemiyordu. Aylık satış rakamlarına göre aldığı ikramiyeyi Ritz Paris'te yapacağı balayında giyeceği Janet Reger marka iç çamaşırlarına harcamasını da. Kıza bütçesini tekrar gözden geçireceğini söyleyip teşekkür etti. Oraya tekrar gitmek istemiyordu. Tek istediği kocaman bir cin tonik içip eğlenmekti.

Bu sefer onu bekleyen Andy'ydi. Görüşmeyeli yıllar olmuş gibiydi. Lisa birden sarsıldı çünkü çok yakışıklıydı. Bu düşünce onu şaşırttı çünkü uzun zamandır Andy'yi bir yabancının gözüyle görmeye alışık değildi. Saç modelini değiştirmişti ve gözlükleri yeniydi. Ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu ama belli ki Andy onu hayatından tamamen çıkarmıştı. Lisa böyle olmamasını umdu.

Kendini yavaş yürümeye zorlayarak ona yaklaştı. Andy'nin yüzündeki ifadeden amacının anlaşılmasına imkan yoktu. Evin vergisini istemeye ya da yatağın başucunda unuttuğu Georg Jensen marka gümüş küpelerini vermeye gelmiş olabilirdi.

Yine bir banka oturdular. Son iki buluşmaları *Forrest Gump* filmini hatırlatıyordu. Eğer hayat bir kutu çikolataysa o şu anda kimsenin istemediğini, yani bademli olanı alacağını biliyordu. İkisinin üzerinde de yağmurluk vardı. Andy konuşmaya başladığında Lisa'nın yüzüne bakmadı.

"Kız kardeşin beni görmeye geldi."

"Hangisi?"

"Jennifer."

Böyle bir şeyi Amanda ve Hannah'dan beklerdi ama Jennifer... Lisa biraz şaşırmıştı.

"Üzgünüm. Bu işe karışmamalıydı."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordu."

"Biliyorum, ama sen ne istediğini açıkça ifade ettin. Hiç gelmemeliydi. Stephen'la işleri yoluna koyduğundan beri aşk konusunda biraz fazla hayalperest oldu."

"Bunun nesi yanlış?"

"Hayır, yanlış değil tabii. Ama biz farklıyız, öyle değil mi?"

Andy bir şey söylemedi. Lisa buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

"Eee, Jennifer ne dedi?"

"Annenin ölmeden evvel günlüğüne yazdığı bir şeyi gösterdi. İyi taktikti doğrusu."

"Çok özür dilerim." Aslında Lisa, Jennifer'ın davranışları konusunda neden özür dilediğini bilmiyordu. Onu daha sonra da öldürebilirdi.

"Özür dileme. Annenden her zaman çok hoşlanmışımdır."

"O da senden..." Lisa, Barbara'nın mektubunu hatırladı. "Ve haklıydı."

"Ne konuda?"

"Hayatın kötü kısmına yapışıp kalmanın zaman kaybı olduğu konusunda. İnsan zamanının kısıtlı olduğunu bilince bazı şeyleri daha kolay kestirip atabiliyor."

"Sanırım öyle."

"Ben de kötü kısmı kesip atmaya karar verdim Lisa."

"Bu senaryoda kötü kısım ben miyim?" Lisa, Andy'nin yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştı.

"Hayır, kötü kısım yaşadıklarımızdı."

Çok gizemli konuşuyordu. Lisa bunları bir kenara bırakıp ne için geldiğini söylemesini umdu. Nefes bile alamayacak kadar gerilmişti.

"Ne söylediğini anlamıyorum Andy."

Andy öyle hızlı döndü ki Lisa yerinde zıpladı. Şimdi gözlerinin içine bakıyordu. Lisa da hakkında hüküm verilmesini bekleyen bir tutuklu gibiydi.

"Son birkaç ayı unutmamız gerektiğini söylüyorum. Bunun uğruna her şeyi mahvetmeye değmez. Seni geri istiyorum."

"Hepsi bu mu?"

Andy kafasını iki yana salladı. Lisa onu sinirlendirdiğini sandı.

"Hepsi bu değil. O ilk gece, bana bunları söylediğinde de aynen böyle düşünüyordum. Gitmeni istemedim. Çok kızgındım ve çok incinmiştim ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sadece senin artık beni sevmediğinden korktum."

"Andy, ben..."

Andy onu durdurdu. "Biliyorum ve anlıyorum. Sen karmaşık bir kadınsın Lisa. Bunu neden yaptığını anlayabileceği-

mi sanmıyorum ama bir daha tekrarlanmayacağına göre üzerinde fazla düşünmek de istemiyorum." Lisa hararetle başını salladı. "Dediğim gibi, sen Tanrı'nın cezası karmaşık bir kadınsın, yine de seni seviyorum."

"Andy, çok üzgünüm..."

Andy onu omuzlarından yakaladı.

"Artık özür dileme. Açıklama da yapma. Eğer ben bunu unutabiliyorsam sen de unutmalısın. Sonsuza kadar."

"Sahiden yapabilecek misin?"

"Karşılığında seninle olacaksam, evet. Kendime güvenmesem burada olmazdım. Oyun oynamaktan bıktım Lisa. Eğer geri geleceksen tam olarak gelmelisin. Sonsuza kadar. Ölüm bizi ayırıncaya dek. Artık sadece beraber takılmak istemiyorum."

"Yani teklifin hala geçerli mi?"

"Elbette. Ama bu sefer önünde diz çökmeyeceğim. Etrafta ay ışığı ve güller de olmayacak. Tüm bunlar işe yaramadı çünkü." Andy neredeyse gülecekti. Lisa rahatladı. "Bu kez süs püs yok."

"Elmasımı geri alacak mıyım?"

"Belki onuncu evlilik yıldönümü hediyesi olarak, evet."

Lisa, Andy'nin boynuna sarılıp tanıdık kokusunu içine çekti. Saçlarını, dudaklarını okşadı.

"Belki delinin tekiyim ama benimle evlenmeni istiyorum Lisa," dedi Andy.

Lisa onun yüzünü göremiyor ama sesindeki titremeyi duyabiliyordu. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

Bankta uzun bir süre öylece oturdular. Daha fazla konuşmamışlardı. Sadece öpüşüp sarıldılar. Lisa komik bir şekilde hiçbir şey olmamış gibi hissediyordu. Andy olağanüstü bir adamdı.

Sonra yürüyüp cin tonik içebilecekleri bir yer aradılar.

"Cee Cee nasıl?"

"Kulaklarını deldirmek ve uyku saatini daha geçe çekmek istiyor. Seni çok özledi."

"Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Cee Cee'yi bilirsin. Pek dikkatli değildir. Çalıştığını, alışverişe gittiğini ya da bir arkadaşınla buluştuğunu söyledim. Üzerinde bir dakika bile düşünmeden çizgi film seyretmeye devam etti. Çocukların hafızası balıklarınkine benziyor."

"Bu konuyu konuşmadığınıza sevindim."

"Bence bittiğine kendim bile inanmadım."

"Tanrı'ya şükür inanmadın." Lisa onu durdurup öptü.

"Lisa?" diye fısıldadı Andy kulağına.

"Evet?"

"Gerçekten içki içmek istiyor musun?"

"Aklından neler geçiyor?"

"Seni eve götürmek istiyorum."

"Bir taksi bulalım."

Lisa yatakta onlarla beraber üçüncü bir kişinin hayaleti olmasından korkuyordu. Andy böyle hissettiyse bile hiç belli etmedi. Sevişmeleri her zamankinden daha yakın ve dürüstçeydi çünkü aradan zaman geçmişti ve Lisa bir daha asla Andy'yle olamayacağını sanıyordu. Andy vücudunun her noktasını öptü

ve orgazm oluşunu izledi. Lisa tırnaklarını omuzlarına geçirmişti. Sonra Andy'nin doruğa ulaşmasını aşkla izledi. Bittiğinde Andy, Lisa'nın kafasını göğsüne yasladı ve o zaman Lisa'nın aklına uzun zaman önce unuttuğu bir şiirin dizeleri geldi.

Onu sevmemden başka bir sebebi yok
Bu gece burada olmamın
Dünya çocuksu göğsünde sıkışıp kalmış

Yorgun başımı yaslayıp dinlendiğim
Ve daha başka bir şey istemediğim

Artık şüphe güneş kadar uzağımda
Ve ben de güneş kadar uzağım şüpheye

"Lisa?"

Lisa güldü. Andy ne anlama geldiğini biliyordu. Sevdiği kadın tekrar evindeydi. Lisa yavaşça onun göğsünü okşadı.

İşte her şey bu kadar kolay olmuştu. En kötüsünü yaşamışlar ve o fırtınadan çıkmayı başarmışlardı. Belki de Jennifer haklıydı. Lisa onu birkaç gün sonra aradı.

"Andy'yi görmeye gitmişsin?"

"Bana kızacak mısın?"

"Hayır, teşekkür edeceğim. Yaptığın şey işe yaradı."

"Rica ederim. Fazla uğraşmama gerek kalmadı zaten. Sebebini bilmiyorum ama sen onun için doğru insansın."

MARK

Jane'in telefon numarasının yazılı olduğu ufak not kağıdı hala buzdolabının üzerinde, her çarşamba sabahı ütülenecek şeyleri almak için gelen Betty'nin numarası ile yeni açılan Hint restoranının ilanı arasında duruyordu. Mark kağıdı alıp telefona gitti, sonra fikrini değiştirdi. Garajda yapılacak birkaç işi vardı. Eve tekrar geldiğinde yine telefonun başına gitti, buzdolabındaki el ilanını okudu. Ama birden yüzüne bir tokat yemiş gibi ahizeyi kaldırdı. Vince haklıydı!

Jane yedinci çalışta cevap verdi. Mark tam telesekretere konuşmak üzere hazırlanıyordu. "Jane?"

"Efendim?" Jane onu tanımamıştı. Mark bir an telefonu kapatmayı düşündü.

"Benim, Mark." Acaba soyadını da söylese miydi?

"Selam." Sesi biraz kaba mıydı, yoksa ihtiyatlı mı?

"Kazağı almak için arayamadım, çok üzgünüm... Ben..."

"Sorun değil." Ama Jane'nin sesi tam tersini söylüyordu.

"Bir yardım kuruluşuna falan vermemişsindir umarım?"

Bu bir şaka olmasına rağmen Jane gülmedi. "Hayır, hala burada."

"Şeey, gelip alabilir miyim?"

"Tabii."

Jane'in onun işini kolaylaştırmaya niyeti olmadığı belliydi. Mark belki de bunu hak etmişti.

"Yarın öğlen evde misin?"

Ertesi gün cumartesiydi. Kadın bir-iki dakika tereddüt etti. Belki de başka bir herifle planları vardı.

"Yani eğer uygun değilsen başka bir..."

Mark kendini beceriksiz bir yeniyetme gibi hissediyordu.

"Hayır, hayır. Yarın olur. Öğlen mi demiştin?"

"Evet, on iki gibi."

"Burada olurum." Neyse ki verandaya bırakmaktan falan söz etmemişti.

"Ben şey... Acaba bir şey yapmıyorsan... İstersen..." Mark içinden *Konuşsana aptal herif!* diye bağırıyordu. "Öğle yemeği de yemek ister misin? Çok güzel olurdu. Arabaya atlar, bahçeli bir yer bulurduk."

Jane yine duraksadı.

"Bilmiyorum, Mark. Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Demek başka planı yoktu ama mutfakta tek başına oturup jambonlu sandviç yemek bile onunla buluşmaktan iyiydi.

Mark yanaklarının yandığını hissetti. "Sorun değil. Ben yine de sormaya değeceğini düşünmüştüm."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu konuşmayı nasıl bitireceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Öğle yemeği mi demiştin?" diye sordu Jane birden.

"Evet, bence güzel..."

"Peki." Jane'in sesi şimdi Mark'ınkinden kararlıydı. "Öğle yemeği yiyebiliriz. Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim Jane."

Mark telefonu kapadığında boncuk boncuk terlemişti. Ama bu işi başardığına memnundu.

Ertesi gün saat on ikiyi beş geçe kapıyı çaldığında Jane bir elinde çantası, diğerinde Mark'ın kazağıyla dışarı çıktı. İlk buluşmalarına göre daha gergin bir hali vardı. Sokak kapısını hemen kapadı.

Mark onu yanağından öpmek için eğildi ama garip bir şekilde kulağını öptü.

"Seni görmek güzel."

"Seni de öyle."

Mark birden kendini suçlu hissetti. Onu tekrar aramak iyi bir fikir miydi acaba? Kafasında bir hareket planı da yoktu. Belki bu şekilde davranarak haksızlık ediyordu.

Jane'e arabanın kapısını açtı. Kadın bugün çok güzeldi. Yaşından genç giyinip de deli gibi görünmeyen o kadınlardan biriydi. Üzerinde beyaz bir elbise ve uçuk sarı bir hırka vardı.

Bir-iki dakika havadan bahsettiler. Sonra kızlarından ve sınavlarından. Jane kucağında tuttuğu çantasına yapışmış gibiydi. Mark trafik olmamasına rağmen dikkatini yola verdi. Arabada bir sessizlik oldu. Mark tam radyoyu açsam mı diye düşünüyordu ki Jane konuşmaya başladı.

"Beni neden aramadın?"

"Üzgünüm."

"Hayır, sadece merak ettim. Sonra neden dün aradın? Geçen seferki buluşmamız felaketti. Beni neden tekrar görmek istediğini merak ettim."

"Felaket mi?"

"Benim için öyle değildi tabii. Ama senin öyle bir halin vardı. Sonra kazağını söylemek için aradığımda sesinin tonu... Sanki..."

"Sanki pişmanmışım gibi miydi?"

"Evet. Ayrıca okulda karşılaştığımızda da beni görmezden geldin. Ama dün tekrar aradın. Neden?"

Restoranın çakıl taşlı parkına girmişlerdi. Mark arabayı park edip kontağı kapadı. Sonra Jane'e döndü. Göğsü yapmaya çalıştığı konuşma yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

"Özür dilerim. Ahmakça davrandım."

"Sen ahmak değilsin Mark. Sadece bence çok hızlı gittin, yani biz çok hızlı gittik."

"Bence de. Sonrasında bok gibi hissettim. Senden faydalanmaya çalışıyormuşum gibi davrandım."

"Saçmalama."

"Ama ben böyle düşündüm. O geceyi kafamda ikiye böldüm. Yemek kısmı çok güzeldi, seninle olmaktan ve sohbet etmekten memnundum."

"Ben de."

"Ama evde olanlar için hazır değildim."

"Biliyorum."

"Onun için kaçtım. Bunun seninle alakası olduğunu düşündürdüysem özür dilerim. Seninle ilgisi yoktu, gerçekten. Hep böyle dendiğini biliyorum ama cidden öyle değildi."

Jane hafifçe gülümsedi, Mark devam etti.

"Çok tatlıydın, güzeldin, seksiydin. Biriyle bu tip bir ilişkiye girebilecek durumda değildim, seni kullandığımı düşündüm."

Jane anlayışla başını salladı.

"Ama sonrasında hassas biri olduğunu fark ettim. Hatta belki de biraz yaralıydın ve ben kendimi tam bir öküz gibi hissedince her şeyi daha da batırdım. Tıpkı bir devekuşu gibi kafamı kuma gömdüm. Çok üzgünüm."

"Özrün kabul edildi."

"Teşekkür ederim. Bunu hak etmiyorum ama..."

"Ya dün neden aradın?"

"Özür dilemek istiyordum. Ve..."

Mark elini direksiyonun üzerinde gezdirdi. "Ve bana bir şans daha verirsin belki diye düşündüm. Her şeyi başa sarıp yeni baştan başlayalım. Yemek yiyelim, içki içelim. Biraz yavaştan alalım. Birbirimize karşı bir şeyler hissediyor muyuz, anlamaya çalışalım."

Jane hemen cevap vermedi.

"Özrünü kabul edip yemeğini yedikten sonra, karşındaki ahmak dula yol vermek istiyorsan onu da anlarım," dedi Mark.

Jane bir kahkaha attı.

"Sen tatlı bir kadınsın Jane. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"İkimiz de hak ediyoruz."

"Bu bir cevap mıydı yoksa?"

"Yani sen çıkmamızı öneriyorsun. Seks yapmayacağız. Arkadaşça takılıp neler olacağını göreceğiz?"

"Ne diyorsun?"

"Biraz düşünebilir miyim?"

JENNIFER

Jennifer arkasına yaslanıp alnındaki teri sildi. Çok sıcak bir gündü. Çalışmasını dikkatle inceledi ve takdirle başını salladı. Tarhı neredeyse bitirmişti. Bununla başlamıştı çünkü içlerinde en büyüğüydü ve taraçadan görünüyordu. Saatine baktı. Neredeyse bir saattir, mutfaktan aldığı küçük radyodan Wimbledon tenis turnuvasını dinliyordu.

Bahçeyle uğraşmak aileden gelen bir özellikti. Tıpkı zeytin yemek, opera dinlemek ya da muhafazakar partiye oy vermek gibi. İnsanın birdenbire ilgi duyabileceği bir şey değildi bu. Barbara bahçeye fazlasıyla düşkündü. Anne ve babası ayrıldıktan sonra birkaç kez taşınmışlardı. İlk evlerinin bahçesi küçüktü ve bir önceki kiracı tarafından ihmal edilmişti. O ve Lisa ortadaki tek bir çömleğin etrafında oyunlar oynardı. Amanda emeklemeye başladığında bahçedeki kırık fayanslar çok ciddi bir tehlike oluşturmaya başlamıştı.

Küçük kardeşleri bir yaşına basmadan Carlton Close'a taşındılar. Ev çıkmaz bir sokaktaydı ama yatak odaları daha büyüktü ve çevre yeni arkadaşlar edinmeye müsaitti. Ön

tarafta avlu ve tuğladan yapılmış alçak bir duvar vardı. Arka tarafa doğru ufak bir patika açılmıştı.

Annesi oraya hiçbir zaman karışmadı. Ön taraf Lisa, Jennifer ve onların arkadaşlarına aitti. Ama arka bahçe her geçen gün daha da tatlı bir hale geldi. Bu değişim o kadar hızlı olmuştu ki Lisa'yla Jennifer'a sanki bir gün dondurma parası almak ya da daha geç yatmak için annelerinin yanına gitmişler ve vahşi ormanın cennete dönüştüğüne tanık olmuşlar gibi gelmişti. Barbara ilkbahar ve yazı üzerinde bikinisi, kafasında şapkası, gözünde Jackie Onassis tarzı güneş gözlükleriyle bahçede uğraşarak geçirmişti. Amanda üç tekerlekli bisikletine biner, bebeklerine minik avluda çay partisi verirdi.

Barbara sonbaharda birkaç kere şenlik ateşi yakardı. Jennifer kokusunu ve çıkardığı sesi hatırlıyordu. Sokakta gördükleri çocukları ve ailelerini davet edip hep birlikte annesinin pişirdiği patatesleri ve sosisleri yerlerdi. Barbara'yı herkes severdi. Onda böyle bir enerji vardı. İnsanlar onun ilginç olduğunu düşünür, o da onlara vakit ayırırdı.

Lisa, Barbara'nın tekrar evleneceğini söyleyip dururdu ama Jennifer bunu hayal bile edemiyordu.

Annesi, Mark'la evlendiğinde bir süre karavanda yaşadı. Jennifer burayı bir veya iki kez ziyaret etti. Yeni adamı çok genç ve rahatsız edici buluyordu. Annesinin böyle yaşaması da hiç uygun değildi tabii. Hepsinden önemlisi de Hannah'ya hamileydi. Karavana ilk gittiğinde Mark'ın tasarladığı evin planlarını göstermişlerdi. Heyecanları yüzlerinden okunuyordu. Mimariyle hiçbir ilgisi olmayan bir insan için Mark'ın gösterdiği çizimler gayet yavandı. Ama annesinin bahçe

çizimleriyle ve elyazısıyla doldurduğu defteri rengarenkti. Yeni bahçesinden söz ederken gözleri parlıyordu. Bebeğin oynayabileceği çimlik alanı, sebze ve meyve ekeceği bölümü ve güneşin son ışıklarını alan köşeye koyacağı sallanan koltuğu, kısacası her şeyi düşünmüştü. Öyle mutluydu ki...

Jennifer bunu o zaman neden görememişti? Kendisini daha çok düşünmüş, annesinin etrafa karşı nasıl görüneceğinden endişe etmişti.

Annesi bir şeylere hayat vermekten, onların büyüdüğünü seyretmekten ve dünyayı daha güzel bir hale getirmekten hoşlanıyordu. Mükemmel bir hayat için mükemmel bir bahçe! Şimdi Barbara'nın bahçesiyle ilgilenmek kendini ona daha yakın hissetmesini sağlıyordu.

Çok güzel bir gündü. Haziran Jennifer'ın en sevdiği aylardan biriydi. Bütün bahçe çiçek açmıştı. Yüksükotları, ebegümeçleri, şişman yapraklı İngiliz gülleri, hüsnüyusuflar çoğalmış, her yere yayılmıştı. Annesinin Hannah doğduktan sonra yaptığı lavanta tarhından mis gibi kokular yükseliyordu. Nisan ve mayıs çok yağmurlu geçmişti ama hava şimdi kuru ve ılıktı. Ellerinde Barbara'nın eski eldivenleri vardı. İlk geldiğinde ensesi yanmış, bahçenin yanındaki küçük kulübede hasır bir şapka bulmuştu. Yapacak çok iş vardı.

Hannah elinde bir sürahi soğuk suyla çıkageldi. Sol yanağındaki minik yara izi dışında kazanın tüm fiziksel kanıtları kaybolmuştu.

"Aman Tanrım, tıpkı anneme benziyorsun."

"Bütün alet edevatını ve eşyalarını kullanıyorum da ondan. Umarım aldırmazsın?"

"Neden aldırayım ki?" Hannah mutlu bir tavırla omzunu silkti. "Sen gelip bu yabani otları ayıklamasaydın babam beni ipe çekecekti. Bahçeyle uğraşmaktan nefret ediyorum."

"İşte bu çok garip. Bebekken tüm vaktini burada geçirirdin. Annem arabanı şuraya koyardı." Jennifer evin yanındaki ağacı göstermek için döndü. "Orada tüm gün yatıp minik şişko bacaklarını sallardın."

"Ben bahçeyi sevmediğimi söylemedim. Sadece burada çalışmayı sevmiyorum. Çiçekler arasındaki farkı bilmiyorum." Göz kırptı. "Daha çok gencim ve fiziksel de olsa, zihinsel de olsa çalışmayı reddediyorum. Ama bahçıvanlık yeteneğimin bir gün ortaya çıkacağına inanıyorum."

Jennifer güldü.

"Benim yaşıma gelince mi?

"Şu şapka kafama uyduğu zaman. Ay, çok terledim. Gelip suyunu içsene artık."

Jennifer ayağa kalkıp eliyle arkasını silkeledi. "Tamam, sen kazandın. Bisküvi de getirdin mi?"

Hannah bluzunun askılarını indirip kot eteğini sıyırarak güneşlenmeye başladı. Jennifer kız kardeşinin cildine baktı. "Krem sürdün mü?"

"Susar mısın anne!" Hannah kaşlarını çattı. "Sadece on dakikacık. Bugünlerde kimse yeterince güneş ışığı alamıyor. İnsanlar sokağa çıkmadan evvel kendilerini 500 koruma faktörlerinin altına saklıyor ve D vitamini alamıyorlar."

"Öyle mi, doktor hanım?"

"Evet. Bunu gazetede okudum." Hannah, ablasına bakıp dilini çıkarınca Jennifer da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ben, Nicole Kidman'ın izinden gidiyorum," dedi Jennifer süt gibi kollarını kaldırarak. "Bronzlaşma işini boşverdim. Kırışıklık yapıyor."

"Tabii, senin gidecek bir mezuniyet balon yok."

"Balo da neymiş? Amerikan filmi falan mı çeviriyoruz?"

"Zamana ayak uydur, büyükanne!"

Jennifer kafasını salladı.

"Biliyorum, biliyorum. Siz okurken böyle değildi," dedi Hannah.

Jennifer eldivenli elini kızın yüzüne salladı. "Hayır, değildi, Bayan Ukala. Biz de geçen yüzyılda mezun olmadık herhalde. Sadece diskoya gidilirdi, mezuniyet balosu yoktu. Buna ne giyiliyor?"

"Balo elbisesi. Benimki siyah straplez. Babam görünce acayip endişelendi. Bu da yeterince çekici olduğunu ispatlıyor. Oğlanlar siyah kravat takacak."

"Tamamen farklıymış. Lisa'nın başı bir keresinde annemle belaya girmişti. Diskoya giyecek bir kıyafeti yoktu. O da anneme bir akrabasının gönderdiği İskoç eteği aldı, kesip mini etek haline getirdi. Uçları taraz taraz olmasın diye de seloteyple tutturdu. Annem pahalı eteğini o halde görünce çılgına döndü tabii."

"Kabus gibi."

"Ama çok tarzdı. O böyle şeylerde benden daha yeteneklidir."

"Sonuçta hepiniz Bay City Rollers'ı ve Tartan Army'yi dinlemiyor muydunuz?" Hannah kıkırdamaya başlamıştı.

"Sen beni kaç yaşında sanıyorsun bakayım?"

"Bilmem. Orta yaşlı falansın işte."

"Uyuz şey! Bizim zamanımızda Ant Warrior ve Culture Club vardı."

"Yine de yeterince üzücü."

"Tamam, ama ne olursa olsun aralarında on yıl var."

"İskoç eteğe ne oldu?"

"Annem çöpe attı. Çok kızmıştı. Bence sadece kestiği için değil, öyle bantlayarak giydiği için de öfkelenmişti."

"Tam annemin tarzı. Lisa kesip ona getirseydi ucunu bastırmayı bile teklif edebilirdi."

"Belki. Neyse sonuçta çılgın olanımız daima Lisa'ydı. Ben hep onunla başa çıkmaya çalıştım. Eee, baloya kiminle gidiyorsun?"

Jennifer, Hannah'nın artık Nathan'ı görmediğini biliyordu. Çocuk Mark'a kısa, ciddi bir not yazmış ve davranışları için özür dilemişti. Bir nevi günah çıkarıyordu. Şartlı tahliye edilse de ehliyeti beş yıllığına elinden alınacaktı. Ne salak bir çocuktu!

"Alice ve Phoebe'yle. Oğlanlardan bıktım."

"Ne kadar sürer dersin?"

"En azından şimdilik böyle hissediyorum."

Jennifer, Hannah'nın yanına gidip omzunu sıvazladı. "Bazen öyle olur." Sonra konuyu değiştirdi. "Derslerin nasıl gidiyor?"

"Bok gibi."

"Ama yakında bitecek, öyle değil mi?"

"Evet."

"Sınavlara hazır mısın?"

"Deneme sonuçlarıma bakarsak pek değilim."

"İyi de, o zaman farklı şartlar altındaydın."

"Umarım senin dediğin gibidir."

"Merak etme, iyi genlere sahipsin."

"Senin için söylemesi kolay tabii."

"Unutma, o sınavlara yıllar önce ben de girdim."

"Ah, eski günler."

"Aynen öyle! Üstelik daha da zordular."

"Valla yandık."

"Kes şunu, Hannah! Başaracağını biliyorum."

"Göreceğiz."

O sırada Hannah'nın cep telefonu çalmaya başladı. Melodisi yazın gözde şarkılarından biriydi. Kız hemen bahçenin diğer ucuna gidip fısır fısır konuşmaya başladı. Jennifer kendi kendine güldü. Hannah daha çok gençti.

Telefonu kapadığında tekrar gelip ablasının yanına oturdu. "Onu çok özlüyorum."

Hannah bunu çok sık söylemezdi.

"Ben de."

"Aslında yine de şanslıyım. Babam, Lisa, Amanda ve sen varsın."

"Hep seni sevecek ve azarlayacak dört annen olduğunu söyler gülüşürdük."

"Azarlama kısmını es geçsek?"

"Biri olmadan diğeri de olmaz. Annemizden hiç mi bir şey öğrenmedin?"

"Ben küçükken siz pek ortada yoktunuz."

"Çok küçüktün. Çocukların hafızasına güven olmaz."

"Biliyorum. Hatırlamıyor olabilirim ama annem hep böyle söylerdi. Mark'la ikisi sizi ailenin bir parçası yapabilmek için çok uğraşmışlar. Annem babamla evlendiğinde sizin bunu kabul edemeyecek kadar büyüdüğünüzden korkuyormuş."

"Öyle mi?"

"Evet, sanırım buna çok üzülüyordu."

"Üzücü."

Hannah gençliğin verdiği kayıtsızlıkla omuz silkti.

"Yanlış anlama. Öyle her zaman mutsuz falan değildi. O çok eğlenceli biriydi."

"Evet."

"Ben de en çok bu yanını özlüyorum zaten. Babam da çok matraktır aslında. Ama ikisinin beraber eğlenmesi çok güzeldi."

Jennifer kardeşine sarıldı.

"Yaşına göre çok olgunsun," dedi şefkatle.

"Öyleyim." Hannah muzipçe gülümsedi. "Bu bilge yönümü annemden almışım. Her şeyi bilirim."

Ama bilmediğin çok şey var Hannah, diye düşündü Jennifer.

Kız kardeşine bakıp yalandan kaş çattı. "Neyi biliyorsun bakalım?"

"Son zamanlarda daha mutlu göründüğünü."

Jennifer gülümsedi. "Öyleyim galiba."

"Harika."

"Evet."

Jennifer birkaç dakika bekledikten sonra daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Ama bilmediğin bir şey daha var ufaklık."

"Neymiş o?" diye sordu Hannah uzandığı yerden doğrulup. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

"Hamileyim."

O kadar uzun zamandır hamile kalmaya çalışıyor ve sonuç alamıyordu ki korunmayı unutmuştu. Bu işe ilk karar verdiklerinde fazlasıyla sevişmişlerdi ama kayak tatilinden beri bebek fikrini bir an olsun akıllarına getirmemişlerdi.

Adetinin gecikmesi Jennifer için ilginç bir şey değildi. Zaten nadiren zamanında olurdu. O yüzden sürekli not alır ya da çetele tutardı. Çok yorgundu. Kafasını çalışma masasına koyup saatlerce uyumak istiyordu. Metroda oturduğu yerden kalkmak bile zor gelmeye başlamıştı. Kansız olduğunu düşünüp nefret ettiği koyu yeşil yapraklı sebzelerden almaya başladı. Acıyan göğüsleri de bir işaret olabilirdi ama işin aslı Stephen'la yaptıkları konuşmadan sonra yeni hayatlarını kurmakla o kadar meşgullerdi ki Jennifer hamile olabileceğini bir an olsun düşünmemişti.

Ta ki kusmaya başlayana kadar. Annelerinden miras kalan sağlam bir bünyeleri vardı. O kadar gezen Amanda'nın bile sadece tek bir hastalığını hatırlıyordu. Onun da sebebi Hindistan gezisi sırasında sokak satıcısından aldığı karpuzun ardından buzlu kola içmesiydi. Hepsi gayet çetin cevizdi. Ama bir sabah çok hasta uyandı. Elleri karnında banyonun taşlarına oturdu ve birden kafasına dank etti.

Stephen iki günlük bir satış semineri için Manchester'daydı. Jennifer haberi telefonda vermemek için kendini zor tuttu. Yüzünün alacağı şekli görmek istiyordu. Eczaneye gidip tam dört tane gebelik testi aldı. İçinden çıkan çubuğu işemesinin

tam ortasına denk getirmesi gerekiyordu. O andan itibaren yabancı bir dünyanın kapısını açmıştı.

Hepsinde de testin pozitif olduğunu gösteren mavi çizgi belirdi. Jennifer her bir kutunun üzerini teker teker okurken *Ekranda keşke evet ya da hayır yazsaydı, çok daha iyi olurdu,* diye düşündü. Hatta bırak yazmayı, sonucu Stephen Hawkings tarzı bir ses tonuyla söylemeliydi. Mavi çizgilerin bazıları daha silikti ama yine de oradaydılar işte.

Parmakları titreyerek aradığı doktor sevinçle bağırdı. Jennifer doktorların duygusal bir tepki verebileceğini düşünemezdi. Bu uzun zaman önce gittikleri ve test yaptırmalarını öneren doktordu. Dört tane mavi çizgi tabii ki hamile olduğu anlamına geliyordu. Tatile falan gidip gitmediklerini sordu. Bazen çiftler bebek yapmaya fazlasıyla odaklanıyor ve bekledikleri sonuca ulaşamayınca da strese giriyordu. Dikkati başka yöne çekmek çoğu zaman işe yarardı. Doktor, Jennifer'dan gelip kendisini görmesini istedi.

İşte bu! Hamileydi. Stephen'la ikisinin bir çocuğu olacaktı. Beyninin minicik bir kısmı hala çok erken olduğunu söylese de diğeri YAŞASIN! diye haykırıyordu.

Hamile kalmak isteyip de olmadığında da, sen emin olamayıp başkaları yapman gerektiğini söylese de, hamile olsan da, dünya bebeklerle doluydu. Onların hepsi birbirine benziyor olabilirdi ama insanın hamileyken bebeklere farklı bir gözle baktığı kesindi. Fransa'da olmuş olmazdı. Tam iki adet kaçırmıştı. Eğer bebek iki aylıksa Noel zamanı doğacak demekti. Gazetelerdeki Noel bebeklerini hatırladı. Onun da zamanı gelmişti işte. Sevinçle karnına dokundu.

Bu haberi Stephen'a farklı bir şekilde vermek istiyordu. Deniz levreği aldı ama bunu pişirmenin kendisini hasta edeceğini düşünüp balığı buzluğa koydu. Sabah bulantısının dokuz ay boyunca sürmeyeceğini ümit ediyordu. Bir şişe şampanya almak için içkilerin durduğu rafa uzandıysa da içemeyeceğini hatırlayıp vazgeçti.

Stephen geç kalmıştı. Trafik berbattı. Ne zaman geleceğinden emin olmadığını söylemek için aradı. Jennifer televizyon seyretmeye çalıştıysa da ilgisini dağıtacak bir program yoktu. Evi toplamaya başladı. Sonra kendini bebek karyolasını nereye koyacağını, odayı ne renge boyayacaklarını hayal ederken buldu. Aklına annesinin günlüğü gelmişti. Keşke ona söyleyebilseydi. Belki yazdığı gibi kızıyla doğuma giremezdi ama dışarıda beklemek de onu yeterince mutlu ederdi.

Kocası eve geldiğinde kanepede uyuyakalmıştı. Bütün o cafcaflı senaryolar Stephen'ı görünce uçup gitti. İki gün dayanması bile mucizeydi. Stephen ona doğru yürüdü. "Hey, nasılsın hayatım?"

"Hamile."

"Ne?"

"Hamileyim, Stephen. Ben hamileyim."

Tüm bunlar birkaç hafta önce olmuştu. Bir önceki hafta ultrasona girmişler ve hamileliği onaylanmıştı. Doktorun muayenehanesinde, göbeğinin üzerindeki jölemsi sıvıyla yatarken kocası elini bir an olsun bırakmamıştı. Kahve çekirdeği büyüklüğündeki bebek ekranda belirdiğinde Jennifer tam anlamıyla emin oldu. Tam on iki haftalık hamileydi. Doktor gebeliği *prima gravida*, yani ileri yaşta ilk hamilelik

olarak sınıflandırdı. Fetüs son derece normaldi ve ocak sonu gibi doğacaktı. Zaten Jennifer'ın matematiği oldum olası kötüydü! Ayrıca cinsiyeti kız gibi görünüyordu ama bunu söylemek için henüz erkendi.

Hannah ayağa fırlayıp olduğu yerde zıplamaya başladı. "Hamilesin ha? Bu harika!"

Jennifer gülümsedi.

"Gerçekten de öyle, değil mi?"

"Teyze olacağım." Hannah yaşındaki kızlar ne komikti. Teyze olmak da büyümenin bir işaretiydi onun için.

"Senden bedava bebek bakıcılığı isteyebilirim herhalde?"

"Tabii, yeter ki balo gecesi olmasın! Cumartesi de olmaz, cuma da..." Hannah sırıtıyordu. Jennifer'a sarıldı.

"Senin için çok ama çok sevindim."

"Teşekkürler, Hannah."

"Stephen ne alemde?"

Stephen kendinden geçmişti. Kayak kulübesinde bebeğin önemli olmadığıyla ilgili söylediği sözler gerçek duygularını yansıtmıyordu. Bu onun çok uzun zamandan beri hayalini kurduğu bir şeydi. Daha kimseye söylememişlerdi. Jennifer aslında Kathleen'e söylemek için can atıyordu ama Brian'a istediği şeyi vermiş olmayı kabullenemiyordu. Bunu eninde sonunda aşması gerekecekti.

"Babama ne zaman söyleyeceksin?"

"Neyi söyleyecekmiş bakalım?"

Mark birden arkalarında belirmişti. Hannah saatine baktı. "Erken geldin."

"Ne olmuş? Harika bir gün, öyle değil mi? Jennifer'ın burada olacağını biliyordum. Senin de yardım için fazla gönüllü olmayacağını düşündüm."

Jennifer, Hannah'ya göz kırparak kızın beklediği izni verdi.

"İyi etmişsin. Jennifer'ın fazla çalışmaması lazım tabii. Hele bu durumda..."

Hannah sır saklamayı asla beceremezdi. Amanda onun bu huyundan yıllarca şikayet etmişti. Hannah konuşmayı öğrendiğinden beri sürpriz bir doğumgünü hediyesi bile alamamıştı.

"Çok zekiceydi Hannah. Hiç çaktırmadın doğrusu."

"Sen... Sen hamile misin yoksa?" Mark evrak çantasını yere bırakıp ceketini Hannah'nın oturduğu iskemlenin arkasına fırlattı.

"Evet, tam üç aylık."

"Bu uzun zamandır duyduğum en güzel haber." Yanına gelip ona sarıldı. "Senin adına çok mutlu oldum. Keşke annen de burada olsaydı."

Jennifer hızlı hızlı kafasını salladı. Ağlamak istemiyordu. "Evet, keşke."

Jennifer gittiğinde Hannah ödev yapacağını söyleyip yukarı çıktı. Her nedense yanına iPod'unu da alma gereği duymuştu! Mark üzerini değiştirip eski bir şortla tişört giydi. Bir şişe bira alıp taraçaya çıktı. Jennifer harika bir iş çıkarmıştı doğrusu. Alacakaranlık olmuştu. Duvarda asılı duran hortumu çekip Jennifer'ın az önce düzenlediği tarha yönlendirdi. Neyse ki sulama yasağı yoktu ama hava biraz daha böyle giderse olaca-

ğı kesindi. Barbara'nın çıplak ayaklarıyla banyodaki kirli suyu bahçeye taşıdığı yaz günlerini hatırladı.

Sandalyede arkasına yaslanıp bahçenin kokusunu içine çekti. Çuhaçiçeklerinin hepsi açmıştı. Barbara bebeği duysa ne çok sevinirdi kim bilir. İlk torunu!

Mark orada öylece otururken rahatladığını hissetti. Aylardır ilk kez kafasında onu sıkan bir düşünce olmadan dinlenebiliyordu. Herkes mutluydu.

Ö. Günü

Önceden yazdıklarımı okudum. Daha fazla kalacak gücüm yok. Bunların size yardımı dokunmasını umuyorum. Belki beni yanınızda hissedersiniz.

Çünkü artık gidiyorum. Bugün. Saat kaçta olacağını bilmiyorum ama çabuk olmasını ümit ediyorum. Korkuyorum. Çok ağrı çekmekten, kendimi tutamamaktan ve size acı vermekten korkuyorum. Zaten gideceğim, bari çabuk olsun. Ben öldüğüm an iyileşme süreciniz başlayacak. Annelik böyle bir şey işte, insan hiç kendini düşünemiyor. Baksanıza, siz bunu kolay atlatın diye bir an evvel ölmek istiyorum.

Tedaviler artık cevap vermiyor. Mucize falan da yok. Çok saçma gelebilir ama bu durum biraz da rahatlatıcı. Tedavi o kadar iğrenç ki ve ben öyle bıktım ki. Doktor bugün geçici ilaçlar ve bakımevi tedavisi önerdiğinde neredeyse derin bir nefes aldım. Vücudumu hissedebiliyorum, yapacak bir şey kalmadı. Bakımevine falan gitmek istemi-

yorum. Evde, evimde ölmek istiyorum. Bugün Var mısın Yok musun'u seyrettim. Genelde yarışma programlarına pek takılmam ama bunu seviyorum. Oyuna başlarken açacak yirmi altı kutun var. Umut ve iyimserlik dolusun. Başta ben de böyleydim. Başaracağımı sanıyordum. Kanserin bu türünü yenen pek çok insan vardı. Ama kutularımı açtıkça anlamaya başladım. Hastalığımı bir televizyon programıyla karşılaştırdığıma göre morfin dozumda bir sorun olmalı. Yine de ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Artık kendimle ilgili endişelenmeme gerek kalmadı. Gidiciyim. Bu sene yaz tatili planı yapamayacağım. Hannah'nın ehliyet aldığını göremeyeceğim. Başka bir Noel'in tadını çıkaramayacağım.

Tek derdim, ben ortalarda olmadığımda ne yapacağınız. Hayattaki seçimleriniz neler olacak? Bu seçimler sizi nerelere taşıyacak? Benim güzel kızlarım, bunu okuduğunuzda kızlarımın bilmesini istediğim şeyleri öğrenmiş olacaksınız.

Hayatta en önemli şey, sevgi.

Sizi öyle çok seviyorum ki bu sevginin benimle birlikte ölüp gideceğine inanmıyorum. Onun tıpkı bir asma yaprağı gibi içinizde büyüdüğünü ve yaşamınızın her anında sizi dimdik ayakta tutacağını düşünmek istiyorum.

Haziran

LISA

Düğün sade olacaktı. Oysa Lisa her zaman daha şatafatlı şeyler isteyeceğini düşünmüştü. Ünlü bir modacının imzasını taşıyan bir gelinlik, şık çiçek aranjmanları, dört katlı pasta... Bunun gibi şeyler işte. Ama iş ciddiye binince öyle olmadığını anladı. Hazırlıkları o kadar geçe bırakmışlardı ki rezervasyon için gittikleri otellerdeki yetkililer onlara kıs kıs gülüyordu. Hatta bazı yerler gelecek iki yıl için de dolu olduklarını bile söyledi. Lisa bunu duyunca çok şaşırdı. Şu dünyada iki yıl sonra ne yapacağını bilen insanlar da vardı demek. Sonra Andy'yi düşündü. O da iki yılın sonunda istediği şeyi elde etmişti işte. Düğünün bahçede yapılmasını öneren Mark'tı. Lisa önce emin olamadı. Çok iş çıkacaktı. Biraz fazla geleneksel olması riski vardı. Ama sonra daha salim kafayla düşündüğünde hiç de fena bir fikir olmadığına kanaat getirdi. Basit bir şey olmalıydı. Lisa aşkın da basit bir şey olduğunu öğrenmişti. Saf ve harikaydı. Belki başka sözcükler de bulunabilirdi ama tıpkı annesinin dediği gibi hepsinden evvel basitti.

Lisa bu sabah saçında bigudileri, üzerinde sabahlığıyla bahçede kurulan çadırın etrafında turlarken mutludan da

öteydi. Bundan tam on iki ay evvel ona hakaretmiş gibi gelen yaz havası şimdi muhteşemdi. Sandalyesinin önünde durakladı ve manikürlü, pembe ojeli parmağını yeni isminin yazıldığı kartın üzerinde gezdirdi. Sonra utangaçça gülümsedi.

Annesi hep bu bahçede birinin evlenmesi gerektiğini söylerdi. O böyle bir düğün yapmak isterdi. Barbara, Mark'la nikah dairesinde, en fazla on iki kişinin şahitliğinde evlenmiş, öğle yemeği için bir bara gitmişti. Lisa, Jennifer'la ikisinin bundan aptalca bir zevk aldığını hatırladı. Şimdi annesi kendi düğününde yoktu işte. Neyse en azından onun bahçesindeydiler. Jennifer son günlerde buraya çok sık gelir olmuştu. Bunun kendini annesine yakın hissettirdiğini söylüyordu. Lisa birden orada olmaktan dolayı büyük bir mutluluk duydu.

Düğünden bir gece önce hepsi evde toplanmıştı. Amanda ve Ed saat altı gibi geldi. Uçuşlarla ilgili garip bir hikayeleri vardı ve Amanda düğüne yetişemeyeceklerinden ve Jennifer'ın onları öldüreceğinden korkmuştu. Amanda o kadar güzel görünüyordu ki müstakbel anne adayı ve gelin biraz da olsa kıskançlık duymadan edemedi. Güneşten bronzlaşmış, vücudu kısıtlı bütçenin mecbur kıldığı perhiz sonucu forma girmişti. İki abla da Amanda'nın mutluluktan parıldadığını anladı. Hatta Lisa, Jennifer'ın kulağına eğilip *evlilik dışı akrobatik seksin* insanı böyle şahane gösterdiğini bile söyledi.

"Deneyene kadar evlilikteki seksi bu kadar küçümseme."

Jennifer, Lisa'ya alayla karışık gülümsedi. Lisa kız kardeşinin karnını okşayarak cevap verdi. "İşe yarıyor ha?"

Hep birlikte lazanya yiyip şarap içtiler ve Lisa'nın güzellik uykusu bahanesine rağmen geç saatlere kadar oturdular.

Mark bir ara merdivenlerin tepesinde dikilip onları seyretti. Jennifer'la Stephen'ı, Amanda ve Ed'i, Lisa'yla Andy'yi, sınavlarını geride bırakan Hannah'yı ve Cee Cee'yi. İçi özlemle doldu. Barbara bu sahneyi görse nasıl hoşuna giderdi. Yaşasa, bu merdivenin başında birlikte dururlar, karısı onun elini sıkar ve ne kadar şanslı olduklarını söylerdi. Mark tüm bunları onunla bir daha asla paylaşamayacak, ama tıpkı bugün olduğu gibi bu sahnelere daima karısı adına sevinecekti. Bu sene kızları pek çok sınav vermiş, hatalarından ders almayı öğrenmişti. Barbara mektuplar ve günlük sayesinde her adımlarını takip edebilmiş ve hep yanlarında olmuştu. Keşke bu geceyi ve yarını görebilseydi.

Mark kendi acısının da şekil değiştirdiğini biliyordu. Hala kolayca ağlayabiliyor, hala geceleri zorlanıyordu. Acısı hala çok taze ve bazen oldukça fizikseldi. Ama şimdi önünde bir gelecek vardı. Artık bundan sonraki yıllarını düşlemekten korkmuyordu. Barbara'yı özlemekten asla vazgeçmeyecekti ama hem onun çocuklarına hem de birlikte yaptıkları çocuğa sahipti. Üstelik şimdi torun da geliyordu. Barbara hep onunla olacaktı.

Lisa aşağıda işlerin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra yukarı kız kardeşlerini aramaya çıktı. İçerideki şamatayı duyunca doğruca Hannah'nın odasına yöneldi. Kapıyı açtığında Amanda ve Hannah ellerinde mikrofon gibi kullandıkları saç fırçalarıyla Diana Ross'un *Today I Met The Boy I'm Gonna Marry*'yi söylüyor, Jennifer da yatağın ucuna oturmuş onları izliyordu. Lisa'yı görünce gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Ne dinliyorsunuz?"

"Ed bunu kuzeni için yapmış. Evlilik şarkılarından oluşan bir şey. Hazırlanırken dinleyebileceğimizi söyledi."

"Yine mi karışık CD? Bu çocuk 80'lere fazla takılıp kalmış!"

"Biliyorum," dedi Amanda, ablasına bir kadeh şampanya uzatırken. "Ama süper, öyle değil mi?"

Lisa güldü. Hakikaten öyleydi. Müzik, şampanya, bahçede yaptığı yürüyüş, midesindeki garip çırpınış... Hepsi çok güzeldi. Bu kadar heyecanlanabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Gel şu bigudileri çıkarayım. Şimdiden bir ortaçağ prensesine dönüştüğünden eminim. Otur şuraya."

Jennifer, Lisa'nın arkasında durup bigudilerin üzerindeki pensleri sökmeye başladı. Lisa'nın saçları bukle bukle olmuştu.

"İyi misin?" Jennifer, ablasının omuzlarını hafifçe sıktı.

"Evet, sadece çok sabırsızım, o kadar." İkisi de bu duyguyu iyi biliyordu. Birbirlerine baktılar.

Amanda elindeki saç fırçasıyla Jennifer'ın poposuna vurdu. "Kesin şunu!"

"Neyi?"

"Biz her şeyi biliriz bakışını. Bundan nefret ediyoruz, öyle değil mi Hannah?"

Hannah ince çoraplarıyla meşguldü. "Neden nefret ediyoruz?"

"Biz büyük kardeşleriz, hayatı iyi biliriz türü bakışlardan."

Hannah'nın aklı hala başka yerdeydi. "Ne?"

"Valla ben artık bu kadarına katlanamam. Gayet ciddi bir ilişkinin içindeyim. Onun için ya bu bakışları kesin ya da beni de aranıza alın."

"Hayatta olmaz, Mand. Sen önce bir iş bulup ev taksiti ödemeye başla da sonra düşünürüz." Lisa aynadan Jennifer'a göz kırptı.

"Bu mudur yani?"

"Aynen öyle."

Amanda ikisine de dilini çıkardı.

"Bu arada bizim *ciddi ilişkiler* nerede? Bir de bara gitmişlermiş!"

"Tam üzerine bastın."

"Ciddi misin?"

"Evet. Yaka çiçeklerini almaya gideceklerini bahane ettiler."

"Bu ufak gezintiye Cee Cee de dahil mi?"

"Hayır, o aşağıda çizgi film seyrediyor."

"Öyleyse dördü yalnız."

"Vince Amca da onlarla beraber."

"Ay, hiç şansımız yok!"

"Sakin ol. Düğün bir buçuk saatten önce başlamaz."

"Saatinde geleceklerinden eminim, beni asıl endişelendiren ne durumda gelecekleri."

"Saçmalama. Çocuk mu bunlar?"

"Erkek olmaları yeterli değil mi?"

"Hem de kocaman ve kıllılar ama alkol almalarına izin var."

"Şampanyanı iç ve endişelenmekten vazgeç."

Lisa aslında endişeli falan değildi. Andy dönecek ve tam doksan dakika sonra, Mark'ın kolunda, hayatında sahip olduğu en açık renk, en şirin elbisenin içinde ona doğru yürüyecek ve o ciddi, vaat dolu sözleri söyleyecekti.

"Bacaklarım turuncu mu olmuş?" Hannah boy aynasının karşısında durmuş iki gün evvel sürdüğü bronzlaştırıcı kremin sonuçlarını inceliyordu.

"Valla bana sadece uzun ve incelermiş gibi geldi," diye cevap verdi Jennifer.

"Şu şeyi neden sürdüğünü bilmiyorum Hannah. Çok yapay görünüyor."

"Tabii sana göre hava hoş. Tenin hep bronz." Amanda'nın başka bir babanın çocuğu olduğunu vurgulayan bu söz havada öylece asılı kaldı. Sonra kaldıkları yerden devam ettiler. Bunun için hiç de uygun bir gün değildi.

Lisa, Hannah'ya döndü. "Hiç de turuncu değilsin, tam aksine çok tatlı, hafif bir esmerliğin var. Bunlara bakma sen," dedi. Gerçi ablasınınki oldukça iyimser bir değerlendirmeydi ama kız nasılsa uzun bir elbise giyecekti.

Kilisenin içi dışarıdaki yaz sıcağından sonra harika gelmişti. İşini pek hevesle yapan orgcu hemen çalmaya başladı. Erkekler yakalarını çekiştiriyor, kadınlar makyajlarının açık renkli giysileri üzerine akmaması için çaba gösteriyordu. Lisa straplez bir elbise seçtiği için kendini bir kere daha tebrik etti. Uzun ipekli kumaşın üzerine eski tip dantel dikilmişti. İçinde tuhaf hissedeceği kadar geleneksel bir gelinlik değildi ama öyle sonradan partilere giyebileceği türden de olmadığı kesindi. Lisa duvağın bakireler için olduğunu söyleyip takmayı reddetmiş ama Jennifer gelinlik aldıkları salonda, ablasının tüm protestolarına boşverip kısa bir tanesini takması için ısrar etmişti. İşte o zaman Lisa gerçek bir geline benzemişti.

Sonunda uzun, üzeri kristal ve inci işli bir duvak alındı. Buna Hannah bile bayılmıştı. Jennifer mücevher arayışına da girmişti. Annesinin inci küpeleri vardı. Barbara'ya ilk düğününde ailesi tarafından verilmişti ama kadının bunları taktığı görülmemişti. O daha gösterişli şeylerden hoşlanırdı. Lisa ise butikte gördüğü ilk gelinliği almıştı. Jennifer'ın indirimde uygun bir fiyata kendisi için aldığı Christian Louboutin ayakkabıları giymiş, kız kardeşlerinin kıkırdamalar eşliğinde satın aldığı bebek mavisi jartiyeri takmıştı. Amanda herkesin beklediğinden çok daha fazla duygusallaşmıştı. Bugünlerde hayata bakış açısında köklü değişimler vardı doğrusu...

Şimdi kız kardeşlerini görebiliyordu. Neyse ki yeni bölge papazı yenilikçi çıkmıştı da Andy'nin boşanmış olması sorun yaratmamıştı. Düğünü bir nikah dairesinde yapmak istemiyordu çünkü. Bugün olmak istediği yer burasıydı. Kiliseye en son gittiklerinde birbirlerinin yüzüne bile bakamıyorlardı ama şimdi farklıydı. Orada durup Mark'ı bekliyor, kız kardeşleri kendisine gülümseyip el sallıyordu.

Artık Jennifer'ın bebek beklediğini o da biliyordu. Aslında daha önce anlamaması garipti. Kardeşinin yanaklarında doğal bir pembelik vardı ve göğüsleri şimdiden devasa bir boyuta ulaşmıştı. Jennifer'ın Jackie Onassis tarzı elbiselerini bir süreliğine dolaba kaldırması gerekecekti anlaşılan. İsteksiz nedime Cee Cee -elbisesini giymekten hoşnuttu ama törende yürümesi gerektiğini hesaba katmamıştı!- bir önceki gece Jennifer'la Stephen'ın bir bebeği olacağını öğrenince heyecanlanmış ama kendi kardeşlerinin de olabileceği söylenince ümitsizliğe kapılmıştı.

"Atları ürkütmeyin isterseniz," demişti Andy.

"Bu senaryodaki atlardan biri ben miyim?" diye sordu Lisa alayla.

"Tabii ki öyle. Seni şu duruma getirene kadar az uğraşmadım. Bir de bebek lafını duyarsan hepten kaçarsın."

"Asla kaçmam," dedi Lisa ve onu Cee Cee'nin gözleri önünde dudağından öptü.

Cee Cee, Stephen'la Jennifer'ın yanındaydı. Stephen kolunu karısının omzuna atmış oturuyordu. Jennifer, Lisa'yla baş başayken "Bilemiyorum. Önce biraz şok oldum tabii," diye itiraf etti.

"Ama mutlusun, öyle değil mi?"

"Stephen'ın yüzündeki ifadeyi görene kadar ne kadar mutlu olduğumun farkında değildim," diye cevap verdi Jennifer. "Onu mutlu etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum."

Lisa gülümsedi. "Anlıyorum."

"Eee, hepimiz büyüdük ha?"

"Annem görse bizimle gurur duyardı."

"O zaten eskiden de duyuyordu."

"Biliyorum, ama şimdi rahatlardı da."

"Ne kadar olgunlaşırsak olgunlaşalım hala deli gibi korkuyorum."

"Bu da hayatta olduğumuzun kanıtı."

"Belki ikimiz de korkmalıyız."

"Öyle. Ne de olsa risk aldık."

Lisa elini Jennifer'ın karnına koydu.

"Daha bir şey hissetmek için çok erken."

"Bakıyorum şimdiden uzman olmuşsun."

"Stephen bir kitap alıp bana okudu. Bebeğin hareketini ancak bir-iki ay sonra hissedebileceğiz." Bir an duraksadı. "Tabii her şey yolunda giderse."

"Merak etme, gidecek."

Lisa *Be Thou My Vision*'ın annesinin cenazesinde de çalındığını başka kimsenin hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Mark tabii ki hatırlıyordu ama şu anda kendini bu törende hissetmeye ihtiyacı vardı. Şarkıyı tanımasına rağmen düşünmemeye çalıştı.

Amanda, Ed'le oturuyordu. Ed'in her ortama kolayca uyum sağlayabilme gibi bir yeteneği vardı ama aynı şeyi saç modeli için söylemek imkansızdı. Herkesle tanışalı sadece bir gün olmuştu ve uzun bir uçak yolculuğu yapmışlardı ama kendini uzun zamandır orada yaşıyormuş gibi hissetmişti. Lisa onu Andy'yle Stephen'ın arasında dikilmiş bira içerken, Hannah'yla müzik konusunda sohbet ederken, yemek bittikten sonra bulaşıkları makineye kaldırırken ve gözleriyle sürekli Amanda'yı takip ederken izlemişti. Ed'in o nereye giderse gitsin arkasından gidecekmiş gibi bir hali vardı. Tabii eylüle kadar. Eylülde okulu başlıyordu ve Lisa'ya Amanda'yı da burada kalmaya ikna etmeye çalışacağını itiraf etmişti.

Hannah onların tam arkasındaydı. Yine nedime olmuştu ama bu sefer kendi zevkine göre giyinmişti. Kız bir önceki gece Jennifer'a, onun düğününde giydiği sarı elbiseden ne kadar nefret ettiğini söylemişti.

"Ama çok güzeldin Hannah. Herkes bayılmıştı."

"Tam bir ahmak gibiydim."

"Hayır. Bütün gün millete prenses gibi hissettiğinden bahsedip durmuştun."

"İşte gerçek bir ahmak!"

"Bence tıpkı bir meleğe benziyordun. Annemin en sevdiği resim, hani şu ekran koruyucusu olarak kullandığı, o gün çekilmişti."

"Biliyorum, ben ve Çin ipeği, sarı elbisem!"

"Kes sesini. Bak şimdi en havalı ablan evleniyor."

"Haklısın."

Hannah çok mutluydu. Kendi elbisesini ve kendi ayakkabılarını kendi seçmiş, saçlarını lüle lüle yaptırmak zorunda kalmamıştı. Ve bugün rimel sürmüştü, hem de üç kat!

Babası onu görünce bir süre donup kalmış, sonra "Tanrım, Hannah! Yirmi bir yaşında görünüyorsun," demişti.

"İyi anlamda mı?"

"On altı yaşındaki kızının yirmi bir yaşında göründüğünü söylemenin iyi bir anlamı yoktur."

Hannah çocuksu bir ifadeyle dilini çıkardı.

"Ama harika görünüyorsun."

"Teşekkürler baba."

Mark hepsine tek tek baktı. Hannah onun ağlamaya başlamasından korktu ama babası sadece hafifçe öksürdü.

Lisa, Andy'yle evliliğe adım adım yaklaşırken *İşte buradayız,* diye düşündü. *Sonunda buradayım. Şükürler olsun ki buradayım!*

Mark ilk kadehini konuşmasından sonraya saklamıştı. Aslında bugün için biraz çalışmış, hatta Google'dan gelinin babası

konuşmalarını bile aramıştı ama sonra kısa kesmeye karar vermişti. Ağlamak istemiyordu. Ensesinin kızarmaya başladığını hissederek konuşmaya başladı.

"İlk konuşmayı yapmak biraz olsun rahatlatıcı. Komik olacağımı söyleyebilmeyi isterdim ama biraz samimi bir konuşma yapmayı planlıyorum. Benden sonra konuşacak olan damat ve arkadaşlarının ciddiyetimi şakalarıyla telafi etmesini umuyorum.

"Gelinin üvey babası olmak ilginç bir durum. Tabii ergen kızların üvey babası olmak daha da garip ama bugün konumuz bu değil. Lisa'yla pek çok şey yaşadık. Üvey çocuklarınla ilk karşılaştığında onları sevmezsin. Evet, sevmek istersin. Çünkü annelerini seviyorsundur, o da seni seviyordur. Ama bu iş öyle göründüğü kadar kolay değildir. Hoş, bazen kolay yola geldikleri de olur..." Herkes güldü. "Onlara bir anlamda aşık olman gerekir. Bazen gül, bazen çamur gibi olsalar bile. Derken bir gün kendini bu karmakarışık ailenin bir parçası olarak bulursun. Ben bunu asla değiştirmek istemem. Normalde üvey kızımı damada teslim edenin ben olacağım aklıma gelmezdi ama bugün bunu yaptım ve Lisa'ya bana tanıdığı bu ayrıcalık için teşekkür ederim. Daha güzel ve ışıltılı görünemezdi herhalde. Annen bugün burada seninle olmak için her şeyini verirdi Lisa. Ben onu burada hissediyorum. Eğer yaşasaydı bu konuşmayı o yapardı ve benden bin kat güzel sözler söylerdi. Üstelik sizi daha çok güldürürdü. Sende onu görüyorum Lisa. Ve bütün kardeşlerinde."

Mark'ın sesi son cümleleri söylerken titremeye başlamıştı. Duraklayıp masa örtüsüne baktı. Hannah babasının dudakla-

rının titrediğini, gözlerinin dolduğunu fark edince acıyla sarsıldı. Ama Mark kendini toparlayıp tekrar kalabalığa baktı.

"O burada olsa size taptığını söylerdi. Onu hayatının her gününde gururlandırdığınızı. Evlendiğin kişinin Andy olmasından duyduğu mutluluğu da dile getirirdi. Bugün burada onun bir araya getirdiği başka insanlar da var." Bakışları Jennifer'la Stephen'a kaydı. "Seninle ilk tanıştığı gün ne dediğini hatırlıyorum, Andy. Pazar günü öğleden sonraydı. Mutfakta bulaşıkları yerleştirip bahçeyi gören pencereden sizi izliyorduk. Lisa, sen Andy'nin söylediği bir şeye gülüyordun. Barbara senin ihtiyacın olan şeyin Andy'de olduğunu söylemişti. Andy öyle bir adamdı ki seni güldürebilir ama ağladığında da bunu anlayabilirdi. O gün karıma saçmaladığını söyledim. Lütfen alınma, Andy, ama daha yeni tanışmıştık. Bugün Barbara'nın haklı olduğunu görüyorum. Lisa, annenin seni çok iyi tanıdığını biliyorum çünkü ona çok benziyorsun. Ve eğer bu konuda yanılmıyorsam, Andy, dostum, büyülü ve muhteşem bir hayata hazır ol. Kadehimi size kaldırıyorum."

Mark şarap kadehini aldı.

"Birlikte büyülü, muhteşem ve mutlu bir hayata. Lisa ve Andy'ye." Herkes ayağa kalkıp tekrarladı. "Lisa ve Andy'ye."

*

Andy komik ve samimiydi. Konuşurken karısının omzunu hiç bırakmadı. Lisa arada bir başını eline yaslıyor ve ona bakıyordu. Andy'nin sağdıcı daha da komikti. İkisi ilkokuldan beri arkadaştı. Adam, Andy'yle ilgili bir dokümanter hazırlamıştı. Sonra müzik başladı.

"Çok iyiydin baba," dedi Hannah. Kızların arasında Mark'a ilk ulaşandı. Dans pistinin ortasından elbisesinin hakkını vererek geçti ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne çok duygusaldı ne çok acıklı. Tam olması gerektiği gibiydi."

Mark kızını öptü. "Teşekkürler canım."

Amanda, Mark'a zafer işareti yapıyordu. Ed'le dans etmeye başlamıştı bile. Mark, Amanda'nın Ed'e ateşli bir öpücük vermesini seyretti. Hannah yanlarından geçerken "Kendinize bir oda bulun," demeyi ihmal etmedi.

Jennifer masaya geldi ve Mark'a sarıldı. Stephen bara doğru yürümüştü. "Konuşmana bayıldım, Mark. Annem de çok severdi. Lisa'yı ağlattın. Hoş, ben de kendime pek hakim olamadım."

"Teşekkürler Jen."

"Sen her zaman mükemmel bir üvey baba oldun. Bunu bir zamanlar nasıl göremediğime inanamıyorum. Annemi sevdin ve Hannah doğduğunda bile bizi ondan hiç ayırmadın."

Mark ne söyleyeceğini bilemedi.

"Sadece bilmeni istedim. Bence harika bir dede olacaksın." Yanağını adamınkine dayadı, sonra Stephen'ın yanına gitti.

"Düğünümüzü hatırlıyor musun?" diye sordu kocası.

"Her bir saniyesini. Sen?"

"Hayır, her şeyi değil. Mesela annemin ne giydiğini söyleyemem, ne yediğimizi ve çiçeklerin rengini de. Hatta kaçta evlendiğimizi bile bilmiyorum. Erkeklerin bu tip bir hafızası yok maalesef."

"Ama bir şeyler hatırlıyor olmalısın. Bana ne hatırladığını söyle." Müzik yavaşlamıştı ve dans ediyorlardı.

"Gelini hatırlıyorum. Öyle güzeldi ki. Bana doğru yürürken mutlulukla ışıldıyordu. Sanırım üzerinde beyaz bir elbise vardı."

Jennifer kocasının kolunu çimdikledi. "Beyaz değil fildişiydi. Tavan arasında bir yerde olmalı. Bir gün çıkarayım da hatırla."

"Bence yapma. İçine sığamazsan orta yaş krizine falan girersin." Stephen elini yavaşça belinden kaydırıp hamile karnını okşadı.

Jennifer gülümsedi. "Görürsün sen."

Konuşmalar sona ermiş, orkestra çalmaya başlamıştı. Pistte sadece düğünlerde görülebilecek türden uyumsuz çiftler vardı. Dört kız kardeş önceden kararlaştırdıkları gibi Jennifer'ın arabasına doluştu ve tarlaya gitti. Söylenecek binlerce şey vardı ama şimdi hepsi sessizleşmişti.

Hannah bunun acı verici bir sessizlik olmadığını düşündü. Burada ablalarıyla olmaktan mutluydu. Bu aileye ait olmak güzeldi.

Mezara vardıklarında güneş batmak üzereydi ama hava tıpkı bir Akdeniz akşamı gibi ılıktı. Barbara'nın akçaağaç fidanı sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Kısa bir süre önce tüm zemine nergis soğanları ekmişlerdi. Yabani çiçekler her yere yayılmıştı. Akşam açan çuhalar yıldızçiçeklerinin arasında parlıyor, güller kıpkırmızı renkleriyle ateş saçıyordu. Amanda annesinin burayı seçmekte ne kadar haklı olduğunu düşündü. Granit bir mezar taşı ya da yakılmak onun için uygun değildi. Üzerinde ne yazarsa yazsın pirinçten yapılmış bir levhanın Barbara'yı hayata döndürme şansı yoktu. Ama burası, kökle-

rini toprağın altına salan bu ağaç her zaman yaşayacak, her gün daha da güçlenecekti. Yaprakları kıpırdayacak, güneşi selamlayacak, meltemde hafif hafif savrulacak, sonbaharda sarı renge bürünecekti.

Jennifer ağacın gölgesindeki örtünün üzerinde kollarıyla bacaklarını neşeyle savuran, pembe yanaklı bir bebek düşledi. Gözyaşlarını engellemek için derin bir nefes aldı ve bir süre içinde tuttu. Bugün ağlamamalıydı.

Lisa elindeki bukete baktı. Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama kelimelere gerek yoktu. Çiçekleri bağlayan krem rengi kurdeleyi çözdü. Üç kız kardeş, ablalarının verdiği kırmızı, pembe ve turuncu gerberaları toprağa bıraktı. Her biri birkaç dakika için kendi düşüncelerine gömüldü.

Sonra el ele tutuşup arabaya yürüdüler.

"Hadi artık gidelim."

"Bu kadar duygusallık yeter."

"Annem çok kızardı."

"O sabaha kadar parti yapardı."

"Ve şampanya içerdi."

"Dans ederdi."

"Ed'le flört ederdi!"

"Of, topuklarımı mahvettim. Haftalardır yağmur yağmıyor. Bu kadar çamur nereden çıktı anlamadım."

"Sızlanmayı bırak. Sanki parasını kendin verdin. Dönünce çıkarırsın. Dans etmeye pek uygun değiller zaten."

"Sen dans mı edeceksin?"

"Bir de soruyor musun?"

-SON-